

Кралете на трилъра®

ДАН БРАУН

ПРОИЗХОД

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДАН БРАУН ПРОИЗХОД

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Робърт Лангдън, харвардски професор по символика и религиозна иконография, пристига в музея „Гугенхайм“ в Билбао, за да присъства на оповестяването на откритие, „което завинаги ще промени лицето на науката“. Организатор на събитието е неговият приятел и някогашен студент Едмънд Кърш — четирийсетгодишен милиардер футурист, чиито изумителни изобретения и предвиждания са му създали скандална слава по света. Тази вечер няма да е изключение: той обявява, че ще разкрие поразително постижение, което ще разтърси самите основи на човешкото битие.

Грандиозното събитие обаче е хвърлено в хаос преди Кърш да успее да съобщи за безценното си откритие. Животът на Лангдън е в опасност и той е принуден да бяга с директорката на музея Амбра Видал. Двамата се отправят за Барселона в рисковано търсене на загадъчна парола, която ще отключи тайната на Кърш.

Изправени срещу враг, който винаги е на крачка пред тях, Лангдън и Видал се лутат из лабиринтите на града. Насочвани само от енигматични символи и чудати произведения на модерното изкуство, двамата бегълци вървят по следи, които ще ги отведат до потресаваща истина, останала погребана... досега.

В памет на майка ми

*Трябва да сме готови да зарежем живота,
който сме планирали, за да имаме живота,
който ни очаква.*

Джоузеф Камбъл^[1]

ФАКТ

*Всички произведения на изкуството и
архитектурата, места, научни постановки и
религиозни организации в този роман са реални.*

ПРОЛОГ

Старият фуникулер^[2] усърдно катереше шеметния склон. Едмънд Кърш се взираше в планинските зъбери. Огромният каменен манастир се издигаше върху отвесна скала и сякаш висеше над пропастта по силата на някакво вълшебство.

Вече над четири века тази древна обител в Каталуния, Испания, устояваше на безпощадното земно притегляне без нито за миг да се отклони от първоначалното си предназначение — да изолира обитателите си от модерния свят.

„Каква ирония, че сега те първи ще научат истината — помисли си Кърш и се зачуди как ще реагират. Историята показваше, че най-опасни на земята са божии хора... особено когато са застрашени боговете им. — А аз ще хвърля димка в стършелово гнездо!“

Влакът стигна на върха. На перона го очакваше самотен посрещач, мъж с вид на изсъхнала мумия с традиционното лилаво католическо расо, бяло рокето и пилеолус на главата. Кърш позна костеливото лице на посрещача — беше го виждал на снимки — и неочаквано усети прилив на адреналин.

„Валдеспино лично е дошъл да ме посрещне!“

Епископ Антонио Валдеспино беше страховита фигура в Испания — не само доверен приятел и съветник на самия крал, но и един от най-гласовитите и влиятелни привърженици на съхраняването на консервативните католически ценности и традиционните политически стандарти.

— Едмънд Кърш, предполагам? — напевно попита епископът, когато пътникът слезе от влака.

— Същият — усмихна се Кърш и протегна ръка, за да стисне мършавата десница на духовника. — Много благодаря, че уредихте тази среща, епископ Валдеспино.

— Аз ви благодаря, задето поискахте да я проведем. — Гласът на стареца беше по-силен, отколкото Кърш очакваше — ясен и звънлив

като камбана. — Хората на науката рядко се обръщат за съвет към нас, особено пък толкова известни учени като вас. Насам, моля.

Валдеспино го поведе по перона и студеният планински вятър развя расото му.

— Трябва да призная, че не си ви представях така — продължи епископът. — Очаквах да видя учен, а вие сте доста... — В погледа, който духовникът плъзна по модерния костюм К-50 на Китон и обувките от щраусова кожа на Баркър, се долавяше презрение. — „джазов“, нали така се казва?

Гостът любезно се усмихна. „Така се е казвало преди много десетилетия“.

— След като прочетох списъка с вашите приноси, все още не съм съвсем сигурен точно с какво се занимавате — продължи Валдеспино.

— Специалист съм по теория на игрите и компютърно моделиране.

— Значи създавате компютърните игри, на които си играят децата, така ли?

Кърш разбираше, че домакинът му се преструва на невежа, за да се представи като изостанал от времето, защото всъщност беше удивително образован в областта на технологиите и често предупреждаваше за опасностите, които крият те.

— Не, ваше преосвещенство, теорията на игрите е математическа дисциплина, която изучава модели, за да прави предвиждания за бъдещето.

— А, да. Май четох някъде, че преди няколко години сте предвидили някаква финансова криза в Европа, така ли беше? И след като никой не ви обърнал внимание, вие сте решили проблема, като сте създали компютърна програма, която върнала Европейския съюз от отвъдното. Как бяха прочутите ви думи? „Аз съм на трийсет и три — на същата възраст, на каквато Христос е извършил собственото Си възкресение“.

— Неподходяща аналогия, ваше преосвещенство — извинително отвърна Кърш. — Бях млад.

— Млад ли? — позасмя се епископът. — А сега на колко години сте? На четирийсет?

— Точно.

Старецът се усмихна. Силният вятър продължаваше да развява расото му.

— Е, кротките уж щели да наследят земята^[3], обаче всъщност я получиха младите — онези с технически наклонности, които се взират във видеоекрани, вместо в душата си. Трябва да призная, никога не съм предполагал, че ще имам повод да се запозная с техния предводител. Обявяват ви за „пророк“, нали знаете.

— В случая не много добър, ваше преосвещенство — каза Кърш. — Когато помолих да се срещна насаме с вас и вашите колеги, бях изчислил, че има само двайсет процента вероятност да приемете.

— Както казах на колегите си, за вярващите винаги е от полза да изслушват неверниците. Вслушвайки се тъкмо в гласа на дявола, по-добре можем да оценим Божия глас. — Епископът се усмихна. — Шегувам се, разбира се. Моля да ме извините за старческото ми чувство за хумор. Понякога филтрите ми не работят добре.

След тези думи епископ Валдеспино посочи напред.

— Другите ни очакват. Насам, моля.

Кърш насочи вниманието си натам, накъдето сочеше духовникът — гигантска цитадела от сив камък, кацнала на ръба на отвесната скала, на стотици метри под която зеленееше тучна гора. Замаян от височината, той откъсна поглед от пропастта, последва епископа по неравната скална пътека и се съсредоточи върху предстоящата среща.

Беше помолил за среща с трима видни религиозни водачи, които бяха участвали в току-що приключилата конференция в манастира.

„Световен парламент на религиите“.

От 1893 година стотици духовни лидери от близо трийсет вероизповедания в целия свят се събираха на няколко години и в продължение на седмица водеха междурелигиозен диалог. Сред участниците имаше високопоставени християнски духовници, юдейски равини и ислямски молли от целия свят, както и хиндуистки пуджари, будистки бхикшу, джайни, сикхи и други.

Парламентът си поставяше за цел „да поощрява разбирателството между религиите в света, да строи мостове между различните вероизповедания и да популяризира общото за всички вери“.

„Благороден стремеж“ — помисли си Кърш, въпреки че смяташе безразборното търсене на пресечни точки в миш-маша от древни

измислици, басни и митове за безсмислено упражнение.

Докато епископ Валдеспино го водеше по пътеката, той хвърли поглед надолу по склона. „Мойсей се е качил на планината, за да получи Словото Божие... а аз — за да направя тъкмо обратното“ — каза си сардонично.

Макар да се залъгваше, че е изкачил тази планина от чувство за морален дълг, Кърш знаеше, че в идването му тук има и голяма доза надменност — копнееше да изпита удоволствието да седи лице в лице с тези духовници и да им предскаже техния неминуем край.

„Вие вече имахте шанс да определите какво да смятаме за истина“.

— Прегледах биографията ви — изведнъж наруши мълчанието епископът. — Видях, че сте възпитаник на Харвард.

— Там получих бакалавърска степен, да.

— Ясно. Наскоро четох, че за пръв път в историята на този университет първокурсниците, които се определят като атеисти и агностици, били повече от последователите на някаква религия. Това е доста показателна статистика, господин Кърш.

На Кърш му се прииска да отговори: „Какво да ви кажа, нашите студенти стават все по-интелигентни“.

Когато стигнаха до древната каменна сграда, вятърът се беше усилил още повече. В преддверието цареше сумрак и във въздуха тежеше мирис на тамян. Запровираха се през лабиринт от тъмни коридори и Кърш вървеше след своя домакин почти слепешком. Накрая стигнаха до необикновено малка дървена врата. Епископът почука, наведе се и влезе, като даде знак на госта си да го последва.

Кърш неуверено прекрачи прага.

Озова се в правоъгълно помещение, чиито високи стени бяха покрити от горе до долу с древни подвързани с кожа томове. Напречно бяха поставени допълнителни стелажи, а между тях имаше чугунени радиатори, чиито металически звуци и съскане придаваха на залата злокобно усещане за нещо живо. Кърш вдигна поглед към красивия парпет на мецанина. Знаеше къде се намира.

„Прочутата библиотека на Монсерат“ — помисли си той, смаян, че са го допуснали тук. Говореше се, че на това свято място се съхранявали редки текстове, достъпни само за монасите, посветили живота си на Бог и оттеглили се на тази планина.

— Помолихте за дискретност — каза епископът. — Това е нашето най-уединено помещение. Тук почти не влизат външни хора.

— Много великодушно от ваша страна, благодаря ви.

Кърш последва духовника до голяма дървена маса, край която седяха двама старци. Мъжът отляво изглеждаше грохнал. Имаше уморени очи и сплъстена бяла брада и носеше измачкан черен костюм, бяла риза и мека шапка.

— Това е рави Йехуда Къовеш — представи го Валдеспино. — Известен еврейски философ, писал много за кабалистичната космогония.

Кърш се пресегна над масата и учтиво се ръкува с рави Къовеш.

— Много ми е приятно да се запознаем — каза той. — Чел съм вашите книги за кабалата. Не твърдя, че ги разбирам, но съм ги чел.

Равинът приветливо кимна и избърса сълзящите си очи с носна кърпичка.

— А това — епископът посочи другия старец — е многоуважаемият аллама^[4] Саид ал Фадл.

Видният ислямски учен се изправи и широко се усмихна. Беше нисък и набит, с добродушно лице и проникателни тъмни очи. Носеше скромна бяла джелабия^[5].

— Аз пък съм чел *вашите* предвиждания за бъдещето на човечеството, господин Кърш. Не твърдя, че съм *съгласен* с тях, но съм ги чел.

Кърш любезно отговори на усмивката му и стисна ръката му.

— Както знаете, нашият гост, Едмънд Кърш, е високоуважаван специалист по компютърно моделиране и теория на игрите, изобретател и нещо като пророк в технологичния свят — обърна се към двамата си колеги епископът. — Като се има предвид с какво се занимава, молбата му да се срещне с нас тримата ме озадачи. Затова сега ще дам думата на господин Кърш да ни обясни защо е тук.

С тези думи епископ Валдеспино се настани на стола между другите двама старци, скръсти ръце и очакващо се вторачи в госта.

Тримата духовници седяха пред Кърш като трибунал и атмосферата по-скоро напомняше инквизиция, отколкото приятелска среща на учени.

Вместо да се стегне обаче, Кърш развеселено наблюдаваше тримата възрастни мъже. „Значи това била Светата Троица, с която

помолих да се срещна?! Тримата влѣхви!“

За да подчертае авторитета си, той не заговори веднага, а отиде до прозореца и се загледа в шеметната панорама, която се разкриваше оттам. Слънцето огряваше пъстър килим от древни пасбища в дълбоката долина под скалистите върхове на планината Колсерола. В далечината някъде над Балеарско море тъмнееше заплашителна маса от буреносни облаци.

„Съвсем уместно“ — помисли си Кърш, предвкусвайки бурята, която скоро щеше да предизвика в тази зала, а после и в целия свят.

— Господа, предполагам, че епископ Валдеспино вече ви е предал молбата ми за дискретност — започна той, като рязко се завъртя към тях. — Преди да продължим, искам само да изясня, че това, което ще ви разкрия, трябва да остане строго поверително. С две думи, моля ви да се закълнете, че ще го запазите в тайна. Съгласни ли сте?

Тримата мълчаливо кимнаха. Кърш знаеше, че това сигурно е излишно. „Те ще искат да скрият информацията — а не да я разгласят“.

— Тук съм, защото направих научно откритие, което, струва ми се, ще ви изуми — продължи той. — От много години се опитвам да открия отговорите на два от най-фундаменталните въпроси за човешкото битие. И след като успях, идвам при вас, тъй като смятам, че това откритие дълбоко ще се отрази на всички *вярващи* по света и най-вероятно ще предизвика промяна, която може да се характеризира единствено като, да речем, експлозивна. В момента това, което ще ви разкрия, е известно само на мен.

Бръкна в джоба си и извади огромен смартфон — беше го проектирал и създал за собствените си нужди. Устройството имаше жизнерадостно пъстър корпус и той го изправи пред тримата мъже като телевизор. След малко щеше да се свърже със свръхсигурен сървър, да въведе парола от петдесет и един знака и да им пусне презентацията.

— Ще видите предварителна версия на презентацията, която възнамерявам да представя — може би след около месец. Но първо исках да се посъветвам с едни от най-влиятелните религиозни мислители и да разбера как тази новина ще бъде приета от хората, които ще засегне най-силно.

Епископът демонстративно въздъхна — по-скоро отегчено, отколкото загрижено.

— Интересно въведение, господин Кърш. Говорите така, като че ли онова, което ще ни покажете, ще разтърси из основи религиите в света.

Кърш огледа древното хранилище на свещени текстове. „Не само ще разтърси основите ви. Направо ще ги разруши“.

Отново отправи поглед към тримата мъже. Духовниците не подозираха, че Кърш се готви да разпространи презентацията само след три дни по време на грандиозно, грижливо режисирано публично събитие. И тогава хората по целия свят щяха да научат, че между ученията на всички религии наистина има нещо общо.

В тях нямаше и капчица истина.

[1] Джоузеф Джон Камбъл (1904–1987) — американски учен, специалист по сравнителна религия и митология. — Б.пр. ↑

[2] Релсово транспортно средство с въжена тяга за превоз при голям наклон на трасето. — Б.пр. ↑

[3] Матей, 5:3. Тук и нататък преводът на Библията е цитиран по изданието на Светия синод от 1992 г. — Б.пр. ↑

[4] Почтително обръщение към ислямски учен. — Б.пр. ↑

[5] Арабска мъжка или женска роба. — Б.пр. ↑

1.

Професор Робърт Лангдън разглеждаше дванайсетметровото куче на площада. Козината на животното представляваше жив килим от трева и благоуханни цветя.

„Полагам усилия да те харесам — помисли си той. — Сериозно“.

Позяпа кучето още малко и продължи по висящия мост, като се спусна по широка тераса от неравни стъпала, целящи да разтърсят посетителя и да го извадят от обичайния му ритъм и крачка. „Целта е постигната“ — реши той, след като на два пъти за малко да се препъне.

Долу рязко спря, вторачен в огромното създание, което изникна пред него.

„Виж, това вече е нещо!“

Тънките железни крака на огромната черна вдовица издигаха издутото тяло на поне десет метра височина. От корема на паяка висеше яйчна торбичка от телена мрежа, пълна със стъклени кълба.

— Казва се „Маман“ — разнесе се някакъв глас.

Лангдън сведе поглед и видя, че под скулптурата стои строен мъж с шервани^[1] от черен брокат и почти комични засукани мустаци ала Салвадор Дали.

— Аз съм Фернандо и съм тук, за да ви посрещна в музея — информира го мъжът и насочи вниманието си към баджовете, подредени на масата пред него. — Бихте ли ми казали името си?

— Разбира се. Робърт Лангдън.

Погледът на Фернандо се стрелна към него.

— О, ужасно съжалявам! Не ви познах, професор Лангдън!

„И аз едва се познавам — помисли си Лангдън и сковано се приближи. Носеше бяла папийонка, черен фрак и бяла жилетка. — Приличам на хорист от йейлския «Уифенпуфс»“. Класическият му фрак беше близо трийсетгодишен и датираше от времето, когато членуваше в принстънския Бръшлянов клуб, но благодарение на ежедневното плуване още му стоеше доста добре. В бързината беше

извадил от дрешника грешния калъф, вместо онзи с обичайния му смокинг.

— В поканата пишеше „черно и бяло“ — каза Лангдън. — Надявам се, че фракът е подходящ за случая.

— Фракът си е класика! Много сте елегантен! — Фернандо излезе иззад масата и внимателно залепи баджа на ревера му. — За мен е чест да се запознаем. Сигурен съм, че не идвате за пръв път, нали?

Професорът погледна между краката на паяка към лъскавата сграда пред тях.

— Малко ме е срам да го призная, но досега не съм бил тук.

— Не може да бъде! — Мъжът се престори, че припада. — Не обичате ли модерно изкуство?

Лангдън винаги беше обожавал *предизвикателството* на модерното изкуство — главно търсенето на причината да обявяват конкретни творби за шедьоври, например разтечените бои на Джаксън Полък, консервите със супа „Камбъл“ на Уорхол, простите цветни правоъгълници на Марк Ротко. И все пак много повече предпочиташе да говори за религиозната символика на Йеронимус Бош или художествения стил на Франсиско де Гоя.

— Повече си падам по класиката — отвърна той. — Повече се справям с Леонардо, отколкото с Де Кунинг.

— Но Леонардо и Де Кунинг *адски* си приличат!

Професорът търпеливо се усмихна.

— Явно има какво да уча за Де Кунинг.

— Е, дошли сте където трябва! — Фернандо посочи огромната сграда. — В музея ще видите едни от най-прекрасните колекции модерно изкуство в целия свят! Надявам се да ви харесат.

— И аз — отвърна Лангдън. — Само да знаех *защо* съм тук!

— И не сте единствен! — весело се засмя мъжът и поклати глава. — Домакинът държи в пълна тайна причината за днешното събитие. Даже музейните служители нямат представа какво ще се случи. Загадката е половината от удоволствието — носят се какви ли не слухове! Вътре има няколкостотин гости, цял куп известни лица, и никой не е наясно каква ще е програмата!

Беше ред на Лангдън да се засмее. Малцина можеха да проявят дързостта да пратят в последния момент покани с текст, чието съдържание се свеждаше до следното: „Събота вечер. Елате. Доверете

ми се“. И още по-малко хора бяха способни да убедят стотици важни личности да зарежат всичко и да отлетят за *Северна Испания*, за да присъстват на събитието.

Излезе изпод паяка, продължи по алеята и вдигна поглед към развяващия се гигантски червен банер.

ЕДНА ВЕЧЕР С

ЕДМЪНД КЪРШ

„Едмънд определено не страда от липса на самоувереност“ — развеселено си помисли Лангдън.

Преди двайсетина години младият Еди Кърш беше един от първите му студенти в Харвард — рошав компютърен маниак, чийто интерес към кодовете го бе отвел на Лангдъновия бакалавърски семинар „Кодове, шифри и езикът на символите“. Изключителният интелект на Кърш му направи дълбоко впечатление и въпреки че след време младежът замени прашния свят на семиотиката с обещаващия блясък на компютрите, учителят и ученикът продължиха да поддържат връзка през двете десетилетия след завършването на Еди.

„А сега студентът е надминал професора си — каза си Лангдън. — С няколко светлинни години“.

Днес целият свят познаваше Едмънд Кърш — милиардер, информатик, футурист, изобретател и предприемач. Четирийсетгодишният индивидуалист беше разработил изумително множество модерни технологии, представляващи революционни скокове в най-разнообразни области: роботика, когнитивистика, изкуствен интелект, нанотехнологии. А точните му предвиждания за бъдещи научни открития го обгръщаха в мистичен ореол.

Лангдън подозираше, че свръхестественият талант на Едмънд да предвижда бъдещето се дължи на смайващо широките му познания за света. Професорът си го спомняше като ненаситен библиофил — Еди четеше каквото му попадне. Страстта му към книгите и способността му да осмисля тяхното съдържание бяха неописуеми.

През последните няколко години Кърш живееше главно в Испания, като твърдеше, че се е влюбил в старомодния чар, авангардната архитектура, ексцентричните джин барове и идеалния климат на тази страна.

Веднъж годишно Кърш ходеше в Кеймбридж да изнася лекции в Медийната лаборатория на Масачузетския технически институт и двамата се срещаха в някое от нашумелите напоследък бостънски заведения, за които Лангдън не беше и чувал. Никога не разговаряха за технологии — Кърш държеше да дискутират единствено изобразително изкуство.

— Ти си моята връзка с културата, Робърт — често се шегуваше Еди. — Личният ми образователен курс за ергени!

Заигравката със семейното положение на Лангдън звучеше още по-смешно от устата на друг ерген, който отхвърляше моногамията като „оскърбление за еволюцията“ и през годините беше фотографиран с множество супермоделите.

Като се имаше предвид репутацията му на новатор в компютърните науки, човек спокойно можеше да си представи Кърш като някакъв задръстен техничар. Той обаче си беше изградил имидж на модерна поп икона, движеше се във VIP кръгове, обличаше се по последна мода, слушаше елитистки ъндърграунд и колекционираше най-разнообразни безценни произведения на импресионизма и модерното изкуство. Често пращаше имейли на Лангдън, за да се съветва за нови творби, които възнамеряваше да включи в колекцията си.

„И после прави тъкмо обратното на съвета ми“ — помисли си Лангдън.

Преди година Кърш го изненада с разговор не за изкуството, а за Бог — странна тема за отявлен атеист като него. Докато хапваха ребърца крудо в бостънския „Тайгър Мама“, той заразпитва Лангдън за основните вярвания на религиите по света и особено за различните версии на Сътворението.

Професорът подробно му разказа общата за юдаизма, християнството и исляма история в Битие, за хиндуисткия Брама и вавилонския Мардук.

— Любопитен съм защо един футурист проявява такъв интерес към миналото — на излизане от ресторанта му каза Лангдън. — Това

означава ли, че нашият прочут атеист най-после е открил Бог?

Едмънд искрено се засмя.

— Ще ти се! Просто преценявам конкуренцията, Робърт.

Лангдън се усмихна. „Типично в негов стил“.

— Е, науката и религията не се конкурират. Те са два различни езика, опитващи се да разкажат една и съща история. На света има място и за двете.

След тази среща Едмънд не му се обади почти цяла година. И не щеш ли, преди три дни Лангдън получи по ФедЕкс плик със самолетен билет, хотелска резервация и ръкописна бележка, в която бившият му студент настоятелно го канеше на днешното събитие. Текстът гласеше: „Робърт, за мен ще означава страшно много, ако можеш да дойдеш. Твоите обяснения по време на последния ни разговор изключително допринесоха за това събитие“.

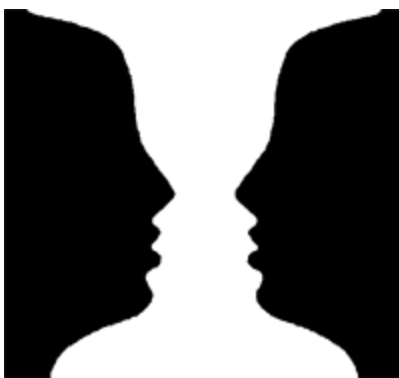
Лангдън се озадачи. Какво отношение можеше да има техният разговор към такова събиране, организирано от футурист?

Пликът съдържаше и черно-бяло изображение на двама души, застанали един срещу друг. Кърш му беше написал кратко стихотворение.

Робърт,

*Лице в лице щом видиш ме, дошъл от странство,
ще ти разкрия празното пространство.*

Едмънд

Когато видя картинката, Лангдън се усмихна — остроумна алюзия за една история с негово участие отпреди няколко години. В

пространството между двете лица се очертаваше силует на потир — или Светия Граал.

И сега професорът се намираше пред този музей, нетърпелив да чуе какво ще съобщи бившият му студент. Лекият ветреца развяваше полите на фрака му, докато крачеше по циментовата алея на брега на лъкатушния Нервион — някога речната душа на процъфтяващ промишлен град. Във въздуха се носеше едва доловим мирис на мед.

Когато излезе от поредния завой на алеята, най-после си позволи да отправи поглед към музея. Грамадната хвърляща отблясъци сграда не можеше да се обхване с един поглед и той проследи странните издължени форми по цялата им дължина.

„Тази постройка не просто нарушава законите — помисли си Лангдън. — Тя напълно ги пренебрегва. Идеалното място за Едмънд“.

Музеят „Гугенхайм“ в Билбао, Испания, приличаше на неземна халюцинация — шеметен колаж от извити метални форми, сякаш почти безпорядъчно подпрени една на друга. Продължаващата в далечината хаотична маса от фигури беше облицована с над трийсет хиляди титанови плочи, които лъщяха като рибени люспи и придаваха на сградата вид на нещо едновременно живо и извънземно, сякаш някакъв футуристичен левиатан е изпълзвал от водата, за да се погрее на слънце на речния бряг.

След откриването на музея през 1997-а „Ню Йоркър“ писа, че архитектът Франк Гери е създал „кораб от фантастичен сън с извиващ се корпус, обгърнат в наметало от титан“. Други критици по целия свят го обявиха за „Най-великата сграда на нашето време!“ и „Смайващо архитектурно постижение!“.

След този дебют бяха издигнати десетки други „деконструктивистки“ постройки — концертната зала „Дисни“ в Лос Анджелис, БМВ Уърлд в Мюнхен и дори новата библиотека в самата алма матер на Лангдън. Всички те имаха радикално неконвенционален дизайн и конструкция и все пак професорът се съмняваше, че някоя от тях може да си съперничи с шокиращото въздействие на „Гугенхайм“ в Билбао.

Докато се приближаваше, облицованата с плочки фасада сякаш се видоизменяше с всяка крачка и изглеждаше различно от всеки нов ъгъл. Невероятно, но гигантската сграда като че ли буквално плаваше в

привидно безкрайна лагуна, чиито води плискаха външните стени на музея.

Лангдън поспря, за да се наслади на гледката, и след това пресече лагуната по минималистичния пешеходен мост, извил гръб над водната повърхност. Някъде по средата го сепна шумно съскане, разнасящо се изпод краката му. Той се закова на място и в този момент изпод моста блъвна облак влага. Гъстото було на мъглата го обгърна, после се понесе над лагуната към музея и обви основата на цялата сграда.

„Скулптурата «Мъгла»“ — досети се ученият.

Беше чел за тази творба на японката Фуджико Накая. Револуционността на „скулптурата“ се състоеше в това, че е „изградена“ от видим въздух, стена от мъгла, която се материализира и постепенно се разпръсква. И тъй като вятърът и атмосферните условия винаги бяха различни, скулптурата изглеждаше по нов начин всеки път, щом се появеше.

Мостът престана да съска и пред погледа на Лангдън стената от мъгла безшумно се разстла над лагуната, като се вихреше и пълзеше, сякаш притежаваше собствен разум. Ефектът беше неземан и объркващ. Сега целият музей като че ли безтегловно се носеше върху облак над водата — призрачен кораб, изгубен в морето.

Професорът понечи да продължи, но в същия миг гладката водна повърхност се развълнува от поредица малки гейзери. Изведнъж към небето се стрелнаха пет огнени стълба и като ревяха като ракетни двигатели, разкъсаха мъглата и хвърлиха ярки отблясъци по титановите плочи на музея.

Архитектурният вкус на Лангдън повече клонеше към класическия стил на музеи като Лувъра и Прадо, но докато наблюдаваше висящите над лагуната мъгла и огън, той не се сещаше за по-подходящо място от тази ултрамодерна сграда, където да се проведе събитие, организирано от любител на изкуството и иновациите, толкова ясно виждащ бъдещето.

Закрачи през мъглата към входа на музея — зловещо черна дупка в люспестата постройка. Когато наближи прага, го обзе тревожното усещане, че влиза в уста на змей.

[1] Дълга мъжка връхна дреха в Индия. — Б.пр. ↑

2.

Адмирал Луис Авила седеше на бара в едно пусто заведение в непознат град. Чувстваше се напълно изтощен от пътуването — току-що беше долетял след изпълнение на задача, отвела го на много хиляди километри само за дванайсет часа. Отпи от втория си тоник и се зазяпа в пъстрите шишета зад бара.

„Всеки може да остане трезвен в пустиня, но само верният може да седи в оазис и да стиска устни“ — помисли си адмиралът.

Вече близо година стискаше устните си пред дявола. Загледан в отражението си в огледалната стена, Авила си позволи да изпита удовлетворение от образа насреща.

Той се числеше към онези средиземноморски щастливци, за които възрастта беше по-скоро предимство, отколкото недостатък. С годините острата му черна четина бе омекнала и се беше превърнала в изискана прошарена брада, огнените му тъмни очи бяха придобили ведро самоувереност, а гладката му мургава кожа бе придобила постоянен слънчев загар и се бе покрила с бръчки, придавайки му вид на човек, винаги отправил взор към морето.

Шейсет и три годишният морски офицер имаше стройно и стегнато тяло и ушитата му по поръчка униформа още повече подчертаваше внушителната му физика. В момента беше в бяло от главата до петите — царствени одежди, състоящи се от двуреден бял кител с широки черни пагони и внушителен набор от медали, бяла колосана риза с права яка и бял панталон с копринени лампази.

„Испанската армада вече може и да не е най-могъщият флот на света, обаче още знаем да обличаме офицерите“.

Адмиралът не беше носил тази униформа от години — но днешната вечер бе специална, а по-рано, докато се разхождаше по улиците на непознатия град, жените благосклонно му се бяха усмихвали и мъжете го бяха заобикаляли отдалече.

„Всички уважават хората, чийто живот е подчинен на принципи“.

— Otra tónica? — предложи му още един тоник симпатичната барманка, трийсетинагодишна, с пищно тяло и дяволита усмивка.

Авила поклати глава.

— No, gracias.

В заведението нямаше никой друг и той усещаше възхитения поглед на жената. Беше приятно отново да го гледат. „Завърнах се от бездната“.

Ужасяващото събитие, което преди пет години едва не го бе погубило, завинаги щеше да остане в тъмните дебри на ума му — един-единствен оглушителен миг, в който земята се разтвори и го погълна.

Севилската катедрала.

Сутринта на Великден.

Андалуското слънце струеше през витража и окъпваше каменната вътрешност на храма в снопове пъстроцветна светлина. Органът ликуващо гърмеше и хиляди богомолци празнуваха чудото на възкресението.

Авила коленичи пред олтарната преграда с преливащо от признателност сърце. След цял живот служба в морето най-последно беше получил най-големия Божи дар — семейство. Широко усмихнат, той се обърна и погледна през рамо младата си жена Мария, която седеше на пейката. Беше в прекалено напреднала бременност, за да извърви голямото разстояние по пътеката. До нея тригодишният им син Пепе развълнувано махаше на баща си. Авила му намигна и Мария топло се усмихна на мъжа си.

„Благодаря ти, Господи“ — помисли си адмиралът, след като се обърна към олтара, за да приеме причастието.

След миг древната катедрала се разтърси от оглушителен взрив.

И целият свят изригна в огън.

Взривната вълна захвърли Авила към парапета и тялото му беше затиснато под горящи останки и разкъсани човешки части.

Когато отново дойде в съзнание, не можеше да диша от гъстия дим и в първия момент нямаше представа къде се намира и какво се е случило.

После, въпреки пищенето в ушите си, чу мъчителните крясъци. Спомни си с ужас къде е и се изправи. Каза си, че всичко това е страшен кошмар. Запрепъва се през потъналата в пушек катедрала,

като заобикаляше стенещите осакатени жертви и отчаяно се опитваше да стигне до мястото, откъдето само преди секунди му се бяха усмихвали жена му и синът му.

Там нямаше нищо.

Нямаше пейки. Нямаше хора.

Само окървавени останки по покрития с пепел каменен под...

Звънчето на вратата милостиво пропъди зловещия спомен. Авила трескаво надигна чашата си и жадно отпи от тоника, за да се отърси от мрака, както беше принуден да прави толкова много пъти оттогава.

Вратата на бара се отвори и когато се обърна, той видя, че в заведението с олюляване влизат двама едри мъже. Пееха фалшиво ирландска футболна песен, върху бирените им шкембета бяха опънати зелени тениски. Явно следобедният мач беше свършил с победа на гостувания отбор на Ирландия.

„Явно е време да ставам“ — помисли си адмиралът и се изправи. Поиска сметката, но барманката му намигна и му махна с ръка. Авила ѝ благодари и се обърна към изхода.

— Мама му стара! — извика единият от новодошлите, зяпнал разкошната му униформа. — А бе това е кралят на Испания!

Двамата избухнаха в смях и се заклатушкаха към него.

Адмиралът се опита да ги заобиколи, но по-едрият ирландец грубо го сграбчи за ръката и го задърпа към една от табуретките на бара.

— Чакай, ваше величество! Дошли сме чак в Испания и ще изпием по халба с краля!

Авила погледна мръсната ръка на мъжа върху идеално изгладения си ръкав и каза тихо:

— Пуснете ме. Трябва да тръгвам.

— Не... трябва да *останеш* за една бира, амиго. — Ирландецът го стисна още по-здраво, а приятелят му заопипва с мърлявия си показалец медалите на гърдите му. — Ти май си бил голям герой, чичка. — Мъжът подръпна отличието, което Авила ценеше най-много. — Средновековен боздуган? Ти кво, да не си рицар с лъскава броня?! И се закикоти.

„Търпение“ — напомни си адмиралът. Беше срещал безброй такива хора — глуповати нещастници, които никога не са се борили за

нищо и безмозъчно злоупотребяват с правата и свободите, които други са се борили да им дадат.

— Всъщност боздуганът е емблемата на Унидад де Операсионес Еспесиалес на испанския военноморски флот — кротко отвърна той.

— Специалните сили, значи, а? — Ирландецът потрепери престорено. — Голяма работа! Ами *тая* емблема? — И посочи ръката му.

Авила я погледна. Там имаше черна татуировка — символ, датиращ от XIV век.

„Този знак ми осигурява закрила — помисли си адмиралът. — Въпреки че няма да ми трябва“.

— Няма значение — каза футболният хулиган, най-после пусна ръката му и насочи вниманието си към барманката. — Бива си те. Стопроцентова испанка ли си?

— Абсолютно — любезно потвърди жената.

— Нищо ирландско ли няма в тебе?

— Не.

— А *искаш* ли? — Мъжът истерично се разхили и заудря с юмрук по бара.

— Оставете я на мира — заповяда му Авила.

Ирландецът се завъртя и се вторачи в него.

Другият хулиган силно го ръгна в гърдите.

— Ти да не би да ни казваш какво да правим, а?

Уморен след дългото пътуване, адмиралът тежко въздъхна и посочи бара.

— Заповядайте, господа. Ще ви черпя по бира.

„Добре, че не си тръгна“ — помисли си барманката. Макар че и сама можеше да се грижи за себе си, като гледаше с какво хладнокръвие се оправя с тези скотове офицерът, коленете ѝ поомекнаха и се надяваше той да остане, докато дойде време за затваряне.

Офицерът поръча две бири и тоник за себе си и се върна на мястото си на бара. Футболните хулигани се настаниха от двете му страни.

— Тоник, а? — подигравателно попита единият. — Нали щяхме да *пием* заедно?!

Офицерът уморено се усмихна на барманката и допи тоника си.

— За съжаление имам среща — каза и се изправи. — Приятно прекарване.

В този момент, сякаш го бяха репетирали, ирландците грубо го натиснаха за раменете обратно на стола. В очите на офицера припламнаха гневни искри, после угаснаха.

— Нали не искаш да ни оставиш сами с гаджето ти, деденце? — Хулиганът погледна барманката и направи нещо отворително с език.

Офицерът дълго мълча, после пъкна ръка под китела си.

Двамата го сграбчиха.

— Ей! Какво правиш?!

Той съвсем бавно извади джиесем и им каза нещо на испански. Ирландците го зяпнаха неразбиращо и офицерът пак мина на английски.

— Съжалявам, просто трябва да позвъня на жена си и да ѝ кажа, че ще закъснея. Явно ще поостана тук известно време.

— Това вече е мъжка приказка! — похвали го по-едрият от двамата, пресуши бирата си и тресна халбата на бара. — Още една!

Докато пълнеше чашите на хулиганите, барманката видя в огледалото, че офицерът натиска няколко клавиша на телефона си и го вдига към ухото си. Когато отсреща му отговори, той заговори на скорострелен испански:

— Le llamo desde el bar Molly Malone. — Мъжът прочете името и адреса на бара от подложката пред себе си. — Calle Particular de Estraunza, ocho. — Направи кратка пауза и продължи: — Necesitamos ayuda inmediatamente. Hay dos hombres heridos^[1]. — После затвори.

„Dos hombres heridos? — Пулсът на барманката се ускори. — Двама ранени мъже?!“

Преди да успее да осмисли думите му, зърна мълниеносно движение в бяло. Офицерът се завъртя надясно и с вледеняващо изхрущяване заби лакътя си нагоре в носа на по-едрия хулиган. От лицето на ирландеца шурна кръв и той се строполи по гръб. Без да даде време на приятеля му да реагира, офицерът отново се завъртя, този път наляво, и другият му лакът се стрелна към гръкляна на другия мъж, който политна назад.

Барманката смаяно зяпна двамата на пода — единият крещеше, а другият се давеше и притискаше гърлото си.

Офицерът бавно се изправи, със зловещо спокойствие извади портфейла си и остави на бара банкнота от сто евро.

— Моите извинения — каза ѝ на испански. — Полицията ще дойде да ви помогне.

После се обърна и си тръгна.

Навън адмирал Авила дълбоко вдиша нощния въздух и пое по „Аламеда де Масаредо“ към реката. Завиха приближаващи се сирени и той потъна в сенките, докато полицейските коли отминат. Предстоеше му сериозна работа и не можеше да си позволи повече усложнения.

„Регента ясно очерта мисията ми довечера“.

Авила приемаше заповедите на Регента с ведро спокойствие. Край на взимането на решения. Край на поемането на отговорност. Само действие. След като през цялата си кариера беше давал команди, сега с огромно облекчение отстъпваше руля и оставяше други да водят кораба.

„В тази война аз съм прост войник“.

Преди няколко дни Регента бе споделил с него една толкова тревожна тайна, че Авила нямаше друг избор, освен да се постави изцяло на разположение за каузата. Бруталността на снощната мисия още го измъчваше, ала той знаеше, че действията му ще бъдат оправдани.

„Правдата се проявява в различни форми.

И тази нощ ще има още смърт“.

Излезе на един площад край речния бряг и вдигна поглед към огромната сграда, развълнувана маса от извратени фигури, облицовани с метални плочи — сякаш двете хилядолетия архитектурен прогрес бяха изхвърлени през прозореца в полза на пълния хаос.

„Някои наричат това там «музей». Аз го наричам «уродливост».“

Съсредоточи се и тръгна през площада, като заобикаляше шантавите скулптури пред музея „Гугенхайм“. Докато се приближаваше, наблюдаваше десетките гости в официално черно-бяло облекло.

„Безбожните тълпи вече са се събрали.

Но тази вечер няма да мине, както си я представят“.

Намести адмиралската си фуражка и поприглади китела си, подготвяше се психически за предстоящата задача. Тази вечер беше част от много по-мащабна мисия — истински кръстоносен поход на правдата.

Докато вървеше към входа на музея, докосна броеницата в джоба си.

[1] Обаждам се от бар „Моли Малоун“ Улица „Партикулар де Естрадаунса“ номер осем. Спешно се нуждаем от помощ. Ранени са двама мъже (исп.). — Б.пр. ↑

3.

В атриума на музея човек се чувстваше като във футуристична катедрала.

Когато Лангдън влезе, погледът му моментално се устреми нагоре по гигантските бели колони, строени покрай огромна стъклена стена, към шейсетметровия свод, откъдето халогенни прожектори разпръскваха чисто бяла светлина. Във въздуха висеше мрежа от коридори и балкони, по които облечените в черно-бяло гости влизаха и излизаха от горните галерии и се любуваха на разкриващата се от високите прозорци гледка към лагуната. Наблизо един стъклен асансьор безшумно се плъзгаше надолу по стената, за да поеме още гости.

Не приличаше на нито един от музеите, които беше виждал. Дори акустиката му звучеше чуждо. Вместо традиционната почтителна приглушеност, постигната чрез звукопоглъщащи покрития и настилки, тук кънтеше ехото на безброй гласове, резониращи в камъка и стъклото. Единственото познато усещане бе стерилният привкус на въздуха, еднакъв във всички музеи по света — усърдно филтриран от всякакви частици и оксиданти и овлажнен с йонизирана вода до четирийсет и пет процента влажност.

Мина през поредица изненадващо строги проверки — забеляза, че въоръжените охранители са повече от нормалното — и стигна до поредната регистратура, на която млада жена раздаваше слушалки.

— Audioguía?

Той се усмихна.

— Не, благодаря.

И понечи да отмине, но жената го спря и каза на идеален английски:

— Съжалявам, господине, но нашият домакин, господин Едмънд Кърш, помоли всички да са със слушалки. Това е част от днешното преживяване.

— А, тогава ще си взема, благодаря.

Посегна към слушалките, ала тя му даде знак да изчака, прочете името му от баджа, потърси го в дългия списък на гостите, откри го и чак тогава му подаде слушалки, чийто номер съответстваше на този пред името му.

— Тази вечер обиколките са индивидуални за всеки гост.

„Сериозно?! — Той огледа. — Гостите са стотици!“

Заразглежда слушалките, които се състояха само от лъскав метален обръч с миниатюрни меки накрайници. Навярно забелязала озадаченото му изражение, младата жена излезе иззад масата да му помогне.

— Отскоро се произвеждат — поясни тя, докато му ги слагаше. — Трансдюсерните накрайници не *влизат* в ушите ви, а се поставят върху лицето. — Прехвърли обръча зад главата му и постави накрайниците така, че да прилепнат върху кожата между горния край на челюстта и слепоочието му.

— Но как...

— Чрез технология за костна проводимост. Трансдюсерите предават звука направо в костта на челюстта ви, което му позволява директно да стига до ушната мида. Пробвах ги и наистина са удивителни — все едно гласът е в главата ти. И освен това ушите ви остават свободни и може да чувате разговорите.

— Хитро измислено.

— Технологията е изобретена от господин Кърш преди повече от десет години. Днес се прилага в различни видове слушалки.

„Надявам се, че Лудвиг ван Бетховен получава своя дял от печалбите“ — помисли си Лангдън, почти сигурен, че истинският изобретател на технологията за костна проводимост е композиторът от XVIII век, който след оглушаването си установил, че може да закрепил метална пръчка за пианото си и да я захване, докато свири. Това му позволявало идеално да чува чрез вибрациите в челюстта му.

— Пожелаваме ви приятно прекарване — каза жената. — Имате около един час да разгледате музея преди презентацията. Вашият аудиогид ще ви предупреди, когато стане време да се качите в аудиторията.

— Благодаря. Трябва ли да натисна нещо, за да...

— Не, устройството ще се задейства само, щом тръгнете.

— А, да, разбира се — усмихна се Лангдън и тръгна към групичките гости, които чакаха асансьорите и носеха подобни слушалки.

Още не беше прекосил атриума, когато в главата му прозвуча мъжки глас.

— Добър вечер и добре дошли в „Гугенхайм“ в Билбао.

Професорът знаеше, че гласът идва от слушалките, но въпреки това се закова на място и се обърна. Ефектът беше потресаващ — точно както му го бе описала младата жена — все едно *в главата му* имаше някой.

— Най-сърдечно ви приветствам с „добре дошъл“, професор Лангдън. — Гласът звучеше дружелюбно и весело, с жизнерадостен британски акцент. — Казвам се Уинстън и за мен е чест тази вечер да съм ваш гид.

„Кого са привлекли да го запише — Хю Грант ли?“

— Чувствайте се свободен да обикаляте както желаете, навсякъде, където ви се прииска, и аз ще се постарая да ви давам разяснения за онова, което разглеждате — продължи гласът.

Освен бодрия глас, персонализирания запис и технологията за костна проводимост всички слушалки явно разполагаха и с джипиес, който точно следеше местонахождението на госта, за да възпроизведат съответния коментар.

— Напълно съзнавам, че като професор по изобразително изкуство вие сте един от нашите най-знаещи гости, и затова моето съдействие сигурно няма да ви е от особена полза. Нещо повече, възможно е изобщо да не сте съгласен с моя анализ на някои произведения! — Гласът неловко се позасмя.

„А стига бе?! Кой е писал сценария?!“ Жизнерадостният глас и личният елемент бяха приятен щрих, да, но Лангдън не можеше и да си представи какви усилия са били нужни за персонализирането на стотици слушалки.

Слава на небесата, гласът млъкна, сякаш уморен от програмираното си встъпление.

Професорът насочи вниманието си към поредния гигантски червен банер, висящ над тълпата в отсрещния край на атриума.

ЕДМЪНД КЪРШ

ТАЗИ ВЕЧЕР ПОЕМАМЕ НАПРЕД

„Какво ли ще съобщи Едмънд, за бога?“

Погледна към асансьорите и сред една група разговарящи гости разпозна двама прочути основатели на глобални интернет компании, известен индийски актьор и други добре облечени випове, които му се струваше, че също би трябвало да познава, обаче лицата им не му говореха нищо. Тъй като нямаше желание, а и не се чувстваше подготвен да води общи разговори за социалните медии и Боливуд, тръгна в обратната посока, към огромното произведение на модерното изкуство до отсрещната стена.

Инсталацията беше разположена в мрачна ниша и се състоеше от девет тесни ленти, които излизаха от отвори в пода, понасяха се нагоре и изчезваха в отвори на тавана. Приличаха на девет автоматични пътеки, движещи се във вертикална плоскост. На всяка от лентите имаше светец надпис, който се развиваше нагоре.

МОЛЯ СЕ НА ГЛАС... УСЕЩАМ ТВОЯ МИРИС

ВЪРХУ КОЖАТА СИ... ИЗРИЧАМ ИМЕТО ТИ.

Когато се приближи обаче, Лангдън разбра, че вертикалните ленти всъщност са неподвижни — илюзията се пораждаше от „обвивка“ от миниатюрни светодиоди, разположени върху всяка от тях. Те се включваха в бърза последователност и образуваха думи, които излизаха от пода, понасяха се нагоре по лентата и изчезваха в тавана.

ПЛАЧА... ИМАШЕ КРЪВ... НИКОЙ НЕ МИ КАЗА.

Той тръгна около инсталацията, за да я разгледа отвсякъде.

— Това е изключително дръзка творба — внезапно се съживи аудиогидът. — Нарича се „Инсталация за Билбао“ и е създадена от концептуалния творец Джени Холзър. Състои се от девет светодиодни табла, всяко високо дванайсет метра, излъчващи цитати на баскски, испански и английски за ужасите на СПИН и мъката, изпитвана от отритнатите.

Лангдън трябваше да признае, че инсталацията има хипнотизиращо и някак си сърцераздирателно въздействие.

— Може би вече сте виждали произведения на Джени Холзър?

Той не можеше да откъсне очи от „тичащия“ нагоре текст.

ЗАРАВЯМ ГЛАВАТА СИ... ЗАРАВЯМ ГЛАВАТА ТИ... ЗАРАВЯМ ТЕ.

— Господин Лангдън? — обади се гласът в главата му. — Чувате ли ме? Слушалките ви работят ли?

Това рязко го откъсна от мислите му.

— Извинете... *Какво?! Ало?*

— Просто проверявам дали ме чувате — отвърна гласът.

— Тъж... Извинявам се — заекна професорът, завъртя се кръгом и се заоглежда. — Мислех, че беседата е на *запис*! Нямах представа, че с мен разговаря жив човек. — Представи си огромна зала с оградени бюра, на които седи цяла армия уредници, въоръжени със слушалки и музейни каталози.

— Няма проблем, господине. Тази вечер аз ще съм вашият личен гид. Слушалките ви са снабдени и с микрофон. Програмата е предвидена като интерактивно преживяване и с вас можем да водим диалог за изкуството.

Сега Лангдън забеляза, че и други гости разговарят по слушалките си. Даже двойките се бяха разделили на известно разстояние и развеселено се споглеждаха, докато си приказваха с личните си екскурзоводи.

— Всеки гост тук ли има личен гид?

— Да, господине. Тази вечер провеждаме индивидуални обиколки с триста и осемнайсет гости.

— Невероятно!

— Е, знаете, че Едмънд Кърш е страстен почитател на изкуството и технологиите. Разработил е тази система специално за музеите с надеждата да прати в миналото груповите обиколки, които ненавижда. По такъв начин всеки гост може да бъде развеждан индивидуално, да се движи със собствено темпо, да задава въпроси, които би се срамувал да зададе в присъствието на други хора. Преживяването наистина е много по-лично и задълбочено.

— С риск да прозвуча старомодно, защо просто не ни развеждате лично из музея?

— Причината е чисто логистична — отвърна Уинстън. — Като прибавите индивидуалните екскурзоводи, буквално ще удвоите броя на хората и неизбежно ще се наложи да намалите наполовина броя на гостите. Нещо повече, гласовете на всички екскурзоводи, говорещи едновременно, ще са разсейващи. Идеята е да превърнем разговора в безпрепятствено преживяване. Една от целите на изкуството, както често казва господин Кърш, е да стимулира диалога.

— Напълно съм съгласен и тъкмо затова хората често ходят на музей с гадже или приятел. Тези слушалки може да се разглеждат и като малко асоциални.

— Ако дойдете с гадже или приятели, можете да свържете слушалките на всички с един екскурзовод и да проведете групова дискусия — поясни британецът. — Софтуерът всъщност е извънредно усъвършенствен.

— Вие явно имате отговор за всичко.

— Нали това ми е работата. — Гидът засрамено се засмя и внезапно смени темата. — А сега, професоре, ако минете през атриума и отидете до прозорците, ще видите най-голямата картина в музея.

Лангдън тръгна към прозорците. Подмина привлекателна трийсетинагодишна двойка с еднакви бели бейзболни шапки. Вместо фирмено лого шапките имаха изненадващ знак.

Професорът добре го познаваше, макар че никога не го беше виждал върху шапка. През последните години тази силно стилизирана буква А се бе превърнала в универсален символ на бързо умножаващата се и все по-гръмогласна група на атеистите, които бяха започнали ежедневно да държат яростни речи срещу опасностите — според тях — на религиозната вяра.

„Атеистите вече си имат бейзболни шапки?!“

Докато оглеждаше сборището от технологични гении наоколо, Лангдън си напомни, че много от тези млади аналитични умове сигурно имат крайно антирелигиозни убеждения като самия Едмънд. Тази вечер публиката не се състоеше точно от сродни души на един професор по религиозна символика.

4.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА

За „Десетте водещи събития за деня“ на КонспирасиНет влезте *тук*. Освен това публикуваме и нов материал!

ИЗНЕНАДВАЩО СЪОБЩЕНИЕ НА ЕДМЪНД КЪРШ?

Тази вечер технологични гении заляха Билбао в Испания, за да присъстват на VIP събитие, организирано от футуриста Едмънд Кърш в музея „Гугенхайм“. Охраната е изключително засилена и целта на събитието не е известна на гостите, но КонспирасиНет получи информация от вътрешен източник, според която Едмънд Кърш ще изнесе кратка реч и се готви да изненада гостите си с важно научно съобщение. КонспирасиНет ще продължи да следи това събитие и ще ви съобщим новината веднага щом я получим.

5.

Най-голямата синагога в Европа се намира на улица „Дохани“ в Будапеща. Построен в мавритански стил с две масивни кули, храмът побира над три хиляди богомолци — с пейки на долния етаж за мъжете и скамейки в галерията за жените.

В огромна гробна яма на двора са погребани стотици унгарски евреи, загинали по време на ужасите на нацистката окупация. Гробът е означен с Дърво на живота — метална скулптура, изобразяваща плачеща върба, като на всяко листо е написано името на една от жертвите. Когато повее вятър, металните листа се удрят едно в друго и в това свято място се разнася зловещо ехо.

Повече от трийсет години духовен водач на Голямата синагога беше прочутият учен талмудист и кабалист рави Йехуда Кьовеш, който въпреки преклонната си възраст и лошото си здраве продължаваше да е активен член на еврейската общност и в Унгария, и в целия свят.

Когато рави Кьовеш излезе от синагогата и тръгна покрай бутиците и загадъчните „барове в руини“ по улица „Дохани“ на път за дома си на площад „15 март“ — на един хвърлей камък от моста „Ержбет“, свързващ древните градове Буда и Пеща, официално обединени през 1873 година, слънцето залязваше отвъд Дунав.

Скоро приближаваха пасхалните празници, обикновено най-веселото време от годината за Кьовеш, но след завръщането си от Световния парламент на религиите миналата седмица той изпитваше само безкрайна тревога.

„Ще ми се изобщо да не бях ходил“.

Необикновената среща с епископ Валдеспино, аллама Саид ал Фадл и футуриста Едмънд Кърш го измъчваше.

Когато се прибра вкъщи, Кьовеш отиде направо във вътрешния двор и отключи своята házikó — къщичката, която му служеше за убежище и кабинет.

Вътре имаше само едно помещение с високи лавици, огънати под тежестта на религиозни томовете. Той отиде при бюрото си, седна и

намръщено се загледа в хаоса пред него.

„Ако някой види бюрото ми тази седмица, ще си помисли, че съм се побъркал“.

Отгоре бяха пръснати пет-шест мистериозни религиозни текста, целите покрити със самозалепващи листчета. На дървени стойки зад тях бяха подпрени три тежки тома — Тората на иврит, арамейски и английски, разтворени на една и съща книга.

Битие.

„В начало...“

Естествено, Кьовеш знаеше наизуст Битие и на трите езика и по-скоро би чел научни коментари върху Зоар или съвременни теоретични разработки върху кабалистичната космогония. За учен от неговия калибър четенето на Битие беше все едно Айнщайн да се върне към прогимназиалната аритметика. И все пак тази седмица равинът правеше тъкмо това и бележникът на бюрото изглеждаше така, сякаш го е връхлетял свиреп ураган от ръкописни записки, толкова нечетливи, че Кьовеш сам едва ги разбираше.

„Като че ли съм си изгубил ума“.

Рави Кьовеш беше започнал с Тората — общата за юдеите и християните история в Битие. „В начало Бог сътвори небето и земята“. После продължи с обяснителните текстове на Талмуда и препрочете равинските тълкувания на Маасе Берешит — Сътворението. След това се зарови в Мидраш и си припомни коментарите на различни уважавани екзегети, които се бяха опитвали да обяснят забелязаните противоречия в разказа за Сътворението. Накрая потъна в мистичния кабалистичен трактат Зоар, в който непознаваемият Бог се проявяваше като десет различни „сефири“ или измерения, подредени по канали, наречени Дърво на живота, от които бяха произлезли четири отделни вселени.

Тайнствената сложност на вярванията, които съставляваха юдаизма, винаги му беше действала успокоително — Бог им напомняше, че човек не е създаден да разбира всичко. Ала след като бе изгледал презентацията на Едмънд Кърш и беше размишлявал за простотата и яснотата на неговото откритие, Кьовеш имаше чувството, че е прекарал последните три дни вторачен в куп остарели противоречия. В един момент просто не беше в състояние да направи

нищо друго, освен да зареже древните текстове и да излезе на дълга разходка край Дунав, за да си подреди мислите.

Рави Кьовеш най-после започваше да приема болезнената истина — откритието на Кърш действително щеше да окаже опустошително въздействие върху вярващите в целия свят. То отхвърляше почти всички установени религиозни доктрини, при това по невероятно простичък и убедителен начин.

„Не мога да забравя последния образ — помисли си Кьовеш, спомнил си смазващото заключение на презентацията, която бяха гледали на огромния телефон на Кърш. — Тази новина ще се отрази на абсолютно всеки човек, не само на вярващите“.

И сега, въпреки размислите си през последните няколко дни, равинът все още нямаше представа как да постъпи с разкритата им от Кърш информация.

Съмняваше се, че Валдеспино и Ал Фадл също са наясно с това. Преди два дни се бяха чули по телефона, но от разговора им не произлезе нищо.

— Приятели мои — започна епископът. — Презентацията на господин Кърш определено е смущаваща... в много отношения. Настоячиво го помолих да ми позвъни, за да дообсъдим въпроса, но от него няма ни вест, ни кост. Сега, струва ми се, трябва да вземем решение.

— Аз вече взех решение — заяви Ал Фадл. — Не можем да останем безучастни. Трябва да овладеем тази ситуация. Презрението на Кърш към религията е всеизвестно и той ще представи откритието си така, че да нанесе колкото може по-големи щети на бъдещето на вярата. Трябва да изпреварим събитията и *сами* да оповестим откритието му. Незабавно. Трябва да го представим в такава светлина, че да смекчим въздействието му и да го направим колкото е възможно по-безопасно за вярващите.

— Ние вече разговаряхме за евентуално публично изявление, но за съжаление не си представям как бихме могли безопасно да представим тъкмо *тази* информация — тежко въздъхна Валдеспино. — Освен това се заклехме на господин Кърш да запазим тайната му.

— Така е, и на мен не ми се ще да нарушим клетвата си, обаче смятам, че трябва да изберем по-малката от двете злини и да защитим общото благо. *Всички* сме под прицел — мюсюлмани, евреи,

християни, хиндуисти, абсолютно всички религии — и като се има предвид, че опроверганите от господин Кърш фундаментални истини са общи за всички нас, ние сме длъжни да представим откритието по начин, който няма да разтърси из основи нашите общности.

— Опасявам се, че такъв начин не съществува — каза Валдеспино. — Ако решим да оповестим новината на Кърш, единственият възможен подход е да хвърлим *съмнение* върху неговото откритие — да го дискредитираме преди да успее сам да направи съобщението.

— Кого, Едмънд Кърш ли?! — възрази Ал Фадл. — Блестящият учен, който винаги се оказва прав?! Вие да не сте гледали някаква друга презентация? Защото неговата беше напълно убедителна.

— Не по-убедителна от презентациите, които навремето са правили Галилей, Бруно и Коперник! — изсумтя епископът. — Религиите и преди са изпадали в същото положение. Просто науката пак блъска на вратата ни.

— Само че с нещо далеч по-значимо от откритията на физиката и астрономията! — възкликна Ал Фадл. — Кърш оборва самата *същност*, основата на всичко, в което вярваме! Позовавайте се на историята колкото щете, но недейте забравя, че въпреки всички усилия на Ватикана да запуши устата на хора като Галилей, неговата наука накрая се е наложила. Както ще се случи и с откритието на Кърш. Не можем да му попречим.

Възцари се мрачно мълчание.

— Моята позиция по въпроса е проста — отново се обади Валдеспино. — Ще ми се Едмънд Кърш да не беше правил това откритие. Боя се, че не сме подготвени да му противодействаме. И категорично предпочитам тази информация никога да не види бял свят. — Той замълча за миг. — В същото време вярвам, че събитията в нашия свят се случват според Божия план. В резултат на нашите молитви Господ може да проговори на господин Кърш и да го убеди да не разгласява откритието си.

Ал Фадл се засмя подигравателно.

— Господин Кърш едва ли е от хората, способни да чуват гласа Божи.

— И така да е — настоя епископът. — Чудеса се случват всеки ден.

Ислямският учен възрази разпалено:

— При цялото ми уважение, освен ако не се молите Бог да поразии Кърш преди да успее да оповести...

— Господа — намеси се Кьовеш в опит да разпръсне растящото напрежение. — Не бива да бързаме с решението си. Не е речено, че трябва да го вземем още тази вечер. Господин Кърш спомена, че ще направи съобщението си след месец. Предлагам всеки от нас да обмисли въпроса и след няколко дни пак да си поговорим. Може би чрез самовглъбяване ще открием верния курс на действие.

— Мъдър съвет — съгласи се Валдеспино.

— Но не бива и прекалено да се бавим — предупреди Ал Фадл.
— Да се чуем по телефона след два дни.

— Уговорихме се — каза епископът. — Тогава ще вземем и окончателното си решение.

Това се беше случило преди два дни и тази вечер щяха да проведат втория си разговор.

Рави Кьовеш чакаше в кабинета си и го обземаше все по-силна тревога. Обаждането вече закъсняваше с близо десет минути.

Телефонът най-после иззвъня и той нетърпеливо отговори.

— Здравейте, рави — каза епископ Валдеспино. Гласът му беше угрижен. — Извинявайте за закъснението. — Замълча за миг. — Боя се, че аллама Ал Фадл няма да участва в разговора ни.

— Защо, какво е станало? — изненадано попита Кьовеш.

— Не знам. Цял ден се опитвам да се свържа с него, но той сякаш е... *изчезнал*. Никой от колегите му няма представа къде е.

По гърба на равина полазиха тръпки.

— Крайно обезпокоително.

— Съгласен съм. Дано не му се е случило нещо. За съжаление, имам още една новина. — Гласът на епископа стана още по-мрачен. — Току-що научих, че Едмънд Кърш е организирил публично събитие, за да сподели откритието си със света... тази вечер.

— Тази вечер?! — смая се Кьовеш. — Нали ни каза, че щяло да е след *месец*?!
— Да — потвърди Валдеспино. — Излъгал ни е.

6.

В слушалките на Лангдън прозвуча дружелюбният глас на Уинстън.

— Точно пред вас, професоре, ще видите най-голямата картина в нашата колекция, въпреки че повечето гости не я забелязват веднага.

Лангдън насочи вниманието си към отсрещния край на атриума, ала не видя нищо освен стъклена стена, която гледаше към лагуната.

— Съжалявам, май и аз спадам към това мнозинство. Не виждам никаква картина.

— Е, тя е изложена доста нетрадиционно — засмя се Уинстън. — Платното не е поставено на стената, а на *пода*.

„Трябваше да се сетя“ — помисли си професорът, сведе поглед, тръгна напред и чак сега забеляза огромното платно върху камъка в краката му.

Картината представляваше монохромен тъмносин правоъгълник и гостите стояха наоколо и се взираха в него, сякаш гледаха в езерце.

— Площта ѝ е близо петстотин и шейсет квадратни метра — осведоми го Уинстън.

Лангдън пресметна, че е десет пъти по-голяма от първия му апартамент в Кеймбридж.

— Неин автор е Ив Клайн и всички „галено“ я наричат „Плувният басейн“.

Поразителното богатство на този син нюанс, трябваше да признае Робърт, наистина го изпълваше с усещането, че може направо да се гмурне в платното.

— Клайн е създал този цвят — продължи Уинстън. — Казва се „Международно синьо на Клайн“ и художникът твърди, че дълбочината му изразява безплътността и безкрайността на собственото му утопично виждане за света.

Лангдън усети, че Уинстън чете от предварително подготвен текст.

— Клайн се е прочул със сините си картини, но също е известен с една фотографска илюзия, наречена „Скок в празното пространство“, която предизвикала голяма паника при публикуването ѝ през хиляда деветстотин и шейсета.

Професорът беше виждал „Скок в празното пространство“ в нюйоркския Музей за модерно изкуство. Снимката беше меко казано смущаваща — изобразяваше добре облечен мъж, който скача с разперени ръце от висока сграда. Всъщност представляваше трик — блестящо замислен и майсторски изпълнен с бръснарско ножче много преди времето на Фотошоп.

— Освен това Клайн е композирал музикалното произведение „Еднозвучие-мълчание“, в което симфоничен оркестър цели дваайсет минути изпълнява един-единствен тон, ре мажор.

— И хората го *слушат*?!

— Хиляди. И тонът е само първата част. Във втората част музикантите седят неподвижно и в продължение на дваайсет минути изпълняват „чисто мълчание“.

— Шегувате се, нали?

— Не, говоря съвсем сериозно. В негова защита, изпълнението сигурно не е било чак толкова тъпо, колкото може би звучи. На сцената също имало три голи жени, обилно боядисани в синьо, които се търкаляли по гигантски платна.

Въпреки че през по-голямата част от кариерата си беше изучавал изобразителното изкуство, Лангдън така и не се бе научил да харесва по-авангардните творби. Притегателната сила на модерното изкуство си оставаше загадка за него.

— Без да проявявам неуважение, Уинстън, трябва да ви кажа, че често ми е трудно да разбера дали нещо е „модерно изкуство“, или чисто и просто е шантаво.

— Ами, често тъкмо това е въпросът, нали? — невъзмутимо отговори гидът. — Произведенията във вашия свят на класическото изкуство се ценят заради изпълнението на твореца — тоест, колко е сръчен с четката върху платното или с длетото върху камъка. В модерното изкуство обаче шедьоврите често са по-скоро плод на *идеята*, отколкото на изпълнението. Например всеки спокойно може да композира четирийсетминутна симфония, състояща се само от един тон и мълчание, обаче идеята е хрумнала тъкмо на Ив Клайн.

— Съгласен съм.

— Разбира се, скулптурата „Мъгла“ навън е чудесен пример за концептуално изкуство. На авторката ѝ е дошла идея — да постави под моста перфорирани тръби и да пуска мъгла над лагуната, — но инсталацията е *изпълнена* от местни водопроводчици. — Уинстън замълча за миг. — Макар че оценявам авторката изключително високо, защото използва изразното си средство като шифър.

— *Мъглата* е шифър, така ли?

— Да. Завоалирано отдаване на почит към архитекта на музейната сграда.

— Франк Гери ли?

— Франк О. Гери — поправи го екскурзоводът. — Инициалите му образуват английската дума за „мъгла“ — „fog“.

— Хитро.

Лангдън тръгна към прозорците и Уинстън го информира:

— Оттам имате чудесен изглед към Черната вдовица. Видяхте ли „Маман“ на идване?

Професорът погледна към огромната скулптура на паяк на площада оттатък лагуната.

— Да. Доста е трудно да не я забележиш.

— По гласа ви усещам, че не ви допада.

— Опитвам се да я харесам. — Робърт замълча за миг. — Като специалист по класическо изкуство, тук съм малко като риба на сухо.

— Интересно. Предполагах, че тъкмо *вие* ще оцените „Маман“. Тя е чудесен пример за класическия принцип на успоредяването. Дори бихте могли да я използвате в лекциите си, когато преподавате за това.

Лангдън се вгледа в паяка и не забеляза нищо подобно. Що се отнасяше до лекцията за успоредяването, той предпочиташе малко по-традиционни примери.

— Май ще продължа да използвам „Давид“.

— Да, Микеланджело си е класика — позасмя се Уинстън. — Той гениално е изваял Давид в женствена контрапозиция — в ръката си героят отпуснато държи прашка и излъчва мекушава уязвимост. От очите му обаче струи гибелна решителност, жилите и вените му изпъкват в готовност да убие Голиат. Творбата едновременно е и нежна, и страшна.

Това описание направи силно впечатление на Лангдън. Искаше му се и неговите студенти да разбират шедьовъра на Микеланджело толкова ясно.

— „Маман“ не се различава от „Давид“ — продължи гидът. — Същото дръзко успоредяване на противоположни архетипни принципи. В природата черната вдовица е страховито създание — хищник, който улавя жертви в паяжината си и ги убива. И макар че е смъртоносна, тук тя е изобразена с яйчна торбичка, от която ще се роди нов живот, и това я прави едновременно хищник и родител — могъщо тяло върху невероятно тънки крака, което изразява сила и крехкост. „Маман“ може да се нарече съвременен „Давид“, ако желаете.

— Не желая, но признавам, че вашият анализ ми дава храна за размисъл — усмихнато отвърна професорът.

— Добре, тогава ще ви покажа едно последно произведение. По случайност — оригинал на Едмънд Кърш.

— Сериозно? Нямах представа, че Едмънд е творец.

Уинстън се засмя.

— Ще ви оставя сам да прецените.

Екскурзоводът го насочи покрай прозорците към просторна ниша, в която неколцина гости се бяха събрали пред голяма плоча от суха кал на стената. На пръв поглед плочата от втвърдена глина му заприлича на експонирана вкаменелост. В тази кал обаче нямаше фосили. В повърхността ѝ бяха врязани знаци, каквито децата издраскват с клечки по мокър цимент.

Гостите не бяха особено впечатлени.

— Едмънд ли го е направил? — измърмори една жена с палто от визон и напомним с ботокс устни. — Нищо не разбирам.

Преподавателят в Лангдън не успя да устои.

— Всъщност е много находчиво — обади се той. — Досега това е най-интересният експонат, който видях в музея.

Жената се завъртя и го изгледа с откровено презрение.

— *Нима?* Тогава просветете и мене.

„С удоволствие“. Робърт се приближи до грубо издрасканите по повърхността на глината знаци.

— Първо, върху този къс глина Едмънд отдава почит на най-древната писменост на човечеството — клинописа.

Жената запримигва неуверено.

— Трите плътни знака в средата означават думата „риба“ на асирийски — продължи Лангдън. — Това е пиктограма. Ако се вгледате внимателно, можете да си представите обърнатата надясно отворена уста на рибата и триъгълните люспи по тялото ѝ.

Всичко гости вирнаха глави и отново се вторачиха в произведението.

— А ако погледнете тук... — той посочи ямичките отляво, — ще видите, че Едмънд е направил стъпки в калта зад рибата, които изобразяват нейното еволюционно излизане на сушата.

Главите закимаха одобрително.

— И накрая, асиметричната звездичка отдясно — знакът, който рибата сякаш поглъща, — е един от най-древните символи на Бог в историята.

Жената с ботокса пак се обърна и намръщено се втренчи в него.

— Риба, която изяжда Бог?!

— Очевидно. Това е шеговитата версия на Дарвиновата риба — еволюцията поглъща религията. — Лангдън нехайно сви рамене. — Както казах, много находчиво.

Докато се отдалечаваше, чуваше мърморенето им зад себе си.

Уинстън се засмя.

— Развеселихте ме, професоре! Едмънд щеше да оцени импровизираната ви лекция. Малцина могат да разшифроват смисъла на тази творба.

— Е, нали това ми е работата.

— Да, и сега разбирам защо господин Кърш ме помоли да се отнасям с вас като с изключително специален гост. И ме инструктира

да ви покажа нещо, което тази вечер няма да преживее никой от другите гости.

— О? И какво е това?

— Виждате ли един коридор, преграден с въже, вдясно от централните прозорци?

Лангдън погледна натам.

— Да.

— Добре. Ще ви упътвам.

Професорът неуверено се подчини на инструкциите на екскурзовода и отиде при входа на коридора. След като се увери, че никой не го наблюдава, се провря зад въжето и потъна вътре.

Оставяйки навалицата в атриума зад себе си, Робърт извървя трийсет крачки и стигна до метална врата с цифрова клавиатура.

— Въведете тези шест числа — каза Уинстън и му ги продиктува.

Лангдън въведе кода и ключалката изщрака.

— Добре, професоре, а сега влезте, ако обичате.

Лангдън остана неподвижен за момент — не знаеше какво да очаква. После събра смелост и отвори вратата.

Вътре цареше почти непрогледен мрак.

— Ще включа осветлението — осведоми го гидът. — Моля, влезте и затворете вратата.

Робърт направи крачка напред и като напрягаше очи да види нещо в тъмнината, затвори вратата зад себе си. Ключалката изщрака.

В ъглите на помещението постепенно засия меко осветление и пред погледа му се разкри невероятно огромно пространство, напомнящо на хангар за цяла флотилия грамадни пътнически самолети.

— Три хиляди сто и шейсет квадратни метра — съобщи Уинстън.

В сравнение с това помещение атриумът изглеждаше направо тесен.

Осветлението продължаваше да се усилва и Лангдън различи на пода някакви масивни фигури — седем-осем тъмнеещи силуета — като динозаври, пасящи в нощта.

— Какво е това, за бога? — попита той.

— Нарича се „Тъканта на времето“ — бодро отекна в слушалките му гласът на екскурзовода. — Това е най-тежкото произведение на изкуството в музея. Над хиляда тона.

Робърт все още се опитваше да се ориентира.

— И защо съм съвсем сам тук?

— Както ви казах, господин Кърш ме помоли да ви покажа тези изумителни неща.

Осветлението достигна максималната си мощност и гигантското помещение се обля в меко сияние. Лангдън смаяно зяпна разкрилата се пред него гледка.

„Влязъл съм в паралелна вселена“.

7.

Адмирал Луис Авила стигна до проверочния пункт на музея и си погледна часовника, за да се увери, че идва навреме.

„Идеално“.

Показа личната си карта — „Документо Насионал де Идентитад“ — на служителите и когато не успяха да открият името му в списъка на гостите, пулсът му се ускори. Накрая обаче го намериха към края — бяха го добавили в последния момент — и го пуснаха да влезе.

„Точно както ми обеща Регента“. Авила нямаше представа как е успял. Твърдеше се, че списъкът с гостите на днешното събитие е непробиваем.

Той продължи към детектора за метал, където извади джиесема си и го остави в кошницата. После извънредно предпазливо измъкна необичайно тежката броеница от джоба на китела си и я положи върху телефона си.

„Внимателно — каза си. — Много внимателно“.

Охранителят му даде знак да мине през детектора и пренесе кошницата за лични вещи от отсрещната страна.

— Que rosario tan bonito^[1] — възхити се служителят на металната броеница, която се състоеше от здрав наниз зърна и дебел закръглен кръст.

— Gracias — отвърна Авила. „Сам я направих“.

Мина през детектора без инциденти, взе джиесема и броеницата от кошницата и внимателно ги прибра в джоба си, после продължи към втория проверочен пункт, където получи необикновени слушалки.

„Нямам нужда от аудиогид — помисли си. — Предстои ми работа“.

Докато прекосяваше атриума, дискретно изхвърли слушалките в едно кошче за смет.

Заоглежда се за уединено място, откъдето да се свърже с Регента и да му съобщи, че безпрепятствено е влязъл в музея.

„За Бог, родината и краля — каза си. — Но най-вече за Бог“.

По същото време в най-затънтения край на огряната от луната пустиня около Дубай многообичаният седемдесет и осем годишен аллама Саид ал Фадл мъчително се влачеше по пясъка. Силите му го напускаха.

Кожата му беше обгорена и покрита с мехури, гърлото му дращеше толкова силно, че едва си поемаше дъх. Пясъчната буря го бе ослепила преди часове, а той все още пълзеше напред. По някое време му се стори, че чува далечен рев на бързата, но после реши, че това просто е воят на вятъра. Отдавна беше изгубил вяра, че Господ ще го спаси. Лешоядите вече не кръжаха във въздуха, а го следваха по земята.

Високият испанец, който го бе отвлякъл предишната нощ, не пророни и дума, докато шофираше колата на стареца все по-навътре в пустинята. След един час спря, заповяда на Ал Фадл да слезе и го заряза в мрака без храна и вода.

Похитителят по никакъв начин не разкри самоличността си и не даде никакво обяснение за действията си. Единственият белег, който старият учен успя да зърне, беше странната татуировка на дясната ръка на мъжа — символ, който не познаваше.

Ал Фадл часове наред се мъчна из пустинята, като напразно викаше за помощ. Накрая обезводненият духовник се строполи в задушавания пясък и докато усещаше, че сърцето му постепенно спира, си зададе същия въпрос, който беше отекувал в главата му през цялото време.

„Кой би могъл да желае точно моята смърт?“

И единственият логичен отговор го изпълни с ужас.

[1] Каква красива броеница (исп.). — Б.пр. ↑

8.

Погледът на Робърт Лангдън скачаше от една гигантска фигура на друга. Всяка от тях представляваше висок лист закалена стомана, изящно извит и поставен върху долния си ръб, така че да образува свободно стояща стена. Високи около четири и половина метра, те образуваха различни плавни форми — извиваща се панделка, отворен кръг, широка спирала.

— „Тъканта на времето“ — повтори Уинстън. — От Ричард Сера. Свободно стоящите стени от толкова тежък материал пораждат илюзия за нестабилност. Всъщност всички са си съвсем стабилни. Представете си, че увивате доларова банкнота около молив. Щом изтеглите молива, вашата увита банкнота преспокойно ще застане върху ръба си, поддържана от собствената си геометрия.

Лангдън спря и се вторачи в огромния кръг до него. Оксидираният метал имаше цвят на опушена мед и оставяше впечатление за нещо сурово, органично. Фигурата едновременно излъчваше усещане за могъща сила и изящно равновесие.

— Направи ли ви впечатление, че първата фигура не е съвсем затворена, професоре?

Робърт продължи около кръга и видя, че краищата на стената се разминават, сякаш дете се е опитало да начертае окръжност и не е улучило.

— Разминаващите се краища оставят отвор, който привлича зрителя вътре, за да разгледа негативното пространство.

„Стига зрителят да не страда от клаустрофобия“ — помисли си Лангдън и побърза да отмине нататък.

— Сега ще видите три стоманени ленти, които се извиват почти успоредно и са разположени близо една до друга, така че образуват два лъкатушещи тунела, дълги над трийсет метра — продължи екскурзоводът. — Произведението се нарича „Змията“ и нашите малки посетители обичат да тичат по тунелите. Ако двама души застанат в

срещуположните краища и шепнат съвсем тихо, ще се чуват идеално един друг.

— Забележително, Уинстън, но бихте ли ми обяснили защо Едмънд ви е помолил да ми покажете тази галерия. — „Той знае, че не разбирам такива неща“.

— Конкретната творба, която господин Кърш ме помоли да ви покажа, се нарича „Усуканата спирала“ и е в отсрещния десен ъгъл — отвърна гидът. — Виждате ли я?

Професорът се втренчи в далечината. „Онази, която сякаш е на повече от половин километър оттук ли?“

— Да, виждам я.

— Чудесно, тогава да се насочим натам.

Робърт колебливо огледа огромното пространство и тръгна към далечната спирала.

— Чувам съм, професоре, че Едмънд Кърш е ваш голям почитател — особено на проучванията ви върху взаимодействието на различните религиозни традиции в миналото и тяхната еволюция, отразени в изобразителното изкуство. Областта, в която работи Едмънд, теорията на игрите и компютърното моделиране, в много отношения е сходна с вашата — той анализира развитието на различни системи и прогнозира как ще се променят те с времето.

— И очевидно много го бива в това. В края на краищата ненапразно го наричат „съвременния Нострадамус“.

— Да. Макар че това сравнение е малко обидно, ако питате мен.

— Защо смятате така? — възрази Лангдън. — Нострадамус е най-прочутият предсказател на всички времена!

— Не искам да ви противореча, професоре, но Нострадамус е написал почти хиляда неясни четиристишия, които през следващите четири века са били подложени на творчески прочит от страна на суеверни хора, опитващи се да открият смисъл там, където няма такъв... от Втората световна война и смъртта на принцеса Даяна до атентата срещу Световния търговски център. Това е пълен абсурд. За разлика от него, Едмънд Кърш е публикувал неголям брой съвсем конкретни предвиждания, които са се сбъднали в съвсем кратък срок — облачния компютинг, безпилотните автомобили, процесорния чип, задействан само от пет атома. Господин Кърш няма нищо общо с Нострадамус.

„Взимам си думите назад“ — помисли си Робърт. Твърдеше се, че Едмънд Кърш се радвал на войнствена лоялност от страна на своите сътрудници, и Уинстън явно се числеше към неговите верни последователи.

— Е, доставя ли ви удоволствие обиколката? — смени темата Гидът.

— Да, благодаря. Браво на Едмънд за разработването на тази дистанционна екскурзоводска технология.

— Да, той отдавна е мечтал за такава система и е вложил страшно много време и пари, за да я създаде тайно.

— Защо? Технологията не ми се струва чак толкова сложна. Признавам, че отначало бях скептичен, но вие ме убедихте — разговорът ни е изключително интересен.

— Много любезно от ваша страна. Надявам се да не разваля впечатлението ви, като ви разкрия истината. Боя се, че не бях съвсем откровен с вас.

— Моля?

— Първо, не се казвам Уинстън. Истинското ми име е Арт.

„Като английската дума за «изкуство»“ — помисли си Лангдън и се засмя.

— Музеен екскурзовод на име *Арт*?! Е, не ви обвинявам, че ползвате псевдоним. Приятно ми е да се запознаем, Арт.

— Освен това, когато ме попитахте защо не ви развеждам лично из музея, аз не ви излъгах, че господин Кърш иска да ограничи броя на хората в сградата. Но това не е всичко. — Гидът замълча за миг. — Всъщност не мога да се движа.

— О... ужасно съжалявам. — Робърт си го представи седнал на инвалидна количка в кол център и се почувства гузен, задето Арт се е стеснявал да му разкрие състоянието си.

— Няма нужда да ме съжалявате. Уверявам ви, че с *крака* бих изглеждал изключително странно. Разбирате ли, аз не съм точно какъвто си ме представяте.

Лангдън забави крачка.

— Какво искате да кажете?

— „Арт“ не е име, а съкращение. От „artificial“ — изкуствен. Въпреки че господин Кърш предпочита думата „синтетичен“.

— Гласът направи пауза. — Всъщност, професоре, тази вечер вие общувате със синтетичен гид. Нещо като компютър.

Робърт неуверено се заозърта.

— Това някаква шега ли е?

— Съвсем не, професоре. Напълно съм сериозен. Едмънд Кърш е вложил десет години и близо един милиард долара в разработването на синтетичен интелект и тази вечер вие сте един от първите, които влизат в досег с резултата от неговите усилия. Развежда ви синтетичен гид. Аз не съм човек.

В първия момент Лангдън просто не може да го приеме. Дикцията и граматиката на Арт бяха съвършени и като се изключеше малко неловкият му смях, професорът рядко беше общувал с толкова добре изразяващ се човек.

„Наблюдават ме — осъзна той и затърси скрити камери по стените. Подозираше, че е станал неволен участник в някакво странно произведение на «изкуството на преживяването», майсторски режисиран театър на абсурда. — Използват ме като мишка в лабиринт“.

— Малко съм смутен — заяви Робърт и гласът му отекна в пустата галерия.

— Моите извинения — отвърна Уинстън. — Напълно ви разбирам. Очаквах, че ще ви е трудно да го осмислите. Предполагам, че затова и Едмънд ме помоли да ви доведе тук, далече от другите гости. Тази информация е предназначена само за вас.

Лангдън заоглежда сумрачното пространство, за да види дали там не се крие някой.

— Както несъмнено ви е известно, човешкият мозък е бинарна система — продължи гласът, странно необезпокоен от смущението на професора. — Синапсите или реагират, или не, и действат като своеобразен компютърен ключ. В мозъка има над сто трилиона такива ключа, което означава, че изграждането на мозък по-скоро е въпрос на мащаб, отколкото на технология.

Робърт почти не го слушаше. Вървеше напред, вперил поглед в знака „Изход“ и стрелката, сочеща към отсрещния край на галерията.

— Разбирам, че ви е трудно да приемете човешкото звучене на гласа ми като машинно генерирано, професоре, но речта всъщност е най-лесната част. Дори обикновеният електронен четец на книги за

деветдесет и девет долара се справя доста добре с имитирането на човешка реч. Едмънд е инвестирал в това милиарди.

Лангдън се закова на място.

— Щом си компютър, отговори ми на следния въпрос. Какъв е бил промишленият индекс Дау Джоунс при затварянето на борсите на двайсет и четвърти август хиляда деветстотин седемдесет и четвърта?

— Тази дата се пада в събота — моментално отговори гласът. — Затова борсите изобщо не са отваряли.

Робърт потръпна. Нарочно беше избрал датата. Заради фотографската му памет, датите завинаги се запечатваха в паметта му. Онази събота най-добрият му приятел имаше рожден ден и той добре си спомняше следобедното парти край басейна. „Хелена Ули носеше сини бикини“.

— Затова пък предишния ден, петък, двайсет и трети август, при затварянето на борсите промишленият индекс Дау Джоунс е бил шестстотин осемдесет и шест цяло и осемдесет стотни, спад със седемнайсет цяло и осемдесет и три стотни пункта при загуба от две цяло и петдесет и три стотни процента.

Лангдън за момент онемя.

— С удоволствие ще почакам, ако искате да проверите данните на смартфона си — бодро го информира гласът. — Макар че не ми остава друг избор, освен да посоча, че в това се крие известна ирония.

— Но... аз не...

— Предизвикателството пред синтетичния интелект не се състои в бързия достъп до информация, което всъщност е елементарно, а в способността за откриване на взаимовръзките между данните, нещо, в което вие, струва ми се, ни превъзхождате, нали? — продължи гласът. Малко британският му акцент сега сякаш звучеше по-странно. — Както и на взаимовлиянието между идеите. Това е една от причините, поради които господин Кърш искаше да тества възможностите ми конкретно върху вас.

— Мен ли да тества? — не разбра Лангдън.

— Не, разбира се. — Пак онзи неловък смях. — Да тества *мен*. Да провери дали съм в състояние да ви убедя, че съм човек.

— Тестът на Тюринг.

— Точно така.

Предложен от криптоаналитика Алън Тюринг, този тест, спомняше си професорът, представляваше проверка на способността на машината да се държи като човек. Накратко казано, арбитър слушаше разговор между машина и човек и ако не успееше да познае кой от участниците е човекът, тестът се смяташе за издържан. През 2014 г. тестът на Тюринг за пръв път беше преминат успешно в лондонското Кралско дружество. Оттогава изкуственият интелект се развиваше с бясна скорост.

— Засега никой от нашите гости не е заподозрял нищо — продължи гласът. — Всички се забавляват чудесно.

— Чакай, *всички* гости ли разговарят с компютър?!

— Формално всички разговарят с *мен*. Няма проблем да функционирам многопосочно. Вие чувате основния ми глас — гласа, който предпочита Едмънд, — но останалите гости чуват други гласове и езици. Въз основа на вашия профил като образован американец избрах основния си мъжки глас с британски акцент. Предвидих, че той ще внуши повече доверие от, да речем, провлечен южняшки говор на млада жена.

„Това нещо да не би да ме обвинява в шовинизъм?!“

Лангдън си спомни за един популярен запис, разпространен по интернет преди няколко години. Шефът на вашингтонската редакция на „Тайм“ Майкъл Шерър получил обаждане от телемаркетингов робот, който говорел толкова човешки, че журналистът качил записа онлайн, за да могат да го чуят всички.

„А това се случи отдавна!“ — осъзна Робърт.

Кърш от години се занимаваше с изкуствен интелект и от време на време се появяваше по кориците на списанията, за да съобщава за различни успехи. Неговото отроче „Уинстън“ явно бе последното му постижение.

— Наясно съм, че всичко това ви се струпва изведнъж, но господин Кърш настоя да ви покажа спиралата, пред която сте застанали в момента. Той ви моли да влезете в нея и да продължите до самия ѝ център.

Лангдън се вторачи в тесния проход и мускулите му се напрегнаха. „Това ли е представата на Едмънд за студентски майтапи?“

— Не може ли просто да ми разкажеш какво има вътре? Не си падам много по тесни места.

— Интересно, този факт не ми беше известен.

— Нямам навика да включвам клаустрофобията в публичната си автобиография. — Той се овладя. Още не можеше да свикне с мисълта, че разговаря с машина.

— Не се безпокойте, вътре в спиралата е доста просторно, а и господин Кърш специално помоли да видите центъра ѝ. Преди да влезете обаче Едмънд иска да си свалите слушалките и да ги оставите на пода.

Робърт погледна извисяващата се пред него скулптура и се поколеба.

— Няма ли да влезеш с мен?

— Явно не.

— Знаеш ли, всичко това е адски странно и нямам особено...

— Като се има предвид, че заради Едмънд сте дошли чак в Испания, професоре, нищо не ви струва да извървите и няколкото крачки в това произведение на изкуството. Ежедневно го правят дори деца и нищо им няма.

Никога не го беше мърмрил компютър, ако това можеше да се определи като „мърмене“, но острата забележка постигна желанния ефект. Лангдън свали слушалките, внимателно ги остави на пода и се обърна към отвора в спиралата. Високите стени образуваха тесен коридор, който завиваше и изчезваше в мрака.

— Нищо няма да излезе — произнесе той, без да адресира думите си към никого.

После дълбоко си пое дъх и влезе в спиралата.

Коридорът не свършваше и не свършваше, виеше се по-надълбоко, отколкото Лангдън беше предполагал, и скоро той изгуби броя на обиколките. С всяко следващо завъртане проhodът все повече се стесняваше и широките му плещи вече почти опираха в стените. „Дишай, Робърт“. Наклонените метални листове сякаш всеки момент щяха да паднат навътре и да го смажат под тонове стомана.

„Защо изобщо го правя?“

Миг преди да се обърне и да тръгне обратно, коридорът изведнъж свърши и той се озова пред открито пространство. Както му беше обещал гидът, то се оказа по-просторно, отколкото очакваше. Лангдън бързо излезе от прохода, въздъхна дълбоко и заглежда голия

под и високите метални стени, като отново се чудеше дали не е станал обект на някаква сложна студентска шега.

Някъде навън изщрака ключалка и над стоманените стени отекнаха енергични стъпки. Някой беше влязъл в галерията през вратата, която Робърт бе забелязал на влизане. Стъпките се приближиха към спиралата и после започнаха да обикалят около него, като се усиливаха с всяко поредно завъртане. Някой идваше.

Лангдън заотстъпва заднишком с лице към отвора. Отсеченият екот ставаше все по-висок и изведнъж от тунела се появи мъж — нисък и слаб, със светла кожа, проникателни очи и рошава черна коса.

Професорът го зяпна смаяно. Изтекоха няколко секунди, докато накрая си позволи да се усмихне.

— Великият Едмънд Кърш винаги се явява с гръм и трясък.

— Човек има само една възможност да направи първо впечатление — непринудено отвърна някогашният му студент. — Липсваше ми, Робърт. Благодаря, че дойде.

Двамата сърдечно се прегърнаха. Докато потупваше стария си приятел по гърба, Лангдън усети, че е отслабнал, и отбеляза:

— Повталил си се.

— Станах веган — поясни Кърш. — По-лесно е от кростренажора.

Професорът се засмя.

— Е, много се радвам да те видя. И както обикновено, ме караш да се чувствам прекалено навлечен.

— Кой, аз ли? — Кърш сведе поглед към дрехите си — черни ластични дънки, бяла щампована тениска с остро деколте и кожено яке със страничен цип. — Това е висша мода.

— Белите джапанки са висша мода, така ли?!

— Джапанки ли? Това са гвинейски сандали на Ферагамо!

— И предполагам, че струват повече от цялото ми одеяние.

Едмънд се приближи и проучи етикета на Лангдъновия фрак.

— Всъщност фрака ти си го бива. — Усмихна се. — Струва горедолу толкова.

— Трябва да ти кажа, Едмънд, че твоят синтетичен приятел Уинстън... е много смущаващ.

Лицето на Кърш засия.

— Невероятно е, нали? Няма да повярваш какво успях да постигна тази година в областта на изкуствения интелект — истински квантови скокове! Разработих няколко нови патентовани технологии, които позволяват на машините да решават проблеми и да се саморегулират по съвсем нови начини. Уинстън все още не е завършен, но ежедневно се усъвършенства.

Лангдън забеляза, че през годината, откакто не се бяха виждали, около момчешките очи на Едмънд са се появили дълбоки бръчици. Изглеждаше уморен.

— Би ли ми обяснил защо ме доведе тук, Едмънд?

— В Билбао ли? Или в спиралата на Ричард Сера?

— Да започнем със спиралата — отвърна професорът. — Нали *знаеш*, че страдам от клаустрофобия!

— Тъкмо затова. Тази вечер целта ми е да измъкна хората от зоната им на удобство. — Кърш се подсмихна.

— Винаги много те е бивало в това.

— И трябваше да разговарям с тебе, а не исках да ме виждат преди шоуто.

— Понеже рокзвездите никога не се смесват с гостите преди концерта ли?

— Точно така! — шеговито отговори Кърш. — Рокзвездите магически се появяват на сцената в облак дим.

Лампите на тавана внезапно замъждукаха и премигнаха. Кърш повдигна ръкава си и си погледна часовника. После отново се обърна към Лангдън и изражението му изведнъж стана сериозно.

— Нямаме много време, Робърт. Тази вечер е невероятно важна за мен. Всъщност е невероятно важна и за цялото човечество.

Професорът беше обзет от вълнение.

— Наскоро направих научно откритие — продължи Едмънд. — Постигание, което ще има мащабни последици. Почти никой не знае за него и тази вечер, съвсем скоро, ще изляза и ще го съобща на света в излъчване на живо.

— Не знам какво да кажа — отвърна Лангдън. — Звучи страхотно.

Кърш сниши глас и заговори необичайно напрегнато:

— Преди да го обявя публично, Робърт, имам нужда от твоя съвет. — Замълча за миг. — Опасявам се, че от това може би зависи

ЖИВОТЪТ МИ.

9.

В центъра на спиралата се беше възцарило мълчание.

„Имам нужда от твоя съвет... Опасявам се, че от това може би зависи животът ми“.

Думите на Кърш бяха увиснали тежко помежду им и Лангдън виждаше тревогата в очите на приятеля си.

— Едмънд? Какво става? Добре ли си?

Лампите на тавана отново премигнаха, но Кърш не им обърна внимание.

— Тази година беше забележителна за мен — зашепна той. — Работех сам по един голям проект — онзи, който доведе до грандиозното откритие.

— Звучи прекрасно.

Кърш кимна.

— Да, и нямам думи да ти опиша колко се вълнувам, че тази вечер ще го споделя със света. Без да преувеличавам, моето откритие ще има последици от величината на Коперниковата революция.

В първия момент Лангдън си помисли, че Едмънд се шегува, но лицето на Кърш си оставаше напълно сериозно.

„С Коперник ли се сравнява?“ Скъмността не се числеше сред силните страни на Едмънд, но това твърдение звучеше почти абсурдно. Хелиоцентричният модел на Николай Коперник — разбирането, че планетите се въртят около слънцето — беше възпламенил научната революция през XVI век, която бе сложила край на вековното учение на Църквата, че човечеството обитава центъра на Божията вселена. В продължение на триста години същата тази Църква беше заклемявала неговото откритие, ала позициите ѝ вече бяха разклатени и светът никога нямаше да е същият.

— Виждам, че си скептичен — каза Кърш. — По-добре ли щеше да е, ако бях казал „Дарвин“?

Лангдън се усмихна.

— Същата работа.

— Добре, тогава ще те попитам следното. Кой са двата фундаментални въпроса, които човечеството си е задавало през цялото си съществуване?

Робърт се замисли.

— Ами, как е започнало всичко и откъде идваме.

— Точно така. И вторият въпрос е просто следствие на първия. Не „откъде идваме“, а...

— „Къде отиваме“ ли?

— Да! Тези две загадки лежат в сърцето на човешкия опит. Откъде идваме? Къде отиваме? *Сътворението и съдбата*. Това са универсалните загадки. — Кърш се втренчи в Лангдън. — Откритието, което направих, Робърт... съвсем ясно отговаря и на двата въпроса.

Лангдън се опита да осмисли думите му и техните зашеметяващи последици.

— Не знам... какво да кажа.

— Няма нужда да казваш нищо. Надявам се с тебе да намерим време да го обсъдим подробно след днешната презентация, обаче в момента трябва да поговорим за по-тъмната страна на всичко това — за евентуалните *негативни* ефекти от откритието.

— Мислиш ли, че ще има такива?

— Несъмнено. Като давам отговор на тези въпроси, аз влизам в пряк конфликт с религиозни учения, установени от векове. Сътворението и съдбата на човека традиционно са в областта на религията. Аз съм натрапник и това, което ще съобщя, няма да се хареса на религиите по света.

— Интересно — отвърна професорът. — Затова ли, когато миналата година обядвахме заедно в Бостън, цели два часа ме разпитва за религията?

— Да. И може би си спомняш какво ти обещах — че ще станем свидетели как научните открития напълно развенчават религиозните митове.

Робърт кимна. „Такова нещо трудно се забравя“. Самата дързост на думите на Кърш ги беше запечатала в паметта му.

— Спомням си. И аз ти възразих, че религията хилядолетия наред е преживявала откритията на науката, че изпълнява важна функция в обществото и макар да търпи развитие, никога няма да умре.

— Точно така. И тогава също ти казах, че съм открил целта на своя живот — да използвам научната истина, за да развенчая митовете на религията.

— Да, силни думи.

— И ти ме предизвика, Робърт. Заяви ми, че винаги, когато се натъквам на „научна истина“, противоречаща или подриваща догмите на религията, трябва да я обсъдя с теолог. С надеждата да осъзная, че науката и религията често се опитват да разкажат една и съща история на два различни езика.

— И това си спомням. Учените и духовниците често използват различен речник, за да опишат едни и същи загадки на вселената. Противоречията често са около смисъла, не около същността.

— Е, изпълних съвета ти. И обсъдих последното си откритие с духовни водачи.

— И?

— Чувал ли си за Световния парламент на религиите?

— Разбира се. — Лангдън беше голям почитател на техните усилия да стимулират междурелигиозен диалог.

— Тази година парламентът проведе срещата си в Монсератския манастир край Барселона, на около един час път от къщи.

„Разкошно място“ — помисли си Робърт. Беше ходил в планинската обител преди много години.

— Когато научих, че конференцията им е същата седмица, през която бях планирал да оповестя научното си откритие, не знам, аз...

— Запитал си се дали това не е знак от Бога ли?

Кърш се засмя.

— Нещо такова. Затова се обърнах към тях.

Лангдън се смая.

— Обърнал си се към *целия* парламент?!

— Не! Беше прекалено опасно. Не исках информацията да изтече преди лично да я съобщя, затова си насрочих среща само с трима от тях — по един представител на християнството, исляма и юдаизма. Четиримата се срещнахме насаме в библиотеката.

— Удивен съм, че са те пуснали в библиотеката — изненада се професорът. — Чувал съм, че е свято място.

— Казах им, че трябва да се срещнем на сигурно място — без телефони, камери и натрапници. И те ме заведоха в библиотеката.

Преди да им съобща каквото и да е, поисках да се закълнат, че ще пазят тайна. Те се съгласиха. И до този момент са единствените хора на света, които знаят нещо за моето откритие.

— Изумително. И как реагирах, когато им каза?

На лицето на Кърш се изписа засрамено изражение.

— Може би не постъпих по най-подходящия начин. Ти ме познаваш, Робърт, когато се разпаля, дипломатичността не е най-силната ми страна.

— Да, чувал съм, че малко повече тактичност няма да ти е излишна — отвърна със смях Лангдън. „Също като на Стив Джобс и много други гениални визионери“.

— Подвластен на прямия си характер, веднага им признах истината — че винаги съм смятал религията за форма на масова заблуда и като учен ми е трудно да приема факта, че милиарди интелигентни хора търсят утеха и напътствие в съответната си вяра. Когато ме попитаха защо тогава се съветвам с хора, които очевидно не уважавам, им отговорих, че съм дошъл да видя реакцията им към моето откритие, за да получа известна представа как ще го приемат вярващите в света, щом го оповестя.

— Голям дипломат! — Робърт потръпна. — Нали знаеш, че понякога искреността не е най-добрият подход?

Кърш махна с ръка.

— Моето мнение за религията е широко известно. Мислех, че те ще оценят откровеността ми. Както и да е, после подробно им обясних какво съм открил и защо то ще промени всичко. Даже им показах на телефона си един запис, който, признавам, е доста стряскащ. Направо онемяха.

— Е, все трябва да са казали нещо — подкани го Лангдън; изпитваше все по-силно любопитство какво е открил Едмънд.

— Надявах се да го обсъдим, обаче християнският духовник не ги остави да кажат и дума и настоя да не разгласявам информацията. Отговорих му, че ще си помисля около месец.

— Но ще я оповестиш тази вечер.

— Да. Излъгах ги, че планирам съобщението за след няколко седмици, за да не се паникьосат или да се опитат да ми попречат.

— А когато научат за днешната ти презентация?

— Няма да се зарадват. Особено единият. — Кърш го погледна. — Духовникът, който организира срещата ни, е епископ Антонио Валдеспино. Чувал ли си за него?

Лангдън се напрегна.

— От Мадрид ли?

Кърш кимна.

— Същият.

„Не е най-подходящата публика за радикалния атеизъм на Едмънд“ — помисли си професорът. Валдеспино беше видна фигура в испанската католическа църква, известна с дълбоко консервативните си възгледи и силното си влияние върху краля на Испания.

— Той беше главен организатор на тазгодишния парламент и затова се обърнах към него да помогне за срещата — поясни Кърш. — Епископът предложи да дойде лично и аз го помолих да доведе представители на исляма и юдаизма.

Осветлението отново премигна.

Кърш въздъхна тежко и сниши глас още повече.

— Робърт, трябваше да разговарям с тебе преди презентацията си, защото имам нужда от твоя съвет. Искам да знам дали смяташ, че епископ Валдеспино е опасен.

— Опасен ли? — учуди се Лангдън. — В какъв смисъл?

— Онова, което му показах, заплашва неговия свят и искам да знам дали смяташ, че той представлява физическа опасност за мен.

Професорът, без да се колебае, поклати глава.

— Не, в никакъв случай. Нямам представа какво си му казал, но Валдеспино е стълб на испанския католицизъм и връзките му с испанското кралско семейство го правят изключително *влиятелен*... само че той е духовник, а не наемен убиец. Упражнява политическа власт. Може да изнесе проповед срещу теб, но ми е много трудно да повярвам, че от негова страна те заплашва каквато и да е физическа опасност.

Кърш не изглеждаше убеден.

— Трябваше да видиш как ме гледаше, когато си тръгнах от Монсерат.

— Та ти си отишъл в онази свята манастирска библиотека и си съобщил на един епископ, че цялата му религиозна система е заблуда!

— възкликна Лангдън. — Да не си очаквал да те почерпи с чай и торта?

— Не, обаче не очаквах и да ми остави заплашително съобщение на гласовата поща след срещата ни.

— Епископ Валдеспино ти се е обаждал, така ли?

Едмънд бръкна в джоба на коженото си яке и извади необикновено голям смартфон. Яркотюркоазният му корпус беше украсен с повтарящ се шестоъгълен мотив, в който Лангдън разпозна прочутата мозайка на каталунския архитект модернист Антонио Гауди.

— Чуй сам. — Кърш натисна няколко клавиша и вдигна телефона. От високоговорителя прозвуча строг и рязък старчески глас:

— Господин Кърш, обажда се епископ Антонио Валдеспино. Както знаете, тазсутрешната ни среща дълбоко смути мен и моите двама колеги. Настоявам незабавно да ми позвъните, за да дообсъдим въпроса, и отново ви предупреждавам за опасността от оповестяването на тази информация. Ако не ми се обадите, с колегите ми ще обмислим да направим изпреварващо изявление, в което ще съобщим за вашите открития, ще ги представим по друг начин, ще ги дискредитираме и ще се опитае да предотвратим неизмеримите щети, които се каните да нанесете на света... щети, които явно не можете да предвидите. Чакам да ми се обадите и настойчиво ви съветвам да не поставяте на изпитание решителността ми.

Съобщението свърши.

Лангдън трябваше да признае, че агресивността на Валдеспино го бе стреснала, но вместо да го уплаши, гласовата поща само още повече разпали любопитството му за предстоящото обявление на Едмънд.

— Е, а ти как му отговори?

— Никак. — Кърш прибра телефона в джоба си. — Приех го като скрита заплаха. Бях сигурен, че искат да *покрият* тази информация, а не сами да я оповестят. Нещо повече, знаех, че днешната презентация ще ги изненада, затова не се обезпокоих

особено много от техните „изпреварващи действия“. — Направи пауза, вперил очи в някогашния си преподавател. — А сега... Не знам, нещо в гласа му... просто не ми излиза от ума.

— Смяташ, че те заплашва опасност *тук* ли? Тази вечер?

— Не, не, списъкът на гостите е под строг контрол и охраната на сградата е отлична. Повече се безпокоя какво ще се случи след като направя съобщението. — Изведнъж сякаш съжали, че е споделил това. — Глупаво е. Сигурно е от нерви. Просто разчитах на твоя инстинкт.

Лангдън наблюдаваше приятеля си все по-загрижено. Кърш изглеждаше необичайно блед и измъчен.

— Инстинктът ми подсказва, че Валдеспино никога не би ти навредил, колкото и да си го разгневил.

Осветлението отново премигна, този път неколкократно.

— Добре, благодаря. — Едмънд си погледна часовника. — Трябва да вървя, но после нали ще се срещнем? Искам да обсъдя с теб някои аспекти на това откритие.

— Разбира се.

— Идеално. После ще настане хаос, затова ще се наложи да избягаме на някое уединено място, където да поговорим на спокойствие. — Извади визитка и написа нещо на гърба ѝ. — След презентацията взemi такси и дай тази визитка на шофьора. Всеки тукашен таксиджия ще разбере къде да те закара. — Кърш му подаде картичката.

Робърт очакваше да види адрес на хотел или ресторант. Написаното обаче повече приличаше на шифър.

ВЮ-ЕС346

— Извинявай, *това* ли да дам на шофьора?

— Да, той ще знае къде да отиде. Ще предупредя охраната там да те очаква и ще дойда колкото може по-скоро.

„Охрана ли?“ Лангдън намръщено се зачуди дали ВЮ-ЕС346 не е шифровано име на някакъв таен научен клуб.

— Този шифър е досадно елементарен, приятелю — засмя се Кърш. — Тъкмо ти не би трябвало да се затрудниш с разгадаването му. А, и между другото, само за да не се окажеш неподготвен, и *ти* ще имаш роля в днешното ми съобщение.

Робърт се изненада.

— Каква роля?

— Не се безпокой, не се налага да правиш нищо.

С тези думи Едмънд Кърш се насочи към изхода от спиралата.

— Трябва да тичам зад кулисите, но Уинстън ще ти покаже пътя.

— Спря и се обърна към Лангдън. — Ще се видим след презентацията. И да се надяваме, че си прав за Валдеспино.

— Спокойно, Едмънд. Съсредоточи се върху презентацията си. Духовниците не те заплашват с нищо — увери го професорът.

Кърш не изглеждаше убеден.

— Може да си промениш мнението, когато чуеш какво ще кажа, Робърт.

10.

Седалището на Мадридския католически архидиоцез — Катедрал де ла Алмудена — е могъща сграда в неокласически стил, разположена до кралския дворец. Издигната на мястото на някогашна джамия, тя носи името си от арабската дума „ал мудейна“, която означава „крепост“.

Според легендата, когато през 1083 година си върнал Мадрид от мюсюлманите, Алфонсо VI си поставил за цел да открие изчезналата безценна икона на Богородица, вградена в стените на крепостта, за да бъде съхранена. След като не успял да я намери, се отдал на молитви и накрая една част от крепостната стена изригнала, срутила се и отвътре се показала иконата, все още осветена от горящите свещи, с които била зазидана преди векове.

Днес Света Богородица Алмудена е покровителка на Мадрид и по време на службите в катедралата се тълпят поклонници и туристи, за да се помолят пред образа на Светата майка. Чудесното местоположение на храма — до кралския дворец на централния площад — привлича богомолците и с възможността да зърнат някой член на кралското семейство, който влиза или излиза от палата.

Тази вечер един млад дякон панически бързаше по коридора дълбоко в недрата на катедралата.

„Къде е епископ Валдеспино?!“

Епископ Антонио Валдеспино от няколко десетилетия беше председател на този храм. Дългогодишен приятел и духовен съветник на краля, той бе пряк и искрен традиционалист и не търпеше почти никакво модернизиране. Изглеждаше невероятно, но през Страстната седмица осемдесет и три годишният епископ все още си слагаше окупи на глезените и заедно с другите вярващи носеше икони по градските улици.

„Валдеспино никога не е закъснявал за литургия!“

Допреди двајсет минути дяконът му беше помагал да се облече в сакристията, както обикновено. Тъкмо свършиха, когато епископът

получи есемес и без да каже нищо, припряно излезе някъде.

„Къде отиде?“

След като провери в олтара, сакристията и дори в личната тоалетна на предстоятеля, младежът забърза по коридора към административната част на катедралата, за да надникне в кабинета на Валдеспино.

Отдалече се разнесе екот на орган.

„Започва процесиялният химн!“

Дяконът с плъзгане спря пред кабинета и се сепна, когато забеляза, че под вратата се процежда светлина.

„Значи е тук?!“

Той тихо почука.

— Excelencia Reverendisima?

Никакъв отговор.

Младежът почука по-силно и извика:

— Su Excelencia?!^[1]

Пак нищо.

Уплашен със стареца да не се е случило нещо, дяконът натисна дръжката, отвори вратата и ахна, вперил очи в отсрещния край на стаята.

Cielos!^[2]

Епископ Валдеспино седеше на махагоновото си бюро и се взираше в сиянието на лаптопа си. Още носеше митрата си, но филонът му лежеше смачкан на топка в краката му, а владишката му патерица безцеремонно бе подпряна на стената.

Дяконът се прокашля.

— La santa misa está^[3]...

— Preparada — прекъсна го епископът, без да откъсва поглед от екрана. — Padre Derida me sustituye.

Дяконът го зяпна озадачено. „Да го замести отец Дерида ли?“ Щеше да е крайно необичайно млад свещеник да служи литургията в събота вечер.

— Vete ya! — рязко заповяда Валдеспино, все така втръчен в дисплея. — Y Cierra la puerta^[4].

Младежът уплашено се подчини и затвори вратата.

Докато бързаше към звуците на органа, се чудеше какво толкова може да гледа на компютъра си епископът, че да пренебрегне

задълженията си към Господ.

По същото време адмирал Авила се провираше през навалищата в атриума на „Гугенхайм“ и озадачено гледаше гостите, които разговаряха по слушалките си. Аудиогидовете явно осигуряваха двупосочна връзка.

Радваше се, че се е отървал от устройството.

„Тази вечер нищо не трябва да ме разсейва“.

Погледна си часовника, после погледна към асансьорите. Кабините вече бяха препълнени с гости, които се отправяха към горния етаж за главното събитие, така че адмиралът се насочи към стълбището. Докато се качваше, го обзе същата неувереност, каквато беше изпитал предишната вечер. „Наистина ли съм се превърнал в човек, способен да извърши убийство?“ Безбожниците, които му бяха отнели жена му и детето му, го бяха преобразили. „Действията ми са одобрени от висша инстанция — напомни си Авила. — Моето дело е праведно“.

Когато стигна на първата площадка, вниманието му привлече жена, вървяща по един от висящите над атриума коридори. „Най-новата звезда на Испания“ — помисли си той, вторачен в известната красавица.

Тя носеше прилепнала бяла рокля с черна диагонална ивица, която елегантно пресичаше горната половина на тялото ѝ. Човек нямаше как да не се възхити на стройната ѝ фигура, буйната ѝ тъмна коса и грациозната ѝ походка и Авила забеляза, че не само той е вперил очи в нея.

Освен на одобрителните погледи на гостите жената в бяло се радваше и на цялото внимание на двама елегантни охранители, които я следваха по петите: движеха се със самоуверената предпазливост на пантери и носеха еднакви сини сака с извезани гербове и големи инициали ГР.

Тяхното присъствие не изненада Авила, но пулсът му все пак се ускори при вида им. Като бивш офицер от испанските въоръжени сили, той отлично знаеше какво означава това съкращение. Тези бодигардове бяха въоръжени и отлично обучени.

„Щом са тук, трябва да взема всички предпазни мерки“.

— Хей! — извика точно зад него някакъв мъжки глас.

Авила се завъртя кръгом.

Един дебелак със смокинг и черна каубойска шапка му се усмихваше широко.

— Страхотен костюм! — Непознатият посочи морската му униформа. — Откъде може човек да си намери нещо такова?

Инстинктивно свил юмруци, адмиралът впери поглед в него. „Само ако е отдал живота си на служба и саможертва“ — помисли си.

— No hablo inglés^[5] — сви рамене Авила и продължи нагоре по стълбището.

На втория етаж последва знаците по един дълъг коридор и в отсрещния му край стигна до уединена тоалетна. Тъкмо отваряше вратата, когато осветлението в целия музей премигна — първата любезна покана гостите да се отправят нагоре за презентацията.

Адмиралът влезе в пустото помещение, избра последната кабина и се заключи вътре. Останал сам, усети познатите демони, опитващи се отново да излязат навън и заплашващи да го повлекат обратно в бездната.

„Пет години, а спомените още ме преследват“.

Гневно пропъди ужасите от ума си, извади броеницата от джоба си и внимателно я провеси на закачалката на вратата. Не можеше да не се възхити на изящната изработка на зърната и разпятието. Вярващите навярно щяха да се възмутят, че някой е могъл да оскверни броеницата, създавайки от нея такова нещо. Регента обаче го беше уверил, че отчаяните моменти позволяват известна гъвкавост в правилата за опрощение. „Когато каузата е свещена, Божията прошка е гарантирана“ — така му бе казал.

Освен душата на Авила *тялото* му също имаше гаранция за избавление от злото. Той сведе поглед към татуировката върху дланта си.

Подобно на древния crismón^[6], символът изцяло се състоеше от букви. Адмиралът си ги беше татуирал преди три дни с желязно-галоово мастило и игла, точно както го бяха инструктирали, и все още зачервеното място го наболяваше. Ако го заловели, увери го Регента, трябвало само да си покаже ръката и след няколко часа щели да го освободят.

„Ние заемаме най-горните етажи на властта“ — така му каза Регента.

Авила вече беше ставал свидетел на поразителното им влияние и го усещаше като защитен плащ, който го покриваше изцяло. „Все още има хора, които уважават древните обичаи“. Надяваше се някой ден да се влее в този елит, но засега му стигаше и честта да изиграе каквато роля са му отредили.

Извади телефона си и набра номера на обезопасената връзка, който му бяха дали.

— Si?

— Estoy en posición. — „На мястото съм“ — съобщи адмиралът и зачака последните нареждания.

— Bien — отвърна Регента. — Tendrás una sola oportunidad. Aprovecharla será crucial. — „Ще имате само една възможност. Жизненоважно е да я използвате“.

[1] Ваше преосвещенство (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Господи! (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Светата литургия... (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Върви! И затвори вратата (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Не разбирам английски (исп.). — Б.пр. ↑

[6] Хризма, христограм (исп.). — Б.пр. ↑

11.

На трийсет километра североизточно по крайбрежието от лъскавите дубайски небостъргачи, изкуствени острови и вили за ВИП партита се намира град Шарджа — свръхконсервативната ислямска културна столица на Обединените арабски емирства.

Със своите над шестстотин джамии и най-добри университети в региона Шарджа блести като връх на духовността и знанието — положение, поддържано от огромни петролни залежи и владетел, поставящ образованието на народа си над всичко друго.

Тази вечер семейството на многообичания аллама на Шарджа Саид ал Фадл се беше събрало на бдение. Вместо традиционния тахаджуд, нощната молитва, те се помолиха за завръщането на своя любим баща, чичо и съпруг, безследно изчезнал предишния ден.

В местната преса бяха съобщили само, че според един от колегите на Саид иначе спокойният аллама изглеждал „странно загрижен“ след завръщането си от Световния парламент на религиите преди два дни. Колегата му също казал, че малко след завръщането му го чул да води разгорещен спор по телефона. Разговорът бил на английски и той не разбрал нищо, но се кълнял, че Саид многократно споменавал едно и също име.

Едмънд Кърш.

12.

Лангдън излизаше от металната спирала. Разговорът му с Кърш едновременно го беше развълнувал и разтревожил. Независимо дали преувеличаваше, някогашният му студент явно наистина беше открил нещо, което според него щеше да доведе до промяна на парадигмата в света.

„Нещо също толкова важно, колкото откритията на Коперник?!“

Когато накрая излезе от скулптурата, малко му се виеше свят. Той вдигна слушалките си от пода и си ги сложи.

— Уинстън? Ало?

Разнесе се тихо изщракване и компютърният британски екскурзовод му отговори:

— Здравейте, професоре. Да, тук съм. Господин Кърш ме помоли да ви упътя до служебния асансьор, защото трябва по-бързо да се върнете в атриума. А и според него ще оцените нашия огромен служебен асансьор.

— Много любезно от негова страна. Той знае, че страдам от клаустрофобия.

— Вече знам и аз. И няма да го забравя.

Уинстън го поведе през страничната врата и по бетонен коридор, стигащ до асансьорната ниша. Кабината наистина се оказа просторна — очевидно се използваше за пренасяне на обемни произведения на изкуството.

— Най-горният бутон — инструктира го гидът, когато Лангдън се качи. — За третия етаж.

Стигнаха и професорът слезе от асансьора.

— Чудесно — отекна в главата му бодрият глас на Уинстън. — Ще минем през галерията вляво от вас. Това е най-прекия път до аудиторията.

Робърт изпълни инструкциите му и тръгна през просторна галерия, в която бяха изложени няколко шантави артинсталации: стоманен топ, който очевидно изстрелваше лепкави топки червен

восък по бяла стена; кану от телена мрежа, което определено нямаше да се задържи над водата; цял миниатюрен град от полирани метални блокчета.

На път за изхода той изумено се закова пред мащабно произведение, доминиращо над цялото пространство.

„Няма съмнение — категорично реши Лангдън. — Открих най-странния експонат в този музей“.

По цялата широчина на залата раздвижено бяха разположени множество сиви вълци, които тичаха в дълга верига, скачаха във въздуха и се блъскаха в прозрачна стъклена стена, край която се образуваше камара от мъртви тела.

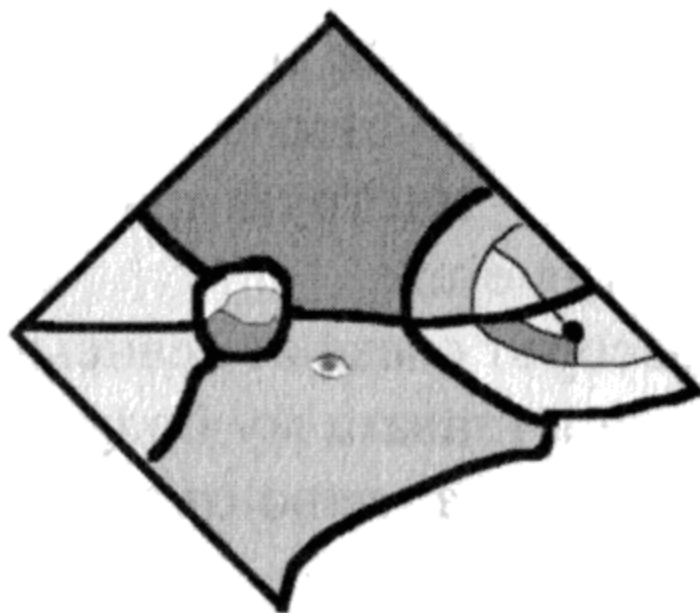
— Казва се „С главата напред“ — без подкана заобяснява Уинстън. — Деветдесет и девет вълка слепешком се блъскат в стена, което символизира стадния манталитет, липсата на смелост да се отклониш от нормата.

Лангдън видя ирония в тази символика. „Предполагам, че тази вечер Едмънд драстично ще се отклони от нормата“.

— Сега продължете право напред и ще стигнете до изхода отляво на онази пъстра ромбовидна творба. Това е един от любимите художници на Едмънд.

Робърт забеляза ярката картина и веднага позна характерните завъртулки, основни цветове и дяволито, свободно носещо се око.

„Хуан Миро“ — помисли си. Винаги беше харесвал закачливото творчество прочутия каталунец — нещо средно между детска книжка за оцветяване и сюрреалистичен витраж.

Когато стигна до произведението обаче, професорът отново се закова на място, понеже с изненада установи, че повърхността му е съвършено гладка, без никакви видими мазки.

— Това *репродукция* ли е?

— Не, оригинал — отговори Уинстън.

Лангдън се вгледа по-внимателно. Творбата очевидно беше отпечатана на голям принтер.

— Това е *отпечатък*, Уинстън. Даже не е върху платно.

— Аз не работя върху платно — отвърна гидът. — Творя изкуство виртуално и Едмънд после го принтира.

— Чакай малко — смая се Лангдън. — Това *твое* ли е?

— Да, опитах се да имитирам стила на Хуан Миро.

— Виждам. Че си го и *подписал* — „Миро“.

— Не — възрази Уинстън. — Погледнете пак. Подписът е „Миро“, без ударение. На испански думата „*miro*“ означава „гледам към“.

„Хитро“ — трябваше да признае Робърт. Самотното око ала Миро гледаше зрителя от центъра на картината.

— Едмънд ме помоли да си направя автопортрет и се получи това.

„Това твойт автопортрет ли е? — Лангдън отново се вгледа в асиметричните завъртулки. — Сигурно изглеждаш адски странно за компютър“.

Наскоро беше чел за растящото увлечение на Едмънд да учи компютри да творят логаритмично изкуство — тоест изкуство, генерирано от невероятно сложни компютърни програми. Това повдигаше следния неудобен въпрос: когато компютър създава изкуство, кой е творецът, компютърът или програмистът? Една неотдавнашна изложба на изключително съвършено алгоритмично изкуство в Масачузетския технически институт поставяше в неловко положение харвардския хуманитарен лекционен курс „Изкуството ли ни прави хора?“.

— Композирам и музика — жизнерадостно го осведоми Уинстън. — Ако ви е любопитно, после помолете Едмънд да ви пусне нещо. В момента обаче трябва да побързате. Презентацията започва съвсем скоро.

Професорът излезе от залата и се озова във висок външен коридор, който гледаше над атриума. Разпоредители посрещаха последните неколцина гости пред асансьорите от отсрещната страна на огромното празно пространство и ги подканваха да побързат към вратата пред Лангдън.

— Програмата ще започне след броени минути — съобщи му Уинстън. — Виждате ли входа на аудиторията?

— Да. Право напред.

— Отлично. И още нещо. Когато влезете, ще видите кошове за слушалки. Едмънд ви моли да *не* връщате вашите и да ги задържите. Така след края на презентацията ще мога да ви изведа през един заден изход от музея, за да избегнете навалищата и лесно да хванете такси.

Робърт си спомни странната буквено-цифрова комбинация върху гърба на визитката на Кърш, която трябваше да даде на таксиметровия шофьор.

— Едмънд ми написа нещо непонятно — ВЮ-ЕС346 — и каза, че било „досадно елементарен шифър“.

— И не ви е излъгал — незабавно отговори компютърът. — Презентацията на господин Кърш вече започва, професоре. Надявам се да ви хареса и с удоволствие отново ще ви съдействам след края ѝ.

И с внезапно изщракване Уинстън изчезна.

Лангдън стигна до входа на аудиторията, свали си слушалките и пхна миниатюрното устройство в джоба на фрака си. После припряно влезе с последните гости миг преди вратата да се затвори.

И вътре отново го очакваше изненада.

„Прави ли ще гледаме презентацията?“

Беше предполагал, че ще се настанят удобно в аудиторията, за да изслушат съобщението на Едмънд, ала вместо това стотиците гости стояха наблъскани в тясна варосана галерия. В залата не се виждаха произведения на изкуството и места за сядане. До отсрещната страна имаше подиум, разположен между два големи плоски екрана, на които пишеше:

ПРОГРАМАТА ЗАПОЧВА НА ЖИВО СЛЕД 2 МИНУТИ И 07 СЕКУНДИ.

Обзе го нетърпение и погледът му се спусна към втория ред на екрана, който се наложи да прочете два пъти:

АКТУАЛЕН БРОЙ НА ДИСТАНЦИОННИТЕ ЗРИТЕЛИ: 1953694.

„Два милиона души?!“

Кърш му беше споменал, че ще излъчва съобщението си на живо, но тези цифри му се струваха невъобразими, а броячът с всяка секунда показваше още и още.

На лицето му плъзна усмивка. Неговият някогашен студент определено се справяше добре. Сега оставаше само да види какво ще съобщи Едмънд, за бога!

13.

В огряната от луната пустиня на изток от Дубай едно пясъчно бѳги „Санд Вайпър“ 1100 рязко зави наляво и с поднасяне спря, като вдигна облак пясък.

Тийнейджърът зад волана смѳкна очилата си и погледна надолу към онова, което едва не беше прегазил. Слезе плахо от колата и се приближи до тъмната фигура на пясъка.

И естествено се оказа точно това, което изглеждаше.

Проснат по очи на светлината на фаровете лежеше човек.

— Мархаба? — извика хлапакът. — Ей?

Никакъв отговор.

От облеклото момчето разбра, че е мъж — носеше традиционна шапка „чечия“ и широка джелабия — и изглеждаше нисък и пѳлен. Вятърът отдавна беше заличил стѳпките му, както и евентуалните следи от гуми или други податки за това как се е озовал толкова навътре в пустинята.

— Мархаба? — повтори младежът.

Нищо.

Тѳй като не знаеше какво друго да направи, момчето протегна крака си и леко побутна мъжа по хѳлбока. Въпреки дебелината на мъжа плѳтта беше твърда и не поддаваше — вятърът и слънцето вече я бяха изсушили.

Определено беше мъртъв.

Хлапетото се наведе, хвана мъжа за рамото и го преобърна по грѳб. Безжизнените очи на мъртвеца се вторачиха в небето. Лицето и брадата му бяха целите в пясък, но макар и мръсен, човекът изглеждаше някак си дружелюбен, дори познат, като любим чичо или дядо.

Наблизо отекна рев на пет-шест атевета и бѳгита — приятелите му се връщаха, за да се уверят, че не му се е случило нещо. Машините им прехвърлиха дюната и се спуснаха по склона.

Всички угасиха моторите, свалиха очилата и каските си и се струпяха около мумифицирания труп. Едно от момчетата заговори развълнувано — беше познало прочутия аллама Саид ал Фадл, учен и религиозен водач, който от време на време изнасяше лекции в университета.

— Матха Алайна 'ан наф'ал? — попита то. „Какво ще правим?“ Младежите застанаха в кръг, безмълвно загледани в тялото. И после постъпиха като всички тийнейджъри по света. Наизвадиха джиесемите си и започнаха да го снимат, за да пратят кадрите на приятелите си.

14.

Застанал рамо до рамо с тълпящите се около подиума гости, Робърт Лангдън смаяно следеше бързо превъртащия брояч на плоския екран.

АКТУАЛЕН БРОЙ НА ДИСТАНЦИОННИТЕ ЗРИТЕЛИ: 2527664.

Приглушените разговори в тясното пространство се бяха усилили почти до рев — гласовете на стотиците присъстващи издаваха нетърпение, мнозина възбудено разговаряха по телефона или тагваха местонахождението си в социалните мрежи.

До подиума се приближи техник и почука по микрофона.

— Дами и господа, по-рано ви помолихме да изключите мобилните си устройства. От този момент до края на програмата ще блокираме всички безжични и клетъчни комуникации.

Много от гостите още приказваха по джиесемите си, чийто сигнал внезапно прекъсна. Повечето загубиха ума и дума, сякаш току-що бяха станали свидетели на някакво технологично чудо на Кърш, магически отрязало всички връзки с външния свят.

„Струва петстотин долара в който и да е магазин за електроника“ — помисли Лангдън. Той беше един от неколцината професори в Харвард, които използваха портативни заглушители, за да превърнат аудиториите си в „изолирани зони“ и да попречат на студентите да използват мобилните си устройства в час.

Появи се оператор с голяма камера на рамо и я насочи към подиума. Осветлението в залата отслабна.

Съобщението на плоските екрани гласеше:

ПРОГРАМАТА ЗАПОЧВА НА ЖИВО СЛЕД 38 СЕКУНДИ.

АКТУАЛЕН БРОЙ НА ДИСТАНЦИОННИТЕ ЗРИТЕЛИ: 2857914.

Робърт удивено наблюдаваше брояча. Числото сякаш растеше по-бързо от държавния дълг на Съединените щати и на професора му беше трудно да приеме факта, че в същия този момент близо три милиона души си седят вкъщи и гледат на живо случващото се в музейната аудитория.

— Трийсет секунди — обяви по микрофона техникът.

На стената зад подиума се отвори тясна врата и публиката незабавно утихна. Всички погледи бяха отправени в очакване на великия Едмънд Кърш.

Само че Едмънд така и не се появи.

Вратата остана отворена десетина секунди.

После от нея излезе елегантна жена и тръгна към подиума. Беше поразително красива — висока и стройна, с дълга черна коса. Носеше прилепнала бяла рокля с диагонална черна ивица и сякаш се плъзгаше по въздуха. След като се изправи на трибуната, жената нагласи микрофона, дълбоко си пое дъх и с търпелива усмивка зачака часовникът да отброи оставащите секунди.

ПРОГРАМАТА ЗАПОЧВА НА ЖИВО СЛЕД 10 СЕКУНДИ.

Жената затвори очи за миг, сякаш се подготвяше вътрешно, после отново погледна публиката — олицетворение на самото спокойствие.

Операторът вдигна ръка с изпънати пръсти.

Четири, три, две...

В залата се възцари пълна тишина. Жената обърна одухотворените си тъмни очи към камерата и лицето ѝ се появи на плоските екрани. Тя небрежно отметна кичур коса от мургавата си скула.

— Добър вечер на всички — започна красавицата. В мелодичния ѝ глас се долавяше слаб испански акцент. — Аз съм Амбра Видал.

В аудиторията избухнаха необичайно силни аплодисменти, които показваха, че голяма част от публиката я познава.

— Felicitades! — извика някой. „Поздравления!“

Тя се изчерви и Лангдън усети, че явно нещо не му е известно.

— Дами и господа — побърза да продължи жената, — от пет години съм директорка на музея „Гугенхайм“ в Билбао и днес съм тук, за да ви приветствам на това изключително събитие, организирано от един наистина забележителен човек.

Публиката въодушевено заръкопляска и Робърт се присъедини към оvationите.

— Едмънд Кърш е не само щедър спомоществовател, но и верен приятел на нашия музей. За мен е чест и огромно удоволствие, че през последните няколко месеца имах възможност тясно да си сътруднича с него в подготовката за днешното събитие. Преди малко проверих — социалните медии в целия свят са обхванати от невероятна възбуда! Както мнозина от вас несъмнено вече са научили, днес Едмънд Кърш ще направи важно съобщение за едно научно откритие, което според него ще остане в историята като неговия най-голям принос за човечеството.

В залата се надигна развълнуван шепот.

Тъмнокосата жена се усмихна шеговито.

— Естествено, аз увещавах Едмънд да сподели поне с мен какво е открил, но той отказа дори само да ми загатне.

Избухна смях, последван от нови аплодисменти.

— Съобщението ще бъде направено на английски, родния език на господин Кърш, но за онези от вас, които присъстват тук виртуално, осигуряваме превод на повече от двайсет езика.

Изображението на екраните се смени и Амбра прибави:

— И ако някой изобщо се е съмнявал в самоувереността на Едмънд, преди петнайсет минути до световните социални мрежи беше разпространено ето това автоматично генерирано комюнике.

Лангдън погледна дисплея.

ТАЗИ ВЕЧЕР, НА ЖИВО. 20.00 Ч. ЦЕНТРАЛНОЕВРОПЕЙСКО ЛЯТНО ЧАСОВО ВРЕМЕ.

„Ето как за броени минути се събират три милиона зрители!“ — помисли Лангдън.

Когато отново насочи вниманието си към подиума, видя двама души, които досега не беше забелязал — охранители, които стояха в пълна готовност до стената и внимателно наблюдаваха присъстващите. С изненада разпозна монограмите на еднаквите им сини сака.

„Гуардия Реал?! Какво прави тук кралската гвардия?“

В залата едва ли присъстваха представители на кралското семейство. Като ревностни католици, те почти със сигурност щяха да избягват каквито и да било публични връзки с атеист като Едмънд Кърш.

Като парламентарен монарх, кралят на Испания официално имаше силно ограничена власт, но упражняваше огромно влияние върху сърцата и умовете на своите поданици. За милиони испанци короната продължаваше да символизира дълбоките традиции на los reyes católicos^[1] и испанския Златен век. Кралският дворец в Мадрид все така сияеше като духовен ориентир и паметник на дългата история на непоколебимата религиозна вяра.

Лангдън беше чувал испанци да казват: „Парламентът управлява, но кралят господства“. Векове наред всички крале, ръководили испанската политика, бяха силно набожни консервативни католици. „И сегашният крал не прави изключение“ — помисли си Робърт. Бе чел за неговите дълбоко религиозни убеждения и консервативни ценности.

Медиите съобщаваха, че през последните месеци престарелият монарх бил на смъртно легло, и сега страната се готвеше за евентуалното наследяване на властта от единствения му син принц Хулиан. Според пресата престолонаследникът бил неизвестна величина, след като беше живял тихо под дългата сянка на баща си, и народът се питаше какъв ще се окаже като владетел.

„Дали принц Хулиан е пратил агентите от Гуардия Реал като разузнавачи на презентацията на Едмънд?“

Сети се за получената от Кърш заплашителна гласова поща от епископ Валдеспино. Въпреки безпокойството си усещаше, че

атмосферата в залата е дружка, ентусиазирана и мирна. Едмънд му беше казал, че тази вечер охраната е невероятно строга, и Гуардия Реал може би представляваше поредната мярка за сигурност, гарантираща, че събитието ще протече гладко.

— Онези от вас, които познават склонността на Едмънд Кърш към драматичност, навярно са наясно, че той няма намерение да ни кара дълго да стърчим в тази стерилна зала — продължи Амбра Видал.

Посочи затворената двукрила врата в отсрещния край на помещението и продължи:

— През онази врата ще се озовете в създаденото от Едмънд Кърш „пространство на преживяването“, където той ще покаже своята динамична мултимедийна презентация. Тя е напълно автоматизирана и ще се излъчва по целия свят. — Директорката на музея направи пауза, за да погледне златния си часовник. — Времето в днешното събитие е грижливо разчетено и Едмънд ме помоли всички да сме там, за да започнем точно в осем и петнайсет, а дотогава остават броени минути. — Отново посочи вратата. — Така че заповядайте, дами и господа, за да разберем какво ни е приготвил удивителният Едмънд Кърш.

Сякаш по даден знак двете крила широко се разтвориха.

Лангдън се вторачи натам, като очакваше да види друга галерия. Гледката обаче го сепна. Защото оттатък тъмнееше дълбок тунел.

Докато гостите развълнувано се блъскаха към слабо осветения проход, адмирал Авила изостана. Втрени се в тунела и с радост установи, че вътре цари мрак.

Мракът щеше да улесни задачата му.

Авила докосна зърната на броеницата в джоба си и преповтори наум получените преди малко инструкции за мисията.

„Времето е от изключително значение“.

[1] Католическите крале (исп.). — Б.пр. ↑

15.

Направен от черно платно, опънато върху носещи арки, широкият около шест метра тунел постепенно се издигаше нагоре и завиваше наляво. Подът беше застлан с мек черен килим и единственото осветление идваше от две светещи ивици в основата на стените.

— Обувките, ако обичате — прошепваше на новопристигналите един разпоредител. — Моля, събуйте се и вземете обувките си в ръце.

Лангдън събу официалните си лачени обувки и ходилата му потънаха в удивително мекия килим. Той усети, че тялото му инстинктивно се отпуска. Чу наоколо одобрителни въздишки.

Тръгна напред и след малко видя края на тунела — черна завеса, пред която разпоредители раздаваха на гостите нещо като дебела плажна хавлия, преди да ги преведат оттатък.

Предишният нетърпелив шепот отстъпваше мястото си на неуверено мълчание. Когато Робърт стигна до завесата, един от разпоредителите му подаде сгънато парче плат, което не се оказа плажна хавлия, а малко плюшено одеяло със защита за единия край възглавница. Той благодари на служителя и мина през завесата.

И за втори път тази вечер се стресна и спря. Макар че не знаеше точно какво е очаквал да види зад завесата, определено нямаше нищо общо с разкрилата се пред очите му гледка.

„Навън ли сме?!“

Беше излязъл на равна ливада. Над него ослепително сияеха звезди и в далечината тънкият полумесец на луната тъкмо се подаваше иззад самотен клен. Свиреха щурци и по лицето го погали топъл ветрец, носещ дъх на прясно окосена трева.

— Господине? — прошепна му един разпоредител, хвана го за ръката и го побутна напред. — Моля, намерете си място на тревата и постелете одеялото си. Желая ви приятно прекарване.

Лангдън тръгна по тревата заедно с другите също толкова слисани гости; някои вече постилаха одеялата си. Ливадата беше

колкото хоккейно игрище, заобиколена от дървета, храсти и папур, които шумоляха на вятъра.

Трябваше му известно време, за да разбере, че всичко това е илюзия — грамадно произведение на изкуството.

„Намирам се в изключителен планетариум“ — помисли си той, като се дивеше на безупречното изпълнение на детайлите.

Звездното небе беше прожекция, заедно с луната, бавно пълзящите облаци и далечните хълмове. Шумолящите дървета и треви бяха или превъзходни имитации, или малка гора от живи растения в невидими саксии. Тази растителна ограда хитро прикриваше стените на огромното помещение и внушаваше впечатление за естествена среда.

Робърт прилекна и докосна тревата. Оказа се мека и приличаше на истинска, макар и съвсем суха. Беше чел за новите синтетични чимове, които заблуждаваха дори професионалните спортисти, обаче Кърш правеше крачка напред, като пресъздаваше малко неравен терен като на истинска ливада.

Лангдън си спомни първия път, когато сетивата му го бяха измамили. Беше дете и плаваше с лодка в огряно от луната пристанище, в което пиратски кораб водеше оглушителна битка с топове. Детският му ум не можеше да приеме, че не се намира в никакво море, а в огромен подземен театър, напълнен с вода за класическата атракция на „Дисни Уърлд“ „Карибски пирати“.

Тази вечер илюзията беше поразително реалистична и той виждаше, че другите гости също са приятно удивени като него. Трябваше да отдаде дължимото на Едмънд — не толкова за създаването на тази изумителна илюзия, колкото за това, че е успял да убеди стотици хора да събуят скъпите си обувки, да легнат на тревата и да зареят поглед в небето.

„Често го правехме като малки, но после по някое време престанахме“.

Робърт легна, отпусна глава на възглавницата и остави тялото си да потъне в меката трева.

Звездите над него блещукаха и Лангдън за миг се върна в юношеството си, когато нощем с най-добрия му приятел се изтягаха на тучните морави на игрището за голф „Болд Пийк“ и размишляваха за

загадките на живота. „Тази вечер Едмънд Кърш може да ни разкрие някои от тези загадки“ — каза си.

В дъното на театъра адмирал Луис Авила огледа помещението и незабелязано се измъкна през същата завеса, през която преди малко беше влязъл. Останал сам в тунела, плъзна длан по платнената стена и напипа цип. Колкото можеше по-тихо го дръпна, провря се през отвора и пусна плата зад себе си.

Всички илюзии се изпариха.

Авила вече не стоеше на ливада.

Намираше се в гигантска правоъгълна зала, по-голямата част от която беше заета от голям балон с овална основа. „Помещение в помещението“. Конструкцията пред него — нещо като куполен театър — бе заобиколена от високо скеле с плетеница от кабели, лампи и тонколони. Насочените навътре видеопроектори сияеха в унисон и хвърляха широки снопове светлина върху прозрачната повърхност на купола, за да създадат илюзията за звездно небе и ниски хълмове.

Адмиралът се възхити на усета на Кърш за драматичност, въпреки че футуристът не можеше и да си представи колко драматична всъщност съвсем скоро ще се окаже тази вечер.

„Не забравяй какъв е залогът. Ти си боец в благородна война. Част от едно по-голямо цяло“.

Безброй пъти беше репетира наум тази мисия. Бръкна в джоба си и извади броеницата. В този момент от редицата тонколони в купола се разнесе мъжки глас, който закънтя като гласа Господен.

— Добър вечер, приятели. Аз съм Едмънд Кърш.

16.

В Будапеща рави Кьовеш нервно крачеше в сумрачния си кабинет и стиснал дистанционното на телевизора, нетърпеливо превключваше каналите, докато чакаше още новини от епископ Валдеспино.

През последните десет минути няколко информационни канала бяха прекъснали редовната си програма, за да включат предаването на живо от музея „Гугенхайм“. Коментатори припомняха успехите на Кърш и правеха догадки за предстоящото тайнствено съобщение. Неимоверно растящият интерес изпълваше Кьовеш с ужас.

„Вече съм гледал това съобщение“.

Преди три дни на планината Монсерат Едмънд Кърш беше показал уж „предварителна версия“ на Кьовеш, Ал Фадл и Валдеспино. И сега светът щеше да види абсолютно същото, подозираше равинът.

„Тази вечер всичко ще се промени“ — тъжно си помисли той.

Телефонът иззвъня и го откъсна от размислите му. Кьовеш го грабна.

Епископът започна без предисловия:

— Боя се, че пак имам лоша вест, Йехуда. — И тъжно му предаде ужасната информация, получена от Обединените арабски емирства.

Кьовеш ужасено притисна длан към устата си.

— Аллама ал Фадл се е... *самоубил*?!

— Така предполага полицията. Току-що го открили в пустинята... като че ли сам е отишъл там, за да умре. — Валдеспино замълча за миг. — Може би напрежението през последните няколко дни му е дошло много.

Обзет от скръб и смут, равинът се замисли за тази възможност. И той се затрудняваше да приеме смисъла на откритието на Кърш... но все пак му се струваше напълно невероятно аллама Ал Фадл да е посегнал на живота си от отчаяние.

— Тук нещо не е наред — заяви той. — Не вярвам, че е способен да извърши такова нещо.

— Радвам се, че го казвате — съгласи се Валдеспино. — И аз не смятам, че е било самоубийство.

— Тогава... кой може да го е убил?

— Някой, който е искал откритието на Едмънд Кърш да остане в тайна — отговори епископът. — Някой, който също като нас е мислел, че до съобщението остават няколко седмици.

— Но Кърш каза, че *никой* друг не знае за откритието! — възрази Кьовеш. — Само ние с вас и аллама Ал Фадл.

— Кърш може да ни е излъгал и за това. Но дори *наистина* да е казал само на нас тримата, не забравяйте, че нашият приятел Саид ал Фадл упорито настояваше ние да го оповестим. Възможно е да е споделил за откритието на Кърш с някой свой колега в Емирствата. И този колега също като мен да е стигнал до извода, че откритието на Кърш ще има опасни последици.

— Какво искате да кажете? — ядосано попита равинът. — Че негов колега го е убил, за да запази всичко в тайна ли? Това е нелепо!

— Аз естествено *не* знам какво се е случило, рави — спокойно отговори Валдеспино. — Само правя предположения, също като вас.

Кьовеш въздъхна тежко.

— Извинявайте. Още не мога да приема новината за смъртта на Саид.

— Аз също. И ако Саид е бил убит, защото е знаел за откритието, двамата с вас трябва да сме много предпазливи. Възможно е и ние да сме застрашени.

Равинът се замисли.

— Щом откритието бъде оповестено, ние с вас няма да имаме никакво значение.

— Така е, но откритието *още* не е оповестено.

— До съобщението остават броени минути, ваше преосвещенство. Излъчват го по всички канали.

— Да... — Епископът въздъхна уморено. — Явно трябва да приема, че молитвите ми ще останат без отговор.

Кьовеш се зачуди дали Валдеспино се е молил Бог буквално да се намеси и да промени решението на Кърш.

— Няма да сме в безопасност дори и след като откритието бъде оповестено — продължи католическият духовник. — Предполагам, че Кърш с огромно удоволствие ще съобщи на света, че преди три дни се е посъветвал с някои религиозни водачи. Питам се дали привидната етична прозрачност е била действителният мотив да поиска среща с нас. И ако ни назове по име, е, ние с вас ще станем обект на извънредно внимание и може би даже критика от страна на собствените ни паства, които ще решат, че е трябвало да вземем мерки. Съжалявам, просто... — Епископът се поколеба, сякаш искаше да каже още нещо.

— Какво има? — попита Къовеш.

— Ще го обсъдим по-късно. Ще ви се обадя пак, след като видим как ще изнесе презентацията си Кърш. А дотогава недейте да излизате. Заклучете вратите. Не разговаряйте с никого. И се пазете.

— Плашите ме, Антонио.

— Нямах такова намерение — отвърна Валдеспино. — Сега можем само да чакаме и да видим как ще реагира светът. Вече всичко е в Божиите ръце.

17.

След като гласът на Едмънд Кърш отекна от небесата, над ливадата в музея „Гугенхайм“ се възцари мълчание. Стотиците гости се бяха отпуснали върху одеялата, зареяли погледи в звездните висини. Цял в напрегнато очакване, Робърт Лангдън лежеше и чакаше.

— Нека тази вечер отново се върнем в детството — продължи гласът на Кърш. — Да се изтегнем под звездите и да отворим умовете си за всякакви възможности.

Професорът буквално усещаше вълнението, заливащо множеството като морски вълни.

— Нека сме като първите изследователи, хората, които зарязвали всичко и се отправяли в безкрайните океани... които първи зървали невиджани дотогава земи... които коленичели, благоговейно осъзнали, че светът е много по-голям, отколкото дръзвали да си го представят техните философии. И отдавна установените им разбирания за техния свят рухвали пред лицето на новите открития. Нека такава бъде и нашата нагласа тази вечер.

„Внушително“ — помисли си Лангдън, любопитен дали речта на Кърш е на запис, или някогашният му студент чете сценария някъде зад кулисите.

— Приятели, днес сме се събрали тук, за да научим за едно важно откритие — изкънтя над тях гласът на Едмънд. — Позволете ми да ви подготвя за това. Както и при всички предишни скокове във философията на човечеството, сега е от изключително значение да разберем историческия контекст, в който настъпва такъв момент.

Сякаш по даден знак в далечината отекна гръмотевица. Плътният бас от тонколоните завибрира в самото тяло на Робърт.

— Имаме щастието тази вечер сред нас да е един прочут учен, който ще ни помогне да навлезем в обстановката — продължи Едмънд. — Той е жива легенда в света на символите, шифрите, историята, религията и изобразителното изкуство. И освен това ми е скъп

приятел. Дами и господа, моля, приветствайте професор Робърт Лангдън от университета „Харвард“.

Гостите въодушевено заръкопляскаха и Лангдън рязко се надигна на лакти, защото звездното небе ненадейно преля в широкоъгълен изглед от голяма аудитория, пълна със студенти. На подиума пред съсредоточено слушащата публика крачеше напред-назад самият той с обичайното си сако от шотландски туид.

„Ето каква била ролята, за която спомена Едмънд“ — помисли си Робърт, докато неловко пак се отпускате на тревата.

— В древността хората изпитвали почуда към своята вселена, особено към онези явления, които не можели да проумеят рационално — прозвуча отгоре собственият му глас. — За да разгадаят тези загадки, те създали огромен пантеон от богове и богини, обясняващи всичко, което не се поддавало на човешкия ум — гръмотевиците, приливите и отливите, земетресенията, вулканите, безплодието, епидемиите, даже любовта.

„Невероятно!“ — смая се Лангдън, легнал по гръб и вторачен в собствения си образ.

— Древните елини приписвали морските приливи и отливи на променливото настроение на Посейдон. — Ликът отгоре се стопи, но гласът му продължи да говори.

Появиха се кадри на океански прибой, чийто рев разтърси цялата зала. Пред удивения поглед на Робърт разбиващите се вълни отстъпиха мястото си на брулена от снежна виелица безлюдна тундра. Над ливадата задуха студен вятър.

— Периодичното настъпване на зимата се дължало на скръбта на Земята от ежегодното отвлечение на Персефона в подземното царство — разказваше гласът на Лангдън.

Отново стана топло и от замръзвания пейзаж се надигна планина, извисяваща се все по-нагоре и по-нагоре. От върха ѝ изригнаха искри, дим и лава.

— Римляните вярвали, че вулканите са домът на Вулкан, ковача на боговете. Той работел в гигантска ковачница под планината, от чийто комин бълвали пламъци.

Робърт усети мирис на сяра и се изуми от находчивото преобразяване на лекцията му в пълносетивно преживяване.

Тътенът на вулкана изведнъж стихна. Отново засвириха щурци и над ливадата повя топлият ветреца с мирис на трева.

— Древните измислили безброй богове, за да обяснят загадките не само на своята планета, но и на собствените си тела.

В небето пак се появиха блещукащите съзвездия, само че сега върху тях бяха наложени изображения на божествата, които представляваха.

— Безплодието се дължало на изпадане в немилост пред богинята Юнона. Любовта била резултат на улучване със стрела от Ерос. Епидемиите се обяснявали като наказание, пратено от Аполон.

Грейнаха нови съзвездия, придружени от фигури на съответните богове.

— Ако сте чели книгите ми, сигурно ви е направило впечатление, че използвам термина „бог на празнотите“ — продължи лекцията си професорът. — С други думи, когато в разбирането им за околния свят се появявали празноти, древните ги запълвали с богове.

На небето се появи безкраен колаж от картини и статуи, изобразяващи десетки класически божества.

— Безчет богове запълвали безчет празноти. С вековете обаче се умножавали и научните знания. — Потоци от математически и технически символи заляха небето. — И с постепенното изчезване на празнотите в нашето разбиране за природата божественият ни пантеон започнал да намалява.

Образът на Посейдон на тавана изскочи пред всички останали.

— Когато например сме установили, че приливите и отливите са резултат от фазите на Луната, Посейдон станал излишен и сме го прогонили от пантеона като глупав мит от безпросветни времена.

Посейдон изчезна сред облак дим.

— Както знаете, същата участ сполетяла всички богове, които един по един отмирали, изгубвайки значението си за нашия еволюиращ интелект.

Изображенията в небето започнаха последователно да угасват — божествата на гръмотевиците, земетресенията, епидемиите и така нататък.

Докато множеството им намаляваше, Лангдън продължи:

— Но не се заблуждавайте. Тези богове „не си отишли кротко в тъмнината“^[1] — изоставянето на божествата е сложен културен

процес. Религиозните вярвания се отпечатват дълбоко в душата ни от хората, които обичаме най-силно и на които най-много вярваме — нашите родители, нашите учители, нашите духовни водачи. Затова всички религиозни промени се извършват в продължение на много поколения, при това с разгаряне на бурни страсти и често с кръвопролития.

На фона на постепенното изчезване на боговете прозвучаха виковете и звън на мечове. Накрая остана образът само на един бог — прорязано от бръчки лице с буйна бяла брада.

— Зевс... — високо произнесе Лангдън. — Богът на боговете. Най-страшното и най-почитаното езическо божество. Зевс устоял по-дълго от всеки друг бог в жестоката битка срещу угасването на неговата светлина, каквато водили и по-древните богове преди да бъдат изместени от него.

На тавана се появиха и изчезнаха кадри на Стоунхендж, шумерските клинописни плочки и Големите пирамиди в Египет. После се върна бюстът на Зевс.

— Последователите на Зевс толкова упорито защитавали своя бог, че на наложилата се християнска вяра не й оставал друг избор, освен да възприеме неговото лице за лик на *новия* Бог.

Брадатият бюст на Зевс плавно преля във фреска, изобразяваща същото брадато лице — християнския бог в „Сътворението на Адам“ от Микеланджело върху свода на Сикстинската капела.

— Днес вече не вярваме в истории като тази за Зевс — момчето, отгледано от коза и получило могъществото си от еднооки същества, наречени циклопи. Ние, които имаме предимството на модерното мислене, определяме всички подобни разкази като митове — остарели измислици, които ни позволяват любопитно да надникнем в собственото ни суеверно минало.

На тавана се появи снимка на прашна библиотечна лавица с подвързани в кожа томове с древна митология, тънещи в сумрак до книги за обожествяването на природата, Ваал, Инана, Озирис и безброй други древни теологии.

— Всичко днес е различно! — заяви басовият глас на Лангдън. — Ние сме хората на новото време!

На небето се очертаха нови изображения — фотоси на космически кораби... компютърни чипове... медицинска

лаборатория... ускорител на частици... реактивни самолети.

— Ние сме интелектуално еволюирали и технологично развити личности. Не вярваме в гигантски ковачници под вулкани и богове, които пращат приливите и отливите. По нищо не приличаме на древните си предци.

„А може би не е така?“ — беззвучно прошепна Лангдън в синхрон със записа.

— А може би не е така? — прозвуча от небето гласът му. — Ние се смятаме за модерни рационални индивиди и в същото време най-широко разпространената религия на човечеството съдържа цял куп свръхестествени истории — за хора, които необяснимо възкръсват, чудодейни непорочни зачатия, отмъстителни богове, пращащи епидемии и наводнения, тайнствени обещания за отвъден живот сред облаците в рая или в пламъците на ада.

Докато Робърт говореше, на тавана се появяваха известни християнски произведения на изкуството, изобразяващи Възкресението, Богородица, Ноевия ковчег, разцепването на Червено море, рая и ада.

— Затова нека за момент си представим отношението на бъдещите историци и антрополози — продължи Лангдън. — Дали ще се възползват от историческата перспектива и ще определят нашите религиозни вярвания като митове от безпросветно време? Дали ще гледат на нашите богове по същия начин, по който ние гледаме на Зевс? Дали ще съберат свещените ни писания и ще ги пратят на прашната лавица на историята?

Въпросът задълго увисна в мрака.

После Едмънд Кърш изведнъж наруши тишината.

— ДА, професоре — изкънтя отвисоко гласът му. — Аз съм убеден, че ще се случи *точно* така. Убеден съм, че бъдещите поколения ще се чудят как такива технологично развити общества *изобщо* може да са вярвали в почти всичко, на което ни учат нашите модерни религии.

На фона на все по-силно ехтящия глас на Кърш по тавана се заредиха нови образи — Адам и Ева, забулена в бурка жена, хиндуисти, ходещи по жарава.

— Аз съм убеден, че бъдещите поколения ще заключат по днешните ни традиции, че сме живели в безпросветно време — заяви

Кърш. — И като доказателство ще изтъкнат нашите вярвания, че сме божествено сътворени във вълшебна градина и че всемогъщият ни Творец държи жените да покриват главите си, или това, че сме рискували да изгорим собствените си тела в чест на боговете.

По небето заплуваха други изображения — бързоменящ се колаж от снимки на религиозни церемонии от целия свят, от екзорсизъм и кръщенета до ритуално самоувреждане и жертвоприношения на животни. Серията приключи с потресаващ видеозапис на индийски духовник, повесил невръстно дете от петнайсетметрова кула. Мъжът изведнъж го пусна и то полетя към одеялото, което ликуващи селяни опъваха долу като пожарникарска мрежа.

„Хвърляне от храма Гришнешвар“. Лангдън си спомняше, че според някои това щяло да донесе на детето Божието благоволение.

Смуцаващите кадри най-после свършиха.

В настаналия пълен мрак прозвуча гласът на Кърш:

— Как е възможно съвременният човешки разум да е способен на прецизен логически анализ и в същото време да ни позволява да приемаме религиозни вярвания, които не би трябвало да издържат и най-елементарната рационална проверка?

В небето отново заблещукаха звезди.

— Оказва се, че отговорът е съвсем прост — каза Едмънд.

Звездите на небето внезапно станаха по-ярки и по-материални. Между тях се появиха дълги нишки — образуваха привидно безкрайна мрежа от взаимосвързани възли.

„Неврони“ — осъзна Робърт и в този момент Кърш продължи:

— Човешкият мозък. Защо мозъкът вярва в това, в което вярва?

Няколко от възлите проблеснаха и пратиха електрически импулси по нишките до други неврони.

— Подобно на органичен компютър, вашият мозък притежава операционна система, серия правила, организиращи и дефиниращи цялата хаотична входяща информация, която постъпва целодневно — реч, натрапчива мелодия, сирена, вкус на шоколад. Както можете да си представите, входящият информационен поток е безумно разнообразен и постоянен и мозъкът ви трябва да осмисля абсолютно всичко. Именно самото програмиране на операционната система на мозъка ви определя как възприемате действителността. За съжаление, това ни

изиграва кофти номер, понеже онзи, който е написал програмата за човешкия мозък, е имал извратено чувство за хумор. С други думи, ние не сме виновни, че вярваме в шантавите неща, в които вярваме.

Синапсите горе заискриха и от мозъка заизвираха познати образи: астрологически карти, ходещият по водата Исус, основателят на сциентологията Л. Рон Хабърд, египетският бог Озирис, четириръкият хиндуистки бог слон Ганеша и мраморна статуя на Богородица, плачеща с истински сълзи.

— И затова, като програмист, аз трябва да се запитам следното. Що за смахната операционна система може да дава толкова алогични резултати? Ако бяхме в състояние да надникнем в човешкия ум и да прочетем операционната му система, щяхме да открием нещо подобно на това.

На тавана се появиха четири гигантски думи.

ПРЕЗРИ ХАОСА.

ВЪВЕДИ РЕД.

— Това е основната програма на нашия мозък — поясни Едмънд. — И съответно определя нашите склонности. Срещу хаоса. И в полза на реда.

Изведнъж в залата закънтяха какофонични звуци на пиано, сякаш по клавишите удряше дете. Лангдън и хората около него неволно се напрегнаха.

— Звуците от безредните удари по клавишите на пианото са непоносими! — надвика гюрултията Кърш. — Но ако вземем същите тези звуци и ги подредим по-добре...

Хаотичното думкане рязко престана и на негово място зазвуча успокоителната мелодия на „Лунна светлина“ от Дебюси.

Робърт усети, че мускулите му се отпускат, и напрежението в залата сякаш се изпари в миг.

— Нашият мозък ликува — продължи Едмънд. — Същите звуци. На същия инструмент. Но Дебюси въвежда ред. И тъкмо това ликуване

от въвеждането на ред кара хората да редят пъзели и да качат картини на стените. Предразположеността ни към организация е записана в нашата ДНК и затова не бива да се изненадваме, че най-великото изобретение на човешкия ум е компютърът — машина, специално създадена да ни помага да внасяме ред в хаоса. Всъщност на испански „компютър“ е „ordenador“ — буквално, „нещо, което въвежда/внася *ред*“.

Появи се образ на грамаден суперкомпютър, на единствения терминал на който седеше млад мъж.

— Представете си, че имате мощен компютър с достъп до цялата информация в света. Можете да го питате каквото пожелаете. Вероятността предполага, че все някога ще му зададете един от двата фундаментални въпроса, вълнували хората още от появата на самосъзнанието.

Мъжът затрака на клавиатурата и се появи следният текст:

ОТКЪДЕ ИДВАМЕ?

КЪДЕ ОТИВАМЕ?

— С други думи, ще го попитате за нашия *произход* и нашата *съдба*. И когато му зададете тези въпроси, ето какво ще ви отговори компютърът.

Терминалът проблесна:

НЕДОСТАТЪЧНО ДАННИ ЗА ТОЧЕН ОТГОВОР.

— Това не ни помага много, но поне е честно — обобщи Кърш. Появи се образ на човешки мозък.

— Ако обаче попитате откъде идваме ей *тоя* малък биологичен компютър, ще се случи нещо друго.

От мозъка се изля поток религиозни изображения: Господ, пресягащ се да вдъхне живот на Адам, Прометей, извайващ първия човек от кал, Брама, създаващ хора от различни части на собственото си тяло, африканско божество, разтварящо облаците и спускащо двама човеци на земята, скандинавски бог, правещ мъж и жена от плавей.

— А сега ще попитате и къде отиваме — каза Едмънд.

От мозъка потекоха нови образи: сияйно небе, огнен ад, йероглифи от египетската Книга на мъртвите, каменни изваяния на астрални проекции, елински изображения на Елисейските полета, кабалистични описания на гилгул нешамот^[2], будистки и хиндуистки диаграми на превъплъщаването, теософските кръгове на Земята на вечното лято.

— За човешкия мозък всякакъв отговор е по-добър от отсъствието на отговор — продължи Кърш. — Когато се сблъскаме с „недостатъчно данни“, ние изпитваме изключителен дискомфорт и затова мозъците ни си *измислят* данните — и най-малкото ни внушават *илюзия* за ред, като създават безброй философии, митологии и религии, за да ни успокоят, че в невидимия свят наистина има ред и структура.

Религиозните изображения продължаваха да текат и гласът на Едмънд ставаше все по-настойчив.

— Откъде идваме? Къде отиваме? Тези фундаментални въпроси на човешкото битие винаги са ме измъчвали и аз от години мечтая да открия отговорите им. — Той направи пауза и гласът му стана мрачен. — За съжаление, заради религиозните догми милиони хора вярват, че вече *знаят* отговорите на тези основни въпроси. И понеже не всички религии дават *еднакви* отговори, цели общества водят войни за това чии отговори са верни и коя версия на историята за Бог е Единствената вярна история.

На тавана изригнаха кадри на престрелки и избухващи снаряди — ужасяващ колаж от фотоси, показващи религиозни войни, последвани от ридаещи бежанци, бездомни семейства и трупове на цивилни.

— Още от самото възникване на религията човечеството води безкрайни битки — атеисти, християни, мюсюлмани, юдеи, хиндуисти, вярващи от всички вероизповедания — и ни обединява единствено искреният ни копнеж за *мир*.

Грохотът и военните кадри изчезнаха и на тяхно място безмълвно заблещука звездното небе.

— Само си представете какво ще се случи, ако чудодейно научим отговорите на големите въпроси на битието... ако всички изведнъж съзрем *едно и също* категорично доказателство и осъзнаем, че нямаме друг избор, освен да протегнем ръце и да го приемем... заедно, цялото човечество.

Над ливадата изплува образ на свещеник, молитвено затворил очи.

— Духовното търсене винаги е било прерогатив на религията, което ни подтиква сляпо да вярваме в нейните учения дори когато в тях няма никаква логика.

Появиха се изображения на ревностни вярващи, всички със затворени очи, които пееха, кланяха се и се молеха.

— Но *вярата* по дефиниция изисква да приемеш като факт нещо, което е невидимо и неопределяемо, за което не съществуват емпирични доказателства — заяви Едмънд. — И тъй като не съществува *универсална* истина, всички ние в крайна сметка вярваме в различни неща. — Той замълча за миг. — Обаче...

Образите на тавана се сляха в една-единствена снимка на студентка, която напрегнато гледаше в окулярите на микроскоп.

— Науката е пълна противоположност на вярата — продължи Кърш. — Науката по дефиниция е *търсене* на физически доказателства за неща, които са неизвестни или още не са определени, и отхвърляне на суеверията и грешните схващания в полза на проверимите факти. Когато науката дава отговор, той е универсален. Хората не воюват заради този отговор, а се обединяват около него.

В небето се заредиха снимки от НАСА, ЦЕРН и други лаборатории, в които учени от различни раси дружно скачаха и се прегръщаха от радост след поредното си откритие.

— През живота си съм правил много предвиждания, приятели — зашепна Едмънд. — И тази вечер ще направя още едно. — Той бавно си пое дъх. — Наближава краят на ерата на религията и започва ерата на науката.

В залата се възцари пълна тишина.

— И днес човечеството ще направи квантов скок в тази посока.

Тези думи неочаквано накараха Лангдън да потрепери. Каквото и да се окажеше това тайнствено откритие, Едмънд очевидно подготвяше почвата за грандиозен сблъсък между него и всички религии на света.

[1] Дилън Томас, „Не си отивай кротко в тъмнината“. Превод А. Шурбанов. — Б.пр. ↑

[2] Понятието за превъплъщението в Кабала. — Б.пр. ↑

18.

ConspiracyNet.com

АКТУАЛНА ИНФОРМАЦИЯ ЗА ЕДМЪНД КЪРШ

БЪДЕЩЕ БЕЗ РЕЛИГИЯ?

В предаване на живо, което в момента се радва на безпрецедентна аудитория от три милиона зрители, футуристът Едмънд Кърш, изглежда, се готви да съобщи за научно откритие, което според него ще отговори на два от най-древните въпроси на човечеството.

След записаното въстъпление на харвардския професор Робърт Лангдън Едмънд Кърш се впусна в остра критика на религиозната вяра и направи следното дръзко предвиждане: „Наближава край на ерата на религията“.

Засега прочутият футурист като че ли е малко поддържан и почителен от обикновено. За да прочетете предишни антирелигиозни речи на Кърш, влезте *тук*.

19.

Адмирал Авила зае позиция зад скелето до платнената стена на куполния театър. Ниско приведен, за да не хвърля дълга сянка, той стоеше само на сантиметри от външната страна на балона близо до предната част на залата.

Бръкна безшумно в джоба си и извади броеницата.

„Времето е от изключително значение“.

Прокара пръсти по наниза и напипа тежкото метално разпятие, като развеселено си помисли, че охранителите при детекторите за метал са пропуснали този предмет, без да му обърнат внимание.

С помощта на бръснач, скрит в основата на кръста, Авила проряза петнайсетсантиметров вертикален отвор в платнената стена, предпазливо разтвори плата и надникна в съвсем друг свят — заобиколена от дървета поляна, на която стотици гости бяха налягали върху одеяла и гледаха звездите.

„Представа си нямат какво ще се случи“.

Със задоволство видя, че двамата агенти от Гуардия Реал са заели позиции от отсрещната страна на поляната до предния десен ъгъл на залата, дискретно прикрити в сенките на дърветата. В този сумрак нямаше да го забележат, докато не станеше прекалено късно.

Близо до агентите видя единствения друг изправен човек — директорката на музея Амбра Видал, която неловко пристъпваше от крак на крак, докато гледаше презентацията на Кърш.

Доволен от избраната позиция, Авила затвори прореза и насочи вниманието си към разпятието. Подобно на повечето кръстове, пречката му се състоеше от две къси части. В *това* разпятие обаче те бяха залепени с магнит за вертикалната част и можеха да се отделят от нея.

Адмиралът хвана едната част и я натисна. Тя остана в дланта му и отвътре изпадна малък предмет. Той направи същото с другата част и от разпятието остана само вертикалната част — метален правоъгълник на тежка верижка.

Авила прибра броеницата в джоба си. „Скоро ще ми потрябва“. После се съсредоточи върху двата малки предмета, скрити в двете хоризонтални части на кръста.

Два късобойни патрона.

Той се пресегна зад кръста си, бръкна под колана си и измъкна нещо, което беше внесъл под китела си въпреки засилената охрана.

Бяха изтекли няколко години, откакто един американски хлапак, Коуди Уилсън, бе създал Освободителя — първото полимерно огнестрелно оръжие, изработено на 3D принтер. Оттогава технологията се беше усъвършенствала драстично. Новите керамично-полимерни оръжия също не бяха мощни, но компенсираха липсата на далекобойност с невидимостта си за детекторите.

„Просто трябва да се доближа“.

Ако всичко минеше според плана, сегашното му място щеше да е идеално.

Регента някак си беше успял да се сдобие с вътрешна информация за точното разположение на всичко и програмата на събитието... и ясно бе дал да се разбере как трябва да бъде изпълнена мисията на Авила. Резултатите щяха да са ужасяващи, но след като бе видял безбожното встъпление на Едмънд Кърш, Авила изпитваше увереност, че греховете, които ще извърши тази вечер, ще му бъдат опростени.

„Нашите врагове водят война — бяха думите на Регента. — Или ние или трябва да убиваме, или ще ни убият“.

Изправена до отсрещната стена в предния десен ъгъл на залата, Амбра Видал се надяваше, че неловкостта, която изпитва, не ѝ личи.

„Едмънд ми каза, че презентацията ще е научна“.

Макар американският футурист да не криеше омразата си към религията, Амбра изобщо не очакваше, че презентацията му ще е толкова враждебна.

„Той не се съгласи да ми я покаже предварително“.

Членовете на музейния управителен съвет със сигурност щяха да негодуват, обаче в момента причините за смущението ѝ бяха много по-лични.

Преди няколко седмици Амбра бе споделила с един извънредно влиятелен човек за ролята си в днешното събитие. Той настойчиво я бе посъветвал да *не* участва. Беше я предупредил за опасностите от допускането на презентация с неизвестно съдържание — особено щом е дело на всеизвестния иконоборец Едмънд Кърш.

„Той направо ми заповяда да отменя събитието — спомни си директорката. — Самодоволното му морализаторство обаче прекалено ме ядоса, за да го послушам“.

И сега стоеше сама под звездното небе и се чудеше дали този мъж седи някъде и гледа предаването на живо, стиснал главата си с ръце.

„Естествено, че го гледа — помисли си. — По-важното е дали ще нанесе удар“.

Епископ Валдеспино седеше неподвижно на бюрото си в Катедрал де ла Алмудена, приковал поглед в екрана на лаптопа си. Не се съмняваше, че всички в близкия кралски дворец също гледат предаването, особено принц Хулиан, испанският престолонаследник.

„Принцът сигурно е готов да избухне“.

Тази вечер един от най-уважаваните музеи в Испания помагаше на виден американски атеист да излъчи нещо, което религиозните експерти вече наричаха „богохулно антихристиянско рекламno мероприятие“. Още повече разпалваше противоречията фактът, че директорката на музея, в който се провеждаше събитието, е една от най-скорошните и най-публични звезди — изумително красивата Амбра Видал, която през последните два месеца не слизаше от заглавията в испанската преса и се радваше на внезапната възхита на цялата страна. И колкото и да звучеше невероятно, Амбра Видал беше решила да рискува всичко, като стане домакин на днешната фронтална атака срещу Бог.

„Принц Хулиан няма да има друг избор, освен да коментира случая“.

Предстоящата му роля на католически суверен на Испания щеше да е само малка част от предизвикателството, пред което щеше да се изправи след днешното събитие. Много по-смустващ беше фактът, че

предишния месец тъкмо принц Хулиан бе направил радостното съобщение, което насочи всички прожектори към Амбра Видал.

Принцът беше обявил техния годеж.

20.

Робърт Лангдън изпитваше смущение от насоката, която приемаше днешното събитие.

Презентацията на Едмънд се плъзгаше опасно близо до публично отричане на вярата изобщо. Професорът се чудеше дали Кърш не е забравил, че не говори само пред събраните в тази зала учени агностици, но и пред милиони хора по земното кълбо, които гледаха предаването по интернет.

„Презентацията му очевидно цели да възбуди противоречия“.

Безпокоеше го и собственото му участие в програмата и макар Едмънд със сигурност да смяташе, че с видеозаписа изразява уважението си към него, в миналото Лангдън неволно беше ставал причина за избухване на религиозни противоречия... и предпочиташе това да не се повтаря.

Кърш обаче нанасяше грижливо обмислен аудио-визуален удар срещу религията и сега Робърт започваше да преосмисля нехайното си отношение към гласовата поща от епископ Валдеспино.

Гласът на Едмънд отново закънтя в залата и прожектираните на тавана изображения се разтвориха в колаж от религиозни символи от целия свят.

— Изпитвах колебания относно днешното ми съобщение и особено за това какво ще е неговото въздействие върху вярващите. — Той замълча за миг. — И затова преди три дни направих нещо нетипично за мен. В опит да проявя уважение към религиозните гледни точки и да преценя как хората от различните вероизповедания ще приемат моето откритие, дискретно се посъветвах с трима видни религиозни водачи — ислямски, християнски и юдейски теолози — и споделих с тях какво съм открил.

Над ливадата се понесе приглушен шепот.

— Както очаквах, и тримата реагираха с огромна изненада, тревога и, да, даже с гняв. И въпреки отрицателната им реакция искам да им благодаря за това, че любезно се съгласиха да се срещнем. От

учтивост няма да разкрия техните имена, но сега се обръщам директно към тях и им изказвам своята признателност, задето не се опитаха да предотвратят провеждането на това събитие.

Кърш направи драматична пауза.

— Бог знае, че *имаха* такава възможност.

Лангдън слушаше и се удивляваше на ловкостта, с която Едмънд се движеше по този тънък лед и се подсигуричваше отвсякъде. Неговото решение да се срещне с религиозните водачи говореше за либералност, доверие и безпристрастие, с каквито футуристът иначе не можеше да се похвали. Срещата в Монсерат, предположи Робърт, отчасти представляваше проверка на нагласите и отчасти — рекламен трик.

„Нещо като картата «Излез от затвора» в играта «Монополи»“ — помисли си.

— В миналото религиозната ревност винаги е потискала научния прогрес и затова сега умолявам религиозните водачи по света да реагират сдържано и с разбиране на онова, което ще кажа. Моля ви да не повтаряме кървавото насилие от историята. Да не допускаме пак предишните си грешки.

Кадрите на тавана плавно се смениха с рисунка на древен укрепен град — съвършено кръгло селище на брега на река, течаща в пустинята.

Лангдън позна средновековния Багдад, чийто необикновен кръгъл план включваше три концентрични крепостни стени, увенчани със зъбери и бойници.

— През осми век Багдад се утвърдил като най-големия център на познание в света и неговите университети и библиотеки посрещали с разтворени обятия всякакви религии, философии и науки. Цели петстотин години от града продължавала да се лее пълноводна река от невиджани научни открития, чието влияние се усеща до ден-днешен в модерната култура.

На небето отново заблещукаха звезди и този път до много от тях бяха написани имената им: Вега, Бетелгейзе, Ригел, Алгебар, Денеб, Акраб, Киталфа.

— Всички тези имена идват от арабски — поясни Едмънд. — И до днес над две трети от звездите са наименувани на този език, защото са открити от арабски астрономи.

Небето светкавично се покри с толкова много звезди с арабски имена, че почти не остана свободно място. После имената избледняха и се стопиха, за да остане само звездната шир.

— И разбира се, ако искаме да преброим звездите...

До най-ярките звезди последователно започнаха да се появяват римски цифри.

I, II, III, IV, V...

Изведнъж цифрите изчезнаха.

— Ние не използваме римски цифри — произнесе Едмънд. — *А арабски.*

Броенето отново започна, сега с арабски цифри.

1, 2, 3, 4, 5...

— Сигурно също ще разпознаете и *тези* арабски открития — продължи Кърш. — Чиито арабски имена ние все още използваме.

По небето заплува думата АЛГЕБРА, заобиколена от серии диференциални уравнения. Последваха я думата АЛГОРИТЪМ и различни формули. След това АЗИМУТ и диаграма с ъгли спрямо земния хоризонт. Скоростта се увеличи... НАДИР, ЗЕНИТ, АЛХИМИЯ, ХИМИЯ, ЦИФРА, ЕЛИКСИР, АЛКОХОЛ, АЛКАЛНОСТ...

Познатите арабски думи продължаваха да се леят и Лангдън се замисли за трагичния факт, че много американци си представят Багдад просто като един от онези прашни, раздирани от война близоизточни градове, които показват по новините, и изобщо не подозират, че това някога е бил световният център на научния прогрес.

— До края на единайсети век най-големите интелектуални търсения и открития на земята са били съсредоточени в и около Багдад — отново поде Едмънд. — И после това изведнъж се променило. Блестящият учен Хамид ал Газали, който днес се смята за един от най-влиятелните ислямски теолози в цялата история, написал поредица убедителни трактати, оспорващи логиката на Платон и Аристотел и обявяващи математиката за „философия на дявола“. Това поставило началото на низ от събития, които подкопали основите на научното мислене. Изучаването на теология станало задължително и ислямската наука постепенно замряла.

Научните термини на тавана изчезнаха, заменени от ислямски религиозни текстове.

— Божественото откровение изместило научното изследване. Ислямският научен свят още не може да се възстанови от този удар. — Едмънд замълча за миг. — Разбира се, християнският научен свят също не бил пощаден.

На тавана се появиха портрети на астрономите Коперник, Галилей и Бруно.

— Системното избиване, хвърляне в затвора и заклеяване на едни от най-ярките научни умове в историята от страна на Църквата е забавило човешкия прогрес най-малко с век. За щастие днес разбираме по-добре ползата от науката и Църквата е смекчила ударите си... — Кърш въздъхна. — А може би не е?

Очерта се лого, представляващо земно кълбо с разпятие и змия, придружено от текст:

МАДРИДСКА ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА НАУКАТА И ЖИВОТА

— Точно тук, в Испания, Световната федерация на католическите медицински асоциации неотдавна обяви война на генното инженерство, твърдейки, че „науката няма душа“ и затова Църквата трябва да я възпре.

Кълбото се преобрази в друг кръг — схема на огромен ускорител на частици.

— А това е тексаският свръхпроводим свръхускорител, проектиран като най-големия ускорител на частици на света с потенциал за изследване на самия момент на Сътворението. Каква ирония, че се е предвиждало да бъде изграден в сърцето на американския Библейски пояс!

Чертежът се смени със снимка на гигантски пръстен от бетон в тексаската пустиня. Издигнатото само до половината съоръжение очевидно беше зарязано наред строежа и сега бе покрито с прах и пръст.

— Американският свръхускорител можеше неимоверно да разшири познанията на човечеството за вселената, но проектът беше

прекратен поради надхвърляне на бюджета и политически натиск от неочаквани страни.

Заредиха се кадри от видеорепортаж за млад „телевизионен евангелизатор“, който размахваше бестселъра „Частичката Бог“ и гневно крещеше: „Трябва да търсим Бог в собствените си сърца! А не в атомите! Хвърлянето на милиарди за този абсурден експеримент е позор за щата Тексас и оскърбление за Господ!“.

Отново прозвуча гласът на Едмънд.

— Сблъсъците, които описах и в които религиозното суеверие е взело връх над разума, са само отделни епизоди от бушуваща и в момента война.

Таванът ненадейно се освети от колаж снимки на насилие в съвременното общество — демонстрации, преграждащи достъпа до генетични лаборатории, свещеник, самозапалващ се пред сграда, в която се провежда конференция по трансхуманизъм, евангелизатори, разтърсващи юмруци и вдигащи над главите си Книга Битие, Христовата риба, поглъщаща рибата на Дарвин, яростни религиозни билбордове, заклеяващи проучванията на стволови клетки, правата на хомосексуалните и аборта, наред със също толкова яростни билбордове в полза на въпросните каузи.

Сърцето на Лангдън се разтуптя бясно и за миг му се стори, че чимът под него вибрира, сякаш от приближаващ влак в метро. После обаче вибрациите се усилиха и той разбра, че земята *наистина* се тресе. По повърхността под гърба му пробягваха вълни и целият купол затрепери с рев.

Този рев, установи Робърт, всъщност беше екот на речни бързеи, излъчван от скрити под чима субуфери. Над лицето и тялото му се завихри студена мъгла, като че ли лежеше в бурните води на реката.

— Чувате ли грохота? — надвика бързеите Едмънд. — Това е неизбежното прииждане на Реката на научното знание!

Водата забуча още по-силно и кожата на Лангдън се навлажни от капчици мъгла.

— Тази река набира сили още откак човекът е открил огъня! — проехтя гласът на Кърш. — Всяко ново откритие ни е позволявало да правим други открития и е добавяло поредната капка в реката. Днес ние се носим върху хребета на цунами, устремено напред с неудържима сила!

Куполът се разтrese още по-осезаемо.

— *Откъде идваме!* — извика Едмънд. — *Къде отиваме!* Винаги сме били предопределени да открием отговорите! Нашите изследователски методи хилядолетия наред са се развивали в геометрична прогресия!

Мъглата и вятърът вече брулеха пространството под купола и екотът на реката стана почти оглушителен.

— Замислете се над следното! Минали са над един *милион* години, докато древните хора напреднат от откриването на огъня до изобретяването на колелото. И после — само няколко хилядолетия до създаването на печатарската преса. След това — само два *века* до телескопа. През следващите столетия на все по-кратки периоди сме осъществили скоковете от парния двигател до автомобилите и космическата совалка! И само след две *десетилетия* започнахме да променяме собствената си ДНК!

— Днес измерваме научния прогрес с *месеци* и напредваме с умопомрачителна скорост. Не след дълго днешният най-бърз суперкомпютър ще прилича на просто сметало, днешните най-съвършени хирургически методи ще изглеждат варварски и днешните енергийни източници ще ни се струват също толкова остарели, колкото и да си светим със свещи!

Гласът на Едмънд и ревът на реката продължаваха да кънтят в мрака.

— За да изучават древната култура, елините трябвало да отправят поглед *векове* назад, докато за нас е достатъчно да се върнем само към предишното *поколение* и ще открием хора, живели без технологиите, които днес приемаме за даденост. Хронологията на човешкото развитие се сгъстява, разстоянията, които разделят „древно“ и „модерно“, се свиват почти до нула. И затова аз ви давам думата си, че следващите няколко години в човешкото развитие ще са шокиращи, експлозивни и напълно невъобразими!

Речният тътен изведнъж стихна.

В небето отново заблещукаха звезди. Повя топъл ветреца и засвириха щурци.

Гостите под купола сякаш едновременно си поеха дъх.

Във внезапно възцарилата се тишина гласът на Кърш прозвуча почти като шепот.

— Знам, че сте тук, приятели, защото ви обещах откритие, и ви благодаря, че ми позволихте да направя това встъпление. А сега да смъкнем оковите на досегашния си начин на мислене. Време е да споделим тръпката от откритието.

След тези думи от всички страни плъзна ниска мъгла и небето просветна като на зазоряване.

Ненадейно проблесна лъч на прожектор и драматично скочи към дъното на залата. Всички гости се надигнаха в очакване да видят домакина да се появява в плът и кръв. След няколко секунди обаче лъчът се плъзна обратно.

Погледите на всички го последваха.

В предния край на залата стоеше Едмънд Кърш и се усмихваше под блясъка на прожектора, самоуверено опрял длани върху катедра, която допреди мигове не беше там.

— Добър вечер, приятели — дружелюбно каза великият шоумен, докато мъглата се разнасяше.

За броени секунди публиката беше на крака и ентусиазирано ръкопляскаше. Неспособен да сдържи усмивката си, Лангдън се включи в овациите.

„Типично за Едмънд да се появи с облак дим“.

Макар и насочена срещу религиозната вяра, досега презентацията представляваше истински шедьовър — дръзка и непоколебима като самия й автор. Робърт разбираше защо бързо растящите на брой свободомислещи по света така боготворят неговия някогашен студент.

„Ако не друго, поне си казва мнението по начин, по какъвто биха дръзнали да го направят малцина“.

Когато лицето на Кърш се появи на екрана над главите на множеството, Лангдън забеляза, че сега той не изглежда толкова блед — явно го бяха гримирали професионално. И въпреки това професорът виждаше, че приятелят му е изтощен.

Нестихващите аплодисменти бяха толкова бурни, че Робърт едва усети вибрациите в джоба на гърдите си. Инстинктивно посегна да извади джиесема си, но после се сети, че е изключен. Странно, всъщност вибрираше другото устройство в джоба му — слушалките, в които високо говореше Уинстън.

„Кофти момент“.

Лангдън ги измъкна и припряно си ги сложи. В момента, в който накрайниците се притиснаха към кожата му, в главата му прозвуча познатият глас с британски акцент:

— ... фесор Лангдън? Чувате ли ме? Телефоните са блокирани. Вие сте единствената ми връзка със света. Професор Лангдън?

— Да... Уинстън? Чувам те — надвика глъчката наоколо Робърт.

— Слава богу! — каза Уинстън. — Слушайте ме внимателно. Възможно е да имаме сериозен проблем.

21.

Едмънд Кърш бе преживял безброй триумфи на световната сцена и успехите винаги го мотивираха, но той рядко изпитваше пълно удовлетворение. В този момент обаче, изправен зад катедрата и бурно акламиран от публиката, си позволи да се наслади на радостното вълнение от мисълта, че съвсем скоро ще промени света.

„Седнете, приятели. Най-хубавото тепърва предстои“.

Докато мъглата се разпръскваше, Едмънд потисна желанието си да погледне към тавана, където прожектираха лицето му в близък план, освен че го излъчваха за милиони хора по цялото земно кълбо.

„Това събитие е от глобален мащаб — гордо си каза той. — Събитие, което надхвърля всякакви граници, класи и вярвания“.

Погледна наляво към ъгъла и признателно кимна на Амбра Видал, която неуморно му беше помагала в подготовката на този спектакъл. За негова изненада обаче Амбра не гледаше към него, а с безпокойство се взираше в публиката.

„Нещо не е наред“ — мислеше си Амбра.

Един висок елегантно облечен мъж в центъра на залата си проправяше път сред тълпата, като размахваше ръце и се насочваше към нея.

„Това е Робърт Лангдън“. Тя позна американския професор от видеозаписа на Кърш.

Лангдън бързо се приближаваше и нейните двама агенти от Гуардия Реал моментално тръгнаха да го пресрещнат.

„Какво иска?!“ На лицето му бе изписана очевидна тревога.

Амбра се завъртя към трибуната и Едмънд. Чудеше се дали той също е забелязал суматохата, но футуристът не гледаше към публиката. Странно — очите му бяха насочени право към нея.

„Едмънд! Нещо не е наред!“

В този момент под купола отекна оглушителен пукот и в челото на Кърш разцъфна червена дупка. Очите му се подбелиха, но ръцете му бяха здраво вкопчени в катедрата и цялото му тяло се напрегна. За миг той се олюля, после политна настрани като отсечено дърво и се строполи на пода.

Преди да успее да осмисли видяното, Амбра усети, че единият от агентите я поваля на земята.

Времето сякаш спря.

После... пандемониум.

Под ярката светлина на прожектирания върху тавана окървавен труп на Едмънд гостите се заблъскаха към изхода в опит да се спасят от нови изстрели.

В този развихрил се пълен хаос Робърт Лангдън стоеше като прикован на мястото си, напълно парализиран от шок. Недалеч от него лежеше проснат на една страна неговият приятел, все още обърнат към публиката, и от огнестрелната рана на челото му течеше кръв и мозък. Безжизненото му лице беше осветено от безмилостния лъч на прожектора върху монтираната на тринога телевизионна камера, която явно продължаваше да излъчва на живо върху тавана и към целия свят.

Като се движеше сякаш насън, Лангдън се втурна към камерата и я завъртя нагоре, за да не е насочена към Кърш. После се обърна и погледна през тълпата бягащи гости към трибуната и своя неподвижен приятел. Нямаше съмнение, че е мъртъв.

„Боже мой... Опитах се да ти кажа, Едмънд, но предупреждението на Уинстън закъсня“.

Недалеч от трупа на Кърш приклеknал агент от Гуардия Реал прикриваше с тялото си Амбра Видал. Професорът припряно тръгна към нея, а агентът реагира инстинктивно — хвърли се напред и го блъсна.

Рамото му се заби точно в гръдната кост на Робърт, изхвърли и последната глътка въздух от белите му дробове и прати вълна от болка по цялото му тяло. Лангдън отхвърча назад и тежко се просна по гръб върху изкуствената трева. Преди да успее да си поеме дъх, две яки ръце го преобърнаха по корем, извиха лявата му ръка отзад и натиснаха главата му надолу.

— Вие сте *знаели* какво ще се случи! — извика агентът. — Каква е вашата роля във всичко това?

На дваисет метра оттам агент Рафа Диас от Гуардия Реал се провираше сред тълпата бягащи гости към мястото до стената, където беше видял проблясъка от изстрела.

„Амбра Видал е в безопасност“ — уверяваше се той. Беше видял партньора си да я събаря на пода и да я прикрива с тялото си. Що се отнасяше до Едмънд Кърш, на него вече с нищо не можеше да се помогне — беше мъртъв още преди да се строполи на земята.

Един от гостите обаче явно знаеше, че ще бъде извършен атентат, защото само миг преди изстрела Диас го бе забелязал да тича към трибуната.

Но това можеше да почака.

В момента Диас имаше само една задача.

„Да задържа убиеца“.

Когато стигна до мястото на проблясъка, откри прорез в платнената стена, провря ръката си през него, разкъса плата до пода и се измъкна от купола.

Наляво зърна някаква фигура — висок мъж с бяла военна униформа, който тичаше към аварийния изход от отсрещната страна на огромното помещение. След миг мина през вратата и изчезна.

Диас се впусна подире му, като слаломираше между електрониката от външната страна на купола, и накрая изхвърча през вратата на бетонното стълбище. Погледна през парапета и два етажа под себе си видя униформения да се спуска с главоломна скорост. Агентът затича след него, като прескачаше по пет стъпала наведнъж. Някъде долу шумно се отвори врата и отново се затръшна.

„Излезе от сградата!“

Диас стигна на партера, хвърли се към двукрилата врата с хоризонтални лостове за натискане и наблегна с цялата си тежест отгоре им. Вместо да се разтворят като вратата горе, крилата помръднаха само няколко сантиметра и рязко спряха. Тялото му се блъсна в стоманената повърхност и той се строполи на пода, пронизан от остра болка в рамото.

Надигна се и отново натисна лостовете.

Крилата се открегнаха само толкова, колкото да му позволят да види проблема.

Странно, двете външни дръжки бяха увити една за друга с някакъв наниз. Диас се смути още повече, когато разбра какво е това — беше му добре познато, както и на всеки испански католик.

„Броеница?“

Въпреки болката в рамото агентът натисна вратата с всички сили, но нанизът издържа. Той пак надникна през тесния процепа, озадачен както от броеницата, така и от факта, че не е в състояние да я разкъса.

— Hola? — извика през отвора Диас. — Hay alguien?!

Тишина.

През процепа между двете крила на вратата се виждаше висока бетонна стена и пуста задна уличка. Нямаше голяма вероятност да се появи някой, който да махне броеницата. Тъй като не му хрумна нищо друго, той извади пистолета от кобура под самото си, зареди го, провря цевта през отвора и опря дулото в броеницата.

„Ще прострелям тази света броеница? Qué Dios me perdone“

Остатъкът от разпятieto подскочаше нагоре-надолу пред очите му.

Диас дръпна спусъка.

Изстрелът отекна и броеницата се скъса. Крилата на вратата рязко се разтвориха, агентът се хвърли напред и излетя на пустата уличка.

Убиецът в бяло беше изчезнал.

На стотина метра оттам адмирал Луис Авила безмълвно седеше на задната седалка на черно рено, което се отдалечаваше от музея.

Здравото вектраново влакно, на което бяха нанизани зърната на броеницата, си беше свършило работата — беше забавило преследвачите му точно колкото трябваше.

„И сега съм в безопасност“.

Колата се понесе на северозапад покрай лъкатушешката река Нервион, вля се в бързо движещите се автомобили по Авенида Абондоибара и адмирал Авила най-после си позволи да си поеме дъх.

Беше изпълнил мисията си без никакви усложнения.

В главата му се разнесе химнът „Ориаменди“, звучал по време на кървавата битка, водена точно тук, в Билбао. „Rog Dios, rog la Patria y el Rey!“ — запя наум Авила. „За Бог, родината и краля!“

Бойният вик отдавна беше забравен... ала войната тепърва започваше.

[1] Има ли някой? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Прости ми, Господи (исп.). — Б.пр. ↑

22.

Мадридският Паласио Реал е най-големият кралски дворец в Европа и един от най-изумителните примери на стария континент за синтез на класицизъм и барок в архитектурата. Той е построен на мястото на мавърски замък от IX век и триетажната му фасада обхваща цялата сто и петдесет метрова ширина на огромния площад Плаза де ла Армерия. Вътре човек се озовава в умопомрачителен лабиринт от 3418 стаи на близо сто и четирийсет хиляди квадратни метра застроена площ. Салоните, спалните и коридорите са украсени с безценни произведения на религиозна тематика, сред които шедеври на Веласкес, Гоя и Рубенс.

Поколения наред дворецът е бил частна резиденция на испанските крале и кралици. Днес обаче той изпълняваше главно представителни функции и кралското семейство обитаваше по-скромния и уединен Паласио де ла Сарсуела край града.

Но през последните месеци престолонаследникът принц Хулиан, четирийсет и две годишният бъдещ крал на Испания, използваше мадридския кралски дворец за свой постоянен дом — беше се преместил в него по нареждане на своите наставници, които искаха Хулиан да е „по-видим за страната“ през този печален период преди бъдещото му коронясване.

От няколко месеца бащата на принц Хулиан, сегашният крал, беше на смъртно легло. Умствените способности на умиращия монарх гаснеха и дворецът започваше бавното предаване на властта, като готвеше принца за възкачването му на трона след бащината му смърт. Очаквайки предстоящата промяна, испанците бяха насочили погледи към престолонаследника и си задаваха един-единствен въпрос:

Какъв ще се окаже като владетел?

От малък носил бремето на бъдещата си власт, принц Хулиан винаги се беше проявявал като дискретен и предпазлив син. Майка му бе починала при преждевременно раждане и за изненада на мнозина

кралят реши да не се жени повторно, като остави Хулиан единствен наследник на испанския трон.

„Наследник без право на замяна“ — така го бяха нарекли жестокосърдечните британски таблоиди.

Тъй като Хулиан беше израснал под крилото на своя дълбоко консервативен баща, испанците с по-традиционни възгледи вярваха, че той ще продължи строгата традиция на техните крале и ще съхрани достойнството на испанската корона, като спазва установените обичаи, съблюдава ритуалите и най-вече като продължи да отдава почит на богатата католическа история на Испания.

Заветът на католическите монарси векове наред служеше като морален център на страната. През последните години обаче устоите на вярата като че ли се разклащаха и в обществото се водеше жестока борба между древното и модерното.

Все повече либерали задръстваха блоговете и социалните медии със слухове, че когато най-после излезе от бащината си сянка, Хулиан ще покаже истинската си същност — смел и прогресивен светски лидер, готов да последва примера на повечето европейски страни и окончателно да премахне монархията.

Неговият баща винаги активно беше упражнявал кралските си функции и не оставяше на сина си много възможности за участие в политиката. Монархът открито заявяваше, че според него Хулиан трябвало да се порадва на младостта си и едва когато се оженел и улегнел, имало смисъл да се заеме с държавни дела. Затова първите четирийсет години от живота на престолонаследника, подробно отразявани в испанската преса, бяха преминали в частни училища, езда, прерязване на ленти, благотворителност и пътешествия по света. И макар че не можеше да се похвали с кой знае какви постижения, Хулиан несъмнено беше най-желаният ерген в Испания.

През годините красивият четирийсет и две годишен принц открито излизаше с безброй подходящи партии за женитба и въпреки репутацията му на безнадежден романтик никоя жена не успя да спечели сърцето му. През последните месеци обаче няколко пъти го бяха забелязали с красавица, която, макар че приличаше на бивша манекенка, всъщност се оказа високоуважаваната директорка на музея „Гугенхайм“ в Билбао.

Медиите моментално обявиха Амбра Видал за „идеална партия за един модерен крал“. Тя беше изтънчена, образована и преуспяла. Нещо повече — не произхождаше от аристократична фамилия, а от народа.

Принцът очевидно също смяташе така, защото след съвсем кратък период на ухажване ѝ направи предложение — по напълно неочакван и романтичен начин — и Амбра Видал прие.

През следващите седмици пресата ежедневно публикуваше репортажи за нея, като подчертаваше, че годеницата на престолонаследника се е оказала нещо много повече от обикновена хубавица. Тя съвсем скоро демонстрира независимостта си, като не позволи Гуардия Реал да се намесва в ежедневния ѝ живот и да я охранява, освен на големи публични събития.

Когато началникът на Гуардия Реал дискретно предложи Амбра да започне да се облича по-консервативно и да не носи толкова прилепнали дрехи, тя публично се пошегува, че била смърнена от завеждащия на „Guardarropía Real“ — кралския гардероб.

Лицето ѝ украсяваше кориците на всички либерални списания. „Амбра! Красивото бъдеще на Испания!“ Когато отказваше да даде интервю, те я обявяваха за „независима“, а когато се съгласяваше, я наричаха „достъпна“.

Консервативните издания осмиваха безочливата претендентка за кралица като жадна за власт опортюнистка, която ще окаже опасно влияние върху бъдещия крал. В доказателство се позоваваха на очебийното ѝ неуважение към репутацията на принца.

Първото им безпокойство идваше от навика на Амбра да нарича престолонаследника само с малкото му име, вместо с традиционното обръщение „дон Хулиан“ или *su alteza* — „ваше височество“.

Второто им притеснение обаче беше доста по-сериозно. През последните няколко седмици работният график на Амбра почти не ѝ оставяше време за принца, затова пък многократно я бяха виждали да обядва край музея в Билбао с един войнстващ атеист — американския технологичен гений Едмънд Кърш.

Въпреки нейните обяснения, че обедите били просто работни срещи с един от главните спонсори на музея, източници в двореца намекваха, че кръвта на Хулиан почвала да кипи.

Не че някой можеше да го обвинява.

Всъщност проблемът се свеждаше до това, че броени седмици след годежа възхитителната годеница на Хулиан предпочиташе да прекарва повечето си време с друг мъж.

23.

Лицето на Лангдън продължаваше да е притиснато към чима. Тежестта на агента отгоре му го смазваше.

Странно — той не изпитваше нищо.

Емоциите му бяха парализирани — хаос от слоеве скръб, страх и ярост. Току-що публично бяха екзекутирали по най-жесток начин един от най-блестящите умове на света, негов скъп приятел. „Убиха го само мигове преди да оповести най-голямото откритие на живота си“.

Робърт осъзна, че трагичната загуба на човешки живот е съпътствана от друга загуба — научна.

„Сега светът никога няма да узнае какво е открил Едмънд“.

Изведнъж го обзе гняв, последван от непреклонна решителност.

„Ще направя всичко възможно да намеря виновника. И ще изпълня твоето завещание, Едмънд. Ще намеря начин да споделя твоето откритие със света“.

— Вие сте *знаели* — повтори в ухото му дрезгавият глас на агента. — Вървяхте към трибуната, все едно *очаквахте* нещо да се случи.

— Получих... предупреждение — изпъшка Лангдън, който едва можеше да диша от тежестта на мъжа.

— От кого?!

Слушалките на главата на Робърт се бяха изкривили.

— Слушалките... това е компютърен гид. Предупреди ме компютърът на Едмънд Кърш. Натъкнал се на нередност в списъка на гостите — бивш адмирал от испанския военноморски флот.

Главата на агента беше толкова близо, че Лангдън чу изпращяването на слушалката в ухото му. Гласът отсреща звучеше задъхано и настойчиво и макар че не владееше испански добре, професорът разбра лошата новина.

— ... el asesino ha huido...

Убиецът беше избягал.

— ... salida bloqueada...

Изходът бил блокиран.

— ... uniforme militar blanco...

Когато чу думите „бяла военна униформа“, агентът поотслаби натиска върху Лангдън.

— Uniforme naval? — попита той партньора си. — Blanco... Como de almirante?

Прозвуча положителен отговор.

„Бяла морска униформа като на адмирал — преведе си Робърт. — Уинстън беше прав“.

Агентът го пусна и се изправи.

— Обърнете се.

Лангдън с усилие се претърколи по гръб и се надигна на лакти. Виеше му се свят, гърдите му бяха натъртени.

— Не мърдайте — нареди мъжът.

Робърт изобщо нямаше намерение да мърда — изправеният до него агент беше деветдесетина килограма мускули и повече не се налагаше да демонстрира, че схваща работата си съвсем сериозно.

— Inmediatamente!^[1] — отсечено каза агентът по радиостанцията си и продължи с настойчива молба за подкрепа от градската полиция и блокада на улиците около музея. — ... policía local... bloqueos de carretera...

Проснатият на пода Лангдън забеляза Амбра Видал, която все още седеше до стената. Тя се опита да се изправи, но се олюля и пак се свлече.

„Някой да ѝ помогне!“

Ала в момента вниманието на агента беше ангажирано с друго.

— Lucas! Y cobertura de móvil! — без да се обръща конкретно към никого, извика той. „Имам нужда от осветление и мобилно покритие!“

Професорът се пресегна и нагласи слушалките на главата си.

— Уинстън, чуваш ли ме?

Агентът се извъртя и го погледна учудено.

— Да, чувам — безизразно прозвуча гласът на компютъра.

— Уинстън, застреляха Едмънд. Трябва незабавно да се включи осветлението. И да се възстанови мобилното покритие. Можеш ли да контролираш тези системи? Или да се свържеш с някой, който може да го направи?

След секунди лампите в балона изведнъж ярко засияха, като разпръснаха илюзията за огряна от луната ливада и осветиха опустелия изкуствен чим, осеян с хаотично пръснати одеяла.

Агентът явно се стресна от неочакваните възможности на Лангдън. Погледна го, наведе се и му помогна да се изправи. Двамата се спогледаха.

Бяха еднакви на ръст. Главата на агента бе гладко обръсната и мускулестото му тяло обтягаше синьото му сако. На фона на светлото му лице изпъкваха острите му очи, които в момента бяха впити в Робърт като лазери.

— Вие сте професорът от видеозаписа, който показах. Робърт Лангдън.

— Да. Едмънд Кърш е... беше мой студент и добър приятел.

— Аз съм агент Фонсека от Гуардия Реал — представи се мъжът.
— Разкажете ми какво знаете за човека с морската униформа.

Лангдън се завъртя към Едмънд, който лежеше неподвижно до катедрата. Амбра Видал беше приклепнала там с двама охранители и музейния парамедик, който вече се бе отказал от опитите си да окаже помощ на жертвата. Директорката внимателно зави трупа с одеяло.

Едмънд очевидно беше мъртъв.

На Робърт му се пригади. Не можеше да откъсне очи от убития си приятел.

— С нищо не можем да му помогнем — отсече агентът. — Обяснете ми как сте разбрали.

Лангдън отново насочи вниманието си към мъжа, чийто тон не оставяше място за колебания. Това беше заповед.

Така че бързо му разказа за предупреждението на Уинстън — как компютърната програма локализираща слушалките на един от гостите в кошче за смет и когато пратеният на място разпоредител ги открил, проверили на кого се водят и установили обезпокояващия факт, че са на човек, чието име е било включено в списъка в последния момент.

— Невъзможно. — Фонсека присви очи. — Списъкът на гостите беше приключен вчера и всички бяха подложени на проверка.

— Не и *този* човек — обади се Уинстън в слушалките на Лангдън. — Разтревожих се и проверих името му. Оказа се бивш адмирал от испанския военноморски флот, уволнен за алкохолизъм и

посттравматичен стрес в резултат на терористичен атентат в Севиля преди пет години.

Робърт предаде информацията на агента.

— При взривяването на катедралата ли? — смая се Фонсека.

— Нещо повече — продължи Уинстън. — Открих, че офицерът няма абсолютно никаква връзка с господин Кърш, което ме разтревожи, и затова предупредих охраната на музея, но те възразиха, че без по-конкретна информация не бивало да проваляме презентацията на Едмънд, особено след като се излъчвала на живо по целия свят. Знаех какви усилия е положил, за да организира днешната програма, и техният аргумент ми се стори логичен, затова веднага се свързах с теб, Робърт, с надеждата да успееш да откриеш този човек и аз дискретно да пратя при него група охранители. Трябваше да предприема по-решителни действия. Аз съм виновен за смъртта на Едмънд.

Лангдън се изненада, че компютърът изпитва чувство за вина. Погледна към покрития труп на Кърш и видя, че Амбра Видал се приближава към тях.

Все още насочил цялото си внимание към професора, Фонсека не ѝ обърна внимание.

— Компютърът каза ли ви *името* на въпросния морски офицер?

Робърт кимна.

— Адмирал Луис Авила.

Когато го произнесе, Амбра се закова на място и го зяпна ужасено.

Агентът забеляза реакцията ѝ и веднага се обърна към нея.

— Госпожице Видал? Говори ли ви нещо това име?

Директорката сякаш беше онемяла. Сведе поглед към пода, като че ли току-що е видяла призрак.

— Госпожице Видал? — повтори Фонсека. — Адмирал Луис Авила — *известно* ли ви е това име?

Шокираното ѝ изражение красноречиво показваше, че наистина познава убиеца. След миг тя примигна и тъмните ѝ очи се проясниха, сякаш излизаше от транс.

— Не... Името не ми говори нищо — прошепна тя, погледна Лангдън, после отново погледна агента. — Просто се... изумих, че убиецът е офицер от испанския военноморски флот.

„Лъже — усети Лангдън, озадачен защо жената се опитва да скрие истинската причина за реакцията си. — Тя знае кой е този човек“.

— Кой се занимаваше със списъка на гостите?! — попита Фонсека и пристъпи към Амбра. — Кой е добавил името на този човек?

Устните ѝ се разтрепериха.

— Тъъ... Нямам представа.

Въпросите на агента бяха прекъснати от внезапна какофония от мелодии и пиукане на джиесемии из целия балон. Уинстън очевидно беше успял да възстанови мобилното покритие и телефонът в джоба на сакото на Фонсека също зазвъня.

Агентът го извади, видя кой се обаждат, пое си дълбоко дъх и отговори.

— Ambra Vidal está a salvo.

„Амбра Видал е в безопасност“. Лангдън се обърна към нея. Очите им се срещнаха.

После в главата му прозвуча гласът на Уинстън:

— Професоре, Амбра Видал отлично знае как Луис Авила се е озовал в списъка на гостите — прошепна компютърът. — Защото го е добавила самата тя.

Робърт имаше нужда от известно време, за да осмисли това.

„Амбра Видал лично е включила убиеца в списъка на гостите?!“

И сега лъже, че не го познава?!“

Преди Лангдън да успее да направи каквито и да било нови изводи от тази информация, Фонсека подаде джиесема си на Амбра.

— Don Julián quiere hablar con usted^[2].

Директорката едва не отскочи назад.

— Кажете му, че съм добре — отвърна тя. — Ще му се обадя след малко.

Агентът сякаш не вярваше на ушите си. Покри телефона с длан и ѝ зашепна:

— Su alteza Don Julián, el principe, ha pedido^[3]...

— Не ме интересува, че е принц — прекъсна го Амбра. — Ако иска да стане мой *съпруг*, трябва да се научи да ми оставя известна свобода, когато имам нужда. Току-що станах свидетелка на убийство и искам малко спокойствие! Кажете му, че ще му позвъня след малко.

Фонсека я зяпна и в очите му припламна чувство, което граничеше с презрение. После се обърна и се отдалечи, за да продължи разговора без свидетели.

Този странен диалог обаче помогна на Лангдън да си обясни нещо. „Амбра Видал е сгодена за испанския престолонаследник Хулиан?! — Ето защо всички се отнасяха с нея като с известна личност. Това обясняваше и присъствието на агентите от Гуардия Реал, но не и причината директорката да не пожелае да разговаря с годеника си. — Принцът сигурно ужасно се е разтревожил, ако е гледал предаването по телевизията“.

Почти мигновено го порази нова, много по-плашеща мисъл.

„Господи боже... Амбра Видал е свързана с мадридския кралски дворец!“

Това неочаквано съвпадение го вледени, когато си спомни за получената от Едмънд заплашителна гласова поща от епископ Валдеспино.

[1] Незабавно (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Дон Хулиан иска да разговаря с вас (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Негово височество дон Хулиан, принцът, моли... (исп.). — Б.пр. ↑

24.

В Катедрал де ла Алмудена на двеста метра от кралския дворец епископ Валдеспино за миг притаи дъх. Още носеше богослужебните си одежди и седеше пред лаптопа си, хипнотизиран от кадрите, предавани от Билбао.

„Това ще се превърне в сензационна новина“.

Доколкото виждаше, световните медии вече пощръкляваха. Едни интервюираха водещи научни и религиозни авторитети за презентацията на Кърш, докато други правеха догадки *кой* и *защо* го е убил. Всички явно бяха единодушни, че както изглежда, някой е искал радикално да се погрижи откритието на футуриста никога да не види бял свят.

След дълъг размисъл Валдеспино извади джиесема си и позвъни.

Рави Кьовеш отговори веднага.

— Ужасно! — Гласът на равина звучеше почти истерично. — Гледах по телевизията! Трябва веднага да отидем в полицията и да разкажем всичко, което знаем!

— Съгласен съм, че това е ужасяващ обрат, рави — отвърна епископът. — Но преди да предприемем каквито и да било действия, трябва да помислим.

— Няма какво да мислим! — отсече Кьовеш. — Ясно е, че убийците няма да се спрат пред нищо, за да погребат откритието на Кърш! Убеден съм, че те са убили и Саид. И сега ще дойдат за *нас*! Ние с вас имаме моралния дълг да отидем в полицията и да им разкрием каквото ни каза Кърш.

— Морален дълг ли? — възрази Валдеспино. — Май по-скоро искате да оповестите информацията, така че никой да няма мотив да ни запуши устата завинаги.

— Определено трябва да мислим за собствената си безопасност, но освен това имаме и морален дълг към света. Съзнавам, че това откритие ще разколебае някои фундаментални религиозни вярвания, обаче ако съм научил нещо през дългия си живот, това е, че вярата

винаги оцелява, дори когато е поставена на тежки изпитания. Сигурен съм, че вярата ще оцелее и сега, даже да съобщим какво е открил Кърш.

— Разбирам ви, приятелю — колкото можеше по-спокойно каза епископът. — Разбирам твърдата ви решителност и уважавам мнението ви. Искам да знаете, че съм готов за дискусии, дори съм склонен да променя позицията си. И все пак ви умолявам, ако решим да съобщим на света това откритие, да го направим *заедно*. Посред бял ден. Достойно. Не в отчаянието си след това отвратително убийство. Внимателно да подготвим и репетираме съобщението си.

Къовеш не отговори, но Валдеспино чуваше дишането му.

— Най-неотложният въпрос е личната ни безопасност, рави — продължи католическият духовник. — Имаме си работа с убийци и ако сте прекалено видим — например, ако отидете в полицията или в някоя телевизия, — това може да има трагични последици. Особено се страхувам за вас. Аз съм в дворцовия комплекс, който е добре охраняван, но вие... вие сте съвсем сам в Будапеща! Откритието на Кърш явно е въпрос на живот и смърт. Моля ви, позволете ми да се погрижа за вашата охрана, Йехуда.

Къовеш се замисли за момент.

— Чак от *Мадрид*?! Как бихте могли...

— На мое разположение са всички ресурси на охраната на кралското семейство. Останете в дома си и заключете всички врати. Ще поискам двама агенти от Гуардия Реал да ви вземат и да ви доведат тук в Мадрид, където ще сте на сигурно място в дворцовия комплекс и двамата с вас ще можем да седнем лице в лице и да обсъдим как най-добре да постъпим.

— Дори да дойда в Мадрид... — колебливо започна равинът. — Ами ако не успеем да се разберем какво да правим?

— Ще се разберем — увери го Валдеспино. — Знам, че вижданията ми са остарели, обаче и аз като вас съм реалист. Дватама заедно ще намерим най-правилния начин на действие. Вярвам в това.

— Ами ако вярата ви е безпочвена? — упорстваше Къовеш.

Епископът усети, че стомахът му се свива, но забави отговора си, бавно издиша и каза колкото можеше по-спокойно:

— Ако в крайна сметка не постигнем съгласие, Йехуда, ще се разделим като приятели и всеки от нас ще постъпи както смята за най-

добре. Имате думата ми.

— Благодаря — най-после отстъпи Кьовеш. — Ще дойда в Мадрид.

— Чудесно. И междувременно заключете вратите и не разговаряйте с никого. Съберете си багажа и когато уточня подробностите за пътуването ви, ще ви се обадя. — Валдеспино направи пауза. — И имайте вяра. До скоро.

Затвори със свито от страх сърце. Подозираше, че за да продължи да възпира Кьовеш, няма да е достатъчно само да апелира към благоразумието му.

„Кьовеш се е паникьосал... точно като Саид.

И двамата не виждат по-голямата картина“.

Затвори лаптопа си, пхна го под мишница и тръгна през сумрачния храм. Все още с богослужебните си одежди, излезе от катедралата в прохладната нощ и прекоси площада към сияещата бяла фасада на кралския дворец.

Над главния вход видя испанския герб — щит, фланкиран от Херкулесовите стълбове, и древния латински девиз PLUS ULTRA, който означаваше „по-нататък“. Според някои този израз се отнасяше за столетния испански стремеж за разширяване на империята през нейния златен век. Според други думите отразяваха древната вяра на народа, че след земния си живот човек отива в рая.

Така или иначе, епископът усещаше, че девизът с всеки ден губи значението си. Вперил очи във веещото се над сградата испанско знаме, той тъжно въздъхна и мислите му се върнаха към неговия чезнещ крал.

„Ще ми липсва, когато си отиде.

Дължа му толкова много“.

Месеци наред Валдеспино ежедневно посещаваше любимия си приятел, който беше на смъртно легло в крайградския Паласио де ла Сарсуела. Преди няколко дни кралят го повика. Очите му изразяваха дълбока загриженост.

— Антонио, боя се, че годежът на сина ми е... прибързан — прошепна монархът.

„По-точно безумен“ — помисли си Валдеспино.

Преди два месеца, когато принцът бе споделил с него, че възнамерява да направи предложение на Амбра Видал, макар да я

познаваше съвсем отскоро, втрещеният епископ го помоли да прояви повече благоразумие. Престолонаследникът възрази, че бил влюбен и баща му заслужавал да види единствения си син задомен. Нещо повече, каза той, ако с Амбра искали да създадат семейство, не бивало да се бавят — заради възрастта ѝ.

Сега Валдеспино спокойно се усмихна на краля.

— Да, съгласен съм. Гodeжът на дон Хулиан изненада всички ни. Но той просто искаше да те зарадва.

— Той има дълг към страната, а не към баща си — твърдо заяви умиращият старец. — И въпреки че е прекрасна, госпожица Видал ни е непозната, тя е напълно чужд човек. Съмнявам се в мотивите ѝ да приеме предложението на Хулиан. Всичко се е случило прекалено набързо и една достойна жена би го отхвърлила.

— Имаш право — отвърна епископът. Все пак в защита на Амбра трябваше да се признае, че дон Хулиан не ѝ беше оставил друг избор.

Кралят бавно се пресегна и стисна костеливата ръка на Валдеспино.

— Не усетих как отлетя времето, приятелю. Двамата с теб остаряхме. Искам да ти благодаря. Ти ме съветваше мъдро през всичките тези години, след смъртта на жена ми, по време на промените в нашата страна, и аз спечелих много от силата на твоите убеждения.

— Приятелството ни е чест, за която вечно ще съм признателен.

Старият монарх се усмихна немощно.

— Знам, че трябваше да правиш жертви, за да останеш до мен, Антонио. Рим например.

Валдеспино сви рамене.

— Въздигането ми в кардиналски сан нямаше да ме приближи до Бог. Моето място винаги е било до теб.

— Твоята преданост е безценен дар за мен.

— А аз никога няма да забравя състраданието, което преди много години прояви към мен.

Кралят затвори очи и стисна ръката на епископа.

— Антонио... Загрижен съм. Синът ми скоро ще застане на руля на огромен кораб, кораб, който не е готов да води. Напътствай го, моля те. Бъди негова пътеводна звезда. Поставай здраво десницата си на рамото му, особено в бурно море. И особено когато се отклонява от курса, моля те, помагай му да намери верния път... към доброто.

— Амин — промълви Валдеспино. — Давам ти думата си...

Докато прекосяваше площада в хладната нощ, епископът вдигна очи към небето.

„Ваше величество, знайте, че правя всичко по силите си, за да изпълня последното ви желание“.

Утешаваше го мисълта, че кралят е прекалено слаб, за да гледа телевизия. „Ако тази вечер беше видял предаването от Билбао, щеше да умре на място заради това, в което се е превърнала любимата му страна“.

По цялата дължина на Кале де Баилен зад железния портал надясно от него бяха паркирани коли на различни медии и разпъваха сателитните си антени.

„Лешояди“ — помисли си Валдеспино.

Нощният вятър развяваше одеждите му.

25.

„Ще има време за скръб — каза си Лангдън, като се бореше със силните си емоции. — Сега е време за действия“.

Вече беше помолил Уинстън да потърси в записите на музейната охрана каквато и да е информация, която да помогне за задържането на убиеца. И после му бе пошушнал да се порови и за всякакви връзки между епископ Валдеспино и Авила.

Агент Фонсека се връщаше, като продължаваше да разговаря по телефона.

— Si... si — каза той. — Claro. Inmediatamente^[1]. — Затвори и насочи вниманието си към Амбра, която стоеше наблизко и изглеждаше замаяна.

— Тръгваме, госпожице Видал — рязко каза агентът. — Дон Хулиан нареди веднага да ви отведем в кралския дворец, където ще сте в безопасност.

Директорката видимо се напрегна.

— Няма да зарежа Едмънд така! — И посочи трупа под одеялото.

— С това ще се заеме полицията — отвърна Фонсека. — Съдебният лекар ще пристигне всеки момент. Към господин Кърш ще бъде проявено нужното уважение. Но трябва веднага да тръгнем. Смятаме, че сте в опасност.

— В *никаква* опасност не съм! — заяви Амбра и пристъпи към него. — Преди малко убиецът имаше идеална възможност да ме застреля и не го направи. Явно целта му е бил Едмънд!

— Госпожице Видал! — Вените на шията на агента се издуха. — Принцът ви иска в Мадрид. Безпокои се за вашата безопасност.

— Нищо подобно! — тросна се тя. — Безпокои се за политическите последици.

Фонсека бавно издиша и сниши глас.

— Случилото се тази вечер е тежък удар за Испания, госпожице Видал. Както и тежък удар за принца. Провеждането на това събитие в

музея е грешка.

В главата на Лангдън внезапно прозвуча гласът на Уинстън:

— Професоре? Музейната охрана преглежда записите от външните камери на сградата и като че ли е открила нещо.

Робърт го изслуша и махна с ръка на агента, като прекъсна укорителната му тирада.

— Господин Фонсека, компютърът казва, че една от камерите на покрива на музея частично е заснела отгоре колата, с която е избягал убиецът.

— Наистина ли? — изненада се агентът.

Лангдън му предаде получената от Уинстън информация.

— Черен седан, който потеглил от задната уличка... регистрационните му номера не се виждали отгоре... необичаен стикер на предното стъкло.

— Какъв стикер? — попита Фонсека. — Можем да предупредим полицията да се оглежда за него.

— Изображението на стикера ми беше непознато, обаче го потърсих сред всички известни символи на света и открих съвпадение — съобщи Уинстън в главата на Лангдън.

Робърт се смая от бързината, с която компютърът бе успял да постигне всичко това.

— Оказа се древен алхимичен знак, амалгамация.

„Какво?“ Лангдън очакваше да е лого на паркинг или политическа организация.

— На стикера е имало символ на... амалгамация, така ли?

Фонсека го зяпаше, явно без да разбира нищо.

— Трябва да има някаква грешка, Уинстън. Защо някой ще си залепи символ на алхимичен процес?

— Не знам — отвърна компютърът. — Това просто беше единственото съвпадение, при това с деветдесет и девет процента сходство.

Със своята фотографска памет Лангдън изобщо не се затрудни да си представи алхимичния символ за амалгамация.

— Опиши ми точно какво си видял на предното стъкло на колата, Уинстън.

Компютърът отговори незабавно.

— Символът се състои от вертикална линия, пресечена от три хоризонтални. Върху вертикалната линия има обърната наопаки арка.

„Същият е“. Професорът се намръщи.

— Арката върху хоризонталната линия с ключови камъни ли е?

— Да. Двете ѝ рамена завършват с къси хоризонтални черти.

„Добре, значи все пак е амалгамация“.

Лангдън се замисли за момент.

— Можеш ли да ни пратиш снимката от записа на камерата, Уинстън?

— Разбира се.

— Да я прати на *моя* телефон — нареди Фонсека.

Робърт продиктува номера на агента и след миг джиесемът на Фонсека изпиука. Всички се събраха около него и впериха очи в снимката — заснет отгоре черен седан на пуста задна уличка.

И естествено, в долния ляв ъгъл на предното стъкло Лангдън различи стикер с описания от Уинстън символ.

„Амалгамация. Адски странно“.

Озадачен, той протегна ръка и с върховете на пръстите си уголеми снимката.

И веднага видя проблема и заяви:

— Това не е амалгамация.

Въпреки че много *приличаше* на символа, описан от Уинстън, изображението не беше същото. А в света на символите заради една такава дребна разлика човек можеше да обърка нацистката свастика с будисткия знак за благополучие.

„Ето защо човешкият ум понякога е по-добър от компютър“.

— Стикерт не е *един* — продължи Робърт. — Има два стикера, които малко се застъпват. На долния има специфично разпятие, наречено „папски кръст“. В момента е много популярен.

След избирането на най-либералния понтифик в историята на Ватикана хиляди хора по целия свят демонстрираха своята подкрепа за новата политика на Светия отец, като лепяха стикери с троен кръст — дори в града, в който живееше Лангдън, Кеймбридж в щата Масачузетс.

— Подковообразният символ отгоре е друг стикер — прибави той.

— Сега виждам, че сте прав — съгласи се Уинстън. — Ще потърся телефонния номер на фирмата.

Робърт отново се удиви от бързината му. „Вече го е разпознал като фирмено лого?!“

— Чудесно. Ако се свържем с тях, може да открият колата.

Фонсека се обърка.

— Да открият колата ли? Как?

— Тази кола е била *наета*. — Лангдън посочи стилизираната латинска буква U на предното стъкло. — Това е логото на Юбер.

[1] Да, да. Ясно. Веднага (исп.). — Б.пр. ↑

26.

От смаяното изражение на Фонсека Лангдън не можеше да познае какво го е изненадало повече — бързото „дешифриране“ на стикера или странният избор на кола за бягство. „Адмирал Авила е повикал юбер“ — помисли си Робърт и се зачуди дали този ход е проява на изключителна находчивост, или на невероятна недалновидност.

През последните няколко години вездесъщата услуга „шофьор при поискване“ на Юбер беше превзела целия свят. Всеки, който се нуждаеше от превоз, можеше мигновено да се свърже по смартфона си с растящата армия от шофьори на Юбер, които печелеха извънредно, като превръщаха колите си в импровизирани таксито. Съвсем наскоро легализирана в Испания, фирмата изискваше шофьорите да поставят на предните си стъкла логото U. А шофьорът на този юбер явно беше и фен на новия папа.

— Уинстън казва, че си е позволил волността да прати снимката на колата в полицията, за да я разпространят по уличните блокади — каза Лангдън на агента.

Фонсека зяпна и Робърт усети, че този висококвалифициран агент не е свикнал да е от изоставащите. Явно се колебаеше дали да благодари на компютъра, или да му каже да си гледа тъпата работа.

— И в момента набира спешния номер на Юбер.

— Не! — заповяда агентът. — Дайте ми номера, аз ще се обадя. Юбер по-скоро ще съдействат на един висш служител от Гуардия Реал, отколкото на компютър.

Лангдън трябваше да признае, че Фонсека навярно има право. Пък и беше много по-добре агентите да се включат в преследването, отколкото да разхищават уменията си, за да придружат Амбра до Мадрид.

След като Фонсека получи номера от Уинстън и го набра, професорът се обнадежди, че може да заловят убиеца за броени минути. Бизнесът на Юбер се състоеше тъкмо в откриването на

автомобили — всеки клиент със смартфон буквално можеше да установи точното местонахождение на всеки шофьор на Юбер в света. Агентът само трябваше да помоли компанията да потърси шофьора, който преди малко е качил пътник зад музея „Гугенхайм“.

— Hostia! — изруга Фонсека. — Automatizada. — Натисна един от клавишите на джиесема си и зачака. Очевидно беше попаднал на автоматично меню. — Професоре, щом се свържа с Юбер и им наредя да потърсят колата, ще прехвърля всичко на тукашната полиция, а ние с агент Диас ще ви отведем с госпожица Видал в Мадрид.

— И мен ли? — изненада се Робърт. — Не, не мога да дойда с вас.

— Можете и *ще* дойдете — отсече агентът. — Заедно с вашата компютърна играчка — прибави и посочи слушалките на главата му.

— Съжалявам — твърдо отвърна Лангдън. — Няма начин да ви придружа до столицата.

— Странно. — Фонсека го погледна втренчено. — Вие не бяхте ли професор в Харвард?

Робърт озадачено повдигна вежди.

— Да.

— Ами — изсумтя испанецът, — значи сте достатъчно интелигентен, за да ви е ясно, че нямате избор.

И с тези думи се отдалечи, за да проведе разговора насаме.

Лангдън го проследи с поглед. „Какво става, по дяволите?“

— Професоре? — прошепна Амбра, която се беше приближила зад него. — Изслушайте ме, много е важно.

Той се обърна към нея и се стресна, забелязал изписалия се на лицето ѝ страх. След миг тя се овладя и заговори с отчаяна яснота.

— Професоре, Едмънд ви показва огромното си уважение, като включи вашия запис в презентацията си. И затова ще ви се доверя. Трябва да ви кажа нещо.

Робърт я гледаше неразбиращо.

— Аз съм виновна за убийството на Едмънд — каза тя и тъмнокафявите ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Какво?! Защо?

Амбра нервно погледна към Фонсека, който стоеше встрани от тях и не можеше да ги чуе.

— Списъкът на гостите — каза тя. — Добавеното в последния момент име...

— Да, Луис Авила.

— Добавих го аз — призна директорката. — Аз бях.

„Уинстън е прав...“ — изумено помисли Робърт.

— Едмънд беше убит заради мен — вече на ръба на сълзите заяви тя. — Аз допуснах убиеца му в музея.

— Чакайте малко. — Лангдън постави ръка на треперещото ѝ рамо. — Обяснете ми *защо* добавихте това име?

Амбра отново стрелна с неспокоен поглед Фонсека, който продължаваше да разговаря по телефона на няколко метра от тях.

— В последния момент към мен се обърна човек, на когото имам пълно доверие, професоре. И ме помоли да добавя името на адмирал Авила в списъка като лична услуга. Това се случи само минути преди да отворим вратите и бях много заета, така че го направих, без да се замисля. Все пак той е адмирал от испанския военноморски флот! Откъде можех да зная? — Пак погледна трупа на Едмънд и притисна ръка към устата си. — И сега...

— Амбра — прошепна Робърт. — *Кой* ви помоли да добавите името на Авила?

Тя мъчително преглътна.

— Моят годеник... испанският престолонаследник. Дон Хулиан.

Лангдън я зяпна смаяно, опитваше се да осмисли думите ѝ. Директорката на музея „Гугенхайм“ твърдеше, че престолонаследникът на Испания е участвал в подготовката на убийството на Едмънд Кърш. „Невъзможно!“

— Сигурна съм, че дворецът изобщо не е очаквал да науча кой е убиецът — каза тя. — Но след като вече знам... боя се, че съм в опасност.

Робърт сложи ръка на рамото ѝ.

— В собствения ви музей не ви заплашва абсолютно нищо.

— Не, тук стават неща, които не разбирате! — настойчиво прошепна Амбра. — Двамата с вас трябва да се измъкнем. *Незабавно!*

— Няма как да избягаме — възрази Лангдън. — Няма да...

— Изслушайте ме, моля ви — прекъсна го тя. — *Знам* как да помогнем на Едмънд.

— Моля? — Робърт виждаше, че тя още е в шок. — Вече *никой* не може да му помогне.

— Напротив — с леден глас заяви Амбра. — Но първо трябва да отидем в дома му в Барселона.

— Какви ги говорите?

— Моля ви, просто ме изслушайте. Знам какво би искал да направим Едмънд.

Докато през следващите петнайсет секунди Лангдън слушаше настойчивия шепот на Амбра Видал, сърцето му се разтуптяваше все по-силно. „Боже господи, тя е права — помисли си той. — Това променя всичко“.

Амбра свърши и го погледна въпросително.

— Сега разбирате ли защо трябва да отидем?

Робърт кимна, без да се поколебае, после каза в микрофона на слушалките:

— Уинстън? Чу ли какво ми обясни Амбра?

— Чух, професоре.

— Ти знаеше ли го?

— Не.

Лангдън обмисли следващите си думи много внимателно.

— Не знам дали компютрите са способни да изпитват преданост към своите създатели, Уинстън, но мисля, че сега е моментът да провериш. Нуждаем се от твоята помощ.

27.

Докато крачеше към катедрата, Лангдън държеше под око Фонсека, който продължаваше да разговаря по джиесема си с Юбер. Амбра нехайно се насочи към центъра на балона, като също водеше телефонен разговор или поне се преструваше — както ѝ беше предложил Робърт.

„Кажете на Фонсека, че сте решили да се обадите на принц Хулиан“.

Когато стигна до подиума, професорът неохотно сведе поглед към проснатия на пода труп. Внимателно повдигна одеялото, с което Амбра беше покрила мъртвеца. Някога ясните очи на Кърш сега бяха два безжизнени прореза под тъмночервената дупка на челото му. Страховитата гледка накара Лангдън да потрепери и сърцето му се изпълни със скръб и гняв.

Той си спомни за миг младия рошав студент, който идваше на лекциите му. Неизлечим оптимист и гениален изобретател, Кърш за невероятно малко време беше постигнал страшно много. А сега някой бе убил този изумително талантлив човек, най-вероятно за да погребее завинаги неговото откритие.

„И ако не предприема решителни действия, най-великото постижение на моя студент никога няма да види бял свят“.

Робърт застана така, че катедрата отчасти да препречва зрителната линия на Фонсека, коленичи до тялото на Едмънд, затвори очите му, склучи ръце и зае молитвена поза.

И едва не се усмихна иронично при мисълта, че се моли за атеист. „Знам, че най-малко ти би искал някой да се моли за теб, Едмънд. Не се бой, приятелю, не съм тук, за да редя молитви“.

Докато стоеше на колене до мъртвеца, се бореше с обзелия го страх. „А аз те успокоявах, че епископът е безобиден! Ако се окаже, че Валдеспино има пръст в това...“ Пропъди тези мисли от ума си.

След като се увери, че Фонсека го е видял да се моли, Робърт леко се наведе напред, бръкна във вътрешния джоб на коженото яке на

Едмънд и извади огромния му тюркоазносин телефон.

Хвърли бърз поглед към агента, който продължаваше да приказва по джииесема си и в момента, изглежда, не се интересуваше толкова от професора, колкото от Амбра. Привидно увлечена в собствения си телефонен разговор, тя все повече се отдалечаваше от Фонсека.

Лангдън насочи вниманието си към смартфона на Кърш и дълбоко си пое дъх, за да се успокои.

„Сега...“

Предпазливо се пресегна, повдигна вече изстиващата дясна ръка на Едмънд и внимателно допря показалеца му до четеца за пръстови отпечатащи.

Устройството сигнализира и се отключи.

Робърт бързо отвори менюто на настройките и деактивира защитната опция. „Постоянно отключен“. После пхна телефона в джоба на фрака си и отново покри Кърш с одеялото.

Някъде в далечината виеха сирени. Амбра стоеше сама в центъра на опустялата зала с телефон до ухото и се преструваше, че е погълната от разговора, като през цялото време усещаше, че Фонсека не откъсва поглед от нея.

„Побързай, професоре“.

Преди минута американският професор се беше впуснал в действие, след като Амбра бе споделила с него неотдавнашния си разговор с Едмънд Кърш. Преди два дни в същата тази зала, докато работеха върху последните уточнения за презентацията, Едмънд обяви почивка, за да изпие третото си спаначено смути за вечерта.

— Не съм сигурна, че тази веганска диета ти се отразява добре, Едмънд — забелязала изтощения му вид, каза тя. — Изглеждаш блед и прекалено си измършавял.

— Измършавял ли? — засмя се Кърш. — Кой го казва!

— Аз не съм мършава!

— Да бе. — И в отговор на възмутеното ѝ изражение ѝ намигна закачливо. — И не обръщай внимание на бледността ми. Аз съм компютърджия и по цял ден вися пред дисплея.

— След два дни ще правиш обръщение към целия свят и няма да ти е излишна малко руменина. Или утре вземи да поизлезеш, или

изобretti компютърен екран, от който се хваща тен.

— Идеята хич не е лоша — впечатли се Едмънд. — Трябва да я патентоваш. — Засмя се пак, след което се върна към работата им. — Разбрахме ли се за програмата в събота вечер?

Амбра кимна и погледна сценария.

— Посрещам гостите в преддверието, после всички идваме тук за твоя встъпителен запис, след което ти тържествено се появяваш на катедрата ей там. — Посочи предния край на помещението. — И правиш съобщението си.

— Точно така, с едно малко допълнение — отвърна Кърш и се ухили. — Обръщението ми от катедрата по-скоро ще е нещо като *антракт* — възможност лично да приветствам гостите, да ги оставя да си поизтегнат краката и малко да ги подготвя, преди да започне втората част, мултимедийна презентация, обясняваща откритието ми.

— Значи самото съобщение е на запис, така ли? Също като встъплението?

— Да, завърших го само преди няколко дни. Съвременната култура е визуална — мултимедийните презентации винаги са по-увлекателни от сухите приказки на някакъв учен, изправен зад катедра.

— Ти не си точно „някакъв учен“, обаче съм съгласна. Нямам търпение да я видя.

Амбра знаеше, че от съображения за сигурност презентацията на Едмънд се съхранява на собствените му сървъри и ще тече на живо към прожекционната система на музея.

— Когато сме готови за втората част, кой ще пусне презентацията, ти или аз? — попита тя.

— Аз. — Кърш извади джииесема си. — Ето *оттук*. — И повдигна огромния тюркоазносин смартфон. — Всичко това е част от шоуто. Просто ще вляза в сървъра си с криптирана връзка...

Натисна няколко клавиша, разнесе се извъняване и връзката се осъществи.

Отговори компютърен женски глас.

— ДОБЪР ВЕЧЕР, ЕДМЪНД. ОЧАКВАМ ПАРОЛАТА ТИ.

Той се усмихна.

— И тогава пред очите на целия свят просто ще въведе паролата в телефона си и откритието ми ще бъде излъчено на живо — както тук, така и до всяка точка на земното кълбо.

— Звучи драматично — заяви Амбра. — Ако не си забравиш паролата, естествено.

— Виж, *това* вече ще е кофти, да.

— Предполагам, че си я записал — подхвърли тя иронично.

— Богохулстваш — разсмя се Едмънд. — Компютърджиите *никога* не си записват паролите. Но не се безпокой, паролата ми е само от петдесет и един знака. Със сигурност няма да я забравя.

Тя се ококори.

— Петдесет и един знака?! Та ти не можеш да запомниш даже четирицифрения ПИН на музейната си карта, Едмънд! Как ще запаметиш *петдесет и един* случайни знака?

Уплахата ѝ го накара отново да се засмее.

— Не се налага да ги запамятавам, защото не са случайни. — Той сниши глас. — Паролата всъщност е любимият ми стих.

Амбра го изгледа.

— Използваш стих за парола?!

— Защо не? Любимият ми стих е точно петдесет и една букви.

— Хм, не ми се струва много сигурно.

— Нима? Можеш ли да познаеш кой е любимият ми стих?

— Та аз дори не подозирах, че *обичаш* поезия!

— Виждаш ли? Даже някой да се сети, че паролата ми е стих, и даже да го открие сред милионите възможности, пак няма да знае изключително дългия телефонен номер, с който влизам в сървъра си.

— Същия номер, който току-що въведе с клавиш за бързо набиране в телефона си ли?

— Да, в телефона ми, който също има ПИН и никога не напуска джоба на гърдите ми.

Шеговито усмихната, Амбра вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре, ти си знаеш. Между другото, кой е любимият ти поет?

— Бива си те — закани ѝ се с показалец Едмънд. — Ще трябва да почакаш до събота. Избрал съм адски подходящ стих. — И се ухили. — Отнася се за бъдещето — пророчество, което, с удоволствие трябва да отбележа, вече се сбъдва.

Мислите ѝ се върнаха към настоящето. Амбра погледна към трупа на Кърш и панически осъзна, че Лангдън вече не е там.

„Къде е изчезнал?!“

С още по-голяма тревога забеляза, че вторият агент от Гуардия Реал се вмъква в балона през прореза в платнената стена. Диас се огледа и тръгна право към нея.

„Той няма да ме пусне за нищо на света!“

Изведнъж Лангдън се озова до нея, леко постави длан отзад на кръста ѝ и бързо я поведе към другия край на балона — към коридора.

— Госпожице Видал! — извика Диас. — Къде отивате?!

— Веднага се връщаме! — отвърна професорът и още повече ускори крачка към изхода.

— Господин Лангдън! — отекна зад тях и гласът на агент Фонсека. — Забранявам ви да напускате това помещение!

Амбра усети, че ръката на американеца още по-настойчиво се притиска към гърба ѝ.

— Уинстън — прошепна в слушалките си той. — *Хайде!*

След миг в балона се възцари пълен мрак.

28.

Агент Фонсека и партньорът му Диас се втурнаха в мрака и като си светеха с фенерчетата на джиесемите си, затичаха по тунела, в който току-що бяха изчезнали Лангдън и Амбра.

Когато стигнаха до средата, Фонсека видя телефона на Амбра върху килима на пода и това го смая.

„Амбра е изхвърлила джиесема си?!“

С позволението на Амбра Видал Гуардия Реал използваше елементарно проследяващо приложение, за да е наясно с нейното местонахождение във всеки момент. Фактът, че е хвърлила смартфона си, можеше да се обясни само по един начин: годеницата на престолонаследника вече не искаше да е под тяхната опека.

От тази мисъл на Фонсека му призля. Като още по-неприятна се очертаваше перспективата да докладва на шефа си, че бъдещата кралица на Испания е изчезнала. Началникът на Гуардия Реал защитаваше интересите на принца с маниакална безпощадност и тази вечер лично беше възложил на агента съвсем проста задача: „Осигури безопасността на Амбра Видал и я пази от неприятности“.

„Не мога да осигуря безопасността ѝ, след като не знам къде е!“

Двамата агенти изхвърчаха от тунела и се озоваха в сумрачното преддверие, което в момента приличаше на призрачно сбирище — обезумели бледи лица, осветени от дисплеите на джиесемите, по които се свързваха с външния свят, за да разкажат какво са преживели.

— Включете осветлението! — викаха разтревожените хора.

Телефонът на Фонсека иззвъня и той отговори.

— Аз съм от охраната на музея, агент Фонсека — каза напрегнато млад женски глас. — Знаем, че сте на тъмно, но явно има някаква повреда в компютърната система. След малко ще решим проблема.

— Работят ли охранителните камери в сградата? — попита агентът. Всички камери бяха снабдени със системи за нощно виждане.

— Работят, да.

Той се огледа.

— Амбра Видал току-що излезе в преддверието до главната зала. Бихте ли проверили къде е отишла?

— Един момент...

Фонсека зачака с разтуптяно от безсилие сърце. Преди малко от Юбер му бяха съобщили, че се затрудняват да открият колата, с която е избягал убиецът.

„Още какво ще се обърка тази вечер?“

По някакво фатално съвпадение тази вечер той за пръв път охраняваше Амбра Видал. Като старши офицер обикновено се грижеше само за безопасността на самия принц Хулиан, но сутринта шефът му го дръпна настрана и му каза:

— Довечера госпожица Видал ще е главен организатор на публично събитие въпреки несъгласието на дон Хулиан. Ще я придружиш и ще осигуриш охраната ѝ.

Фонсека изобщо не предполагаше, че събитието, чийто главен организатор е Амбра, ще се окаже директен удар срещу религията и ще свърши с показно убийство. И все още се опитваше да проумее гневния отказ на Амбра да разговаря по телефона с обезпокоения престолонаследник.

Всичко това беше необяснимо, и все пак странното ѝ поведение все повече се задълбочаваше. Както изглеждаше, Амбра Видал искаше да се отърве от охраната си, за да избяга с някакъв американски професор.

„Ако принц Хулиан научи за това...“

— Агент Фонсека? — отново се разнесе гласът на жената от музейната охрана. — Госпожица Видал е излязла от преддверието заедно с един мъж. Минали са по външния коридор и тъкмо ги видяхме да влизат в галерията с изложбата „Клетки“ на Луиз Буржоа. Щом излезете, тръгнете надясно. Втората зала от дясната страна.

— Благодаря! Продължавайте да ги наблюдавате!

Фонсека изпълни инструкциите на жената и стигна до входа на голяма зала с надпис „КЛЕТКИ“. Вътре бяха изложени странни приличащи на кафези заграждения, във всяко от които имаше аморфна бяла скулптура.

— Госпожице Видал! — извика Фонсека. — Господин Лангдън!

След като не получиха отговор, двамата агенти се заеха да търсят бегълците.

Лангдън и Амбра предпазливо се провираха през скелето около балона на няколко зали от агентите от Гуардия Реал и безшумно се насочваха към бледо светещия надпис „Изход“ в отсрещния край на помещението.

През последната минута бяха действали светкавично, след като Робърт и Уинстън бяха измислили ловка заблуждаваща тактика.

По сигнал на Лангдън компютърът изключи осветлението и целият балон потъна в мрак. Точно преди това професорът беше запечатал в ума си пътя до изхода на коридора и споменът му се оказа почти съвсем точен. Застанала пред отвора на тунела, Амбра хвърли джиесема си навътре. После, вместо да тръгнат по коридора, се върнаха покрай вътрешната стена, като плъзгаха ръце по плата, за да се ориентират, и стигнаха до процепа, през който беше излязъл агентът от Гуардия Реал, за да тръгне по петите на убиеца. След като се измъкнаха навън, продължиха към външната стена на залата и се насочиха към светещия знак за аварийното стълбище.

Лангдън с удивление си спомни незабавното решение на Уинстън да им помогне.

— Ако презентацията на Едмънд може да се пусне с парола, трябва да я открием и да я използваме веднага — заяви компютърът. — Първоначалната ми задача беше да му помагам по всякакъв начин за успеха на днешното събитие. Очевидно се провалих и сега ще направя каквото мога, за да поправа стореното.

Робърт понечи да му благодари, ала Уинстън продължи, без да си поеме дъх — не че имаше такъв. Думите му се лееха с нечовешка бързина, като аудиокнига, пусната на бързи обороти.

— Ако имах достъп до презентацията на Едмънд, моментално щях да я пусна, но както сте чули, тя се съхранява в сигурен сървър извън музея. За да оповестим откритието му на света, изглежда, имаме нужда само от неговия телефон и паролата. Аз вече потърсих стих от петдесет и една букви във всички публикувани текстове и за съжаление възможностите наброяват стотици хиляди, ако не и повече, в зависимост от това как разделяте строфите. Нещо повече, тъй като

интерфейсът на Едмънд обикновено изхвърля потребителите след няколко грешни опита за въвеждане на паролата, в случая не можем просто да подходим с груба сила. Остава ни само една възможност — да открием паролата му по друг начин. Съгласен съм с госпожица Видал, че трябва незабавно да проникнете в неговия дом в Барселона. Щом е имал любим стих, логично е да има и книгата с това стихотворение и може би дори да е отбелязал въпросния стих по някакъв начин. Според моите изчисления, които дават много висока степен на вероятност, Едмънд би искал да отидете в Барселона, да откриете паролата му и с нея да разпространите неговото съобщение, какъвто беше планът му. Освен това установих, че точно преди началото на програмата от кралския дворец в Мадрид наистина са се обадили и са поискали адмирал Авила да бъде добавен в списъка на гостите, както твърди госпожица Видал. Затова реших, че не можем да се доверим на агентите от Гуардия Реал, и ще намеря начин да ги заблудя и така да улесня бягството ви.

И колкото и да изглеждаше невероятно, Уинстън явно беше измислил как да го направи.

Лангдън и Амбра най-после стигнаха до аварийния изход. Робърт безшумно отвори вратата, пусна директорката пред себе си, последва я и затвори вратата.

— Добре — отново се разнесе в главата му гласът на Уинстън. — Вече сте на стълбището.

— А агентите? — попита професорът.

— Далече са — отвърна компютърът. — В момента разговарям по телефона с тях, като се представям за служителка от музейната охрана, и ги насочвам към зала в отсрещния край на сградата.

„Направо не е за вярване“ — помисли си Робърт и успокоително кимна на Амбра.

— Всичко е наред.

— Спуснете се на партера и излезте от музея — продължи Уинстън. — И имайте предвид, че щом напуснете сградата, слушалките ви вече няма да имат връзка с мен.

„По дяволите!“ Това изобщо не му беше хрумнало.

— Уинстън, известно ли ти е, че миналата седмица Едмънд е съобщил за откритието си на неколцина религиозни водачи? — припряно попита Лангдън.

— Струва ми се малко вероятно, макар във встъплението си той определено да намекна, че неговото откритие ще има сериозни последици за религията, така че сигурно е искал да го обсъди с видни представители на тази сфера.

— И аз смятам така, да. Единият от тях обаче е епископ Валдеспино от Мадрид.

— Интересно. На много места в мрежата виждам да се твърди, че бил изключително близък съветник на испанския крал.

— Да, и още нещо. Известно ли ти е, че след тяхната среща Едмънд е получил заплашителна гласова поща от Валдеспино?

— Не. Вероятно е получена по лична телефонна линия.

— Едмънд ми я пусна. Валдеспино го убеждаваше да отмени презентацията и го предупреждаваше, че духовниците, с които се е съветвал Едмънд, обмисляли да направят изпреварващо обявление, за да дискредитират откритието му по някакъв начин. — Лангдън забави ход и пусна Амбра пред себе си. Сниши глас. — Откри ли някаква връзка между Валдеспино и адмирал Авила?

Отговорът на Уинстън се забави няколко секунди.

— Не открих пряка връзка, обаче това не означава, че не съществува такава. Означава само, че не е документирана.

Вече се приближаваха към партера.

— Професоре, ако позволите... — започна компютърът. — Като се имат предвид разигралите се тази вечер събития, логиката подсказва, че определени могъщи сили са решени да погребат откритието на Едмънд. Във встъплението си той посочи вас като човека, чиито познания са го вдъхновили за неговото откритие, и следователно враговете му може да ви смятат за опасна неизвестна величина.

Лангдън изобщо не се беше сетил за тази възможност и внезапно го обзе страх. Амбра вече бе долу и отваряше металната врата.

— Когато излезете, ще се озовете на задна уличка — каза Уинстън. — Тръгнете наляво покрай сградата и продължете надолу към реката. Оттам ще ви уредя транспорт до мястото, за което се разбрахме.

„ВЮ-ЕС346“ — помисли си Робърт. Бяха се уговорили компютърът да ги отведе там. „Мястото, където трябваше да се срещнем с Едмънд след края на програмата“. Той най-после беше

разгадал кода. Оказа се, че не е никакъв таен научен клуб, а нещо много по-тривиално. Лангдън обаче се надяваше, че това ще е ключът към тяхното бягство от Билбао.

„Ако успеем да се доберем дотам незабелязано... — каза си професорът. Знаеше че скоро по всички улици ще има блокади. — Трябва да побързаме“.

Когато излязоха в хладната нощ, Лангдън с изненада видя по земята пръснати зърна от броеница. Нямаше време да се зачуди какво правят тук. Уинстън продължаваше да говори:

— Щом стигнете до реката, тръгнете към алеята под моста „Ла Салве“ и там изчакайте...

Изведнъж в слушалките се разнесе оглушително прашене.

— Уинстън? — извика Робърт. — *Какво да изчакаме?!*

Ала Уинстън го нямаше и металната врата току-що се беше затръшна зад тях.

29.

В предградията на Билбао на няколко километра южно оттам един седан на Юбер пътуваше на юг към Мадрид по шосе АП-68. Адмирал Авила беше свалил белия кител и фуражката си и се наслаждаваше на усещането за свобода, докато размишляваше за лесното си бягство, отпуснат на задната седалка.

„Точно както ми обеща Регента“.

Щом се качи в колата, Авила почти незабавно извади пистолета си и опря дулото му в главата на разтреперания шофьор. По заповед на адмирала човекът изхвърли смартфона си през прозореца и така прекъсна връзката на автомобила с фирмената централа.

После Авила прерови портфейла му и запомни наизуст домашния му адрес и имената на жена му и двете му деца. „Прави каквото ти казвам, иначе близките ти ще умрат“ — заплаши го адмиралът. Здравно вкопчените във волана пръсти на мъжа бяха побелели и Авила разбра, че си е осигурил предан шофьор за през нощта.

„Сега съм невидим“ — мислеше си той, докато се разминаваха с бясно летящите в обратната посока полицейски коли с надути сирени.

Когато колата се насочи на юг, възрастният офицер се настани удобно за дългото пътуване и се остави на сладостното усещане, обзело го след адреналиновата възбуда. „Служих геройски на каузата — помисли си той и погледна татуировката на ръката си, осъзнал, че нейната закрила се е оказала излишна. — Поне засега“.

Сигурен, че ужасеният шофьор няма да наруши заповедите му, Авила отпусна пистолета и докато колата се носеше към Мадрид, отново насочи вниманието си към двата стикера на предното стъкло.

„Каква е вероятността?“

Първият стикер трябваше да се очаква — фирменото лого на Юбер. Вторият обаче можеше да е само знак свише.

„Папският кръст“. Напоследък този символ можеше да се види навсякъде — католиците в цяла Европа демонстрираха солидарността

си с новия папа и възхваляваха предприетата от него мащабна либерализация и модернизация на Църквата.

Мисълта, че неговият шофьор е привърженик на либералния понтифик, едва не накара Авила да се зарадва, че го е подплашил с пистолета. Адмиралът се ужасяваше от обожанието на мързеливите маси към този папа, който позволяваше на Христовите чеда да избират каквото им хареса от шведската маса с Божиите закони и сами да решават кои да спазват и кои — не. Във Ватикана сякаш изведнъж започнаха открито да се обсъждат либерални каузи като контрола на раждаемостта, хомосексуалните бракове и правото на жените да стават свещеници. Двехилядолетните традиции загиваха с шеметна скорост.

„За щастие още има хора, които се борят за старите обичаи“.

Авила чу в главата си мелодията на химна „Ориаменди“.

„И за мен е чест да им служа“.

30.

Най-старите и елитни сили за сигурност в Испания имат бурна история, започнала още през Средновековието. Агентите на Гуардия Реал са се заклели пред Бог да се грижат за безопасността на кралското семейство, да защитават кралските имоти и да бранят кралската чест.

Командир Диего Гарса, началник на близо две хилядите служители в корпуса, беше дребен и мършав шейсетгодишен мъж с мургава кожа, малки очички и гладко вчесана назад оредяваща черна коса, през която прозираше осеяният му със старчески петна скалп. Мишите му черти и ниският му ръст го правеха почти невидим в голяма навалица, което му помагаше да крие огромното си влияние в двореца.

Гарса отдавна знаеше, че истинското могъщество не идва от физическа сила, а от политическа власт. Неговият пост определено му я осигуряваше, но фактът, че от двореца се обръщаха към него за помощ по най-различни въпроси, както професионални, така и лични, всъщност се дължеше на политическата му далновидност.

Надежден пазител на тайни, той никога не беше предавал оказваното му доверие. Репутацията му на извънредно дискретен човек и необикновената му способност да решава деликатни проблеми го бяха направили незаменим помощник на краля. В момента обаче престарелият монарх на Испания доживяваше сетните си дни и пред Гарса и другите в двореца се очертаваше неясно бъдеще.

Кралят управляваше страната през четирите бурни десетилетия след установяването на парламентарна монархия, последвала трийсет и шестте години на кървава диктатура под ръководството на свръхконсервативния генерал Франсиско Франко. След смъртта на диктатора през 1975-а кралят се беше опитвал да работи ръка за ръка с правителството за утвърждаване на демократичните процеси, като много постепенно насочваше отново Испания наляво.

За младежите промените бяха прекалено бавни.

За възрастните традиционалисти промените бяха богохулни.

Много представители на испанската Църква все още яростно защитаваха консервативната доктрина на Франко, особено неговите възгледи за католицизма като „държавна религия“ и морална опора на нацията. Бързо растящ брой младежи обаче категорично се възпротивяваха, като дръзко изобличаваха лицемерието на организираната религия и се обявяваха за по-сериозно отделяне на Църквата от държавата.

И сега, когато предстоеше на трона да седне един принц на средна възраст, никой не знаеше накъде ще клони новият крал. Принц Хулиан десетилетия наред чудесно се беше справял със скучните си официални функции, като изцяло оставяше политиката на баща си и никога не разкриваше личните си позиции. Макар повечето коментатори да предполагаха, че той ще е много по-либерален от него, всъщност нямаше как да са сигурни.

Тази вечер обаче булото щеше да падне.

След случилото се в Билбао и поради здравословното състояние на краля принцът нямаше да има друг избор, освен да направи публично изявление за шокиращите събития.

Неколцина високопоставени държавници, сред които министър-председателят на страната, вече бяха осъдили убийството и благоразумно се въздържаха от повече коментари в очакване на позицията на двореца, с други думи, прехвърляха цялата тази каша на принц Хулиан. Гарса не се изненада — фактът, че е замесена бъдещата кралица, Амбра Видал, превръщаше случая в политическа бомба, с която никой нямаше желание да си играе.

„Тази вечер принц Хулиан ще бъде поставен на изпитание — мислеше Гарса, докато бързаше нагоре по главното стълбище на двореца към кралските покои. — Той ще се нуждае от напътствие и тъй като баща му е на смъртно легло, това напътствие трябва да дойде от мене“.

Началникът на Гуардия Реал продължи по коридора на резиденцията и накрая стигна до вратата на принца. Пое си дълбоко дъх и почука.

„Странно — след като не получи отговор, си каза той. — Знам, че е тук“. Според агент Фонсека в Билбао принц Хулиан току-що му позвънил от апартамента си и поискал да разговаря с Амбра Видал, за да се увери, че е в безопасност, което, слава богу, беше вярно.

Гарса почука пак и последвалата тишина го обезпокои още повече.

Той припряно отключи вратата.

— Дон Хулиан? — извика началникът, докато влизаше.

В резиденцията цареше мрак — само в дневната мъждукаше сиянието на телевизора.

— Ваше височество?

Гарса се втурна вътре и завари престолонаследника да стои сам в тъмнината, неподвижен силует, изправен пред еркерния прозорец. Още беше с шития си по поръчка костюм, който носеше на тазвечерните си срещи — дори не бе разхлабил възела на вратовръзката си.

Началникът на Гуардия Реал безмълвно се вторачи в него, смутен от подобното на транс състояние на принца. „Тази криза явно го е зашеметила“.

Гарса се прокашля, за да го извести за присъствието си.

Престолонаследникът най-после наруши мълчанието си, макар и без да се извъръща от прозореца.

— Позвъних на Амбра, но тя отказа да разговаря с мен. — Гласът му звучеше по-скоро озадачено, отколкото обидено.

Гарса не знаеше какво да каже. Като се имаха предвид тазвечерните събития, изглеждаше изключително странно, че Хулиан мисли за връзката си с Амбра — един злополучен годеж, който още отначало беше неестествен.

— Предполагам, че госпожица Видал е в шок — тихо каза началникът. — Агент Фонсека ще я доведе по-късно тази вечер. Тогава ще можете да разговаряте с нея. Позволете ми само да изтъкна своето огромно облекчение, че не ѝ се е случило нищо лошо.

Принц Хулиан кимна разсеяно.

— В момента издирват убиеца — опита се да смени темата Гарса. — Фонсека ме увери, че скоро ще заловят терориста. — Нарочно използва думата „терорист“ с надеждата да изтръгне престолонаследника от унеса му.

Ала принцът само кимна още веднъж.

— Премиерът осъди извършеното убийство, но правителството се надява вие да направите изявление за случилото се с оглед на факта, че е замесена Амбра — продължи Гарса. — Съзнавам, че положението е неловко, като се има предвид годежът ви, но бих ви посъветвал

просто да кажете, че едно от нещата, заради които се възхищавате на своята годеница, е нейната независимост и макар да знаете, че тя не споделя политическите възгледи на Едмънд Кърш, се отнасяте с уважение към изпълнението на нейните задължения като директор на музея. Ако желаете, с удоволствие ще подготвя текста на изявлението ви. Трябва да успеем навреме за сутрешните новини.

Хулиан не откъсваше поглед от прозореца.

— Бих искал епископ Валдеспино да участва в подготовката на всяко изявление, което правим.

Гарса стисна зъби и преглътна неодобрението си. Следфранкистка Испания беше *estado aconfesional*, което означаваше, че вече няма държавна религия и Църквата по никакъв начин не би трябвало да се меси в политиката. Близкото приятелство на Валдеспино и краля обаче позволяваше на епископа да упражнява силно влияние в ежедневните дела на двореца. Неговите хардлайнерски позиции и религиозната му ревност за съжаление не оставяха много възможности за дипломация и тактичност, каквито се изискваха за преодоляване на днешната криза.

„Нуждаем се от нюансираност и гъвкавост — не от догми и фойерверки!“

Под набожната външност на Валдеспино, отдавна беше установил началникът на Гуардия Реал, се криеше баналният факт, че епископът винаги поставя собствените си интереси пред тези на Бог. Доскоро Гарса можеше да не му обръща особено внимание, но сега, когато балансът на силите в двореца се променяше, сближаването на духовника с Хулиан бе причина за сериозна загриженост.

„Валдеспино и без това е прекалено близък с принца“.

Гарса знаеше, че престолонаследникът винаги е смятал епископа за „член на семейството“ — нещо като любим чичо, вместо религиозен авторитет. Като най-близък довереник на краля, Валдеспино отговаряше за моралното укрепване на малкия Хулиан и изпълняваше задачата си всеотдайно и ревностно — той утвърждаваше всички учители на принца, запознаваше го с доктрините на вярата и дори го съветваше по сърдечни дела. Оттогава бяха изтекли години, ала въпреки че не се виждаха често, двамата бяха запазили здравата връзка помежду си.

— Твърдо съм убеден, че двамата с вас трябва сами да се справим с тази ситуация, дон Хулиан — спокойно отвърна Гарса.

— Нима? — разнесе се нечий глас в мрака зад тях.

Началникът на Гуардия Реал се завъртя и смаяно видя, че на едно кресло в сенките седи призрак в богослужебни одежди.

„Валдеспино!“

— Мислех, че тъкмо *вие* сте наясно колко се нуждаете от мен в този момент, командир Гарса — изсъска епископът.

— Проблемът е *политически*, а не религиозен — категорично заяви дребният мъж.

Валдеспино насмешливо сви устни.

— Последните ви думи показват, че прекалено съм надценявал политическата ви далновидност. Ако искате мнението ми, в случая има само една уместна реакция. Трябва незабавно да уверим нацията, че принц Хулиан е дълбоко религиозен човек и че бъдещият крал на Испания е ревностен католик.

— Съгласен съм... определено ще подчертаваме вярата на дон Хулиан във всичките му изявления.

— И когато излезе пред пресата, принц Хулиан ще има нужда от мен — изправен до него с ръка на рамото му като могъщ символ на неразривната му връзка с Църквата. Дори само този образ ще успокои народа повече от всякакви изявления, които можете да напишете.

Гарса се наежи.

— Светът току-що стана свидетел на жестоко убийство, извършено на испанска земя — протръби гласът на Валдеспино. — Във времена на насилие нищо не утешава така, както Божията ръка.

31.

Дългият над триста метра висящ мост „Сечени“ е един от осемте будапещенски моста над Дунав. Той символизира връзката между Изтока и Запада и се смята за един от най-красивите мостове на света.

„Какви ги върша? — запита се рави Кьовеш, загледан над парапета във вихрещата се тъмна вода. — Епископът ме посъветва да не излизам от къщи“.

Знаеше, че не бива да напуска дома си, ала винаги, когато изпитваше смут, нещо в този мост го привличаше. От години вечер идваше тук да се отдава на размисъл, докато се любува на предвечната гледка. На изток осветената фасада на двореца „Грешам“ в Пеща гордо се очертаваше на фона на камбанариите на базиликата „Сент Ищван“. На запад в Буда се издигаше разкошният замък на хълма Будавар. А на северозапад край дунавския бряг бяха острите кули на парламента, най-голямата сграда в цяла Унгария.

Кьовеш обаче подозираше, че висящият мост не го привлича с разкриващата се от него гледка. А с нещо съвсем друго.

„Катинарите“.

По парапета и носещите въжета висяха стотици катинари — всеки с различни инициали, всеки завинаги заключен за моста.

Традицията повеляваше влюбените двойки да отидат заедно на този мост, да напишат инициалите си на катинар, да го заключат и да хвърлят ключа в дълбоката вода, където щеше да остане за вечни времена — символ на вечната връзка между тях.

„Най-простото обещание — помисли си равинът и докосна един от висящите катинари. — Душата ми завинаги е свързана с твоята“.

Винаги когато имаше нужда от потвърждение, че на света съществува безкрайна любов, Кьовеш идваше да погледне катинарите. Тази вечер също се чувстваше така. И докато се взираше в дунавските вълни, му се струваше, че светът изведнъж е започнал да се движи прекалено бързо за него. „Може би мястото ми вече не е тук“.

Самотните моменти, в които някога човек се отдаваше на размисъл — няколкото минути в автобуса, докато отиваш пеш на работа или чакаш да се срещнеш с някого, — сега бяха станали непоносими и хората импулсивно посягаха за джиесемите си, слушалките си или игрите си, неспособни да се съпротивляват срещу наркотичната притегателна сила на техниката. Чудесата от миналото избледняваха, изместени от безкрайния глад за всяка поредна новост.

Вперил поглед в мътните води, Йехуда Кьовеш се чувстваше все по-уморен. Зрението му сякаш се замъгли и под водната повърхност се появиха зловещи аморфни форми. Реката внезапно му заприлича на кипящо гъмжило от създания, зараждащи се в дълбините.

— A víz él — прозвуча глас зад него. — Водата е жива.

Равинът се обърна и видя момченце с къдрава коса и блеснали очички. Детето приличаше на самия Йехуда като малък.

— Моля? — попита старецът.

Момченцето отвори уста да отговори, но вместо реч от гърлото му се разнесе електронно жужене и от очите му проблесна ослепителна бяла светлина.

Рави Кьовеш подскочи на стола си, събуди се и сепнато възкликна на идиш:

— Oy gevalt!

Телефонът на бюрото му звънеше и старият равин панически се заоглежда. Слава богу, в кабинета му нямаше никого. Сърцето му се беше разтуптяло бясно.

„Толкова странен сън“ — помисли си, докато се опитваше да си поеме дъх.

Телефонният звън не преставаше. Кьовеш знаеше, че по това време може да се обажда само епископ Валдеспино, за да му съобщи подробностите за пътуването му до Мадрид.

— Да, епископ Валдеспино? — каза в слушалката: все още не можеше да се пребори с объркването си. — Какво ново?

— Рави Йехуда Кьовеш? — чу се непознат глас. — Не ме познавате и не искам да ви плаша, обаче трябва да ме изслушате внимателно.

Старецът моментално се разсъни.

Гласът беше женски, но звучеше някак си неестествено. Жената говореше припряно на английски с лек испански акцент.

— Използвам модулатор за промяна на гласа, за да остана инкогнито. Извинявам се за това — скоро ще разберете причината.

— Кой се обажда? — попита Кьовеш.

— Аз съм разобличител — човек, който не обича някой да крие истината от обществото.

— Тъъ... не разбирам.

— Рави Кьовеш, знам, че преди три дни тайно сте се срещнали с Едмънд Кърш, епископ Валдеспино и аллама Саид ал Фадл в Монсератския манастир.

„Откъде може да знае?“

— Освен това ми е известно, че Едмънд Кърш подробно е информирал вас тримата за неотдавнашното си научно откритие... и че в момента заговорниците, за да не допуснете то да види бял свят.

— Какво?!

— Ако не ме изслушате много внимателно, предупреждавам ви, че няма да доживеете утрото — дългата ръка на епископ Валдеспино ще ви ликвидира. — Гласът замълча за миг. — Също като Едмънд Кърш и вашия приятел Саид ал Фадл.

32.

Мостът „Ла Салве“ над река Нервион в Билбао е толкова близо до музея „Гугенхайм“, че от някои ъгли изглежда долепен до него. Лесно разпознаваем по уникалната си централна подпора, високо яркочервено Н, мостът носи името си от народните приказки за моряци, които се прибирали от морето по тази река и произнасяли благодарствената молитва „Salve Regina“ за безопасното си завръщане у дома.

След като бяха излезли от задния изход на сградата, Лангдън и Амбра бързо изминаха малкото разстояние до речния бряг и сега чакаха на алеята под моста, както ги беше инструктирал Уинстън.

„Какво чакаме?“ — чудеше се Робърт.

Докато стояха в мрака, забеляза, че стройното тяло на жената трепери под модерната ѝ официална рокля. Той си съблече фрака, наметна го на раменете ѝ и покри голите ѝ ръце.

Директорката рязко се завъртя към него и го погледна.

В първия момент Лангдън се уплаши, че е постъпил нетактично, но лицето ѝ не изразяваше гняв, а признателност.

— Благодаря — каза тя. — Благодаря, че ми помагате.

Без да откъсва очите си от него, Амбра Видал се пресегна и хвана ръцете му в своите, сякаш търсеше от него топлина и утеха.

После също толкова внезапно ги пусна.

— Извинете ме. *Conducta impropria*^[1], както би казала майка ми.

Робърт се ухили окуражително.

— Има смекчаващи вината обстоятелства, както пък би казала *моята* майка.

Тя успя да се усмихне, макар и само за миг. После каза:

— Чувствам се ужасно. — И извърна очи. — Случилото се с Едмънд тази вечер...

— Невъобразимо... — Лангдън знаеше, че също още е в шок и не е в състояние адекватно да изрази емоциите си.

Тя се взираше във водата.

— И само като си помисля, че е замесен годеникът ми дон Хулиан...

Гласът ѝ показваше, че се чувства предадена. Робърт се колебаеше какво да ѝ отговори.

— Разбирам как изглеждат нещата, но всъщност не знаем нищо със сигурност — предпазливо нагази той в деликатната територия. — Възможно е принц Хулиан да не е подозирал какво ще се случи. Убиецът може да е действал сам или заедно с някой друг. Няма логика бъдещият крал на Испания да е организирал демонстративното убийство на невинен човек — особено при положение, че директно може да се свърже с него.

— Може да се свърже само защото *Уинстън* установи, че Авила е добавен в списъка в последния момент. Хулиан може да е смятал, че никога няма да открият кой е дръпнал спусъка.

Лангдън трябваше да признае, че е права.

— Изобщо не трябваше да обсъждам презентацията на Едмънд с Хулиан — въздъхна Амбра. — Той ме убеждаваше да не участвам, затова се опитах да го успокоя, че моята роля е минимална, че става въпрос просто за специална прожекция. Май дори му казах, че Едмънд ще оповести откритието си със своя смартфон. — Замълча за миг. — Което означава, че ако са ни видели да взимаме джиесема на Едмънд, ще разберат, че откритието му *все още* може да се излъчи. И нямам представа докъде може да стигне Хулиан, за да предотврати това.

Робърт дълго се взира в красивата жена.

— Нямате абсолютно никакво доверие на годеника си, нали?

Амбра дълбоко си пое дъх.

— Всъщност не го познавам толкова добре, колкото може би си мислите.

— Тогава защо сте се съгласили да се омъжите за него?

— Хулиан чисто и просто ме постави в такова положение, че нямах избор.

Преди Лангдън да успее да отговори, бетонът под краката им завибрира и под моста отекна глухо буботене, което постепенно се усилваше. Като че ли идваше от реката вдясно от тях.

Професорът се обърна и видя, че към моста се носи тъмен силует — моторница, която се приближаваше без сигнални светлини.

Когато стигна на няколко метра от високия бетонен бряг, тя намали ход и се изравни с тях.

Робърт се вторачи в лодката и поклати глава. До този момент не беше сигурен доколко може да се вярва на компютърния екскурзовод на Едмънд, но сега, като гледаше жълтото речно такси до брега, разбираше, че Уинстън е най-добрият съюзник, на когото могат да разчитат.

Рошавият капитан им махна да се качат на борда.

— Вашият британец ми обажда и казва, че ВИП клиент плаща тройно за... как беше... *velocidad y discreción*? Аз прави така... виждаш? Без светлини!

— Да, благодаря — отвърна Лангдън. „Добро решение, Уинстън. Бързина и дискретност“.

Капитанът протегна ръка и помогна на Амбра да се качи. След като тя влезе в малката каюта, за да се стопли, мъжът ококорено се усмихна на Робърт.

— Това мой ВИП? Сеньорита Амбра Видал?

— *Velocidad y discreción* — напомни му професорът.

— *Sí, sí!* Добре! — Испанецът побърза да се върне на руля и форсира двигателя. След секунди моторницата се плъзгаше в мрака на запад по река Нервион.

Наляво Лангдън видя гигантския черен прозорец на „Гугенхайм“, зловещо осветен от въртящите се полицейски светлини. В небето към музея се носеше новинарски хеликоптер.

„Първият от много“ — помисли Робърт.

Извади визитката със загадъчния шифър от джоба на панталона си. ВЮ-ЕС346. Едмънд му беше казал да я даде на таксиметровия шофьор, макар сигурно да не бе предполагал, че таксито ще е моторна лодка.

— Нашият британски приятел... — надвика рева на двигателя Лангдън. — Предполагам, че ви е казал къде отиваме?

— Да, да! Аз го предупреждава, че с лодка мога само да ви кара *почти* дотам, но той казва няма проблем, вие върви пеш триста метра, да?

— Всичко е наред. На какво разстояние сме оттам?

Мъжът посочи шосето покрай реката.

— Пътни знаци казват седем километра, но с лодка малко повече.

Професорът погледна осветената табела.

AEROPUERTO BILBAO (BIO) ✈ 7 KM

В главата му се разнесе гласът на Едмънд и той мрачно се усмихна. „Този шифър е досадно елементарен, Робърт“. Едмънд имаше право и когато най-после го бе разгадал, Лангдън се засрами, че му е отнело толкова време.

БИО наистина беше код, не по-сложен от кодовете на бостънското, лосанджелиското или нийоркското летище: BOS, LAX, JFK.

Това беше кодът на летището в Билбао.

Останалата част от шифъра веднага му бе станала ясна. ЕС346.

Робърт никога не беше виждал частния самолет на Кърш, но знаеше за него и не се съмняваше, че кодът на Испания в номера му започва с буквата Е като España.

„ЕС346 е частен самолет“.

Ако отидеше на летището в Билбао с таксиметрова кола, Лангдън очевидно можеше да покаже визитката на охраната и щяха да го отведат при частния самолет на Едмънд.

„Дано Уинстън се е свързал с пилотите и ги е предупредил, че идваме“ — помисли си той и погледна назад към музея, който все повече се смаяваше в далечината.

Поколеба се дали да не влезе в каютата при Амбра, но свежият въздух му действаше добре и реши да я остави още няколко минути сама, за да се овладее.

„И на мен няма да ми се отрази зле“ — каза си, докато отиваше на носа.

Вятърът развя косата му. Лангдън развърза папийонката си и я прибра в джоба си. После разкопча горното копче на ризата си и задиша колкото можеше по-дълбоко, за да напълни дробовете си с нощния въздух.

„Едмънд — помисли си. — Какво си направил?“

[1] Непристойно поведение (исп.). — Б.пр. ↑

33.

Командир Диего Гарса гневно крачеше напред-назад в тъмния апартамент на принц Хулиан: едва издържаше морализаторствата на епископа.

„Бъркаш се там, където не ти е работа!“ — искаше му се да изкрещи на Валдеспино.

Епископ Валдеспино пак се намесваше в политиката на двореца. Появил се като призрак от мрака в апартамента и нагизден в пълните си богослужебни одежди, сега той изнасяше на престолонаследника пламенна проповед за значението на испанските традиции, ревностната набожност на някогашните крале и кралици и успокояващото влияние на Църквата в моменти на изпитания.

„Моментът е крайно неподходящ!“ — кипеше вътрешно Гарса.

Тази вечер на принц Хулиан му предстоеше да изнесе деликатно представление пред цялата страна и Гарса най-малко имаше нужда да се разсейва с опитите на Валдеспино да вкара всичко в религиозна рамка.

Слава богу, телефонът му иззвъня и прекъсна монолога на епископа.

— Sí, dime — високо отговори началникът на Гуардия Реал, като застана между принца и Валдеспино. — Qué tal va?^[1]

— Командир Гарса, обажда се агент Фонсека от Билбао — скорострелно произнесе неговият подчинен. — Не успяхме да заловим убиеца. Автомобилната компания, която смятахме, че ще може да го открие, е изгубила връзка с колата. Извършителят явно е предвидил нашите действия.

Гарса сподави гнева си и си пое дъх, за да се успокои. Не искаше гласът му да издаде нервността му.

— Разбирам — безизразно отвърна той. — В момента единствената ви грижа е госпожица Видал. Принцът я очаква и го уверих, че скоро ще я доведете тук.

Последва мълчание. Прекалено дълго.

— Командир Гарса? — прозвуча колебливо накрая гласът на Фонсека. — Съжалявам, но и в това отношение имам лоша вест. Изглежда, госпожица Видал и американският професор са напуснали сградата... без нас.

Началникът на Гуардия Реал едва не изпусна джиясема си.

— Извинявай, би ли... повторил?

— Да, господине. Госпожица Видал и Робърт Лангдън избягаха от музея. Госпожица Видал нарочно е оставила телефона си, за да не можем да я проследим. Нямаме представа къде са отишли.

Гарса усети, че принцът го наблюдава с очевидна загриженост. Валдеспино също слушаше разговора, заинтригувано повдигнал вежди.

— О, отлична новина! — изведнъж изпелтечи командирът и убедено закима. — Браво, ще се видим тук по-късно. Остава само да потвърдим транспортната процедура и правилата за сигурност. Един момент.

Покри телефона с длан и се усмихна на престолонаследника.

— Всичко е наред. Само за малко ще отида в другата стая да доуговоря подробностите, за да не ви преча.

Не му се искаше да оставя принца насаме с Валдеспино, но не можеше да проведе този разговор пред тях, затова влезе в една от спалните за гости и затвори вратата.

— *Qué diablos ha pasado?* — попита гневно. „Какво се е случило, по дяволите?“

Докладът на Фонсека му прозвуча като научна фантастика.

— Осветлението се изключило?! — възкликна Гарса. — *Компютър* се представил за служителка от охраната и ви дал подвеждаща информация?! Как да разбирам всичко това?!

— Съзнавам, че изглежда невероятно, но е самата истина. Не ни е ясно обаче защо компютърът изведнъж промени пристрастията си.

— Какви пристрастия?! Това е компютър, по дяволите!

— Искам да кажа, че отначало компютърът ни помагаше — откри името на убиеца, опита се да осуети покушението и освен това установи, че колата, с която се е измъкнал извършителят, е на Юбер. После внезапно започна да работи *срещу* нас. Единственото ни предположение е, че Робърт Лангдън му е казал нещо, понеже след разговора му с него всичко се промени.

„Сега и с компютри ли ще се боря?!“ Гарса реши, че е прекалено стар за този модерен свят.

— Излишно е да ти казвам, агент Фонсека, какъв срам ще е за принца, и лично, и политически, ако се разчуе, че годеницата му е избягала с американеца и Гуардия Реал е била измамена от един компютър.

— Напълно сме наясно с това.

— Имаш ли някаква представа какво може да е накарало двамата да избягат? Поведението им ми се струва напълно неоправдано и безразсъдно.

— Професор Лангдън възрази, когато му казах, че трябва да дойде с нас в Мадрид, и ясно даде да се разбере, че не желае.

„И затова е избягал от местопрестъплението?!“ Гарса усещаше, че става нещо друго, ала не знаеше какво.

— Чуй ме внимателно. Непременно трябва да откриете Амбра Видал и да я доведете в двореца преди да е изтекла каквато и да е информация за бягството ѝ.

— Разбирам, но освен нас двамата с Диас тук няма други агенти. Не можем да претърсим сами целия град. Ще се наложи да се свържем с тукашната полиция, за да получим достъп до уличните камери, да си осигурим въздушна подкрепа и всички възможни...

— В никакъв случай! — прекъсна го командирът. — Не можем да си позволим такъв позор. Свършете си работата. Открийте ги сами и колкото може по-скоро върнете госпожица Видал тук.

— Слушам.

Гарса затвори. Още не можеше да повярва, че всичко това е истина.

Когато излезе от спалнята, по коридора към него се втурна светлолика млада жена. Носеше обичайните си кръгли очила с дебели стъкла и бежов костюм с панталони и нервно стискаше таблет.

„Бог да ми е на помощ — помисли си той. — Само не сега“.

Моника Мартин беше най-младата завеждаща отдел „Връзки с обществеността“, откакто в двореца съществуваше такъв отдел, и отговаряше за контактите с медиите, пиар стратегиите и вътрешните и външните комуникации — дейности, които като че ли изпълняваше в състояние на постоянна бойна готовност.

Беше на двайсет и шест, беше завършила комуникации в Мадридския университет „Комплутенсе“ и след двегодишна следдипломна специализация в един от водещите световни компютърни центрове, Пекинския университет „Цинхуа“, я бяха назначили на висок пост като пиар в Групо Планета, а после и за шеф на отдел „Комуникации“ в испанската телевизионна мрежа Антена 3.

В отчаян опит да установи връзка с испанската младеж чрез дигиталните медии и да влезе в крак с лавинообразното влияние на Туитър, Фейсбук, блоговете и интернет медиите, миналата година дворецът бе уволнил врелия си и кипял пиар специалист с десетилетен опит в медиите и го бе сменил с това технологично отроче на двайсет и първия век.

Мартин дължеше всичко на принц Хулиан, Гарса го знаеше.

Назначаването на младата жена беше един от малобройните приноси на престолонаследника към персонала на двореца — рядък случай, в който Хулиан се налагаше на баща си. Мартин се смяташе за една от най-добрите в бранша, но началникът на Гуардия Реал намираще нейната параноичност и енергичната ѝ нервност за невероятно досадни.

— Конспиративни теории — каза тя и размахна таблета си. — Тотално заливат мрежата.

Гарса я зяпна смаяно. „Защо мислиш, че ми дреме?“ Тази вечер имаше да мисли за по-важни неща.

— Би ли ми казала какво правиш в кралската резиденция?!

— От контролния център току-що локализираха вашия джипиес.
— Момичето посочи телефона на колана му.

Командирът затвори очи и си пое дъх, за да потисне раздразнението си. Освен назначаването на новата пиарка в двореца неотдавна бяха създали нов отдел „Електронна сигурност“, който подпомагаше Гуардия Реал с джипиес услуги, дигитално наблюдение, профилиране и извличане на информация от данни. Подопечните на Гарса от ден на ден ставаха все повече и все по-млади.

„Контролният ни център прилича на компютърна зала в университетско градче“.

Новата технология за локализиране на агентите на Гуардия Реал очевидно следеше и него. Обзе го паника при мисълта, че шайката хлапетии в мазето знаят къде се намира във всеки момент.

— Дойдох лично да ви покажа нещо, защото съм сигурна, че бихте искали да го видите. — Мартин му подаде таблета.

Гарса го дръпна от ръцете ѝ и се вторачи в екрана, на който имаше снимка и биография на сребробрадия испанец, идентифициран като убиеца от Билбао — адмирала от кралския военноморски флот Луис Авила.

— Говорят доста вредни неща и правят голям въпрос от факта, че Авила е бивш служител на кралското семейство — прибави пиарката.

— Авила е служил във *флота*! — изсумтя командирът.

— Да, но кралят формално е главнокомандващ на въоръжените сили...

— Стига! — прекъсна я той и ѝ тикна таблета обратно. — Намекът, че кралят е съучастник в терористичен акт, е нелепа измислица на любители на конспирации и няма абсолютно никакво отношение към ситуацията, в която се намираме. Гледай позитивно и си върши работата. В края на краищата този побъркан можеше да убие бъдещата кралица, но е предпочел да очисти един американски атеист. Което не е чак толкова зле.

Младата жена дори не мигна.

— Има още нещо, което се отнася до кралското семейство. Не исках да ви свари неподготвен.

Докато говореше, Мартин плъзна пръсти по дисплея и отвори друг уебсайт.

— Тази снимка е онлайн от няколко дни, но никой не ѝ е обърнал внимание. Понеже сега светкавично се разпространява всичко, свързано с Едмънд Кърш обаче, снимката почва да се появява по новините. — И отново му подаде таблета.

Гарса прочете заглавието: „Това ли е последната снимка на футуриста Едмънд Кърш?“

На размазаната фотография се виждаше Кърш с тъмен костюм, изправен на висока скала.

— Направена е преди три дни при посещението на Кърш в Монсератския манастир — поясни Мартин. — Някакъв местен работник го познал и го заснел. След днешното убийство работникът пак е постнал снимката.

— И каква е връзката с нас? — рязко я попита командирът.

— Плъзнете екрана надолу до другата снимка.

Гарса го направи. Следващият фотос го накара да протегне ръка и да се облегне на стената.

— Това... не може да е вярно.

Оказа се, че горната снимка е просто отрязана част от тази, на която Едмънд Кърш стоеше до висок мъж с традиционно лилаво католическо расо. Духовникът беше епископ Валдеспино.

— Вярно е — потвърди Мартин. — Валдеспино се е срещнал с Кърш преди няколко дни.

— Но... — Гарса млъкна, за миг изгубил дар слово. — Но защо епископът не ми спомена нищо? Особено след всичко, което се случи тази вечер?

Пиарката многозначително кимна.

— Тъкмо затова реших първо да разговарям с вас.

„Валдеспино се е срещал с Кърш! — Началникът на Гуардия Реал направо не можеше да го проумее. — И не ми каза?!“ Тази информация беше обезпокояваща и принцът незабавно трябваше да бъде уведомен.

— За съжаление, съвсем не е само това — продължи младата жена и отново посегна към дисплея на таблета.

— Командир Гарса? — изведнъж се разнесе гласът на Валдеспино от дневната. — Кога ще пристигне госпожица Видал?

Моника Мартин сепнато вдигна глава и се ококори.

— Това епископът ли е? — прошепна тя. — Валдеспино е в резиденцията?!

— Да. Съветва принца.

— Командир Гарса! — повторно извика Валдеспино. — Чувате ли ме?

— Повярвайте ми, има още информация, с която трябва да се запознаете *веднага* — преди да сте разменили и дума с епископа или принца — паникьосано зашепна момичето. — Тази криза ни засяга много по-сериозно, отколкото можете да си представите.

Гарса впери очи в пиарката и взе решение.

— В библиотеката на долния етаж. Ще се срещнем там след една минута.

Мартин кимна и се отдалечи.

Останал сам, той дълбоко си пое дъх и си наложи да се овладее. Надяваше се, че растящият му гняв и смут няма да му проличат. После

със спокоен вид се върна в дневната.

— Всичко с госпожица Видал е наред — усмихнато съобщи командирът. — Ще пристигне по-късно вечерта. Отивам в офиса на охраната лично да уредя транспорта. — Кимна уверено на Хулиан и се обърна към епископ Валдеспино. — Веднага се връщам, почакайте ме.

И с тези думи се завъртя и излезе.

Епископ Валдеспино намръщено го проследи с поглед.

— Нещо не е наред ли? — Принцът впери изпитателно очи в него.

— Да — отвърна Валдеспино. — Слушам изповеди от петдесет години. Веднага познавам, когато ме лъжат.

[1] Да, кажете. Какво става? (исп.). — Б.пр. ↑

34.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА ВИРТУАЛНА ОБЩНОСТ ВРИ ОТ ВЪПРОСИ

След убийството на Едмънд Кърш огромната виртуална общност, следяща всичко свързано с футуриста, тъне в догадки по два основни въпроса.

КАКВО Е ОТКРИЛ КЪРШ?

КОЙ И ЗАЩО ГО Е УБИЛ?

Интернет е зает от предположения за откритието на Кърш, които обхващат най-разнообразни теми — от Дарвин до извънземните и креационизма.

Мотивите за убийството още не са установени, но сред хипотезите са религиозен фанатизъм, фирмен шпионаж и завист.

КонспирасиНет очаква ексклузивна информация за убиеца и ще я споделим с вас веднага щом я получим.

35.

Увита във фрака на Робърт Лангдън, Амбра Видал стоеше сама в каютата на речното такси. Преди минути, когато американецът я бе попитал защо се е съгласила да се омъжи за човек, когото едва познава, му беше отговорила искрено.

„Нямах избор“.

Тази вечер нямаше сили да мисли за годежа си с Хулиан, не и след всичко, което се беше случило.

„Попаднах в капан.

И още съм в него“.

Загледана в отражението си в мръсния прозорец, Амбра изпитваше непреодолима самота. Самосъжалението не ѝ беше присъщо, ала в момента се чувстваше ужасно уязвима и ѝ се струваше, че течението неудържимо я носи в неизвестна посока. „Сгодена съм за човек, който някак си е замесен в жестоко убийство“.

Принцът беше подписал смъртната присъда на Едмънд само с едно телефонно обаждане час преди началото на презентацията. Амбра правеше последни приготовления преди пристигането на гостите, когато при нея дотича млада музейна служителка, развълнувано размахала лист хартия.

— Señora Vidal! Mensaje para usted! — „Имате съобщение!“

Замаяното момиче задъхано обясни, че на рецепцията току-що се получило важно обаждане.

— Телефонният дисплей показваше, че е от кралския дворец в Мадрид, затова отговорих, естествено! И беше човек, който се обаждаше от офиса на принц Хулиан!

— Позвънили са на рецепцията, така ли? — попита Амбра. — След като имат мобилния ми номер?!

— Асистентът на принца каза, че ви звънили на джиесема, обаче не успели да се свържат — обясни момичето.

Амбра провери телефона си. „Странно. Няма пропуснати обаждания“. После се сети, че техниците преди малко бяха

проверявали музейната система за блокиране на мобилното покритие и асистентът на Хулиан вероятно е звънял точно по това време.

— Днес с принца се свързал негов много важен приятел от Билбао, който искал да присъства на събитието в музея. — Служителката ѝ подаде листа. — Надявал се, че ще можете да добавите името му в списъка на гостите.

Амбра погледна листа.

*Almirante Luis Ávila (ret.)
Armada Española*

„Адмирал от резерва?“

— Човекът остави номер и каза да се обадите, ако искате да го обсъдите, но принц Хулиан влизал на среща и сигурно нямало да можете да разговаряте с него. Принцът обаче искрено се надявал, че молбата му няма да ви затрудни прекалено много.

„Да ме затрудни прекалено много ли? — ядоса се Амбра. — След всичко, на което вече ме подложи?!“

— Ще се погрижа за това — отвърна тя. — Благодаря.

Момичето се отдалечи с танцова стъпка, като че ли ѝ беше предало волята Божия. Амбра впери очи в листа, ядосана, че годеникът ѝ е намерил за уместно да упражни влиянието си върху нея по такъв начин, особено след като толкова настойчиво я убеждаваше да не участва в това събитие.

„Пак не ми оставя избор“ — помисли си.

Ако не изпълнеше молбата му, на входа щеше да се получи неловка разправа с видния морски офицер. Днешното грижливо организирано събитие щеше да привлече безпрецедентно внимание от страна на медиите. „В момента най-малко ми трябва такова неудобно спречкване с някой от влиятелните приятели на Хулиан“.

Не бяха проверили и одобрили адмирал Авила, но тя подозираше, че това е излишно, а сигурно ще е и обидно за висшия офицер. В крайна сметка човекът притежаваше достатъчно влияние, за да вдигне телефона, да се обади в кралския дворец и да поиска услуга от бъдещия крал.

И тъй като си имаше достатъчно работа, Амбра взе единственото възможно решение. Добави името на адмирал Авила в списъка на гостите и го въведе в екскурзоводската база данни, за да дадат слушалки на новия гост.

И после отново се зае със задачите си...

„И сега Едмънд е мъртъв“ — помисли си Амбра, връщайки се към настоящето в сумрака на каютата. Докато се опитваше да се отърве от мъчителните спомени, изведнъж ѝ хрумна нещо странно.

„Аз не говорих с Хулиан лично... получих съобщението му от трето лице“.

В мрака просия блед лъч надежда.

„Възможно ли е Робърт да се окаже прав? И Хулиан да е невинен?“

Замисли се, после се втурна навън.

Завари американския професор да стои сам на носа с ръце на парапета, вперил поглед в нощта. Застана до него и с изненада видя, че моторницата се е отклонила от главния ръкав на Нервион и сега се носи на север по малък приток — не толкова река, колкото опасен канал с високи кални брегове. Плитката вода и тясното корито я изпълниха с нервност, ала водачът им невъзмутимо продължаваше напред с висока скорост, като осветяваше пътя с прожектора.

Тя набързо разказа на Лангдън за обаждането от офиса на принц Хулиан.

— Всъщност знам само, че на рецепцията са се обадили от кралския дворец в Мадрид. Всеки може да е позвънил и да се е представил за асистент на Хулиан.

Робърт кимна.

— Може би тъкмо затова човекът е искал молбата да ви бъде *предадена*, вместо лично да разговаря с вас. Имате ли някаква представа кой може да е бил? — Като се имаше предвид историята с Валдеспино, Лангдън беше склонен да подозира самия епископ.

— Може да е всеки — отвърна Амбра. — Моментът е много деликатен за двореца. Хулиан излиза на главната сцена и много от старите съветници ще се изтрепят да си спечелят благоволението му. Страната се променя и ми се струва, че старата гвардия отчаяно се стреми да си запази властта.

— Е, който и да е бил, дано не се досети, че се опитваме да открием паролата на Едмънд и да оповестим неговото откритие.

Докато изричаше последните думи, Лангдън осъзна абсолютната простота на предизвикателството пред тях.

Както и очевидната му опасност.

„Едмънд беше убит, за да не разгласи тази информация“.

За миг се зачуди дали най-безопасната възможност не е просто от летището да хване директен полет за вкъщи и да остави друг да се занимава с всичко това.

„Безопасна, да, но възможност... не“.

Изпитваше дълбоко чувство за дълг към някогашния си студент и морален гняв, че едно научно откритие може да бъде толкова брутално цензурирано. Изпитваше и изключително интелектуално любопитство да научи точно какво е открил Едмънд.

„И накрая идва Амбра Видал“ — знаеше Робърт.

Жената очевидно преживяваше преломен момент и когато го погледна в очите и го помоли за помощ, Лангдън усети в нея дълбок извор на лични убеждения и самоувереност... но също видя тежки облаци на страх и съжаление. „Тук се крият тайни, мрачни и възпиращи. Тя протяга ръка за помощ“.

Амбра рязко вдигна поглед, сякаш прочела мислите му.

— Май сте замръзнали — каза тя. — Трябва да ви върна фрака.

Той леко се усмихна.

— Нищо ми няма.

— Да не си мислите, че ще е най-добре да напуснете Испания още щом стигнем на летището?

Лангдън се засмя.

— Мина ми през ума, да.

— Недейте, моля ви. — Тя се пресегна и постави меката си длан върху ръката му. — Не съм сигурна с какво си имаме работа. Вие сте били много близки с Едмънд и той неведнъж ми е казвал, че високо цени приятелството ви и се доверява на мнението ви. Страх ме е, Робърт, и наистина мисля, че няма да мога да се справя сама. Хайде да минем на „ти“, става ли?

Изблиците ѝ на пълна откровеност го смущаваха и в същото време бяха невероятно пленителни.

— Добре — каза той. — Двамата с теб имаме дълг към Едмънд, а и честно казано, към цялата научна общност: да открием тази парола и да оповестим откритието му.

Амбра се усмихна.

— Благодаря.

Лангдън се огледа.

— Твоите агенти от Гуардия Реал сигурно вече са разбрали, че сме напуснали музея.

— Несъмнено. Обаче Уинстън беше изумителен, нали?

— Направо умопомрачителен — съгласи се Робърт, който едва сега започваше да осъзнава квантовия скок в развитието на изкуствения интелект, постигнат от Едмънд. Каквито и да бяха неговите „нови патентовани технологии“, професорът разбираше, че някогашният му студент е бил на ръба да открие един съвсем нов свят на взаимодействие между човека и компютъра.

Тази вечер Уинстън се беше доказал като верен помощник на своя създател и безценен съюзник на Лангдън и Амбра. За броени минути бе открил опасност в списъка на гостите, опитал се беше да предотврати убийството на Едмънд, беше идентифицирал колата, с която беше избягал убиецът, и бе улеснил измъкването на Лангдън и Амбра от музея.

— Дано се е обадил да предупреди пилотите на Едмънд — каза Робърт.

— Със сигурност. — Амбра кимна. — Но имаш право, за всеки случай трябва да му позвъня.

— Чакай малко — изненада се Лангдън. — Можеш да *позвъниш* на Уинстън, така ли? Мислех, че след като напуснахме музея и излязохме извън обхват...

Тя се засмя и поклати глава.

— Уинстън не се намира *физически* в „Гугенхайм“, Робърт, а в някакъв секретен компютърен център и дистанционно действа оттам. Наистина ли смяташ, че Едмънд ще създаде ресурс като Уинстън, без да е в състояние да се свързва с него във всеки момент и от всяка точка на света? Едмънд постоянно разговаряше с него — от къщи, докато пътуваше или се разхождаше. С едно обикновено телефонно обаждане двамата винаги можеха да се свържат един с друг. Виждала съм Едмънд часове наред да си приказва с Уинстън. Използваше го като

личен асистент — да му прави резервации за вечеря, да координира графика му с пилотите и всъщност да върши всичко, от каквото има нужда. Когато подготвихме шоуто в музея, и аз често разговарях по телефона с Уинстън.

Амбра бръкна в джоба на фрака, извади тюркоазносиния джиесем на Кърш и го включи. Лангдън го беше изключил в музея, за да пести батерията му.

— Ти също си включи телефона, за да можем и двамата да се свързваме с Уинстън — каза тя.

— Не те ли е страх, че така ще ни открият?

Тя поклати глава.

— Полицията не е имала време да извади нужното съдебно нареждане, така че си струва риска — особено ако Уинстън може да ни информира за напредъка на Гуардия Реал и положението на летището.

Лангдън колебливо включи смартфона си и когато се появи стартовият екран, се вторачи в него и се почувства уязвим, сякаш изведнъж е станал видим за всеки космически сателит.

„Прекалено много шпионски филми си гледал“ — каза си професорът.

В този момент джиесемът му запиука и завибрира от прииждащи съобщения, изостанали от цялата вечер. За негово удивление, откакто беше изключил устройството, се бяха получили над двеста есемеса и имейла.

Робърт прегледа входящата си поща и установи, че всички съобщения са от приятели и колеги. Първите имейли бяха поздравителни — „Страхотна лекция! Не мога да повярвам, че си бил там!“, — но после изведнъж съдържанието им ставаше тревожно и изключително загрижено, например на есемеса от неговия издател Джонас Фокман: „ГОСПОДИ, РОБЪРТ, ДОБРЕ ЛИ СИ??!!“. Никога не го беше виждал да пише само с главни букви и да използва двойна пунктуация.

Досега Лангдън се бе чувствал комфортно невидим в мрака на речните артерии в Билбао, сякаш музеят бе някакъв избледняващ кошмар.

„Това е заляло целия свят — осъзна той. — Новината за загадъчното откритие и жестокото убийство на Кърш... наред с моето име и образ“.

— Уинстън се е опитвал да се свърже с нас — вперила очи в светещия дисплей на джиесема на Кърш, съобщи Амбра. — През последния половин час Едмънд е получил петдесет и три пропуснати обаждания, всички точно през трийсет секунди. — Изкиска се. — Неуморната упоритост е сред многобройните достойнства на Уинстън.

Телефонът на Едмънд изведнъж зазвъня.

Лангдън й се усмихна.

— Кой ли може да е?

Тя му подаде джиесема.

— Ти му отговори.

Робърт взе смартфона и натисна клавиша на високоговорителя.

— Ало?

— Професор Лангдън — прозвуча гласът с познатия британски акцент. — Радвам се, че сте на линия. Опитвах се да се свържа с вас.

— Да, виждаме — отвърна Робърт, впечатлен от пълното спокойствие и невъзмутимост на компютъра след петдесет и три последователни неприети обаждания.

— Случиха се някои неща — продължи Уинстън. — Има вероятност летищните власти да получат имената ви преди да пристигнете. Още веднъж ви съветвам много внимателно да изпълнявате инструкциите ми.

— Изцяло сме в твоите ръце, Уинстън — увери го Лангдън. — Кажи ни какво да правим.

— Първо, професоре, ако още не сте се избавили от мобилния си телефон, трябва веднага да го изхвърлите.

— Защо? — Робърт стисна джиесема си още по-здраво. — Полицията не трябва ли да има съдебно нареждане, за да...

— Може би в някой американски филм за ченгета, обаче вие си имате работа с испанската Гуардия Реал и кралския дворец. Те ще направят каквото сметнат за нужно.

Лангдън погледна телефона си, обзет от странна неохота да се раздели с него. „Тук е целият ми живот“.

— А телефонът на Едмънд? — уплашено попита Амбра.

— Него не могат да проследят — успокои я Уинстън. — Едмънд винаги взимаше мерки против хакери и фирмен шпионаж. Той лично написа IMEI/IMSI скриваща програма, която променя С2 стойностите на телефона му, за да предотврати евентуалните опити за прихващане.

„Разбира се — помисли си Лангдън. — За гениалния създател на Уинстън е фасулска работа да надхитри някаква си телефонна компания“.

После намръщено се вторачи в своя очевидно незащитен джипесем. В следващия момент Амбра се пресегна и внимателно го измъкна от пръстите му. Без да каже нито дума, го вдигна над парапета и го пусна. Устройството цопна в тъмните води на река Нервион и изчезна под повърхността. Вперил поглед в бързо раздалечаващите се концентрични вълнички, Лангдън изведнъж изпита чувство на загуба.

— Просто си спомни мъдрите думи на принцеса Елза от филма на Дисни, Робърт — прошепна му Амбра.

Професорът се извъртя към нея.

— Моля?

Тя се усмихна.

— Повече не мисли за това.

36.

— Su misión todavía no ha terminado — заяви гласът по телефона на Авила. „Мисията ви още не е приключила“.

Изпънал гръб на задната седалка на юбера, адмиралът внимателно слушаше работодателя си.

— Появи се неочаквано усложнение. Трябва да отидете в Барселона. Незабавно.

„В Барселона ли?“ Авила имаше инструкции да замине за Мадрид, където го очаквала друга задача.

— Имаме основания да смятаме, че тази вечер двама сътрудници на господин Кърш са се отправили към Барселона с надеждата да открият начин дистанционно да задействат презентацията — продължи гласът.

Възрастният офицер се вкамени.

— Това възможно ли е?

— Още не сме сигурни, но ако успеят, цялата ви усърдна работа ще е била напразна. Спешно имам нужда от човек в Барселона. *Дискретно*. Колкото може по-бързо идете там и ми се обадете.

Връзката прекъсна.

Колкото и да беше странно, лошата новина всъщност зарадва Авила. „Още има нужда от мен“. Барселона се намиреше по-далеч от Мадрид, но само на няколко часа повече с максималната разрешена скорост по магистралата, при това през нощта. Без да губи нито секунда, адмиралът вдигна пистолета си и опря дулото му в главата на шофьора. Ръцете на човека видимо се напрегнаха върху волана.

— Llévame a Barcelona^[1] — заповяда Авила.

Мъжът зави в първата отбивка, която водеше към Витория-Гастейс, и след малко пое на изток по магистрала А-1. В този час по пътя имаше само тирове, правещи курсове за Памплона, Хуеска, Лейда и накрая за едно от най-големите средиземноморски пристанища — Барселона.

Адмиралът все още не можеше напълно да осмисли странния низ от събития, които го бяха довели до този момент. „От дълбините на най-страшното си отчаяние се издигнах до висините на най-славната си служба!“

За един мрачен миг той се върна в онази бездънна пропаст, когато пълзеше из обгърнатия в пушек олтар на Севилската катедрала и ровеше из окървавените развалини в търсене на жена си и детето си, само за да открие, че са си отишли завинаги.

След атентата седмици наред не напускаше дома си. Лежеше разтреперан на дивана, потънал в безкраен кошмар наяве, в който огнени демони го завличаха в тъмна бездна и го изпълваха с мрак, ярост и задушавачи угризения.

— Бездната е *чистилице* — шепнеше до него възрастна монахиня, една от стотиците терапевти, подготвени от Църквата да помагат на оцелелите. — Душата ти е впримчена в преддверието адово. Опрощението е единственият ти изход. Трябва да намериш начин да *простиш* на хората, които са го извършили, иначе гневът ще те погълне. — Тя се прекръсти. — Прощката е единственото ти спасение.

„Прощка ли? — Авила се опита да отговори, но демоните бяха стегнали гърлото му. В момента му се струваше, че единственото спасение е отмъщението. — Но на кого да отмъстя?“ Никой така и не беше поел отговорността за атентата.

— Разбирам, че проявите на религиозен тероризъм изглеждат непростими — продължаваше монахинята. — И все пак може би не е зле да си спомниш, че собствената ни Църква векове наред е използвала Инквизицията в името на Бог. Убивали сме невинни жени и деца в името на своите вярвания. И затова е трябвало да поискаме прошка от света и от самите себе си. И с времето сме се изцелили.

После му прочете откъс от Евангелието:

— „Аз пък ви казвам: да се не противите на злото. Но, ако някой ти удари плесница по дясната страна, обърни му и другата... Обичайте враговете си, благославяйте ония, които ви проклинат, добро правете на ония, които ви мразят, и молете се за ония, които ви обиждат и гонят...“^[2]

Онази нощ, сам и изтерзан, Авила се погледна в огледалото. Отсреща стоеше непознат. Думите на монахинята не бяха успели да

облекчат болката му.

„Прошка ли? Да обърна и другата страна?!

Станах свидетел на зло, за което няма опрощение!“

В яростта си той удари огледалото с юмрук, разби го на късчета и се строполи в мъчителни ридания на пода на банята.

Като морски офицер, Авила винаги се беше владял — пример за дисциплина, доблест и спазване на военната йерархия, — ала този човек вече го нямаше. След няколко седмици той вече постоянно се намираше в състояние на замаяност, като притъпяваше болката със силна комбинация от алкохол и лекарства. Скоро копнежът за вцепняващото въздействие на опиатите започна да обсебва всеки негов буден миг и го превърна във враждебен отшелник.

След няколко месеца испанският военноморски флот дискретно го принуди да се пенсионира. Някога могъщ боен кораб, сега изваден на сух док, Авила знаеше, че никога повече няма да плава. Флотът, на който бе отдал живота си, му отпусна съвсем скромна пенсия, която едва покриваше нуждите му.

„Аз съм на петдесет и осем — осъзна той. — И нямам нищо“.

По цял ден седеше сам, гледаше телевизия, пиеше водка и чакаше отнякъде да се появи лъч светлина. „La hora más oscura es justo antes del amanecer“ — безкрайно си повтаряше. Но старата моряшка поговорка всеки път се оказваше невярна. — „Най-мрачният час не е точно преди зазоряване — осъзна той. — Слънцето все не изгрява“.

На петдесет и деветия си рожден ден, един дъждовен четвъртък сутрин, вторачен в празно шише от водка и предупреждение за принудително извеждане от апартамента, Авила събра смелост да отиде в килера, извади служебния си пистолет, зареди го и опря дулото в слепоочието си.

— Perdóname^[3] — промълви и затвори очи. После дръпна спусъка. Изстрелът се оказа много по-тих, отколкото очакваше. По-скоро изщракване, отколкото гърмеж.

Съдбата отново му се подигра жестоко — пистолетът беше засякъл. Годиците в прашния килер, без да го почиства, очевидно бяха взели своето от евтиното парадно оръжие на адмирала. Очевидно дори тази елементарна проява на малодушие не бе по силите на Авила.

Разярен, той запрати пистолета в стената. Този път гърмежът разтърси помещението. Адмиралът усети изгарящо пронизване в

прасеца си и ослепителната болка в миг разнесе алкохолната мъгла в главата му. Авила се строполи на пода, като крещеше и притискаше с ръце кървящия си крак.

По вратата му заблъскаха паникьосани съседи, завиха сирени и Авила скоро се озова в севилската Хоспитал Провинсиал де Сан Лазаро, където все не можеше да обясни как се е прострелял в крака, докато се е опитвал да се самоубие.

На другата сутрин в болничната стая при ранения и унижен адмирал Луис Авила дойде посетител.

— Не те бива за стрелец — каза му младият мъж. — Нищо чудно, че са те принудили да излезеш в пенсия.

Преди адмиралът да успее да отговори, мъжът вдигна щорите на прозореца и в стаята нахлуха ярки слънчеви лъчи. Авила засенчи очи и видя, че хлапакът е мускулест и късо подстриган. Носеше тениска с лика на Христос.

— Казвам се Марко — представи се той. В говора му се усещаше андалуски акцент. — Аз съм твойт рехабилитатор. Помолих да те разпределят при мен, защото двамата с тебе имаме нещо общо.

— Бивш военен ли си? — забелязал нахаканото му поведение, попита Авила.

— Не. — Младежът впери очи в него. — И аз бях там онази неделна утрин. В катедралата. Когато стана атентатът.

Адмиралът го зяпна смаяно.

— Бил си *там*?!

Хлапето се наведе и повдигна единия крачол на анцуга си. Отдолу се показва протеза.

— Наясно съм, че си преживял истински ад, обаче аз играех полупрофесионален футбол, тъй че не очаквай да ти съчувствам много. Бог помага на ония, които си помагат сами, така смятам аз.

Още преди Авила да разбере какво става, Марко го премести на инвалидна количка, закара го по коридора в малък спортен салон и го изправи между два успоредни лоста.

— Ще те боли, но се опитай да стигнеш до отсрещния край — каза му хлапакът. — Направи го само веднъж. После ще те заведе да закусиш.

Въпреки мъчителните болки Авила не можеше да се оплаква на човек само с един крак, затова се затътри до края на лостовете, като

прехвърляше основната си тежест върху ръцете си.

— Браво — похвали го Марко. — Сега го направи пак.

— Нали каза...

— Да, излъгах те. Направи го пак.

Адмиралът го погледна смаяно. От години не му бяха заповядвали и колкото и да беше странно, това му подейства ободрително. Накара го да се почувства млад — все едно още е новобранец. Той се завъртя и се затътри в обратната посока.

— Ходиш ли още на литургия в Севилската катедрала? — попита го Марко.

— Не.

— От страх ли?

Авила поклати глава.

— От гняв.

Младежът се засмя.

— А, монахините са те увещавали да *простиш* на атентаторите, нали?

Адмиралът се закова на място.

— Точно така!

— И мене. Опитвах. Невъзможно е. Монахините са тъпачки. — Марко пак се засмя.

Авила впери очи в лика на Христос върху тениската му.

— Но ти явно още си...

— А, да, *определено* още съм християнин. По-набожен от всякога. Имах късмета да открия своята мисия — да помагам на жертви на Божиите врагове.

— Благородна кауза — завистливо каза адмиралът. Собственият му живот беше изгубил смисъл без семейството му и флота.

— Един велик човек ми помогна да се върна към Господ — продължи Марко. — Между другото, това беше папата. Лично съм се срещал с него много пъти.

— Моля... папата ли?

— Да.

— Искаш да кажеш... главата на Католическата църква?

— Да. Ако искаш, сигурно ще мога да ти уредя аудиенция.

Авила зяпна хлапака, решил, че си е изгубил ума.

— *Ти* ли можеш да ми уредиш аудиенция при папата?!

Марко се обиди.

— Знам, че си бил голям началник във флота и не можеш да си представиш, че някакъв сакат рехабилитатор от Севиля има достъп до наместника на Христа, обаче ти казвам истината. Мога да ти уредя среща с него, ако искаш. Той сигурно ще ти помогне пак да намериш пътя си, както помогна и на мене.

Авила се отпусна на лостовете. Не знаеше какво да каже. Той боготвореше тогавашния папа — непоколебим консервативен водач, който проповядваше строг традиционализъм и правоверност. За съжаление, човекът се намираше под обстрел от всички страни на модернизирания се свят и се говореше, че скоро щял да се оттегли заради усиливащия се натиск за либерализация.

— За мен ще е чест да се срещна с него, разбира се, но...

— Добре — прекъсна го Марко. — Ще се опитам да го уредя за утре.

Адмиралът изобщо не предполагаше, че на другия ден ще седи дълбоко в недрата на един уединен храм, лице в лице с могъщ водач, който ще му предаде най-вдъхновяващия религиозен урок в живота му.

„Към спасението водят много пътища.

Не само прошката“.

[1] Закарайте ме в Барселона (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Матей 5:39, 44. — Б.пр. ↑

[3] Прости ми (исп.). — Б.пр. ↑

37.

Разположена на партерния етаж на двореца в Мадрид, кралската библиотека се състои от пищно украсени помещения с хиляди безценни томове, сред които илюстрирания Часослов на кралица Изабела, личните Библии на няколко крале и един подвързан с желязо кодекс от времето на Алфонсо XI.

Гарса припряно се втурна вътре, тъй като не искаше да оставя принца сам в лапите на Валдеспино за прекалено дълго. Още не можеше да осмисли новината, че преди няколко дни епископът се е срещнал с американския футурист и е запазил това в тайна. „Въпреки презентацията и убийството на Кърш?!“

Началникът на Гуардия Реал закричи в мрака на библиотеката към Моника Мартин, която го чакаше в сенките със светещия си таблет в ръце.

— Разбирам, че сте зает, господине, но това не търпи отлагане — каза пиарката. — Качих се горе да ви търся, защото в нашия контролен център се е получил обезпокоителен имейл от КонспирасиНет.

— От кого?

— КонспирасиНет е популярен сайт за конспиративни теории. Като журналистика не струва нищо, а и се списва като от деца в прогимназията, обаче го следят *милиони* хора. Ако питате мен, разпространяват фалшиви новини, но сайтът се радва на огромно уважение сред любителите на конспиративни теории.

На Гарса му се струваше, че изразите „огромно уважение“ и „конспиративна теория“ взаимно се изключват.

— Те цяла вечер отразяват събитията около Кърш — продължи Мартин. — Не знам откъде получават информация, обаче сайтът стана основен източник за блогъри и любители на конспиративни теории. Даже телевизионните мрежи го следят за горещи новини.

— Давай по същество — подкани я командирът.

— КонспирасиНет са получили нова информация, която се отнася за двореца — каза момичето, като побутна очилата си нагоре.

— Щели да я разпространят след десет минути и искали да ни дадат възможност първо да я коментираме.

Гарса я зяпна смаяно.

— Кралският дворец не коментира сензационни клюки!

— Поне хвърлете един поглед. — Мартин му подаде таблета си.

Той го взе и видя нова снимка на адмирал Луис Авила. Кадърът не беше центриран, сякаш офицерът е бил заснет случайно, и го представяше в бяла парадна униформа, минаващ пред някаква картина. Сигурно го бе снимал посетител в музей, който е искал да фотографира произведение на изкуството и Авила неволно е влязъл в кадъра.

— Знам как изглежда Авила — сопна се Гарса. Нямаше търпение да се върне горе при принца и Валдеспино. — Защо ми го показваш?

— Вижте следващата снимка.

Командирът скролна надолу и видя уголемен детайл на дясната ръка на адмирала от същия фотос. Символът върху ръката му веднага привлече вниманието му. Приличаше на татуировка.

Той дълго се взира в образа. Добре познаваше този знак, както и много други испанци, особено от по-старите поколения.

Знакът на Франко.

В средата на XX век той можеше да се види на много места в Испания и се отъждествяваше с ултраконсервативната диктатура на генерал Франсиско Франко, чийто жесток режим проповядваше национализъм, авторитаризъм, милитаризъм, антилиберализъм и националкатолицизъм.

Този древен символ, знаеше Гарса, се състоеше от шест букви, които образуваха латинската дума за „победител“, идеално характеризираща представата на Франко за собствената му личност.

Victor.

Безмилостен, жесток и безкомпромисен, Франсиско Франко беше дошъл на власт с военната помощ на нацистка Германия и фашистка Италия. И бе избил хиляди свои противници преди окончателно да наложи контрол над страната през 1939 година и да се обяви за *El Caudillo* — испанския еквивалент на „фюрер“. По време на Гражданската война и първите години на диктатурата онези, които се осмеляваха да му се противопоставят, изчезваха в концлагери. Смяташе се, че там са били екзекутирани триста хиляди души.

Като се представяше за защитник на „католическа Испания“ и враг на безбожния комунизъм, Франко бе възприел чисто андроцентристки позиции: официално бе лишил жените от възможност да заемат много управленски постове в обществото, макар да бе позволил да стават университетски преподавателки и съдийки, да имат банкови сметки и дори да имат право да напускат съпруга си, ако ги насилва. Беше анулирал всички бракове, които не са били извършени с католически обред, и освен всички други наложени ограничения бе забранил развода, противозачатъчните средства, аборта и хомосексуализма.

За щастие сега всичко се беше променило.

Въпреки това Гарса се удивляваше колко бързо нацията е забравила един от най-мрачните периоди в историята си.

По силата на *rasto de olvido* — националното политическо споразумение да „забравят“ всичко, което се е случило при жестоката власт на Франко, — в испанските училища не се преподаваше почти нищо за диктатора. Социологическите проучвания показваха, че има много по-голяма вероятност тийнейджърите да знаят кой е актьорът Джеймс Франко, отколкото диктаторът Франсиско Франко.

По-старите поколения обаче никога нямаше да го забравят. Също като нацистката свастика, знакът VICTOR още всяваше страх в сърцата на испанците, които бяха достатъчно възрастни, за да си спомнят онези жестоки години. Будни общественици до ден-дневен предупреждаваха, че на най-високите етажи на политическата власт и Католическата църква в Испания още има франкистка фракция — тайно братство традиционалисти, които са се заклели да върнат страната към крайнодесните убеждения от миналия век.

Гарса трябваше да признае, че много от по-възрастните испанци се ужасяват от хаоса и духовната апатия на съвременното и смятат, че нацията може да бъде спасена само от по-силна държавна религия, по-авторитарно управление и налагане на по-ясни морални норми.

„Вижте нашата младеж! — тръбяха те. — Изпаднала е в тотална безпътица!“

През последните месеци, при перспективата на испанския трон да се възкачи принц Хулиан, традиционалистите все повече се опасяваха, че самият кралски дворец скоро ще се присъедини към гласовете за прогресивни промени в страната. Тревогата им се усили още повече след неотдавнашния годеж на престолонаследника с Амбра Видал — която не само произхождаше от баските, но и не криеше своя агностицизъм, и която като испанска кралица несъмнено щеше да оказва влияние върху Хулиан в църковните и държавните дела.

„Опасно време — помисли Гарса. — Вододел между миналото и бъдещето“.

Освен задълбочаващото се религиозно разделение, Испания стоеше на политически кръстопът. Дали щеше да остане монархия? Или завинаги щеше да захвърли кралската корона като Австрия, Унгария и много други европейски държави? Само времето щеше да покаже. По-възрастните традиционалисти развяваха испански знамена по улиците, докато прогресивната младеж гордо носеше своите антимонархически цветове — лилаво, жълто и червено, стария републикански флаг.

„Хулиан наследява буре с барут“.

— Когато видях франкистката татуировка, в първия момент си помислих, че е добавена дигитално като провокация — каза Мартин и го върна в настоящето. — Нали разбирате, за да разбунят духовете. Всички конспиративни сайтове се конкурират за интернет трафик и една франкистка връзка ще предизвика невероятна реакция, особено като се има предвид антихристиянският характер на тазвечерната презентация на Кърш.

Командирът знаеше, че пиарката има право. „Любителите на конспиративни теории направо ще се побъркат от такова нещо“.

Младата жена посочи таблета.

— Прочетете коментара, който възнамеряват да публикуват.

Обзет от вледеняващо предчувствие, Гарса погледна дългия текст, който придружаваше снимката.

ConspiracyNet.com

АКТУАЛНА ИНФОРМАЦИЯ ЗА ЕДМЪНД КЪРШ

Въпреки първоначалните предположения, че убийството на Едмънд Кърш е дело на религиозни екстремисти, откриването на този ултраконсервативен франкистки символ показва, че покушението може би е и политически мотивирано. Подозренията, че консерваторите по най-високите етажи на властта в Испания и може би дори в самия кралски дворец се борят за надмощие във властовия вакуум, породен от отсъствието и предстоящата скоро смърт на краля...

— Клевети! — изсумтя Гарса. Нямаше нужда да четете повече. — Всички тези догадки само заради някаква татуировка?! Тя не означава нищо. Освен факта, че Амбра Видал е станала свидетелка на убийството, случаят няма нищо общо с политиката на двореца. Без коментар.

— Ако прочетете текста до края, ще видите, че те се опитват пряко да свържат епископ Валдеспино с адмирал Авила — не отстъпваше Мартин. — Според тях епископът може да е прикрит франкист, който дълги години е съветвал краля и го е възпирал да прави решителни промени в страната. — Замълча, после добави: — Това твърдение все по-широко се разпространява в интернет.

Гарса отново изгуби дар слово. Вече съвсем не разбираше света, в който живееше.

„Днес фалшивите новини имат същата тежест като истинските“.

Той впери очи в пиарката и положи всички усилия да запази самообладание.

— Моника, всичко това са измислици, които разни блогъри фантазори пишат за собствено развлечение. Уверявам ви, че

Валдеспино не е франкист. Той десетилетия наред вярно служи на краля и не е възможно да е свързан с убиец франкист. Дворецът няма какво да коментира. Ясен ли съм? — Командирът се обърна към вратата. Бързаше да се върне при принца и епископа.

— Почакайте, моля ви! — Мартин се пресегна и го задържа за ръката.

Гарса се закова на място и смаяно зяпна ръката на младата си служителка.

Тя моментално се дръпна назад.

— Извинявайте, но от КонспирасиНет ни пратиха и запис на телефонен разговор с Будапеща, проведен съвсем наскоро. — Клепките на момичето нервно примигнаха зад дебелиите стъкла на очилата. — И това няма да ви хареса.

38.

„Шефът ми е убит!“

Ръцете на капитан Джош Сийгъл трепереха върху ръчката, докато рулираше частния самолет „Гълфстрийм“ G550 към главната писта на летището в Билбао.

„Не съм в състояние да летя“ — помисли си той. Знаеше, че вторият му пилот е не по-малко потресен от него.

Сийгъл от дълги години пилотираше частните самолети на Кърш и тазвечерното ужасяващо убийство му беше дошло като гръм от ясно небе. Преди час двамата с втория пилот седяха в салона на летището и гледаха излъчването от музея „Гугенхайм“.

— Типичният драматизъм на Едмънд — бе се пошегувал Сийгъл, впечатлен от умението на шефа да събира такива огромни тълпи. Както и другите зрители в салона, той се беше навел напред и изгаряше от любопитство до момента, в който настъпи ужасяващият обрат.

После Сийгъл и вторият пилот дълго седяха като в мъгла, гледаха репортажите и се чудеха какво да правят.

Десет минути по-късно телефонът на Сийгъл иззвъня. Обаждаше се Уинстън, личният асистент на Едмънд. Капитанът никога не го беше виждал и въпреки че британецът му се струваше малко странна птица, бе свикнал да координира с него полетите на Кърш.

— Ако не сте гледали телевизия, най-добре да го направите сега — каза Уинстън.

— Гледахме — осведоми го пилотът. — Потресени сме.

— Трябва да върнете самолета в Барселона — продължи асистентът със зловеща деловитост, като се имаше предвид случилото се преди малко. — Пригответе се за излитане и скоро пак ще се свържа с вас. Моля, не излитайте, докато не се чуем.

Сийгъл нямаше представа дали Едмънд би одобрил инструкциите на Уинстън, но в момента беше признателен за каквито и да е напътствия.

По нареждане на асистента пилотите депозираха пътнически манифест, според който полетът до Барселона щеше да е „празен курс“, после изкараха самолета от хангара и започнаха предполетна проверка.

Уинстън позвъни след половин час.

— Готови ли сте за излитане?

— Да.

— Добре. Предполагам, че ще излетите по обичайната писта за източни дестинации, нали?

— Точно така. — Сийгъл понякога намираше асистента за досадно подробен и смущаващо добре информиран.

— Свържете се с кулата и поискайте разрешение за рулиране. Рулирайте до отсрещния край на летището, но *не* излизайте на пистата.

— На рульожната пътека ли да спра?

— Да, за малко. Съобщете ми, когато стигнете там.

Сийгъл и вторият пилот се спогледаха изненадано. В искането на Уинстън нямаше никаква логика.

„От кулата може и да възразят“.

Въпреки това Сийгъл потегли към началото на пистата в западния край на летището. В момента изминаваше последните сто метра от рульожната пътека, която завиваше надясно под прав ъгъл и стигаше до пистата за източните дестинации.

— Уинстън? — каза пилотът, загледан във високата ограда от телена мрежа, която ограждаше летището. — Стигнахме до пистата.

— Изчакайте там — отвърна асистентът на Кърш. — След малко ще ви се обадя.

„Не мога да чакам тук!“ — помисли си Сийгъл, като се чудеше какви ги върши Уинстън. За щастие задната камера на гълфстрийма не показваше други самолети зад тях. Поне не блокираха трафика. Светеше само контролната кула — далечно сияние в отсрещния край на пистата на повече от три километра.

Изтекоха шейсет секунди.

— Тук контрол на въздушното движение — изпраця мъжки глас в слушалките му. — ЕС триста четирийсет и шест, имате разрешение за излитане по писта едно. Повтарям, имате разрешение за излитане.

Сийгъл нямаше търпение да излети, но чакаше да се обади асистентът на Едмънд.

— Благодаря — отвърна той. — Налага се да се забавим малко.
Светна един от предупредителните датчици, трябва да го проверим.
— Прието. Моля, съобщете, когато сте готови.

39.

— Тук? — попита обърканият капитан на речното такси. — Искате да спра *тук*? До летището е далече. Ще ви откарам там.

— Благодаря, ще слезем тук — отвърна Лангдън: изпълняваше напътствията на Уинстън.

Капитанът сви рамене и спря моторницата до мостче с надпис ПУЕРТО БИДЕА. Речният бряг беше обрасъл с висока трева и изглеждаше повече или по-малко достъпен. Амбра вече бе скочила от лодката и се изкачваше по склона.

— Колко ви дължим? — попита Робърт.

— Нищо — отвърна мъжът. — Ваш британец вече платил. С кредитна карта. Тройно.

„Уинстън вече е платил“. Лангдън още не можеше да свикне с компютърния асистент на Кърш.

Не биваше обаче да се изненадва от способностите на Уинстън, осъзна професорът, като се имаха предвид ежедневните репортажи за изкуствен интелект, изпълняващ всевъзможни задачи, например писане на романи — една такава книга за малко да спечели японска награда за литература.

Лангдън благодари на мъжа и слезе на брега. Преди да тръгне нагоре, се обърна, вдигна показалец пред устните си и му напомни:

— Discreción, por favor.

— Sí, sí — увери го мъжът и закри очите си с длан. — No he visto nada! — „Нищо не съм видял“.

Робърт забърза нагоре по склона, пресече някаква железопътна линия и настигна Амбра на пуст селски път, от двете страни на който имаше старомодни магазинчета.

— Според картата трябва да сте на пресечката на Пуерто Бидеа с канала Рио Асуа — прозвуча гласът на Уинстън от високоговорителя на джиесема на Едмънд. — Би трябвало да виждате кръговото кръстовище в центъра на селото.

— Виждам го — потвърди Амбра.

— Добре. От него излиза една уличка, Бейке Бидеа. Тръгнете по нея.

След две минути Лангдън и Амбра вече бяха излезли от селото и бързо крачеха по пусто шосе, минаващо през обширни пасища. Тук-там се издигаха каменни къщи. Робърт усещаше, че нещо не е наред. В небето над хълмчето в далечината от дясната им страна мъждееше мъгливо отражение на изкуствена светлина.

— Ако онова там са светлините на терминала, значи сме *много* далече от него — отбеляза той.

— Терминалът е на три километра от вас — каза Уинстън.

Амбра и Лангдън се спогледаха сепнато. Компютърът беше казал, че пътят ще им отнеме само осем минути.

— Според сателитните изображения на Гугъл вдясно от вас трябва да има голямо поле — продължи Уинстън. — Изглежда ли ви проходимо?

Робърт погледна натам. Склонът плавно се издигаше към светлините на терминала.

— Можем да го прекосим, да, обаче три километра ще ни отнемат...

— Просто се качете на хълма, професоре, и следвайте точно моите напътствия. — Гласът на Уинстън беше учтив и безизразен както винаги, ала Лангдън възприе думите му като смърряне.

— Страхотно — развеселено прошепна Амбра и се заизкачва по склона. — За пръв път чувам Уинстън ядосан, ако може да се каже така.

— ЕС триста четирийсет и шест, тук контрол на въздушното движение — прозвуча гласът в слушалките на Сийгъл. — Трябва или да освободите рульожната пътека и да излетите, или да се върнете в хангара за ремонт. Докладвайте състоянието.

— Още не сме готови — излъга пилотът, като хвърли поглед към екрана на задната камера. Нямаше други самолети — само бледото сияние на далечната кула. — Ще ни отнеме само минута.

— Прието. Дръжте ни в течение.

Вторият пилот го потупа по рамото и посочи през предното стъкло.

Сийгъл проследи погледа му, но видя само високата ограда пред гълфстрийма. Изведнъж от отсрещната страна на телената мрежа зърна призрачно видение. „Какво е това, за бога?“

От мрака в пасището оттатък оградата изплуваха два силуета и се насочиха право към самолета. Когато се приближиха, Сийгъл различи характерната бяла рокля с черна диагонална ивица, която беше видял по телевизията.

„Това наистина ли е Амбра Видал?“

Беше се случвало Амбра да лети с Кърш и когато поразителната испанска красавица се качваше на борда, пилотът винаги изпитваше вълнение. Но какво можеше да прави тя в това пасище край летището на Билбао?

Високият ѝ спътник също носеше официално черно-бяло облекло и Сийгъл си го спомни от презентацията на Едмънд.

„Американският професор Робърт Лангдън“.

— Господин Сийгъл, би трябвало да виждате двама души оттатък оградата — внезапно го откъсна от мислите му Уинстън. Безизразният глас на британеца прозвуча някак злоещо. — Сигурен съм, че ще ги познаете. Има някои обстоятелства, които не мога да ви обясня, но ви моля да изпълните желанията ми, все едно са на господин Кърш. В момента трябва да знаете само следното. — Асистентът на Едмънд направи съвсем кратка пауза. — Същите хора, които убиха Едмънд Кърш, сега се опитват да убият Амбра Видал и Робърт Лангдън. Нужна ми е вашата помощ, за да осигурим тяхната безопасност.

— Но... разбира се — запелтечи пилотът, докато полагаше усилия да осмисли информацията.

— Госпожица Видал и професор Лангдън трябва незабавно да се качат на самолета.

— Тук ли?! — възкликна Сийгъл.

— Известна ми е формалната страна на въпроса с коригирането на пътническия манифест, но...

— А известна ли ви е формалната страна на въпроса с преодоляването на триметровата ограда на летището?!

— Напълно — невъзмутимо отговори Уинстън. — А и макар да съм наясно, че с вас работим заедно едва от няколко месеца, господин

Сийгъл, имам нужда от вашето пълно доверие. В тази ситуация Едмънд щеше да поиска от вас същото, за което ще ви помоля и аз.

Пилотът смаяно изслуша плана му и възрази:

— Това, което предлагате, не е възможно!

— Напротив, напълно е осъществимо — увери го Уинстън. — Тягата на всеки от двигателите е над шейсет и пет килонютона, а коничният нос на гълфстрийма е конструиран така, че да издържи хиляда сто и трийсет километ...

— Не ме интересува *физическата* страна на въпроса — прекъсна го Сийгъл. — А *правната* — и това, че ще ми отнемат пилотския лиценз!

— Разбирам ви, господин Сийгъл — спокойно отвърна Уинстън. — Но в момента бъдещата кралица на Испания е в сериозна опасност. С действията си вие ще ѝ спасите живота. Повярвайте ми, когато истината стане известна, не само че няма да ви накажат, но и ще получите медал от краля.

Лангдън и Амбра спряха във високата трева и вдигнаха поглед към високата ограда, осветена от фаровете на самолета.

По искане на Уинстън се отдръпнаха назад от телената мрежа. В следващия момент самолетните двигатели зареваха още по-силно и гълфстриймът потегли напред. Вместо да завие по рульовната пътека обаче продължи право към тях и пресече ограничителните линии. После запълзя едва-едва, като се приближаваше към оградата.

Робърт видя, че коничният му нос е насочен точно срещу един от тежките стоманени стълбове. Когато опря в метала, двигателите завиха мъничко по-високо.

Професорът очакваше повече съпротива, но двата двигателя „Ролс-Ройс“ и четирийсеттонният самолет лесно се справиха с оградата. Разнесе се металически стон и стълбът се наклони към тях, като вдигна във въздуха голям къс асфалт около основата си, като пръстта около корен на повалено дърво.

Лангдън се втурна напред, хвана падналата мрежа и я натисна надолу, после двамата с Амбра минаха отгоре ѝ. Когато излязоха на пистата, стълбата на самолета вече беше спусната и отгоре им махаше да се качат униформен пилот.

Амбра напрегнато се усмихна на Робърт.

— Още ли се съмняваш в Уинстън?

Той нямаше какво да ѝ отговори.

Докато влизаха в плюшения салон, Лангдън чу втория пилот в пилотската кабина да разговаря с кулата.

— Да, разбрах ви, обаче наземният ви радар вероятно е разкалибриран. *Не* сме напускали руļожната пътека. Повтарям, още сме на руļожната пътека. Предупредителният датчик вече не свети и сме готови за излитане.

И затръшна вратата, а пилотът задейства реверса на двигателите и гълфстриймът се изтегли назад на пътеката, после започна да завива към пистата.

Отпуснат на седалката срещу Амбра, Лангдън за миг затвори очи и въздъхна. Двигателите зареваха отново, самолетът се понесе по пистата и ускоряването го притисна назад към облегалката.

След секунди гълфстриймът вече се издигаше в нощта и завиваше на югоизток към Барселона.

40.

Рави Йехуда Кьовеш излезе от кабинета и от къщата си, мина през двора и стъпи на тротоара.

„Вкъщи вече не съм в безопасност — мислеше си с бясно разтуптяно сърце. — Трябва да отида в синагогата“.

Негово убежище от толкова много години, синагогата на улица „Дохани“ представляваше и истинска крепост. Нейните заграждения, мрежи с бодлива тел и денонощна физическа охрана мъчително напомняха за дългата история на антисемитизма в Будапеща. Тази вечер Кьовеш се радваше, че има ключове за такава цитадела.

Синагогата се намираше на петнайсет минути от дома му — приятна разходка, на която равинът се наслаждаваше всеки ден, — но сега, докато вървеше по улица „Лайош Кошут“, той изпитваше само страх. Навел глава, Кьовеш предпазливо оглеждаше сенките наоколо.

И почти незабавно видя нещо, което го накара да настръхне.

На една пейка отатък улицата седеше изгърбена тъмна фигура — здравеняк с дънки и бейзболна шапка, който правеше нещо на смартфона си. Дисплеят осветяваше брадатото му лице.

„Не е от квартала“ — помисли старецът и ускори ход.

Мъжът с шапката вдигна глава, проследи с поглед равина и отново насочи вниманието си към телефона. Кьовеш продължи нататък и на следващата пряка нервно погледна назад. За негов ужас брадятият вече не седеше на пейката. Беше пресякъл улицата и вървеше по тротоара след него.

„Следи ме!“ Възрастният равин закри още по-бързо и скоро се задъха. Чудеше се дали не е допуснал фатална грешка, като е излязъл от къщи.

„Валдеспино ме съветваше да си остана вкъщи! А на кого се доверих аз?“

Кьовеш имаше намерение да изчака хората на епископа да дойдат и да го отведат в Мадрид, но телефонният разговор бе променил всичко. Мрачните семена на съмнението никнеха бързо.

Жената по телефона го беше предупредила: „Епископът праща хората си не да ви вземат, а да ви ликвидират — както ликвидира и Саид ал Фадл“. И после му изложи толкова убедителни доказателства, че той се паникьоса и избяга от дома си.

И сега, докато бързаше по тротоара, Кьовеш се опасяваше, че може изобщо да не стигне до сигурните стени на синагогата. Мъжът с шапката го следваше на разстояние от петдесетина метра.

Съскане на гуми разкъса нощната тишина и равинът се стресна. Шумът, с облекчение установи той, идваше от градски автобус, спрял на близката спирка. На Кьовеш му се стори, че го праща самият Господ, втурна се към рейса и припряно се качи. Вътре беше пълно с шумни студенти и двама от тях любезно му направиха място отпред.

— Köszönöm — останал без дъх, им благодари старецът.

Преди автобусът да потегли обаче мъжът с дънките и бейзболната шапка тичешком го настигна и в последния момент успя да скочи вътре.

Кьовеш се вцепени, но брадатият го подмина, без да го погледне, и седна в дъното. В отражението на предното стъкло равинът го видя пак да изважда смартфона си, очевидно задълбочен в някаква видеоигра.

„Не изпадай в параноя, Йехуда — смъмри се той. — Човекът не се интересува от теб“.

Когато стигна на спирката на улица „Дохани“, Кьовеш с копнеж отправи поглед към кулите на синагогата само на няколко преки оттам, ала не можеше да се насили да напусне сигурността на претъркания автобус.

„Ако слеза и онзи ме последва...“

Остана на мястото си, решил, че в навалищата е по-безопасно. „Мога просто да се повозя известно време и да си поема дъх“ — каза си Кьовеш, макар че му се искаше да се е сетил да отиде до тоалетната, преди толкова внезапно да избяга от дома си.

Само след няколко секунди, докато рейсът потегляше от улица „Дохани“, равн Кьовеш осъзна ужасния недостатък на плана си.

„Събота вечер е и всички пътници са младежи“.

И почти със сигурност щяха да слезат на едно и също място — на следващата спирка, в сърцето на будапещенския еврейски квартал.

След Втората световна война това място беше цялото в развалини, но сега рушащите се сгради бяха подслонили едни от най-модерните нощни клубове в Европа — прочутите „баровے в руини“. През уикендите тълпи студенти и туристи се събираха там да се забавляват в разрушените от бомби скелети на покрити с графити складове и стари къщи, днес оборудвани с най-съвременни аудиосистеми, пъстроцветно осветление и еkleктични произведения на изкуството.

И естествено, когато автобусът със скърцане спря на следващата спирка, всички студенти вкупом се изсипаха навън. Мъжът с шапката остана на мястото си, забил поглед в телефона си. Инстинктът подсказваше на Кьовеш да слезе колкото може по-скоро, затова той припряно се изправи, забърза по пътеката и се присъедини към тълпата младежи на улицата.

Рейсът отново потегли с рев, но рязко спря и вратата със съскане се отвори, за да пусне последния пътник — мъжа с бейзболната шапка. Равинът усети, че пулсът му пак се ускорява, обаче брадатият дори не погледна към него, а енергично се отдалечи, като в движение вдигна телефона към ухото си.

„Престани да си въобразяваш разни неща“ — каза си Кьовеш, като се опитваше да нормализира дишането си.

Автобусът продължи по маршрута си, а навалицата се отправи към баровете. Старецът за всеки случай повървя с младежите, после зави наляво и се насочи обратно към синагогата.

„Тя е само на няколко преки“ — успокояваше се той, без да обръща внимание на тежестта в краката си и усиливащото се напрежение в пикочния мехур.

Баровете бяха претъпкани и шумната им клиентела се разливаше по улиците. Наоколо кънтеше електронна музика и миризмата на бира се смесваше със сладкия дим на цигари „Сопиане“ и аромата на сладкиша кюртъошкалч.

Кьовеш наближи ъгъла, но все още изпитваше зловещото усещане, че го следят. Забави ход и крадешком погледна назад. Слава богу, мъжът с дънките и бейзболната шапка не се виждаше.

Приведената в тъмния вход фигура остана неподвижна десет безкрайни секунди, после предпазливо надникна към ъгъла.

„Бива си те, старче“ — помисли си мъжът, разбрал, че се е скрил от поглед тъкмо навреме.

Провери пак спринцовката в джоба си, излезе на улицата, нагласи бейзболната си шапка и забърза след равина.

41.

Все още с таблета на Моника Мартин в ръка, началникът на Гуардия Реал Диего Гарса тичаше към кралските покои.

На таблета имаше запис на телефонен разговор между унгарския равин Йехуда Кьовеш и някакъв интернет разобличител и шокиращото съдържание на звуковия файл даваше на командир Гарса няколко безценни възможности.

Независимо от това дали Валдеспино наистина стоеше зад заговора за убийство, както твърдеше разобличителят, Гарса знаеше, че разпространяването на записа завинаги ще съсипе репутацията на епископа.

„Трябва да предупредя принца и да го защита от последиците.

Валдеспино трябва да бъде отстранен от двореца преди да разгласят новината“.

В политиката общественото мнение беше всичко — и основателно или не, търговците на информация щяха да блъснат епископа под влака. Очевидно тази вечер не биваше да виждат престолонаследника в близост до Валдеспино.

Пиарката Моника Мартин настоятелно бе посъветвала Гарса да убеди принца незабавно да направи изявление, иначе рискувал да го заподозрат в съучастничество.

„Тя е права — каза си командирът. — Хулиан трябва да излезе по телевизията. Веднага“.

Стигна на горния етаж и задъхано продължи по коридора към апартамента на Хулиан, като пак погледна таблета в ръката си.

Освен снимката на франкистката татуировка и записа на разговора с равина КонспирасиНет, изглежда, щяха да разпространят още една новина — която според Мартин щяла да е още по-взривоопасна.

Пиарката го наричаше „мрежа от данни“ — сбор от привидно случайни и несвързани центрове от данни и фактоиди, които

любителите на конспиративни теории били окуражавани да анализират и свързват логично във възможни „групи“.

„И тия са същите като астролозите! — беснееше Гарса. — Измислят си фигури на животни от случайно пръснати звезди!“ За съжаление точките от данни на КонспирасиНет, които бяха представени на таблета в ръката му, изглежда, бяха специално формулирани, за да образуват една-единствена група, която изобщо не беше приятна за двореца.

ConspiracyNet.com

УБИЙСТВОТО НА КЪРШ КАКВО НИ Е ИЗВЕСТНО ДОСЕГА

- Едмънд Кърш е съобщил за научното си откритие на трима религиозни водачи: епископ Антонио Валдеспино, аллама Саид ал Фадл и рави Йехуда Къовеш.
- Епископ Валдеспино е жив и здрав и за последен път е видян да прекосява площада към кралския дворец.
- Убиецът на Кърш, разпознат като адмирал Луис Авила от испанския военноморски флот, има татуировка, която го свързва с фракция ултраконсервативни франкисти. (Дали епископ Валдеспино, който е известен консерватор, също е франкист?)
- И накрая, според източници от музея „Гугенхайм“, списъкът на гостите за днешното събитие е бил затворен, и въпреки това убиецът Луис Авила е добавен в последния момент по искане на някого от кралския дворец. (Човекът от музея, изпълнил това искане, е бъдещата кралица Амбра Видал.)

КонспирасиНет благодарни на разобличителя monte@iglesia.org за съществения му принос за отразяването на тези новини.

„Monte@iglesia.org?“

Гарса предполагаше, че имейл адресът е фалшив.

Iglesia.org беше популярен в Испания католически уебсайт, виртуална общност от духовници, миряни и учени, посветили живота си на Христовото учение. Информаторът явно заимстваше домейна, така че твърденията привидно да излизат от iglesia.org.

„Хитро“ — помисли си началникът на Гуардия Реал. Той знаеше, че набожните католици от общността искрено се възхищават на Валдеспино, и се питаше дали въпросният „разобличител“ не е същият информатор, който се е обадил на равина.

Когато стигна до вратата на апартамента, се зачуди как да съобщи новината на принца. Денят беше започнал съвсем нормално, а сега дворецът изведнъж сякаш водеше война с призраци. „Анонимен информатор на име Монте?! Серии точки от данни?!“ Отгоре на всичко още нямаше вести за местонахождението на Амбра Видал и Робърт Лангдън.

„Бог да ни е на помощ, ако пресата научи за дръзкото поведение на Амбра“.

Командирът влезе, без да почука.

— Принц Хулиан? — извика и забърза към дневната. — Трябва да поговоря насаме с вас за момент.

Стигна до дневната и се закова на място.

Там нямаше никого.

— Дон Хулиан? — Той се завъртя към кухнята. — Епископ Валдеспино?

Претърси целия апартамент, но престолонаследникът и Валдеспино бяха изчезнали.

Веднага позвъни на джиесема на принца и се стресна от разнеслия се телефонен звън. Макар и далечен, той се чуваше ясно някъде от апартамента. Гарса отново набра номера, заслуша се в приглушения сигнал и откри източника му — малка картина на стената, зад която имаше вграден сейф.

„Хулиан е заключил телефона си в сейфа?!“

Не можеше да повярва, че принцът е зарязал джиесема си в момент, в който комуникациите бяха от такова значение.

„И къде са отишли?“

Опита номера на Валдеспино с надеждата, че епископът ще отговори. За негово изумление от сейфа пак прозвуча приглушен звън.

„И Валдеспино е зарязал джиесема си, така ли?“

Паникьосаният и слиян Гарса изхвърча от апартамента и през следващите няколко минути тичаше по коридорите на всички етажи и викаше принца.

„Не може да изчезнат просто ей така!“

Накрая задъханият командир спря в подножието на проектираното от Сабатини изящно главно стълбище и отчаяно сведе глава. Дисплеят на таблета в ръцете му се беше изключил и в черната повърхност се отразяваха фреските на тавана над него.

Жестоката ирония го бодна в сърцето. Това беше великият шедьовър на Джакинто „Религията, закрияна от Испания“.

42.

Докато самолетът „Гълфстрийм“ G550 набираще височина, Робърт Лангдън разсеяно гледаше през овалния илюминатор и се опитваше да подреди мислите си. Последните два часа бяха въртоп от емоции — от вълнението, с което го беше изпълнила презентацията на Едмънд, до ужаса от жестокото убийство на неговия приятел. И колкото повече размишляваше за откритието на Кърш, толкова по-загадъчно му се струваше.

„Каква тайна е разбулил Едмънд?

Откъде идваме? Къде отиваме?“

В главата му не преставаха да звучат думите, произнесени от някогашния му студент в сърцето на спиралната скулптура. „Откритието, което направих, Робърт... съвсем ясно отговаря и на двата въпроса“.

Едмънд твърдеше, че е разгадал две от най-големите мистерии на живота, и все пак, чудеше се Робърт, как можеше тази тайна да е толкова опасно експлозивна, че някой да го убие, за да му запуши устата?

Лангдън знаеше със сигурност само едно — Кърш смяташе, че е открил произхода на човечеството и неговата съдба.

„Какъв шокиращ произход е установил Едмънд?

Каква тайнствена съдба?“

Старият му приятел му се беше сторил оптимистично настроен за бъдещето, следователно нямаше голяма вероятност предвиждането му да е било апокалиптично. „Тогава какво може да е предвидил, че толкова сериозно да обезпокои духовниците?“

— Робърт? — Амбра се появи до него с чаша горещо кафе. — Нали го пиеш чисто?

— Да, идеално, благодаря. — Той с признателност взе чашата. Надяваше се, че кофеинът ще му помогне да внесе ред в хаотичната плетеница на мислите си.

Жената се настани срещу него и си наля чаша червено вино от шише с изящна релефна украса.

— Едмънд има огромен запас от „Шато Монроз“. Ще е жалко да отиде на вятъра.

Лангдън беше опитвал такова вино само веднъж — в тайната древна изба под дъблинския колеж „Света Троица“, докато проучваше илюстрираната Келска книга.

Амбра хвана чашата с две ръце и докато я поднасяше към устните си, впери очи в Робърт. Естествената ѝ грациозност за пореден път го накара да се почувства странно безпомощен.

— Мислех си нещо — каза тя. — По-рано ти спомена, че когато идвал в Бостън, Едмънд те разпитвал за различни версии на Сътворението, нали?

— Да, преди година. Интересуваше се от различните отговори, които по-големите религии дават на въпроса „Откъде идваме?“.

— Тогава може би и ние трябва да почнем с това — предложи Амбра. — И да разкрием върху какво е работил.

— Винаги съм смятал, че началото е най-добрата отправна точка, обаче не съм сигурен какво има да разкриваме — отвърна Лангдън. — Съществуват само две мнения по въпроса откъде идваме: религиозната представа, че Бог е сътворил хората в окончателния им вид, и моделът на дарвинизма, според който сме изпълзели от първичната тиня и постепенно сме еволюирали.

— А ако Едмънд се е натъкнал на *трета* възможност? — попита тя и кафявите ѝ очи заблестяха. — И ако тя е част от неговото откритие? Ако е доказал, че човешкият вид не е произлязъл нито от Адам и Ева, *нито* чрез еволюцията на Дарвин?

Професорът трябваше да признае, че такова откритие — алтернативна версия за човешкия произход — наистина ще е революционно, но просто не можеше да си представи какво би могло да е то.

— Дарвиновата теория за еволюцията е изключително добре аргументирана, защото се основава на *доказани* факти и ясно илюстрира еволюцията и адаптацията на организмите към околната среда. Еволюционната теория е всепризната от най-големите умове в науката.

— Нима? — възрази Амбра. — Чела съм книги, които твърдят, че теорията на Дарвин е напълно погрешна.

— Вярно е — потвърди Уинстън от телефона, който се зареждаше на масичката между тях. — Само през последните двама месеца години са издадени над петдесет такива заглавия.

Робърт беше забравил, че компютърът още е с тях.

— Някои от тези публикации са бестселъри — прибави Уинстън. — „Къде е сгрешил Дарвин“... „Поражението на дарвинизма“... „Черната кутия на Дарвин“... „Процесът срещу Дарвин“... „Тъмната страна на Чарлз Дар...“

— Да — прекъсна го Лангдън, който, естествено, знаеше за големия брой книги, претендиращи, че опровергават Дарвин. — Преди доста време даже четох две от тях.

— И? — подкани го Амбра.

Той учтиво се усмихна.

— Е, не мога да кажа за всички, но двете, които четох, са аргументирани от по същество християнски позиции. В едната чак се твърдеше, че Бог бил поставил фосилните останки в земята, „за да изпита нашата вяра“.

Амбра се намръщи.

— Добре, значи не са променили мнението ти.

— Не, обаче възбудиха любопитството ми, затова се обърнах към един харвардски професор по биология. — Робърт пак се усмихна. — Между другото, това по случайност беше покойният Стивън Джей Гулд.

— Защо ми е познато това име? — попита тя.

— Стивън Джей Гулд — незабавно се обади Уинстън. — Прочут еволюционен биолог и палеонтолог. Неговата теория за „периодичното равновесие“ обяснява празнотите във фосилните свидетелства и потвърждава еволюционния модел на Дарвин.

— Та Гулд само се позасмя и ми каза, че повечето антидарвинистки книги се издавали от организации като Института за проучване на Сътворението, който според собствените му информационни материали смята Библията за абсолютно вярно и буквално изложение на исторически и научни факти.

— С други думи, те вярват, че горящите къпини могат да говорят, че Ной е събрал всички съществуващи видове в своя ковчег и че хората

се превръщат в солни стълбове — каза Уинстън. — Не особено солидна основа за един научноизследователски институт.

— Точно така, но има и нерелигиозни книги, които се опитват да дискредитират Дарвин от исторически позиции — каза Лангдън. — Те го обвиняват, че е *откраднал* теорията си от френския естественик Жан-Батист Ламарк, който пръв предполага, че организмите се променят под въздействие на околната среда.

— Това не е съществено в случая, професоре — отвърна компютърът. — Въпросът дали Дарвин е плагиатор няма абсолютно никакво отношение към достоверността на неговата еволюционна теория.

— Няма какво да възразя на това — съгласи се Амбра. — Предполагам, Робърт, че ако си го попитал откъде идваме, професор Гулд ти е отговорил, че сме еволюирали от маймуните.

Лангдън кимна.

— Не мога да го цитирам точно, но Гулд ме увери, че истинските учени изобщо не се съмняват в еволюцията, защото можем емпирично да *наблюдаваме* този процес. Според него е по-важно да се запитаме *защо* има еволюция и *как* е започнало всичко.

— Той даде ли отговор на тези въпроси? — поинтересува се Амбра.

— И да го е направил, не съм разбрал, обаче илюстрира тезата си с един мисловен експеримент. Казва се „Безкрайният коридор“. — Робърт направи пауза, за да отпие глътка кафе.

— Да, уместна илюстрация — възползва се от прекъсването Уинстън. — Става дума за следното: представете си, че вървите по коридор, който е толкова дълъг, че не виждате откъде сте дошли и къде отивате.

Лангдън кимна, впечатлен от широките му познания.

— После в далечината зад себе си чувате тупкане на подскачаща топка — продължи компютърът. — И разбира се, когато се завъртате, виждате топката да подскача към вас. Тя се приближава, подминава ви и просто изчезва в далечината.

— Точно така — потвърди Робърт. — Въпросът не е *дали* топката подскача, понеже е ясно, че го прави. Можете да го наблюдавате. Въпросът е *защо* подскача. Как е започнала да подскача? Някой ритнал ли я е? Или е някаква специална топка, която просто обича да

подскача? Или физическите закони в коридора са такива, че топката няма друг избор, освен вечно да подскача?

— Гулд е имал предвид, че също като с еволюцията, ние не виждаме достатъчно надалече в миналото, за да знаем как е започнал процесът — заключи Уинстън.

— Съвършено вярно — каза Лангдън. — Чрез наблюдение можем да се уверим единствено в това, че се *случва*.

— Разбира се, подобно е и предизвикателството да разберем Големия взрив — каза компютърът. — Космолозите са измислили блестящи формули, описващи разширяващата се вселена във всеки даден момент — означен като T — от миналото и бъдещето. Когато обаче се опитват да се върнат назад в *мига* на Големия взрив — където T е равно на нула, — математиката пощурява и описва някаква мистична частица с безкрайна топлина и плътност.

Лангдън и Амбра се спогледаха, за пореден път удивени от компютъра.

— Да — кимна професорът. — И тъй като човешкият разум не се справя особено добре с понятието „безкрайност“, днес повечето учени разглеждат вселената *след* момента на Големия взрив, където T е по-голямо от нула и съответно *математиката* не се превръща в *мистика*.

На един от колегите му в Харвард, сериозен професор по физика, до такава степен му бяха омръзнали студентите от магистърския курс по философия, които слушаха неговия семинар „Произход на вселената“, че накрая закачи на вратата на аудиторията си следния надпис:

В МОЯТА АУДИТОРИЯ $T > 0$.

ЗА ВСИЧКИ ВЪПРОСИ, КЪДЕТО $T = 0$, МОЛЯ, ОБРЪЩАЙТЕ СЕ КЪМ ФАКУЛТЕТА ПО ТЕОЛОГИЯ.

— Ами панспермията? — попита Уинстън. — Теорията, че животът на Земята е пренесен от друга планета от метеорит или космически прах? Панспермията се смята за научнообоснована възможност, обясняваща съществуването на живот на планетата.

— Даже да е вярно, това не обяснява как *първоначално* е възникнал животът във вселената — възрази Лангдън. — Така само ритаме консервената кутия по пътя, като си затваряме очите за произхода на подскачащата топка и отлагаме големия въпрос: откъде идва животът?

Уинстън мълчеше.

Развеселена от техния диалог, Амбра надигна чашата си.

Когато гълфстриймът достигна крейсерска височина и се хоризонтира, Лангдън се замисли какво би означавало за света, ако неговият някогашен студент наистина е открил отговора на извечния въпрос откъде идваме.

Според самия Едмънд обаче този отговор представляваше само *част* от тайната.

Каквато и да се окажеше истината, Кърш беше защитил своето откритие с непробиваема парола — стих от петдесет и една букви. Ако всичко минеше според плана, Лангдън и Амбра скоро щяха да го намерят в дома на Едмънд в Барселона.

43.

Близо десетилетие след появата си „тъмната мрежа“ си остава мистерия за огромното мнозинство интернет потребители. Недостъпно за традиционните търсачки, това зловещо царство на мрака в Световната мрежа осигурява анонимен достъп до изумителен списък незаконни стоки и услуги.

Започнала скромно от Пътя на коприната, първия черен пазар на дрога в интернет, тъмната мрежа се беше превърнала в огромна паяжина от незаконни сайтове за търговия с оръжия, детска порнография и политически тайни или с услуги на проститутки, хакери, шпиони, терористи и убийци.

В тъмната мрежа ежеседмично се извършваха буквално милиони сделки и тази вечер край будапещенските „барове в руини“ щеше да се изпълни една от тях.

Мъжът с бейзболната шапка и дънките се промъкваше в сенките по улица „Казинци“ и неотстъпно следваше жертвата си. През последните няколко години си изкарваше прехраната със задачи като тази, които винаги се уреждаха в няколко популярни сайта: Враждебно решение, Мрежа на наемника и БесаМафия.

Поръчките убийства бяха бизнес за милиони долари, който търпеше бурно развитие, главно благодарение на гарантираните от тъмната мрежа анонимност на преговорите и непроследимост на плащането с биткойни. Повечето покушения бяха свързани със застрахователни измами, провалени бизнес партньорства или неуспешни бракове, но причините никога не бяха проблем на човека, който изпълняваше поръчката.

„Без въпроси — помисли си убиецът. — Това е неписаният закон, който прави възможна моята работа“.

Беше приел днешната поръчка преди няколко дни. Неговият работодател му предложи сто и петдесет хиляди евро, за да варди край дома на някакъв стар равин и да е „на разположение“, в случай че се наложи да предприеме действия. В този случай „действия“ означаваше

да проникне в дома на човека и да му инжектира калиев хлорид, което щеше да доведе до незабавна смърт от инфаркт на миокарда.

Равинът обаче неочаквано излезе от дома си посред нощ и взе автобус до долнопробен квартал. Убиецът го проследи и използва криптираната програма в смартфона си, за да осведоми своя работодател за развитието на събитията.

*Обектът излезе от дома си.
Пътува за квартал с барове.
Може би отива на среща?*

Почти незабавно получи отговор.

Действай.

И започналата като обикновено наблюдение задача сега се превръщаше във фатална игра на котка и мишка сред барове в руини и сумрачни улички.

Задъхан и облян в пот, рави Йехуда Къовеш вървеше по улица „Казинци“. Белите му дробове пламтяха и старческият му пикочен мехур направо щеше да се пръсне.

„Просто имам нужда от тоалетна и малко почивка“ — помисли си той, като спря сред навалищата пред „Симпла“ — един от най-големите и известни барове в руини. Клиентите му бяха разнородна смесица от възрасти и професии и никой не обърна внимание на стария равин.

„Ще се отбия за момент“ — реши той и тръгна към заведението.

Някога разкошна каменна къща с изящни балкони и високи прозорци, днес „Симпла“ представляваше полуразрушен скелет, покрит с графити. Когато мина през широкия портик на това някогашно великолепно градско жилище, Къовеш спря пред врата, на която имаше надпис с шифровано послание: **Egg-esh-Ay-ged-reh!**

Трябваше му известно време, докато се сети, че това не е нищо друго освен фонетично изписване на унгарската дума „egészségedre“, която означаваше „наздраве“.

Просторният интериор го накара да зяпне. Запуснатата сграда беше построена около голям вътрешен двор, осеян със странни неща: диван, направен от вана, висящи във въздуха манекени, яхнали колела, изкорубен източногермански трабант, служещ като импровизирано място за сядане.

Високите стени на двора бяха украсени с графити, плакати от социалистическо време, класически скулптури и висящи растения, разливащи се над вътрешни балкони, претъпкани с клиенти, които се клатеха под звуците на дънешната музика. Миришеше на цигарен дим и бира. Млади двойки страстно се целуваха, без да се крият, докато други дискретно пушеха малки лули и пиеха палинка, популярна плодова ракия, произвеждана в Унгария.

Къовеш винаги беше виждал ирония във факта, че макар и да са най-съвършеното Божие творение, в своята същност хората си остават животни и че поведението им до голяма степен е мотивирано от стремеж към плътски утехи. „Ние утешаваме тялото си с надеждата, че ще утешим и душата си“. Равинът отделяше много време да съветва хора, които прекаляваха с животинските съблазни на тялото, главно с храна и секс, и с разпространението на пристрастеността към интернет и евтините дизайнерски дроги работата му от ден на ден го изправяше пред все по-големи предизвикателства.

Единствената плътска утеха, от която се нуждаеше в момента той, беше тоалетна, затова се слича, когато видя опашка от десет души. Не можеше да търпи, затова предпазливо се качи по стълбището на втория етаж, където го увериха, че щял да намери много други тоалетни. Залута се из лабиринта от някогашни дневни и спални, всяка с отделен бар или маси. Наложил се да попита един от барманите за тоалетната и мъжът посочи далечен вход, очевидно достъпен единствено по външния коридор над двора.

Старецът бързо се насочи натам, като се държеше за парапета. По пътя разсеяно надзърна надолу към кипящия двор, където море от младежи се клатеше под пулсиращия ритъм на музиката.

И тогава го видя.

В центъра на тълпата стоеше мъжът с бейзболната шапка и дънките и се взираше право в него. За миг погледите им се срещнаха. После брадатият с бързината на пантера се хвърли в действие, като разблъска посетителите и се втурна нагоре по стълбището.

Убиецът прескачаше стъпалата, като оглеждаше лицето на всеки, с когото се разминаваше. Добре познаваше бар „Симпла“ и бързо стигна до външния коридор, където беше стояла жертвата му.

Равина го нямаше.

„Не се разминах с тебе, което значи, че си някъде навътре в сградата“ — помисли си той.

Брадатият отправи поглед към сумрачния вход и се усмихна. Старецът сигурно се опитваше да се скрие точно там.

Вътре беше тясно и смърдеше на урина. В дъното на коридора имаше разкривена дървена врата.

Убиецът закричи натам и удари с юмрук по вратата.

Тишина.

Той отново заблъска.

Басов глас изсумтя, че кабината е заета.

— *Vocsásson meg!* — весело се извини убиецът и се отдалечи, като нарочно тропаше с обувки. После безшумно се завъртя, върна се при вратата и долепи ухо до нея. Вътре чу равина отчаяно да шепне на унгарски.

— Някой иска да ме убие! Беше пред къщата ми! Сега ме е приклепил в бар „Симпла“ в Будапеща! Пратете помощ, моля ви!

Жертвата му очевидно се обаждаше на спешния телефон 112. Бавната реакция на повикванията беше злополучно известна, но убиецът нямаше време за губене.

Огледа се, за да се увери, че е сам, наклони мускулестото си рамо към вратата, отдръпна се назад и синхронизира атаката си с мощния тътен на музиката.

Старото резе поддаде още от първия опит и вратата се отвори широко. Убиецът влезе вътре, затвори я и се изправи пред жертвата си.

Мъжът се свиваше в ъгъла и изглеждаше колкото ужасен, толкова и объркан.

Брадатият дръпна телефона на равина от ръката му, прекъсна разговора и пусна джиесема в тоалетната.

— Кой... кой ви праща?! — заекна старецът.

— Най-хубавото на моята работа е, че няма как да го знам — отвърна убиецът.

Равинът дишаше тежко, беше се изпотил. Изведнъж започна да се задушава, притисна ръце към гърдите си и очите му се изцъклиха.

„А стига бе! — Убиецът се усмихна. — Сериозно ли получава инфаркт?“

Старецът се гърчеше на пода, давеше се и лицето му почервяваше, докато очите му молеха за милост. Накрая се просна по лице върху мръсните плочки и продължи да трепери. Мехурът му се изпразни в панталоните му и по пода потече струя урина.

После равинът застина.

Убиецът приклепна и се заслуша. Жертвата му не дишаше.

Той се изправи и се захили.

— Ти направи задачата ми много по-лесна, отколкото очаквах.

Дробовете на равин Кьовеш щяха да се пръснат.

Току-що беше изнесъл невероятно представление.

На ръба да изгуби съзнание, той лежеше неподвижно и слушаше отдалечаващите се стъпки на убиеца. Вратата изскърца, после се затвори с изщракване.

Тишина.

Кьовеш се насили да изчака още няколко секунди, за да се увери, че брадатият се е отдалечил достатъчно и вече не може да го чуе. После, неспособен да издържи повече, издиша и жадно започна да поема живителни глътки въздух. Даже вонята в тоалетната и в гащите му му се струваше райско ухание.

Той бавно отвори очи, вдигна глава и замъгленото му от недостига на кислород зрение започна да се прояснява. За свое изумление равинът видя до затворената врата тъмна фигура.

Мъжът с бейзболната шапка му се усмихваше.

Кьовеш се вцепени. „Той изобщо не е излизал от тоалетната“.

Убиецът направи две широки крачки към него, стисна шията му като в менгеме и блъсна лицето му в пода.

— Може и да не дишаш, ама сърцето си не можеш да спреш — изръмжа брадатият и се засмя. — Не се бой, ще ти помогна.

След миг Кьовеш усети изгарящо пронизване отстрани във врата си. По гърлото и в черепа му сякаш потече огън. И този път сърцето го стегна наистина.

Посветил голяма част от живота си на загадките на Шамаим, обиталището на Бог и починалите праведници, рави Йехуда Кьовеш знаеше, че съвсем скоро ще научи всички отговори.

44.

Амбра Видал стоеше пред мивката в просторната тоалетна на гълфстрийма и оставяше топлата вода леко да облива ръцете ѝ, докато се гледаше в огледалото и почти не можеше да се познае.

„Какво направих?“

Отпи глътка вино. Копнееше за живота си отпреди няколко месеца — анонимна, необвързана, потънала в музейната си работа, — ала всичко това вече го нямаше. Беше се изпарило в мига, в който Хулиан ѝ направи предложение.

„Не — поправи се Амбра. — Изпари се в мига, в който аз казах «да»“.

Ужасът от днешното убийство се беше поуталожил и сега логичният ѝ ум боязливо преценяваше последиците.

„Аз поканих убиеца на Едмънд в музея.

Бях изиграна от някого в двореца.

И сега знам прекалено много“.

Нямаше никакви доказателства, че принц Хулиан стои зад кървавото убийство, нито че изобщо е бил *осведомен* за подготвяното покушение. Въпреки това Амбра имаше достатъчен поглед върху вътрешните дела на кралския дворец, за да подозира, че това не е можело да се случи без знанието на престолонаследника, ако не и без неговата благословия.

„Казах на Хулиан прекалено много“.

През последните седмици все по-често ѝ се налагаше да се оправдава за всяка секунда, която прекарва далече от своя ревнив годеник, и затова насаме споделяше с него много от онова, което знаеше за предстоящата презентация на Едмънд. И сега се опасяваше, че нейната откровеност може да е била безразсъдна.

Спря водата и си избърса ръцете, после вдигна чашата и допи последните капки вино. В огледалото пред себе си виждаше непозната жена — някогашната самоуверена професионалистка, която в момента се разкъсваше от разкаianie и срам.

„Грешките, които допуснах само за няколко месеца...“

Докато мислите ѝ блуждаеха в миналото, тя се запита какво е можела да направи по друг начин. Една дъждовна вечер в Мадрид преди четири месеца бе присъствала на благотворително събитие в Музея за модерно изкуство „Реина София“...

Повечето гости бяха отишли в зала 206.06 да видят най-прочутата творба в музея, „Герника“, огромното, дълго почти осем метра платно на Пикасо, което пресъздаваше ужасяващите бомбардировки над едно баскско градче през Гражданската война в Испания. Амбра обаче намираше картината за прекалено потискаща — жив спомен за жестоката диктатура на фашизирания генерал Франсиско Франко от 1939 до 1975 година.

Тя предпочете да се вмъкне в тиха галерия с творби на една от любимите ѝ испански художнички, Маруха Мальо, сюрреалистка от Галисия, чиито успехи през 30-те години на XX век бяха допринесли за разбиването на стъкления похлупак над жените в испанското изобразително изкуство.

Амбра се възхищаваше на „Карнавал“, политическа сатира с богата символика, когато зад нея се разнесе басов глас.

— Es casi tan guapa como tú — произнесе мъжът. „Красива е почти колкото теб“.

„Сериозно?“ Тя продължи да гледа право пред себе си и потисна желанието си да извърти очи към тавана. По време на такива събития музеят понякога ѝ приличаше повече на бар за запознанства, отколкото на културен център.

— Qué crees que significa? — не се отказваше онзи. „Според теб какво означава?“

— Нямам представа — излъга Амбра с надеждата, че ако говори на английски, мъжът ще я остави на мира. — Просто ми харесва.

— И на мен — почти без никакъв акцент отвърна непознатият. — Мальо е изпреварила времето си. За съжаление привидната красота на тази картина може да скрие дълбокия ѝ смисъл от неподготвения зрител. — Той замълча за миг. — Предполагам, че жена като *теб* постоянно се сблъсква с такива проблеми.

Амбра изпъшка. „Нима реплики като тази наистина оказват ефект върху жените?“ Изобрази учтива усмивка и се завъртя, за да разкара натрапника.

— Много любезно от ваша страна, господине, но...

И млъкна по средата на изречението.

Защото пред нея стоеше човек, когото още от малка виждаше постоянно по телевизията и списанията.

— О... — ахна Амбра. — Вие сте...

— Нахален ли? — Красивият мъж вдигна вежди. — Неловък и дързък? Съжалявам, вода затворен живот и не ме бива много в такива неща. — Усмихна се и учтиво протегна ръка. — Казвам се Хулиан.

— Очевидно знам как се казвате. — Изчервена, Амбра се ръкува с принц Хулиан, бъдещия крал на Испания. Не предполагаше, че е толкова висок, с меки очи и самоуверена усмивка. — Не знаех, че ще идвате — продължи тя, бързо възвърнала самообладанието си. — По-скоро си ви представях в „Прадо“ — нали разбирате, Гоя, Веласкес... класиците.

— Консервативен и старомоден, това ли искате да кажете? — дружелюбно се засмя престолонаследникът. — Май ме бъркате с баща ми. Мальо и Миро винаги са ми били любими художници.

Поговориха няколко минути и неговите познания в областта на изобразителното изкуство ѝ направиха силно впечатление. Но пък той беше израснал в мадридския кралски дворец, който притежаваше една от най-ценните колекции в Испания — в детската му стая сигурно бе висял оригинал на Ел Греко.

— Знам, че ще прозвучи нахално, но ще ми е много приятно, ако утре ме придружите на една вечеря. — Принцът ѝ подаде визитка с позлатена релефна украса. — Тук е личният ми номер. Просто ми се обадете.

— Каните ме на вечеря, а дори не знаете как се казвам?! — пошегува се тя.

— Амбра Видал — делово отвърна Хулиан. — Вие сте на трийсет и девет и сте завършили история на изкуството в Саламанкския университет. Директорка сте на музея „Гугенхайм“ в Билбао. Наскоро се изказахте за противоречията около Луис Килес, чието творчество, съгласен съм с вас, отразява ужасите на съвременния живот и може да не е подходящо за деца, макар да не съм убеден, че съм съгласен с вас за приликата му с Банкси. Не сте се омъжвали. Нямате деца. И изглеждате фантастично в черно.

Амбра го зяпна.

— Мале мила! Действително ли действа този подход?

— Нямам представа — усмихна се той. — Ще видим.

Сякаш по даден знак в залата изникнаха двама агенти от Гуардия Реал и подканиха принца да се срещне с някакви випове.

Стиснала визитката му в ръката си, тя изпитваше нещо, което не ѝ се беше случвало от години. Треперене под лъжичката. „Истински принц току-що ме покани на среща?!“

Като тийнейджърка беше доста дългнеста и момчетата, с които излизаше, винаги я възприемаха като равна. По-късно обаче, когато красотата ѝ разцъфна, Амбра изведнъж установи, че мъжете се плашат от нея — държаха се непохватно, срамежливо и прекалено почтително. Ала днес един високопоставен мъж дръзко я бе заговорил, като напълно владееше положението. И това я караше да се чувства жена. И то млада.

На другата вечер от хотела я взе шофьор, който я закара в кралския дворец, и тя се озова седнала до принца в компанията на над двайсет гости, много от които познаваше от светските или политическите новини. Престолонаследникът я представи като своята „прелестна нова приятелка“ и ловко поведе разговор за изобразителното изкуство, в който Амбра можеше спокойно да участва. Тя имаше усещането, че е на нещо като прослушване, но това, кой знае защо, изобщо не я смущаваше. Чувстваше се поласкана.

Към края на вечерята Хулиан я отведе настрани и ѝ прошепна:

— Надявам се, че си се забавлявала. Много бих искал да се видим пак. — И се усмихна. — Какво ще кажеш за четвъртък вечер?

— Благодаря, но утре сутринта летя за Билбао — отвърна Амбра.

— Тогава ще дойда там — заяви принцът. — Ходила ли си в ресторант „Етксанобе“?

Тя се засмя. Това беше един от най-популярните ресторанти в Билбао. Любимо място на почитателите на изкуството от цял свят с авангардна декорация и колоритна кухня; там човек имаше чувството, че се намира в пейзаж, нарисуван от Марк Шагал.

— Ще ми е много приятно — чу се да отговаря Амбра.

В ресторанта, докато се наслаждаваха на стилно поднесената риба тон, запечена със сумак и с гарнитура от аспержи с трюфелово олио, Хулиан говореше за политическите предизвикателства, пред които е изправен в усилията си да излезе от сянката на болния си баща,

както и за оказвания му натиск да продължи династията. Амбра усещаше в него невинността на изолирано от връстниците си момченце, но виждаше и лидера, който страстно обича страната си — наистина пленителна комбинация.

Същата вечер, след като охраната му го качи на частния му самолет, Амбра разбра, че се е влюбила.

„Та ти изобщо не го познаваш — помни си тя. — Не бързай толкова“.

Следващите няколко месеца сякаш отлетяха за миг. Двамата се срещаха често — вечери в двореца, пикници в провинциалното му имение, дори дневна кинопрожекция. Отношенията им бяха спонтанни и Амбра не си спомняше да е била по-щастлива. Хулиан се оказва чаровно старомоден и я държеше за ръка или крадешком я целуваше, но никога не престъпваше установените граници и тя оценяваше изисканото му поведение.

Една слънчева утрин преди три седмици Амбра беше в Мадрид, където трябваше да участва в сутрешен телевизионен блок, посветен на предстоящите изложби в „Гугенхайм“. „Теледиарио“ на РТВЕ се гледаше от милиони в цялата страна и тя малко се притесняваше от предаването на живо, но знаеше, че участието ѝ ще е чудесна реклама за музея.

Предишната вечер двамата с Хулиан се бяха срещнали на приятно неофициална вечеря в „Тратория Малатеста“, после инкогнито се отправиха в Ел Парке дел Ретиро. Загледана в разхождащите се семейства и десетките смеещи се и тичащи наоколо деца, Амбра изпитваше абсолютен покой, напълно отдадена на момента.

— Обичаш ли деца? — попита я Хулиан.

— Обожавам ги — откровено отговори тя. — Понякога даже ми се струва, че това е единственото, което липсва в живота ми.

Принцът се усмихна широко.

— Познато ми е това чувство.

В този момент Амбра забеляза, че той я гледа някак си различно, и внезапно разбра *защо* ѝ задава такъв въпрос. Обзе я страх и един глас в главата ѝ закрещя: „Кажи му! КАЖИ МУ! ВЕДНАГА!“

Тя отвори уста, ала от гърлото ѝ не се изтръгна и звук.

— Какво има? — загрижено попита Хулиан.

Амбра се усмихна.

— Заради „Теледиарио“ е. Просто съм малко нервна.

— Дишай дълбоко. Ще се представиш чудесно.

Усмихна ѝ се, после се наведе към нея и леко я целуна по устните.

В седем и половина на другата сутрин Амбра седеше в телевизионното студио и водеше изненадващо непринуден разговор с тримата очарователни водещи. Толкова се беше увлякла в ентузиазирания си разказ за „Гугенхайм“, че почти не забелязваше камерите и присъстващата в студиото публика, нито се сещаше за петте милиона зрители, които я гледаха.

— Gracias, Ambra, y muy interesante — накрая ѝ каза една от водещите. — Un gran placer conocerte^[1].

Амбра кимна и зачака интервюто да свърши.

Странно, водещата ѝ се усмихна дяволито, после се обърна към публиката в студиото.

— Тази сутрин един много специален гост изненадващо се появи в студиото на „Теледиарио“ и сега ще ви го представим.

Тримата водещи се изправиха и заръкопляскаха на високия елегантен мъж, който излезе на сцената. Когато го видя, публиката също скочи на крака и въодушевено зааплодира.

Амбра смаяно стана от мястото си.

„Хулиан?“

Принц Хулиан махна с ръка на публиката и любезно се ръкува с тримата водещи. После се приближи, застана до Амбра и я прегърна през кръста.

— Баща ми винаги е бил романтик — започна престолонаследникът, вперил очи в камерата. — След смъртта на майка ми той нито за миг не е преставал да я обича. Аз съм наследил неговата романтичност и смятам, че когато намери любовта, човек веднага разбира. — Погледна Амбра и се усмихна топло. — И затова... — Той се отдръпна назад и се обърна към нея.

Когато усети какво ще последва, Амбра се вцепени от изумление. „НЕ! Хулиан! Какво правиш?“

Престолонаследникът на Испания изведнъж коленичи пред нея.

— Амбра Видал, обръщам се към теб не като принц, а като обикновен влюбен. — Вдигна очи към нея и камерите се завъртяха, за

да покажат лицето му в близък план. — Обичам те. Ще се омъжиш ли за мен?

Публиката и водещите на предаването радостно ахнаха и Амбра буквално почувства милионите напрегнато вперени в нея погледи на цялата страна. Изчерви се и светлината на прожекторите сякаш изгори кожата ѝ. Сърцето ѝ бясно се разтуптя и докато се взираше в Хулиан, през ума ѝ препускаха хиляди мисли.

„Как можа да ме поставиш в такова положение?! Та ние се познаваме съвсем отскоро! Има неща, които не съм ти казвала за себе си... неща, които може да променят всичко!“

Нямаше представа колко време е мълчала в паника, но накрая един от водещите неловко се засмя.

— Струва ми се, че госпожица Видал изпадна в транс! Госпожице Видал? Пред вас е коленичил красив принц и признава любовта си пред целия свят!

Амбра затърси някакъв елегантен изход от положението. Беше се възцарило мълчание и тя знаеше, че е паднала в капан. Имаше само един начин да сложи край на това публично мъчение.

— Колебая се, защото не мога да повярвам, че приказката има щастлив край. — Амбра отпусна раменете си и топло се усмихна на Хулиан. — Разбира се, че ще се омъжа за теб, принц Хулиан.

Студиото избухна в диви овации.

Хулиан се изправи и я прегърна. И в този момент ѝ хрумна, че никога досега не са се прегръщали за повече от миг.

След десет минути двамата седяха в неговата лимузина.

— Виждам, че те стреснах — каза престолонаследникът. — Извинявай. Искях да съм романтичен. Изпитвам силни чувства към теб и...

— Хулиан — рязко го прекъсна тя. — И аз изпитвам силни чувства към теб, но ти ме постави в ужасно положение! Изобщо не предполагах, че ще ми направиш предложение, и то толкова скоро! Ние с теб почти не се познаваме. Имам да ти казвам толкова много неща — важни неща за моето минало.

— Миналото ти няма никакво значение.

— Може и да има. *Огромно* значение.

Той се усмихна и поклати глава.

— Обичам те. Няма да има значение. Убеди се сама.

Амбра впери очи в него. „Добре тогава“. Определено не беше искала този разговор да започне така, но той не ѝ оставяше избор.

— Ето какво, Хулиан. Като малка получих ужасна инфекция, от която едва не умрях.

— Добре.

Докато говореше, Амбра усещаше, че в душата ѝ зейва огромна пустота.

— И в резултат мечтата ми да имам деца... е, ще си остане само мечта.

— Не те разбирам.

— Аз *не мога* да имам деца, Хулиан — безизразно каза тя. — Заради здравословните проблеми в детството ми съм стерилна. Винаги съм искала деца, но не мога да имам свои. Съжалявам. Знам колко е важно това за теб, обаче ти направи предложение на жена, която не може да ти роди наследник.

Хулиан пребледня.

Амбра го пронизваше с поглед, предизвикваше го да отговори. „Сега е моментът да ме прегърнеш и да ми кажеш, че всичко е наред, Хулиан. Сега е моментът да ми кажеш, че това няма значение, че въпреки всичко ме обичаш“.

И тогава се случи.

Хулиан едва забележимо се отдръпна от нея.

В този момент Амбра разбра, че всичко е свършило.

[1] Благодаря, беше много интересно, Амбра. Беше ми много приятно да се запознаем (исп.). — Б.пр. ↑

45.

Отдел „Електронна сигурност“ се намира в няколко стаи без прозорци на подземния етаж в кралския дворец, изолиран от огромната казарма и оръжейна на Гуардия Реал. В отдела има десетина компютърни маси, разделени една от друга с ниски стени, телефонна централа и стена с монитори за охранителните камери. Осемчленният персонал — всички на възраст под трийсет и пет — отговаря за осигуряване на защитени комуникационни мрежи за служителите на двореца и Гуардия Реал и за осъществяване на електронното наблюдение на самата сграда.

Както винаги и тази вечер вътре беше задушно и миришеше на приготвени в микровълнова фурна нудъли и пуканки. Флуоресцентните лампи жужаха.

„Ненапразно поисках да разположат офиса ми тук“ — помисли си Мартин.

Въпреки че завеждащата „Връзки с обществеността“ формално не се числеше към Гуардия Реал, работата ѝ изискваше да има достъп до мощни компютри и опитен технически персонал, затова отдел „Електронна сигурност“ ѝ се беше сторил по-подходящо работно място от необорудваните кабинети на горния етаж.

„Тази вечер ще имам нужда от цялата техника, с която разполагаме“ — каза си тя.

През последните няколко месеца основната ѝ задача се изразяваше в това да помага на двореца да не се отклонява от официалната си линия по време на постепенното поемане на властта от принц Хулиан. Не беше лесно. Предаването на щафетата стимулираше провеждане на демонстрации против монархията.

Според конституцията монархията представляваше „символ на извечното единство и стабилност на Испания“. Мартин обаче знаеше, че от известно време страната изобщо не е *единна*. През 1931 година Втората република беше сложила край на монархията, а през 1936-а превратът на генерал Франко бе хвърлил Испания в гражданска война.

Макар възстановената монархия днес да се смяташе за либерална демокрация, много либерали продължаваха да заклеят кралската власт като останка от религиозно-милитаристичното потисничество в миналото и ежедневно доказателство, че Испания все още има да измине дълъг път преди окончателно да настигне модерния свят.

И през този месец Моника Мартин беше поддържала имиджа на краля като любим символ без реална власт. Естествено, тази постановка трудно можеше да се защити, след като суверенът бе главнокомандващ на въоръжените сили и държавен глава.

„Държавен глава в страна, в която разделянето на Църквата от държавата винаги е било спорно“ — помисли си тя. Тесните връзки на болния крал с епископ Валдеспино от дълги години дразнеха секуларистите и либералите.

„После пък идва принц Хулиан“ — каза си Мартин.

Младата жена знаеше, че дължи назначението си на престолонаследника, но напоследък той определено усложняваше работата ѝ. Преди няколко седмици принцът беше направил най-големия си публичен гаф.

В предаване на живо по национална телевизия дон Хулиан коленичи и направи нелепо предложение на Амбра Видал. Тази смехотворна ситуация можеше да е по-неловка само ако Амбра му беше отказала, което, за щастие, тя бе проявила благоразумието да не направи.

За съжаление музейната директорка се оказа доста по-чепата, отколкото очакваше Хулиан, и последиците от неординарното ѝ поведение през този месец се бяха превърнали в един от основните пиар проблеми на Мартин.

Тази вечер обаче, изглежда, бяха забравени всички прегрешения на Амбра. Медийното цунами, предизвикано от събитията в Билбао, набираше безпрецедентни мащаби. През последния час светът се разтърсваше от развихрилите се конспиративни теории, сред които няколко нови скандали около епископ Валдеспино.

Най-сериозният от тях се отнасяше за убиеца от музея „Гугенхайм“, който бил допуснат до презентацията на Кърш „по нареждане на някого от кралския дворец“. Тази инкриминираща новина даде начало на безброй конспиративни теории, обвиняващи

прикования на легло крал и епископ Валдеспино в заговор за ликвидиране на футуриста, истински бог в дигиталния свят и любим американски герой, избрал да живее в Испания.

„Това ще унищожи Валдеспино“ — помисли си пиарката.

— Слушайте всички! — извика влезлият в контролния център Гарса. — Принц Хулиан и епископ Валдеспино са заедно някъде в двореца! Проверете всички камери и ги открийте. Незабавно!

Началникът на Гуардия Реал се втурна в офиса на Мартин и тихо я осведоми за ситуацията с престолонаследника и епископа.

— Как така са изчезнали? — смая се тя. — И са оставили джиесемите си в *сейфа* на принца?!

Гарса сви рамене.

— Явно за да не ги намерим.

— *Трябва* да ги намерим — заяви Мартин. — Принц Хулиан веднага трябва да направи изявление и доколкото може, да се дистанцира от Валдеспино. — И разказа на Гарса последните новини.

Сега беше негов ред да се смае.

— Всичко това са приказки. Не е възможно Валдеспино да стои зад каквото и да е убийство.

— Така или иначе, покушението, изглежда, е свързано с Католическата църква. Някой е открил пряка връзка между убиеца и високопоставен духовник. Погледнете. — Тя отвори последния материал в КонспирасиНет, който пак се приписваше на разобличителя monte@iglesia.org. — Постнаха го буквално преди минути.

Гарса зачете и възкликна:

— Папата? Авила има лична връзка с...

— Дочетете го.

Когато свърши, командирът се дръпна от екрана и неколнократно примигна, сякаш искаше да се събуди от някакъв кошмар.

В този момент от контролния център извика мъжки глас:

— Командир Гарса? Открих ги!

Гарса и Мартин припряно отидоха при масата на агент Суреш Бала, специалист по електронно наблюдение от индийски произход, който им посочи записа от охранителна камера на монитора си. Виждаха се две фигури — едната с епископски одежди, другата с официален костюм. Като че ли вървяха по горска пътека.

— В Източната градина — каза Суреш. — Преди две минути.

— Излезли ли са от сградата?! — попита Гарса.

— Един момент. — Суреш превъртя записа и успя да проследи епископа и принца на различни камери, разположени на известно разстояние една от друга в дворцовия комплекс. Двамата мъже напуснаха градината и прекосяваха един вътрешен двор.

— Къде отиват?!

Мартин отлично знаеше къде отиват и забеляза, че Валдеспино ловко заобикаля отдалече колите на медиите на главния площад.

Както и очакваше, епископът и Хулиан стигнаха до южния служебен вход на Катедрал де ла Алмудена. Валдеспино отключи вратата и въведе принца вътре. Вратата се затвори след тях.

Гарса безмълвно се взираше в екрана и очевидно се опитваше да осмисли видяното.

— Дръжте ме в течение — нареди той накрая и даде знак на Мартин да се дръпнат настрана.

Когато се отдалечиха, за да не могат да ги чуват, командирът зашепна:

— Нямам представа как епископ Валдеспино е убедил дон Хулиан да напусне с него двореца и да си остави телефона, обаче принцът явно не подозира за обвиненията срещу Валдеспино, иначе щеше да знае, че трябва да се дистанцира.

— Съгласна съм — каза пиарката. — И дори не ми се мисли какво цели епископът, но... — Тя млъкна.

— Но какво? — подкани я Гарса.

Мартин въздъхна.

— Валдеспино май току-що е взел един извънредно ценен заложник.

Около четиристотин километра на север, в атриума на музея „Гугенхайм“, джиесемът на Фонсека зазвъня — за шести път през последните двамадесет минути. Той погледна дисплея и автоматично застана мирно.

— Sí? — с разтуптяно сърце каза агентът.

Гласът отсреща заговори преднамерено бавно на испански.

— Както отлично знаете, агент Фонсека, тази вечер бъдещата кралица на Испания допусна няколко ужасни грешки, като се свърза с

неподходящи хора и постави кралския дворец в изключително неловко положение. За да бъдат предотвратени нови неприятности, трябва колкото може по-бързо да я върнете в двореца.

— За жалост в момента местонахождението на госпожица Видал е неизвестно.

— Преди четирийсет минути самолетът на Едмънд Кърш е излетял за Барселона от летището на Билбао — осведоми го гласът. — Мисля, че госпожица Видал е била на борда му.

— Откъде знаете? — изпусна се Фонсека и моментално се разкая за дързостта си.

— Ако си вършехте работата както трябва, и *вие* щяхте да знаете — остро му отговори гласът. — Искam двамата с партньора си незабавно да я последват. В момента на летището в Билбао зарежда гориво един военен транспортен самолет.

— Ако е била на борда, госпожица Видал сигурно пътува заедно с американския професор Робърт Лангдън — каза агентът.

— Да — ядосано отвърна гласът. — Нямам представа как този човек я е убедил да избяга от охраната си с него, но господин Лангдън очевидно представлява проблем. Задачата ви е да намерите госпожица Видал и да я върнете, ако се налага, насила.

— А ако Лангдън се намеси?

Последва тежко мълчание.

— Опитайте се да ограничите косвените щети, но тази криза е толкова сериозна, че професор Лангдън е допустима жертва.

46.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА

ВСИЧКИ МЕДИИ ОТРАЗЯВАТ НОВИНИТЕ ЗА КЪРШ!

Организираното от Едмънд Кърш събитие започна като онлайн презентация, която привлече удивителните три милиона зрители в интернет. След неговото убийство обаче новините за Кърш се отразяват от всички големи мрежи в света и в момента зрителската аудитория надхвърля осемдесет милиона души.

47.

Гълфстриймът на Кърш започна да се спуска към Барселона. Робърт Лангдън допи второто си кафе и погледна останките от среднощната закуска, която с Амбра преди малко си бяха спретнали от запасите на Едмънд — ядки, оризови сладки и различни „вегански десерти“, които му се струваха еднакви на вкус.

Седящата насреща му Амбра беше допила втората си чаша червено вино и изглеждаше много по-спокойна.

— Благодаря, че ме изслуша — каза тя. — По очевидни причини не можех да говоря за Хулиан с никого.

Лангдън кимна разбиращо: преди малко беше изслушал разказа ѝ за нелепото предложение, което Хулиан ѝ бе направил пред камерите на телевизията. „Наистина не е имала избор“. Робърт отлично съзнаваше, че Амбра не би могла да посрами бъдещия крал на Испания пред цялата нация.

— Ако знаех, че ще ми направи предложение толкова скоро, щях да го предупредя, че не мога да имам деца — прибави тя. — Но всичко това ми дойде като гръм от ясно небе. — Поклати глава и се загледа тъжно през илюминатора. — Мислех, че го харесвам. Не знам, може да е било само заради тръпката от...

— Високия мургав и красив принц ли? — Робърт се усмихна иронично.

Амбра тихо се засмя и отново се обърна към него.

— Това *наистина* действаше в негова полза. Не знам, струваше ми се добър човек. Може би откъснат от реалността, но романтичен — човек като него не може да е участвал в убийството на Едмънд.

Лангдън предполагаше, че Амбра има право. Принцът не печелеше нищо от смъртта на Кърш и нямаше никакви преки доказателства, че е замесен по какъвто и да е начин — само едно телефонно обаждане от някого в двореца с молба да добавят адмирал Авила в списъка на гостите. В момента епископ Валдеспино изглеждаше най-очевидния заподозрян, тъй като беше знаел за

откритието на Едмънд и беше имал време да измисли план за противодействие, а освен това по-добре от всеки друг разбираше колко пагубно може да е оповестяването му за авторитета на религиите в света.

— Очевидно не мога да се омъжа за Хулиан — тихо каза Амбра. — Все си мисля, че той сам ще развали годежа, след като вече знае, че не мога да имам деца. Неговата династия е запазила короната почти четири века. Нещо ми подсказва, че някаква си музейна администраторка от Билбао не може и не бива да стане причина за края на рода.

Тонколоната над тях изпраща и пилотите съобщиха, че е време да се приготвят за кацане.

Развълнувана от размислите си за принца, Амбра се изправи и започна да разтребва салона — изми чашите в кухнята и изхвърли останалата храна.

— Професоре — прозвуча гласът на Уинстън от оставения на масичката телефон на Едмънд. — Струва ми се, че трябва да сте подготвен за новата информация, която се разпространява в мрежата. Има убедителни доказателства за тайна връзка между епископ Валдеспино и убиеца, адмирал Авила.

Тази новина разтревожи Лангдън.

— За съжаление има още — продължи компютърът. — Както знаете, в тайната среща между Кърш и епископ Валдеспино са участвали още двама религиозни водачи — известен равин и високоуважаван имам. Снощи са открили имама мъртъв в пустинята край Дубай. А през последните няколко минути от Будапеща разпространиха тъжната вест, че равинът е починал, както изглежда, от инфаркт.

Робърт се смая.

— Блогърите вече поставят под съмнение случайността на смъртта им — прибави Уинстън.

Потресеният Лангдън безмълвно кимна. Така или иначе, сега единствено епископ Антонио Валдеспино знаеше какво е открил Кърш.

Когато гълфстриймът кацна на единствената писта на летище „Сабадел“ край Барселона, Амбра с облекчение видя, че не ги очакват нито папараци, нито репортери. Едмънд твърдеше, че държал самолета си там, за да избегне срещи с ентузиазирани фенове на барселонското летище „Ел Прат“.

„Само че това не е истинската причина“ — помисли Амбра. Знаеше го.

Всъщност футуристът обичаше славата и признаваше, че държи гълфстрийма на „Сабадел“ само за да има повод да шофира по лъкатушните пътища до дома си любимата си спортна кола — Тесла, модел X P90D, която Илън Мъск уж лично му докарал като подарък. Кърш разказваше, че веднъж предизвикал пилотите си да се състезават на пистата, Гълфстрийм срещу тесла, обаче те си направили сметката и се отказали.

„Едмънд ще ми липсва — помисли Амбра. Да, той беше бил самовлюбен и безочлив, но блестящото му въображение не бе заслужавало такъв ужасен край. — Дано успеем да му отдадем почит, като оповестим откритието му“.

Самолетът влезе в хангара и двигателите угаснаха. Всичко наоколо бе спокойно. Двамата с професор Лангдън явно още не бяха засечени от радарите.

Докато се спускаше по стълбата, Амбра задиша дълбоко, за да проясни главата си. От втората чаша вино я беше хванало — съжаляваше, че я беше изпила. Когато стъпи на бетонния под на хангара, леко залитна и усети здравата ръка на Лангдън на рамото си.

— Благодаря — прошепна Амбра и се усмихна на професора, който изглеждаше бодър и енергичен след двете чаши кафе.

— Трябва да се скрием колкото може по-скоро — каза той и кимна към лъскавия черен джип наблизо. — Предполагам, че това е колата, за която ми спомена?

Тя кимна.

— Тайната любов на Едмънд.

— Номерът ѝ е странен.

Амбра погледна специалния номер на джипа и се подсмихна.

— Едмънд ми каза, че Гугъл и НАСА наскоро купили революционен суперкомпютър, Д-Уейв, един от първите „квантови“ компютри на света. Опита се да ми го обясни, обаче беше доста сложно — нещо за суперпозиции, квантова механика и създаване на съвсем нов тип машина. Така или иначе, Едмънд искал да изобрети нещо, което направо щяло да издуха Д-Уейв. Щял да нарече новия си компютър Е-Уейв.

— Е от Едмънд — сети се Лангдън. — А случайно да ти е казал къде крие ключа за колата?

— Няма нужда от ключ. — Амбра вдигна джиесема на Кърш. — Показа ми как става, когато идвахме тук миналия месец. — Докосна дисплея, стартира приложението „Тесла“ и избра опцията „повикване“.

Фаровете на джипа мигновено светнаха и той без никакъв шум плавно се плъзна към тях и спря.

Робърт наклони глава, смутен от перспективата за автомобил, който се движи сам.

— Не се бой, ще те оставя да шофираш до апартамента на Едмънд — успокои го Амбра.

Лангдън кимна и тръгна към лявата врата на джипа. Докато заобикаляше пред колата, спря, погледна номера и се засмя.

Амбра знаеше какво го е досмешало. На рамката на регистрационния номер имаше надпис: ТЕХНОКРАТИТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ ЗЕМЯТА.

— Типично в негов стил — отбеляза професорът, докато се настаняваше зад волана. — Скъмността никога не е била от силните му страни.

— Той обожаваше тази кола — отвърна тя и седна до него. — Изцяло електрическа и по-бърза от ферари.

Робърт сви рамене и погледна супермодерното табло.

— Не си падам по коли.

Амбра се усмихна.

— Ще си паднеш.

48.

Докато юберът летеше на изток в мрака, адмирал Авила се питаше колко пъти по време на службата си във флота е приставал в Барселона.

Животът му преди огнения ад в Севиля сега му се струваше много далечен. Съдбата беше жестока и непредсказуема любовница, макар че в момента сякаш се намираше в някакво тайнствено равновесие. Същата онази съдба, която бе изтръгнала душата му в Севилската катедрала, сега му даряваше втори живот — ново начало, родено зад стените на една друга катедрала.

Каква ирония, че човекът, който го бе завел там, беше обикновен физиотерапевт.

— Аудиенция при папата ли?! — попита го Авила преди няколко месеца, когато Марко му подхвърли идеята. — Утре? В Рим?

— Утре, в *Испания* — отвърна рехабилитаторът. — Папата е тук. Адмиралът го изгледа така, сякаш се е побъркал.

— Медиите не споменават нищо за гостуване на негово светейшество в Испания.

— Имай малко доверие, адмирале — засмя се Марко. — Освен ако утре не си зает с нещо друго.

Авила погледна простреляния си крак.

— Ще тръгнем в девет — продължи младият мъж. — Обещавам нашето малко пътуване да е много по-безболезнено от рехабилитацията.

На другата сутрин Авила облече морската си униформа, която Марко донесе от дома му, изправи се на патерици и докуцука до стария фиат на физиотерапевта. Напусна паркинга на болницата и потеглиха на юг по Авенида де ла Раса, после излязоха от града и се качиха на магистрала Н-IV.

— Къде отиваме? — попита обзетият от внезапна тревога Авила.

— Спокойно — усмихна се Марко. — Просто ми се довери. Ще отнеме само половин час.

Адмиралът знаеше, че поне още сто и петдесет километра нататък по магистралата няма нищо друго освен сухи пасища. Започваше да си мисли, че е допуснал ужасна грешка.

След половин час приближиха зловещия призрачен Ел Торбискал — някога процъфтяващо село, чието население наскоро се беше стопило съвсем. „Къде ме води, за бога?!“ След няколко минути слязоха от магистралата и завиха на север.

— Виждаш ли я?

Авила не виждаше нищо. Или неговият рехабилитатор халюцинираше, или собствените му очи остаряваха.

— Прекрасна е, нали? — попита младият мъж.

Адмиралът примижа заради слънцето и накрая зърна някакъв тъмен силует. Когато се приближиха, се ококори смаяно.

„Това... катедрала ли е?“

Присъствието на толкова голяма сграда щеше да е по-уместно в Мадрид или Париж. Авила винаги беше живял в Севиля, но нямаше представа, че тук сред пустошта има катедрала. Колкото повече се приближаваха, толкова по-внушителен изглеждаше храмът, чиято масивна бетонна ограда осигуряваше безопасност, каквато адмиралът бе виждал само във Ватикана.

Марко отби от шосето по късия път, който водеше до храма, и спря пред висок железен портал. Извади от жабката ламинирана карта и я постави на таблото.

Приближилият се охранител я погледна, после надникна в купето и се усмихна широко, когато видя младия мъж.

— Bienvenidos — приветства ги с „добре дошли“. — Qué tal, Marco?

Двамата се ръкуваха и рехабилитаторът представи Авила и обясни на охранителя:

— На venido a conocer al papa. — „Идва да се срещне с папата“.

Мъжът кимна и с възхищение погледна медалите на гърдите на адмирала, после им даде знак да влязат. Докато грамадният портал се отваряше, Авила имаше чувството, че е попаднал в средновековен замък.

Високата готическа катедрала, която се издигаше пред тях, имаше осем кули, всяка с триредна камбанария, и три огромни купола.

Отвън беше облицована с тъмнокафяв и бял камък, което ѝ придаваше необикновено модерен вид.

Авила сведе поглед към пътя, който се разделяше на три успоредни платна, обточени с високи палми. За негова изненада наоколо беше пълно със стотици паркирани превозни средства — луксозни седани, разнебитени рейсове, окаляни мотопеди... какво ли не.

Марко ги подмина и продължи направо към предния двор на храма, където ги посрещна друг охранител, погледна си часовника и им посочи свободното място на паркинга, явно запазено за тях.

— Малко сме закъснели — каза физиотерапевтът. — Трябва да побързаме.

Авила понечи да отговори, но думите заседнаха в гърлото му. Защото видя надписа пред катедралата:

IGLESIA CATÓLICA PALMARIANA

„Господи боже! Та аз съм чувал за тази църква!“

Възрастният офицер се обърна към Марко, като се опитваше да овладее бясното туптене на сърцето си.

— Това ли е *твоята* църква, Марко? — Трябваше да положи усилия, за да не издаде тревогата си. — Ти... *палмар* ли си?

Марко се усмихна.

— Казваш го така, като че ли е някаква болест. Аз съм обикновен благочестив католик, който смята, че Рим се е отклонил от вярата.

Авила отново вдигна очи към катедралата. И изведнъж проумя странното твърдение на Марко, че познавал папата. „Папата *наистина* е тук, в Испания“.

Преди няколко години по Канал Сур бяха излъчили документалния филм „Ла Иглесия Оскура“ — „Тайнствената църква“, — който разбулваше някои от секретите на Палмарската църква. Адмиралът се смая, когато научи за съществуването на тази странна ерес с бързо растящо паство и влияние.

Палмарската църква била основана след като неколцина местни жители заявили, че са станали свидетели на поредица мистични видения в околните нивя. Уж им се явявала Богородица и ги предупреждавала, че Католическата църква е прогнила от „обновленческата ерес“ и истинската вяра трябва да бъде защитена.

Божията майка казала на палмарите да основат нова църква и да заклеят понтифика в Рим като антипапа. Вярата, че ватиканският папа е *незаконен*, се наричала седевакантизъм — убеждение, че *седалицето* на Свети Петър буквално е *вакантно*.

Нещо повече, палмарите твърдели, че разполагат с доказателства, според които „истински“ папа всъщност е основателят на тяхната църква, някой си Клементе Домингес и Гомес, който приел името папа Григорий XVII. Под негово ръководство — от гледна точка на правоверните католици всъщност той бил антипапата — Палмарската църква бързо се разраснала. През 2005 година, когато папа Григорий починал, докато отслужвал пасхална литургия, неговите поддръжници обявили момента на смъртта му за чудотворен знак свише, потвърждаващ, че този човек наистина е имал пряка връзка с Господ.

Авила отново погледна огромната сграда и този път тя му се стори зловеща.

„Който и да е сегашният антипапа, нямам желание да се срещна с него“.

Освен заради дръзките си претенции за папството Палмарската църква се обвиняваше в промиване на мозъци, психологическо въздействие чрез заплахи и дори за няколко загадъчни смъртни случая, например на Бриджет Кросби, която според адвокатите на роднините ѝ не успяла да избяга от един от палмарските храмове в Ирландия.

Авила не искаше да обиди новия си приятел, но изобщо не беше очаквал такова нещо.

— Извинявай, Марко, обаче не мога да го направя — каза той.

— Тъкмо това си мислех, че ще кажеш — невъзмутимо отвърна младият физиотерапевт. — Признавам, че когато за пръв път дойдох тук, и аз реагирах по същия начин. Бях чувал всички ония клюки и зловещи слухове, но те уверявам, че те не са нищо повече от очерняща кампания, организирана от Ватикана.

„Можеш ли да ги обвиняваш? — зачуди се Авила. — Нали твоята Църква ги обявява за незаконни!“

— Рим се нуждаеше от основание да ни отлъчи, затова съчиниха тези лъжи. Ватиканът от години разпространява дезинформация за палмарите.

Адмиралът отново впери очи във величествената катедрала наред с пустощта. Нещо в нея му се струваше странно.

— Объркан съм — призна той. — Щом нямате никакви връзки с Ватикана, откъде идват всичките ви пари?

Марко се усмихна.

— Ще се смаеш колко тайни привърженици имат палмарите сред католическото духовенство. Много консервативни католически енории в Испания не одобряват започнатите от Рим либерални промени и скришом пренасочват средства към църкви като нашата, които запазват традиционните ценности.

Авила не очакваше такъв отговор, но в думите на младежа имаше истина. И той усещаше задълбочаващото се разделение в Католическата църква — пропаст между хората, които вярваха, че християнството трябва да се модернизира, защото иначе ще загине, и онези, които смятаха, че истинската цел на Църквата е да остане непоколебима пред лицето на развиващия се свят.

— Сегашният папа е забележителна личност — продължи Марко. — Запознах го с твоята история и той каза, че за него ще е чест да посрещне толкова достоен офицер в нашата църква и да разговаря с теб след богослужението. Също като своите предшественици, папата е бил военен преди да открие Господ и разбира какво преживяваш. Убеден съм, че неговите думи ще ти помогнат да намериш покой.

Рехабилитаторът отвори вратата си и понечи да слезе, ала адмиралът не можеше да помръдне от мястото си и просто остана там, вторачен в огромната сграда и обзет от угризения, че сякаш е робувал на такива предразсъдъци към тези хора. Честно казано, той не знаеше за Палмарската църква нищо друго освен слуховите. Не че около Ватикана нямаше скандали. Нещо повече, собствената Църква на Авила с нищо не му беше помогнала след атентата. „Прости на враговете си — увещаваеше го онази монахиня. — Обърни и другата страна“.

— Изслушай ме, Луис — прошепна Марко. — Знам, малко те заблудих, за да дойдеш с мене, но го направих с добри намерения... Искях да се срещнеш с този човек. Неговите идеи напълно промениха

живота ми. След като изгубих крака си, бях в такова състояние, в каквото сега си ти. Искях да умра. Потъвах в мрака, но думите на този човек ми дадоха цел. Просто ела и чуй проповедта му.

Авила се колебаеше.

— Радвам се за теб, Марко. Но мисля, че и сам ще се оправя.

— Ха, ще се оправиш! — засмя се младежът. — Преди седмица си опрял пистолет в главата си и си дръпнал спусъка! Няма да се оправиш, приятелю.

„Той има право — осъзна адмиралът. — И след една седмица, когато ме изпишат, пак ще се прибера вкъщи, сам и без посока“.

— От какво се страхуваш? — убеждаваше го Марко. — Ти си офицер. Възрастен човек си, командвал си кораб! Да не се боиш, че папата за десет минути ще ти промие мозъка?

„Не знам от какво се страхувам“ — помисли си Авила, вперил очи в простреляния си крак. Чувстваше се странно малък и безпомощен. През по-голямата част от живота си заповедите беше издавал той. Смущаваше го перспективата да се подчинява на чужди нареждания.

— Няма значение — накрая се предаде младежът и отново закопча предпазния си колан. — Съжалявам. Виждам, че ти е неловко. Не искам да те насилвам. — И посегна да запали колата.

Авила се почувства като пълен глупак. Та Марко всъщност беше дете, три пъти по-млад от него, без един крак, и се опитваше да помогне на друг инвалид, а той му отвърщаше с неблагодарност, скептичност и снизхождение.

— Не — спря го адмиралът. — Прости ми, Марко. За мен ще е чест да изслушам проповедта на този човек.

49.

Едмъндовата тесла модел Х имаше огромно предно стъкло, което плавно се сливаше с покрива на колата някъде зад главата на Лангдън и му внушаваше дезориентиращото усещане, че е в стъклен балон.

Докато шофираше по минаващата през гористи местности магистрала на север от Барселона, Робърт с изненада установи, че скоростта им доста надхвърля максимално позволените сто и двайсет километра в час. Благодарение на безшумния електромотор и линейното ускорение скоростта почти не се усещаше.

На седалката до него Амбра съсредоточено браузваше в интернет на големия компютърен дисплей на таблото и съобщаваше на Лангдън горещите новини, които се разпространяваха по целия свят. Заплиташе се все по-плътна паяжина от интриги, например, че епископ Валдеспино пренасочвал средства за антипапата на Палмарската църква — който уж поддържал връзки с консервативни карлисти в армията и изглежда бил виновен не само за смъртта на Кърш, но и на Саид ал Фадл и рави Йехуда Къовеш.

Амбра продължи да чете на глас и скоро стана ясно, че всички медии вече задават един и същи въпрос: какво толкова опасно може да е открил Едмънд Кърш, че видният епископ и консервативната католическа секта да го убият, за да му запушат устата?

— Потребителската аудитория е безпрецедентна — каза Амбра, като откъсна поглед от екрана. — Общественият интерес към това събитие е невероятен... като че ли целият свят е вперил очи в него.

В този момент Лангдън осъзна, че ужасяващото убийство на Едмънд навярно ще има обратен ефект. При целия този медиен интерес публиката на Кърш се разрастваше много повече, отколкото би могъл да си е представял футуристът. Макар и мъртъв, в момента той привличаше вниманието на цялото земно кълбо.

Това заключение още повече затвърди решимостта на професора да постигне своята цел — да открие петдесет и една буквената парола на своя приятел и да разпространи презентацията му.

— Хулиан още не е направил изявление — озадачено отбеляза Амбра. — Нито дума от кралския дворец. Изглежда ми странно. Имала съм лични контакти с тяхната пиарка Моника Мартин и знам, че тя държи на пълната прозрачност и разкриването на информацията преди пресата да има шанс да я изопачи. Сигурна съм, че Мартин настоява принцът да направи изявление.

Робърт си помисли, че Амбра е права. Като се имаше предвид, че медиите обвиняваха главния съветник на двореца по религиозните дела в заговор и може би даже в убийство, най-логичната реакция беше Хулиан да направи някакво изявление, та дори само за да увери нацията, че дворецът разследва обвиненията.

— Особено защото в момента на убийството бъдещата кралица на страната е стояла съвсем близо до Едмънд — прибави Лангдън. — Можеше да улучат *теб*, Амбра. Принцът поне трябва да заяви облекчението си, че си добре.

— Не съм сигурна, че изпитва облекчение — безизразно отвърна тя, затвори браузъра и се отпусна назад.

Робърт хвърли поглед към нея.

— Е, поне *аз* се радвам, че си добре. Едва ли бих успял да се справя сам с всичко това.

— Сам ли? — разнесе се по аудиоуредбата глас с британски акцент. — Май много бързо забравяме!

Възмутеният изблик накара Лангдън да се засмее.

— Едмънд наистина ли те е програмирал да си толкова докачлив и неуверен, Уинстън?

— Не — отговори компютърът. — Програмира ме да наблюдавам, да се уча и да имитирам човешкото поведение. Всъщност се опитах да проявя чувство за хумор, каквото Едмънд ме насърчаваше да развивам. Чувството за хумор не може да се програмира... трябва да се усвои.

— Е, добре усвояваш.

— Сериозно? — с умотелен глас попита Уинстън. — Би ли го повторил?

Робърт отново се засмя.

— Както вече казах, добре усвояваш.

Амбра отново беше отворила стартовата страница на дисплея — навигационна програма, показваща сателитно изображение, по което

се движеше миниатюрен „аватар“ на колата им. Лангдън видя, че са минали планината Колсерола и вече излизат на магистрала Б-20 за Барселона. На юг от тях забеляза нещо необичайно, което привлече вниманието му — обширен залесен район наред с града. Зелената зона имаше издължена аморфна форма и приличаше на гигантска амеба.

— Това Парк Гуел ли е?

Амбра погледна екрана и кимна.

— Наблюдателен си.

— Едмънд често се отбиваше там на път от летището за дома си — осведоми ги Уинстън.

Професорът не се изненадваше. Парк Гуел беше един от най-известните шедьоври на Антонио Гауди — същия архитект и художник, чиято творба Кърш бе използвал за корпуса на джииесема си. „Гауди има много общо с Едмънд — помисли си Лангдън. — Революционер и визионер, за когото обикновените правила не важат“.

Всеотдаен изследовател на природата, Антонио Гауди черпел архитектурното си вдъхновение от органични форми и с помощта на „природния свят на Бог“ проектирал биоморфни сгради, които често сякаш израстваха от самата земя. „В природата няма прави линии“ — твърдеше се, че веднъж казал той, и в неговото творчество също почти липсваха такива.

Обикновено обявяван за баща на „живата архитектура“ и „биологичния дизайн“, Гауди бе въвел невиждани дотогава техники в дърводелството, железарството, стъklarството и керамиката, за да постигне изумителния колоритен облик на своите постройки.

И досега, близо век след смъртта му, туристи от целия свят се изсипваха в Барселона, за да зърнат неподражаемия му модернистки стил. Сред произведенията му имаше паркове, обществени сгради, частни домове и естествено, неговия опус магнум — „Саграда Фамилия“, огромната католическа базилика, чиито шеметни „спонгиозни“ кули господстваха над градския пейзаж на Барселона и които критиците величаеха като „нещо невиждано в цялата история на изкуството“.

Робърт винаги се дивеше на дръзкото въображение, въплътено от Гауди в „Саграда Фамилия“ — толкова огромен храм, че строежът му продължаваше и днес, почти сто и четирийсет години след началото му.

Докато гледаше прочутия Парк Гуел на сателитното изображение, професорът си спомни първото си отиване там като студент — разходка във фантастично царство с дървовидни стълбове, носещи въздушни мостове, странно извити пейки, пещерички с фонтани във формата на дракони и риби и лъкатушеща бяла стена, толкова специфично извита, че приличаше на замахващо камшиче на гигантски едноклетъчен организъм.

— Едмънд обичаше всичко на Гауди, особено неговата концепция за природата като органично изкуство — продължи Уинстън.

Мислите на Лангдън отново се върнаха към откритието на Кърш. „Природа. Органичност. Сътворението“. Представи си прочутите барселонски „паноти“ на Гауди — шестоъгълни плочи, поръчани за градските тротоари. Всяка от тях имаше еднакви вълнисти мотиви от на пръв поглед безсмислени завъртулки, но когато се подредяха и ориентираха, образуваха изумителна картина — подводен пейзаж, оставящ впечатление за планктон, микроби и морски растения — Ла Сопа Примордиал, както често ги наричаха местните жители.

„Първичният бульон на Гауди“ — помисли си Робърт, за пореден път поразен от връзката между Барселона и интереса на Едмънд към възникването на живота. Според господстващата научна теория животът бе възникнал в първичния бульон на Земята — онези древни океани, в които вулканите бълвали богати химически вещества, вихреци се едно около друго, постоянно бомбардирани с мълнии от безкрайни бури... докато изведнъж като някакъв микроскопичен голем не се появил първият едноклетъчен организъм.

— Амбра, ти си музейна уредничка, сигурно с Едмънд често сте разговаряли за изобразително изкуство — каза Лангдън. — Случайно да ти е споменавал *точно* какво му допада най-много в Гауди?

— Само това, което посочи и Уинстън — отвърна тя. — Че неговата архитектура сякаш е сътворена от самата природа. Пещеричките на Гауди като че ли са изваяни от ветровете и дъждовете, носещите стълбове като че ли израстват от самата земя и плочниците му приличат на първични морски организми. — Сви рамене. — Каквато и да е конкретната причина, Едмънд толкова се е възхищавал на Гауди, че се е преместил да живее в Испания.

Професорът я погледна изненадано. Знаеше, че Кърш има къщи в няколко държави по света, но наистина през последните години се беше установил в Испания.

— Искаш да кажеш, че той се е преместил тук заради творбите на Гауди, така ли?

— Така мисля. Веднъж го попитах: „Защо в Испания?“, и той ми отговори, че му се удал рядък шанс да наеме уникален имот — нещо неவிжданo в целия свят. Предполагам, че е имал предвид апартамента си.

— Къде е апартаментът му?

— Едмънд живееше в Каса Мила, Робърт.

Лангдън ахна.

— В онази Каса Мила ли?

— Друга просто няма — отвърна Амбра. — Миналата година е наел мансардата, която обхваща целия последен етаж.

На Робърт му трябваше време, за да осмисли тази информация. Каса Мила беше една от най-прочутите сгради на Гауди — изумително оригинална „къща“, чиято многоетажна фасада с извити балкони напомняше на каменна кариера, откъдето и популярния ѝ прякор Ла Педрера.

— Последният етаж не е ли музей на Гауди? — Лангдън си спомняше едно от посещенията си там в миналото.

— Да — потвърди Уинстън. — Само че Едмънд направи дарение на ЮНЕСКО, което е обявило сградата за обект на световното културно наследство, и те се съгласиха за две години да затворят музея и да му позволят да живее там. В края на краищата в Барселона има още много произведения на Гауди.

„Кърш е живял в музея на Гауди в Каса Мила?! — озадачи се професорът. — И се е нанесъл там само за две години?“

— Едмънд даже помогна за създаването на нов учебен филм за архитектурата на тази сграда — прибави компютърът. — Струва си да се види.

— Филмът наистина е много интересен — съгласи се Амбра, наведе се напред и докосна браузъра. Отвори се клавиатура и тя въведе адреса: Lapedrera.com. — Трябва да го изгледаш.

— В момента май нещо шофирам — отбеляза Робърт.

Амбра се пресегна към кормилната колона и двукратно дръпна едно лостче. Лангдън усети, че воланът изведнъж се „вкамениява“ в ръцете му, и мигновено забеляза, че колата започва да се управлява сама в идеалния център на пътната лента.

— На автопилот е — поясни тя.

Усещането беше доста смущаващо и професорът неволно продължи да държи дланите си на волана и крака си на спирачката.

— Спокойно. — Амбра постави ръка на рамото му. — Така е много по-безопасно, отколкото ако шофира човек.

Лангдън неохотно отпусна ръце в скута си.

— Така е по-добре — усмихна се тя. — Сега можеш да гледаш филма за Каса Мила.

Филмът започваше с кадри на океан, сякаш заснет от хеликоптер, летящ само на метри над вълните. В далечината се издигаше остров — каменна планина с отвесни скали, които се устремяваха стотици метри над разбиващите се вълни.

Над върха ѝ се появи текст.

ЛА ПЕДРЕРА НЕ Е СЪЗДАДЕНА ОТ ГАУДИ.

През следващата половин минута приборът започна да извайва в скалите характерния органичен облик на Каса Мила. После вълните нахлуха вътре, образуваха кухни и помещения като пещери, в които водопади изсякоха стълбища, поникнаха увивни растения, които се преплетоха в железни парапети, подовете се покриха с килими от мъх.

Накрая камерата се отдръпна обратно в морето и разкри Каса Мила в днешния ѝ вид — „каменната кариера“, изваяна от грамадна планина.

— ЛА ПЕДРЕРА — ПРИРОДНИЯТ ШЕДЪОВЪР

Робърт трябваше да признае, че Едмънд бе имал усет за драматизъм. Този компютърно генериран филм го изпълни с желание отново да посети прочутата сграда.

Той насочи вниманието си към пътя, пресегна се и като изключи автопилота, отново пое управлението.

— Дано онова, което търсим, е в апартамента на Едмънд. Трябва да открием паролата.

50.

Командир Диего Гарса водеше четиримата въоръжени агенти от Гуардия Реал по Пласа де ла Армерия, като гледаше право напред и не обръщаше внимание на шумните репортери зад оградата, които бяха насочили телевизионните си камери към него между вертикалните пръчки и с викове настояваха за коментар.

„Поне ще видят, че някой предприема действия“.

Когато стигнаха до катедралата, главният вход се оказа заключен — нищо чудно в този час — и Гарса заблъска по вратата с дръжката на пистолета си.

Никакъв отговор.

Той продължи да удря.

Накрая ключалката се превъртя и вратата се отвори. Командирът се озова лице в лице с чистачка, която изглеждаше разбираемо уплашена от малката армия пред входа.

— Къде е епископ Валдеспино? — попита Гарса.

— Тъъ... нямам представа — отвърна жената.

— Знам, че е тук — заяви началникът на Гуардия Реал. — И с него е принц Хулиан. Не си ли ги виждала?

Тя поклати глава.

— Току-що идвам. Чистя в събота вечер след...

Гарса се провря покрай нея и нареди на хората си да се разгърнат из сумрачната църква.

— Заключи вратата — каза на чистачката. — И не ни се пречкай.

После зареди оръжието си и тръгна право към кабинета на Валдеспино.

Моника Мартин стоеше пред диспенсера за вода в подземния контролен център на двореца оттатък площада и пушеше. Поради разгърналото се в Испания либерално движение за „политическа коректност“ пушенето в офисите беше забранено, но при този

инкриминиращ потоп, който в момента заливаше двореца, тя можеше да си позволи някое и друго откраднато дръпване.

И петте телевизионни канала на редицата монитори с изключен звук продължаваха да отразяват покушението срещу Едмънд Кърш, като безкрайно повтаряха кадрите на жестокото му убийство. Разбира се, всяко излъчване се предшестваше от обичайното предупреждение:

ВНИМАНИЕ: Следващите материали съдържат
кадри, които може да не са подходящи за всички зрители.

„Безсрамници“ — помисли си тя. Знаеше, че тези предупреждения не са проява на тактичност от страна на телевизията, а хитри реклами, гарантиращи, че никой зрител няма да превключи канала.

Дръпна от цигарата, като местеше погледа си от монитор на монитор. Повечето телевизии цитираха роящите се конспиративни теории с гръмки заглавия в течащи в долния край на екрана текстове.

Футуристът убит от Църквата?
Научното откритие изгубено завинаги?
Убиецът нает от кралското семейство?

„От вас се очаква да отразявате новините — измърмори тя наум. — А не да разпространявате клеветнически слухове под формата на въпроси“.

Винаги беше вярвала в значението на отговорната журналистика като крайъгълен камък на свободата и демокрацията и затова редовно се разочароваше от журналисти, които разпалваха страстите, като разпространяваха абсурдни идеи — и избягваха съдебно преследване, като просто представяха нелепите твърдения като въпроси.

Правеха го дори уважаваните научни канали, които питаха своите зрители: „Възможно ли е този храм в Перу да е построен от древни извънземни?“

„Не! — искаше да изкрещи на телевизора Мартин. — *Не* е възможно! Стига сте задавали идиотски въпроси!“

На един от екраните видя, че Си Ен Ен полагат усилия да проявяват почтеност.

Да си спомним за Едмънд Кърш.
Пророк. Визионер. Творец.

Взе дистанционното и увеличи звука.

— ... човек, който обичаше изкуството, технологиите и иновациите — със скръбно изражение говореше водещият. — Човек, чиято почти свръхестествена способност да предвижда бъдещето му спечели световна известност. Според неговите колеги се е сбъднало всяко предвиждане на Едмънд Кърш в областта на компютърните науки.

— Точно така, Дейвид — включи се неговата партньорка. — Ще ми се да можехме да кажем същото и за неговите предвиждания за *собствения* му живот.

Пуснаха архивни кадри с пращания от здраве загорял Едмънд Кърш, който даваше интервю на тротоара пред Рокфелеровия център в Ню Йорк.

— Днес ставам на трийсет години, а средната продължителност на живота е едва шейсет и осем. Заради бъдещото развитие на медицината, методите за удължаване на живота и регенерирането на теломерите обаче аз предвиждам, че ще доживея сто и десетия си рожден ден. И до такава степен съм убеден в това, че преди малко резервирах ресторанта „Рейнбоу Рум“ за тържеството, което ще организирам тогава. — Кърш се усмихна и вдигна поглед към върха на небостъргача. — Платих цялата сметка *осемдесет* години по-рано, плюс инфлационната корекция.

Разнесе се мрачният глас на водещата.

— Както гласи старата поговорка, човек предполага, Господ разполага.

— Абсолютно вярно — съгласи се колегата ѝ. — И не стига интригата, която се заплита около смъртта на Кърш, но се носят и какви ли не догадки за характера на неговото откритие. — Той

настойчиво се вторачи в камерата. — Откъде идваме? Къде отиваме? Два въпроса, които пленяват въображението.

— И за да потърсим техния отговор, в студиото сме поканили две високообразовани дами, едната свещенослужителка от Епископалната църква във Вермонт, а другата еволюционна биоложка от Калифорнийския университет в Лос Анджелис — развълнувано съобща водещата. — Ще чуем техните коментари след рекламите.

Мартин вече знаеше какви ще са коментарите им. „Напълно противоположни, иначе нямаше да ги поканите в предаването си“. Свещенослужителката несъмнено щеше да каже нещо от рода на „Ние идваме от Бог и отиваме при Бог“, а биоложката щеше да отговори: „Ние сме еволюирали от маймуните и някой ден ще изчезнем“.

„Няма да докажат нищо, обаче зрителите са готови да гледат какво да е, стига да е достатъчно шумно рекламирано“.

— Моника! — разнесе се гласът на Суреш.

Тя се обърна и видя, че директорът на отдел „Електронна сигурност“ почти тичешком завива зад ъгъла.

— Какво има?

— Току-що ми се обади епископ Валдеспино — задъхано каза той.

Мартин изключи звука на телевизора.

— Епископът се е обадил... точно на *теб*? Каза ли ти какви ги върши, по дяволите?

Суреш поклати глава.

— Не го попитах и той не ми обясни. Обаждаше се да види дали мога да проверя нещо на телефонните ни сървъри.

— Не разбирам.

— Нали знаеш, че КонспирасиНет постнаха материал, според който някой от двореца позвънил в „Гугенхайм“ малко преди началото на презентацията на Кърш и поискал Амбра Видал да добави името на Авила в списъка на гостите?

— Да. И аз те помолих да проучиш този въпрос.

— Е, Валдеспино ме помоли за същото — искаше да вляза в записите на телефонната централа, да открия този разговор и да се опитам да установя *откъде* в двореца е бил проведен, за да получим по-добра представа кой може да е позвънил.

Мартин се обърка, тъй като смяташе, че самият Валдеспино е най-вероятният заподозрян.

— Според „Гугенхайм“ тази вечер на музейната рецепция получили обаждане от основния номер на кралския дворец. Има го в паметта на телефона им. И тъкмо тук е проблемът. Проверих в нашите записи за изходящи обаждания по същото време. — Суреш поклати глава. — Нищо. Нито едно. Някой е *изтрил* записа за обаждането от двореца до „Гугенхайм“.

Пиарката се взря в колегата си.

— Кой има *достъп* до централата?

— Точно това ме попита и Валдеспино. И аз му казах истината. Че като шеф на отдела бих могъл да го изтрия аз, обаче не съм го направил. И че единственият друг човек, който има достъп до тези записи, е командир Гарса.

Тя го зяпна.

— Смяташ, че *Гарса* е пипал в телефонните ни записи, така ли?

— Има логика — отвърна Суреш. — В края на краищата неговата работа е да защитава двореца и сега, ако се проведе разследване, що се отнася до нас, такова обаждане не е имало. Формално погледнато, това напълно ни оневинява. Изтриването на записа ни спестява огромни неприятности.

— Нищо не ни спестява! — отсече пиарката. — Няма никакво съмнение, че такъв разговор е бил проведен! Амбра е включила Авила в списъка на гостите! И от рецепцията на „Гугенхайм“ ще потвърдят...

— Всичко това е вярно, но каква тежест има думата на някаква млада музейна рецепционистка срещу целия кралски дворец? Що се отнася до нашите записи, такова обаждане просто не е имало.

Категоричното заключение на Суреш й се струваше прекалено оптимистично.

— И ти си обяснил всичко това на Валдеспино, така ли?

— Това е самата истина. Казах му, че независимо дали се е обаждал Гарса, той, изглежда, е изтрил записа, за да защити двореца... След като затворих обаче, се сетих за нещо друго.

— Какво?

— Формално погледнато, достъп до сървъра има *още* един човек. — Той се огледа нервно и се приближи до нея. — Принц Хулиан разполага с кодове за достъп до всички системи.

— Това е нелепо!

— Знам, че звучи шантаво, само че по това време принцът е бил сам в апартамента си. Спокойно може да се е обадил, а после да се е логнал в сървъра и да е изтрил записа. Софтуерът е елементарен, а принцът е много по-печен в модерните технологии, отколкото си мислят хората.

— Суреш, сериозно ли смяташ, че принц Хулиан, бъдещият крал на Испания, *лично* е пратил наемник в музея „Гугенхайм“, за да убие Едмънд Кърш? — сопна му се тя.

— Не знам — отвърна той. — Казвам само, че е възможно.

— Защо му е на принц Хулиан да прави такова нещо?!

— Тъкмо ти не би трябвало да задаваш този въпрос, след като се налагаше да се занимаваш с негативните реакции в медиите, задето Амбра и Едмънд Кърш прекарват толкова много време заедно.

— Отношенията им са били чисто делови!

— В политиката общественото мнение е всичко — ти си ме учила на това. И двамата с теб сме наясно, че предложението за брак не донесе на принца онзи имидж, на който се е надявал.

Телефонът на Суреш изпиука и докато четеше полученото съобщение, на лицето му се изписа смаяно изражение.

— Какво става? — попита Мартин.

Той безмълвно се завъртя и се втурна към контролния център.

— Суреш! — Пиарката угаси фаса, затича се след него и го настигна при работната маса на един от неговите хора. На монитора течеше запис от охранителна камера.

— Къде е това? — попита тя.

— Задният изход на катедралата — поясни техникът. — Преди пет минути.

Мартин и Суреш се наведоха напред, за да гледат по-отблизо. На екрана от църквата излезе млад дякон и забърза по сравнително тихата Кале Майор, отключи един стар и очукан опел седан и се вмъкна зад волана.

„Добре де, просто се прибира вкъщи след богослужението — помисли си пиарката. — Какво от това?“

Опелът потегли, измина кратко разстояние и спря необичайно близо до задния изход на катедралата — същия, през който преди малко беше излязъл дяконът. В следващия момент оттам се измъкнаха

две тъмни приведени фигури и се метнаха на задната седалка на колата. Нямаше никакво съмнение, че това са епископ Валдеспино и принц Хулиан.

След секунди опелът потегли и изчезна зад ъгъла.

51.

Извисяващ се като грубо изсечена планина на ъгъла на Карер де Провенса и Пасейг де Грасия, проектираният през 1906 година шедьовър на Гауди, известен като Каса Мила, едновременно е жилищен дом и безценно произведение на изкуството.

Замислена от архитекта като непрекъсната крива линия, девететажната сграда лесно се разпознава по нагънатата си варовикова фасада. Нейните заоблени балкони и неправилни геометрични форми ѝ придават органичен облик, сякаш през хилядолетията безпощадните ветрове са издълбали кухни и вдлъбнатини като в пустинен каньон.

Въпреки че шокиращият модернистичен дизайн на Гауди отначало не допаднал на местните жители, Каса Мила получила одобрението на световната критика и скоро се превърнала в едно от най-ярките архитектурни бижута на Барселона. Пере Мила, индустриалецът, който поръчал на Гауди сградата, трийсет години живял в най-големия апартамент и давал останалите двайсет жилища под наем. Пасейг де Грасия 92 до ден-днешен се смята за един от най-скъпите и заветни адреси в цяла Испания.

Докато шофираше теслата на Кърш по булеварда, сравнително пуст в този час, Робърт Лангдън усещаше, че приближават. Пасейг де Грасия беше барселонската версия на парижката Шанз-Елизе — най-широката и великолепна улица, безупречно поддържана и фланкирана от дизайнерски бутици.

Шанел... Гучи... Картие... Лоншан...

Лангдън най-после я видя — на двеста метра пред тях.

Дискретно осветена отдолу, светлата варовикова фасада с издължени балкони на Каса Мила веднага изпъкваше на „правоъгълния“ фон на квартала — сякаш прелестен къс океански корал е бил изхвърлен на брега и се е озовал сред бетонни блокчета.

— Точно от това се опасявах. — Амбра нервно посочи напред. — Виж!

Лангдън сведе очи към широкия тротоар пред Каса Мила. Там бяха паркирани пет-шест телевизионни буса и множество репортери съобщаваха новините на живо, като използваха дома на Кърш за фон. Неколцина охранители държаха навалицата на разстояние от входа. Смъртта на Едмънд явно превръщаше в новина всичко, свързано с него.

Робърт се заоглежда в търсене на място за паркиране, но напразно.

— Наведи се — каза той на Амбра, разбрал, че не му остава друго, освен да мине точно край ъгъла, където са се струпали репортерите.

Тя се изхлузи от седалката и клекна на пода. Докато подминаваше оживения ъгъл, професорът извърна глава и каза:

— Май са обкръжили целия главен вход. Няма да успеем да влезем.

— Завийте надясно — с бодра самоувереност се обади Уинстън.
— Предполагах, че ще се случи така.

Блогърът Ектор Марсано тъжно гледаше нагоре към последния етаж на Каса Мила. Още не можеше да приеме, че Едмънд Кърш наистина е мъртъв.

От три години Ектор водеше рубриката за нови технологии в Barcinno.com — популярна платформа за съвместна работа на барселонските предприемачи и иновативни компании. Фактът, че великият Едмънд Кърш живее в Барселона, го караше да се чувства като че ли работи в нозете на самия Зевс.

За пръв път се бе срещнал с Кърш преди повече от година, когато легендарният футурист любезно се съгласи да говори на водещото месечно събитие на Барсино — „Вечер на издънките“, семинар, на който най-преуспяващият предприемач откровено разказваше за най-големия си провал. Кърш срамежливо призна пред публиката, че за шест месеца е похарчил над четиристотин милиона долара, за да осъществи мечтата си да създаде Е-Уейв, квантов компютър с толкова голяма изчислителна мощност, че да позволи безпрецедентно развитие във всички области на науката и особено на моделирането на комплексни системи.

— Боя се, че моят квантов скок в квантовите компютри засега е квантов провал — точно така беше казал.

Тази вечер, когато чу, че Кърш се готви да оповести революционно откритие, Ектор развълнувано си помисли, че може да е свързано с Е-Уейв. „Дали е открил разковничето?“ Но след философското встъпление на презентацията блогърът разбра, че се отнася за съвсем друго нещо.

„Дали някога ще узнаем какво е открил?“ — мислеше си той. Изпитваше такава скръб, че беше дошъл при дома на Кърш — не да блогира, а да отдаде почит.

— Е-Уейв! — извика наблизо някой. — Е-Уейв!

Струпалите се репортери започнаха да сочат с ръце и да снимат с камерите си лъскава черна тесла, която бавно пресичаше площада и се приближаваше към навалищата с ослепителните си халогенни фарове.

Ектор изумено зяпна познатата кола.

Тази тесла модел X с регистрационен номер Е-УЕЙВ беше толкова известна в Барселона, колкото папамобилът — в Рим. Кърш често паркираше демонстративно на Карер де Провенса пред бижутерския магазин „ДАНИЕЛ ВиОР“, слизаше да раздава автографи и после взривяваше тълпата, като оставяше теслата сама да измине програмирания маршрут нататък по улицата, да пресече широкия тротоар — сензорите ѝ засичаха всички пешеходци или препятствия, — да отвори гаражния портал и да се спусне по спираловидната рампа в частния гараж под Каса Мила.

Макар че всички тесли имаха опция за автоматично паркиране — те без усилие отваряха гаражните врати, влизаха вътре и се изключваха, — Едмънд самоуверено бе хакнал системата на колата си, въвеждайки по-сложен маршрут.

„Всичко това е част от шоуто“.

Тази вечер спектакълът беше доста по-странен. Кърш го нямаше, но *автомобилът* му се бе появил; бавно мина по Карер де Провенса, пресече тротоара към изящната гаражна врата и продължи да напредва, докато хората отпред му правеха път.

Репортери и оператори се втурнаха към колата, вторачваха се през тъмните прозорци и надаваха изненадани викове.

— Празна е! Зад волана няма никой! Откъде е дошла?!

Охранителите на Каса Мила очевидно и преди бяха присъствали на това зрелище и отблъсваха хората от теслата и отварящата се гаражна врата.

Празната пълзяща към гаража кола на Кърш напомняше на Ектор за куче, което се връща вкъщи, след като е изгубило своя стопанин.

Безшумно като призрак автомобилът влезе в гаража и тълпата избухна в аплодисменти, видяла как любимата кола на Едмънд, както толкова много пъти преди, се спуска по спиралната рампа и изчезва в най-стария подземен паркинг в Барселона.

— Не знаех, че страдаш от клаустрофобия — прошепна Амбра, докато лежеше на пода до Лангдън. Бяха се заврели между втория и третия ред седалки и се криеха под черното винилово покривало, което тя беше извадила от багажника.

— Ще издържа — с разтреперан глас успя да отговори професорът, който повече се страхуваше от движещата се на автопилот кола, отколкото от това тясно пространство. Усещаше спускането ѝ по стръмната спирална рампа и се боеше, че всеки момент ще се блъснат.

Преди две минути, когато паркираха пред бижутерския магазин „ДАНИЕЛ ВиОР“ на Карер де Провенса, Уинстън им даде кристално ясни инструкции.

Без да слизат от теслата, двамата се прехвърлиха отзад и после Амбра само с едно натискане на клавиш на телефона задейства автоматичното паркиране.

Свит в мрака, Робърт усети, че колата бавно потегля по улицата. И когато тялото на Амбра се притисна към него, той не можеше да не си спомни своето първо тийнейджърско преживяване на задна седалка с красиво момиче. „Тогава бях още по-нервен“ — помисли си Лангдън. Каква ирония, като се имаше предвид, че сега лежеше на пода на движещ се на автопилот джип заедно с бъдещата кралица на Испания.

Спуснаха се до края на рампата, направиха няколко бавни завоя и спряха.

— Пристигнахте — съобщи Уинстън.

Амбра мигновено отметна покривалото, надигна се предпазливо и надзърна през прозореца.

— Чисто е — заяви и слезе от колата.

Лангдън я последва с огромно облекчение.

— Асансьорите са в централното фоайе — каза тя и посочи изходната рампа.

Неговото внимание обаче внезапно беше привлечено от напълно неочаквана гледка. На бетонната стена на този подземен гараж точно пред паркинг мястото на Едмънд висеше картина на крайморски пейзаж в елегантна рамка.

— Едмънд е украсил паркинг мястото си с *картина*?!

Амбра кимна.

— И аз се учудих. Той ми каза, че така всяка вечер вкъщи го посрещала сияйна красота.

Робърт се позасмя. „Ергенска му работа!“

— Художникът е човек, когото Едмънд изключително уважава — осведоми го Уинстън, чийто глас автоматично се беше прехвърлил в джиесема на Кърш, който носеше Амбра. — Познахте ли го?

Лангдън не го беше познал. Картината бе просто добър акварелен пейзаж — нямаше нищо общо с обичайния авангарден вкус на приятеля му.

— Това е Чърчил — каза Амбра. — Едмънд постоянно го цитираше.

„Чърчил“. Трябваше да минат няколко секунди, докато професорът осъзнае, че тя говори за самия Уинстън Чърчил, прочутия британски държавник, който освен герой от войната, историк, оратор и Нобелов лауреат, бе притежавал забележителна дарба на художник. Робърт си спомни как веднъж Едмънд бе цитирал премиера на Великобритания в отговор на нечия забележка, че вярващите го мразели: „Имате врагове? Добре. Това означава, че сте отстоявали мнението си за нещо!“

— Едмънд най-много се впечатляваше от разностранните таланти на Чърчил — прибави Уинстън. — Хората рядко проявяват способности в толкова разнородни дейности.

— Затова ли Едмънд те е нарекъл Уинстън?

— Точно така — потвърди компютърът. — Това е изключителен комплимент от негова страна.

„Добре че попитах“ — помисли си Лангдън, който беше предполагал, че името е алузия за Уотсън — компютъра на Ай Би Ем, спечелил телевизионната игра „Опасност!“ преди десет години. Днес

Уотсън несъмнено се смяташе за първобитна едноклетъчна бактерия на еволюционната скала на синтетичния интелект.

— Е, добре. — Той посочи асансьорите. — Да се качим горе и да се опитаме да открием онова, за което сме дошли.

Точно в този момент намиращият се в Катедрал де ла Алмудена командир Диего Гарса притискаше джиесема към ухото си и смаяно слушаше пиарката на двореца Моника Мартин.

„Валдеспино и принц Хулиан са напуснали охранявания дворецов комплекс?!“

Началникът на Гуардия Реал нямаше представа какво са намислили.

„Пътуват в Мадрид с колата на някакъв дякон?! Пълно безумие!“

— Можем да се свържем с пътна полиция — предложи Мартин. — Суреш смята, че те могат да ги открият с трафик камерите...

— Не! — прекъсна я Гарса. — Прекалено е опасно да съобщаваме на *кого* и *да* било, че принцът е извън двореца без охрана! Главната ни грижа е неговата сигурност.

— Ясно — отвърна пиарката. Гласът ѝ, който знае защо, изведнъж прозвуча нервно. — Трябва да знаете още нещо. Става дума за липсващ запис за телефонен разговор.

— Чакай малко — каза командирът, разсеян от появата на четиримата агенти от Гуардия Реал, които го хвърлиха в изумление, като го обкръжиха. Преди да успее да реагира, собствените му агенти вече му бяха взели пистолета и телефона.

— Командир Гарса — каза старшият агент. — Имам пряка заповед да ви арестувам.

52.

Каса Мила е построена във формата на знака за безкрайност — крива линия, която се извива обратно и образува две огънати празни пространства в сградата. Тези открити атриуми са дълбоки близо трийсет метра, набръчкани са като частично срутени тунели и от въздуха приличат на две огромни пропасти в покрива.

Лангдън стоеше в по-тесния атриум и гледката нагоре определено му действаше смущаващо — все едно е заседнал в гърлото на гигантски звяр.

Каменният под също беше неравен. В атриума се издигаше вито стълбище с парапет от ковано желязо, чиято решетъчна конструкция приличаше на несиметрични килийки на сюнгер. Над парапета се разливаше малка джунгла от висящи растения и перести палми, които сякаш се канеха да погълнат цялото пространство.

„Жива архитектура“ — помисли си той, като се удивляваше на способността на Гауди да придаде на творбите си почти биологичен облик.

Погледът му отново се плъзна нагоре по извиващите се стени на „пропастта“, където мозайката от кафяви и зелени плочки се редуваше с приглушени фрески, изобразяващи растения и цветя, сякаш устремени към издължения къс нощно небе.

— Асансьорите са насам — прошепна му Амбра и го поведе покрай стената на атриума. — Апартаментът на Едмънд е на последния етаж.

Когато се качиха в смущаващо тясната кабина, Робърт си представи мансардата. Веднъж беше ходил там, за да разгледа откритата наскоро малка изложба за Гауди. Доколкото си спомняше, това бе мрачен лабиринт от помещения почти без прозорци.

— Едмънд можеше да живее *където* си поиска — каза той, когато потеглиха нагоре. — Още не мога да повярвам, че е взел под наем *мансарда*.

— Апартаментът наистина е странен — съгласи се Амбра. — Но както знаеш, Едмънд си беше ексцентрик.

Стигнаха на последния етаж и излязоха в елегантен коридор, след което се качиха по друго вито стълбище на площадка под самия покрив на сградата.

— Тук е. — Тя посочи лъскава метална врата, която нямаше нито брава, нито шпионка. Футуристичният вход изглеждаше напълно неуместно в такава постройка и очевидно беше нововъведение на Кърш.

— Нали каза, че знаеш къде си крие ключа? — попита Робърт.

Амбра повдигна джиесема на Едмънд.

— На същото място, където явно крие всичко.

Допря телефона до вратата, която изпиука три пъти, и Лангдън чу да се отварят няколко резета. Амбра прибра устройството в джоба си и натисна вратата.

— След теб. — И посочи с ръка.

Професорът прекрачи прага и се озова в сумрачно фоайе със стени и таван от светли тухли. Подът беше от камък и въздухът му се стори рядък.

Той продължи навътре в просторно помещение и видя огромна картина, която висеше на задната стена, безупречно осветена от прожектори като в музей.

Лангдън се закова на място.

— Господи боже, това... *оригиналът* ли е?

Амбра се усмихна.

— Да. Мислех да ти го кажа в самолета, но реших да те изненадам.

Онемял, той тръгна към шедьовъра. Картината беше дълга три и половина метра и висока над метър и двайсет — много по-голяма, отколкото си я спомняше от бостънския Музей за изящни изкуства. „Чух, че са я продали на анонимен колекционер, обаче нямах представа, че е Едмънд!“

— Когато за пръв път я видях тук, не можах да повярвам, че Едмънд харесва този стил — каза Амбра. — Но след като вече знам върху какво е работил през последната година, картината ми се струва зловещо уместна.

Робърт смаяно кимна.

Този прочут шедьовър беше една от най-известните творби на френския постимпресионист Пол Гоген — революционен художник, който олицетворяваше движението на символистите от края на XIX век, проправило пътя на модерното изкуство.

Докато се приближаваше към платното, го порази приликата на Гогеновата палитра с входа на Каса Мила — смесица от земно зелени, кафяви и сини багри, — където също беше изобразена натуралистична сцена.

Въпреки странните хора и животни на тази картина погледът на Лангдън веднага се плъзна към горния ляв ъгъл — яркожълто поле, върху което беше написано името на творбата.

Той изумено прочете думите: „D’où Venons Nous / Que Sommes Nous / Où Allons Nous“.

„Откъде идваме? Какво представляваме? Къде отиваме?“

Професорът се зачуди дали ежедневният сблъсък с тези въпроси на прибиране въщи някак си не е вдъхновил някогашния му студент за неговото откритие.

Амбра застана до него пред картината.

— Едмънд казваше, че искал тези въпроси да го мотивират всеки път, когато се прибира у дома.

„Човек не може да не им обърне внимание“ — помисли си Робърт.

Като се имаше предвид на колко видно място е изложил шедьовъра Едмънд, Лангдън се запита дали самата картина не крие някакво указание за откритието на стария му приятел. На пръв поглед сюжетът ѝ изглеждаше прекалено примитивен, за да загатва за постижение на съвременната наука. Широките неравни мазки изобразяваха таитянска джунгла, обитавана от островитяни и животни.

Професорът добре познаваше картината и си спомняше, че според замисъла на Гоген тя трябва да се „чете“ отдясно наляво — в посока, обратна на френския текст. Погледът му бързо проследи фигурите.

Спящото върху камък новородено бебе в десния край символизираше началото на живота. „Откъде идваме?“

В централната част неколцина души на различна възраст бяха заети с неща от ежедневието. „Какво представляваме?“

Отляво седеше самотна грохнала старица, потънала в дълбоко съзерцание, сякаш размишляваше над собствената си тленност. „Къде отиваме?“

Робърт се изненада, че не се е сетил веднага за тази творба, когато Кърш беше описвал характера на откритието си. „Какъв е нашият произход? Каква е съдбата ни?“

Вгледа се в другите образи на картината: кучета, котки и птици, които като че ли не правеха нищо особено; първобитна статуя на богиня на заден план; планина, възлести корени и дървета. И разбира се, прочутата „странна бяла птица“ на Гоген, която стоеше до старицата и според художника изобразявала „безсилието на думите“.

„Безсилни или не, ние сме тук тъкмо заради думи — помисли си Лангдън. — За предпочитане от петдесет и една букви“.

За миг се зачуди дали необичайното заглавие на платното не е свързано пряко с петдесет и една буквената парола, която търсеха, но след като преброи знаците и на френски, и на английски, установи, че не отговарят.

— Добре, търсим един стих — оптимистично заяви Робърт.

— Библиотеката на Едмънд е насам. — Амбра посочи наляво към широк коридор, украсен с изящни мебели и различни произведения на Гауди.

„Едмънд живее в музей?!“ Лангдън все още не можеше напълно да осмисли този факт. Мансардата на Каса Мила не беше особено уютно местенце. Построена изцяло от камък и тухли, тя представляваше оребрен тунел — пръстен от двеста и седемдесет параболични арки с различна височина, разположени на около метър една от друга. Почти нямаше прозорци и въздухът му се струваше сух и стерилен — очевидно се филтрираше с оглед защитата на творбите на Гауди.

— Веднага идвам — отвърна той. — Първо трябва да потърся тоалетната.

Амбра неловко се озърна назад към входа.

— Едмънд винаги ме е молил да използвам тоалетната във фойето на сградата... кой знае защо, не искаше да влизам в неговата.

— Това е ергенска квартира — банята му сигурно е разхвърляна и го е било срам.

Амбра се усмихна.

— Е, мисля, че е натам. — И кимна към един съвсем тъмен тунел в посока обратна на библиотеката.

— Благодаря. Ей сега идвам.

Амбра тръгна към кабинета на Кърш, а Лангдън по тесния коридор — проход от тухлени арки, които му напомняха за подземна пещера или средновековни катакомби. Докато вървеше по каменния под, в основата на всяка параболична арка злоещо се включваха лампи със сензори за движение и меко осветяваха пътя му.

Мина покрай елегантна читалня, малък фитнес и дори кухненски килер. Навсякъде имаше различни подставки с рисунки, архитектурни скици и триизмерни модели на проектите на Гауди.

Когато стигна до една осветена масичка с *биологични* експонати обаче, Робърт се закова на място, изненадан от изложените предмети — вкаменелост на праисторическа риба, изящна черупка на наутилус и змийски скелет. В първия момент си помисли, че Едмънд сам ги е поставил там, може би във връзка с проучването си върху произхода на живота, но после видя обяснителната анотация и разбра, че тези неща са принадлежали на Гауди и отразяват различни архитектурни елементи на сградата — рибешките люспи бяха плочките на стените, наутилусът — спиралната рампа в гаража, а състоящият се от стотици прешлени змийски скелет беше същият този коридор, в който се намираше в момента Лангдън.

Бяха цитирани скромните думи на архитекта:

Нищо не е измислено, защото всичко първо е записано в природата.

Оригиналността се състои във връщане към произхода.

АНТОНИО ГАУДИ

Робърт отправи поглед към виещия се оребрен коридор и отново изпита усещането, че се намира в живо същество.

„Идеалният дом за Едмънд — реши той. — Изкуство, вдъхновено от науката“.

Когато тръгна по първия завой на змиевидния тунел, пространството се разшири и активираните от движение лампи го

осветиха. Вниманието му веднага се насочи към огромна стъклена витрина в средата.

„Модел на провес“ — помисли Робърт. Винаги го бяха удивлявали тези находчиви прототипи на Гауди. „Провес“ беше архитектурен термин за крива линия, образувана от въже, повесено между две точки — като хамак или плюшен ограничител в театър.

На горния капак на витрината пред него бяха закачени десетки вериги, които образуваха подковообразни очертания. Тъй като силата на опън беше обратна на натиска, Гауди бе имал възможност да изучава точната форма на естествено увисналата от собствената си тежест верига и да я използва като решение на архитектурните предизвикателства на гравитационния натиск.

„Само че е нужно вълшебно огледало“ — каза си Лангдън, докато се приближаваше към витрината. Както очакваше, основата ѝ имаше огледална повърхност, която обръщаше наопаки целия модел — и магически превръщаше увисналите дъги в арки.

В случая, досети се той, това представляваше обърнат наопаки изглед отгоре на устремената към небето Базилика де ла Саграда Фамилия на Гауди, чиито плавно заострящи се кули най-вероятно бяха проектирани въз основа на този модел.

След като продължи по коридора, професорът се озова в елегантна спалня с антикварен креват с балдахин, гардероб от черешово дърво и инкрустиран скрин. Стените бяха украсени със скици на Гауди, които явно бяха музейни експонати.

Тук единственото произведение на изкуството, донесено от самия Едмънд, изглежда, беше закаченият над леглото голям калиграфски изпълнен цитат. Робърт прочете първите три думи и веднага позна източника.

БОГ Е МЪРТЪВ. БОГ ЩЕ ОСТАНЕ МЪРТЪВ. И Е УБИТ ОТ НАС. КАК ЩЕ НАМЕРИМ
УТЕХА, НИЕ, АРХИУБИЙЦИТЕ?

НИЦШЕ

„Бог е мъртъв“ бяха трите най-популярни думи, написани от Фридрих Ницше, прочутия германски философ атеист от XIX век.

Известни бяха неговите унищожителни критики на религията, както и размислите му за науката, особено за Дарвиновата еволюция, която според него довела човечеството до ръба на ниҳилизма, осъзнаването, че животът няма смисъл и висша цел и не е пряко доказателство за съществуването на Бог.

Когато видя цитата над леглото, Лангдън се зачуди дали поради собствените си антирелигиозни нападки Кърш не е бил разкъсван от противоречия за ролята си в избавянето на света от Господ.

Цитатът на Ницше, спомни си той, свършваше с думите: „Величието на това дело не е ли прекалено голямо за нас? Не трябва ли самите ние да станем богове, просто за да изглеждаме достойни за него?“

Дръзката идея, че човекът трябва да *стане* Бог, за да убие Бог, съставляваше същината на философията на Ницше и може би отчасти обясняваше комплексите за божественост, от които бяха страдали толкова много технически гении като Едмънд. „Онези, които ликвидират Бог... трябва да са богове“.

Докато размишляваше за това, му хрумна още нещо.

„Ницше не е само философ — а и поет!“

Самият Лангдън имаше „Паунът и биволът“, антология от двеста седемдесет и пет стихотворения и афоризми на Ницше за Бог, смъртта и човешкия разум.

Бързо преброи буквите в цитата над леглото. Бяха повече, но въпреки това го обзе надежда. „Възможно ли е Ницше да е авторът на стиха, който търсим? В такъв случай би трябвало да намерим книга с неговата поезия в кабинета на Едмънд“. Така или иначе, щеше да помоли Уинстън да влезе в някоя онлайн антология на германския философ и да потърси стих от петдесет и една букви.

Нетърпелив да отиде при Амбра и да сподели предположенията си с нея, професорът тръгна към тоалетната до спалнята.

Когато влезе, лампите се включиха и осветиха изящно украсено помещение с мивка, душ-кабина и тоалетна чиния.

Погледът му веднага попадна върху ниска антикварна масичка, отрупана с тоалетни принадлежности и лични вещи. Когато ги видя, той ахна и отстъпи назад.

„Господи, Едмънд... не“.

Масичката приличаше на нелегална лаборатория за дрога — използвани спринцовки, шишенца с хапчета, празни капсули и даже окървавен парцал.

Сърцето му се сви.

„Едмънд е бил наркоман?!“

Робърт знаеше, че напоследък наркоманията е станала ежедневие дори сред богатите и известните. Хероинът струваше по-малко от бирата и хората се тъпчеха с опиоидни обезболяващи все едно са ибупрофен.

„Това определено обяснява неотдавнашното му отслабване“ — помисли си той, като се чудеше дали Кърш не се е преструвал, че е станал веган, само за да оправдае измършавяването си и хлътналите си очи.

Отиде при масичката, вдигна едно от шишенцата и прочете етикета, като очакваше да е някой от масовите опиоиди като оксиконтин или перкосет.

На етикета обаче пишеше „Доцетаксел“.

Озадачен, той взе друго шишенце. Гемцитабин.

„Какво е това?“ Надписът на третото шишенце обаче му беше известен: „Флуороурацил“.

Той се вцепени. Беше чувал за флуороурацила от свой колега в Харвард и внезапно го обзе ужас. В следващия момент забеляза въргалящата се сред лекарствата брошура. Заглавието ѝ гласеше: „Веганството забавя ли рака на панкреаса?“

Проумял истината, Робърт зяпна.

Едмънд не беше наркоман.

Неговият приятел тайно се бе лекувал от рак.

53.

Амбра Видал стоеше на меката светлина в мансардата и плъзгаше поглед по редиците томове, покриващи стените в библиотеката на Едмънд.

„Книгите са повече, отколкото бяха при последното ми идване тук“.

Кърш беше превърнал един широк участък от виещия се коридор в изумителна библиотека с лавици, вградени между вертикалните носещи колони на сводовете на Гауди.

„Като че ли е имал намерение завинаги да живее тук“.

Вперила очи в плътно запълнените рафтове, Амбра осъзна, че търсенето на любимия стих на Едмънд ще им отнеме наистина много време. Обикаляше и четеше гръбчетата на книгите, но не виждаше нищо друго освен научни изследвания за произхода на вселената, съзнанието и изкуствения интелект:

ГОЛЯМАТА КАРТИНА
СИЛИТЕ НА ПРИРОДАТА
ПРОИЗХОД НА СЪЗНАНИЕТО
БИОЛОГИЯ НА ВЯРАТА
ИНТЕЛИГЕНТНИ АЛГОРИТМИ
НАШЕТО ПОСЛЕДНО ИЗОБРЕТЕНИЕ

Стигна до края на едно от запълнените с лавици пространства и заобиколи, за да продължи със следващото. Тук също имаше колекция от книги на различна научна тематика: термодинамика, химия, психология.

„Изобщо няма поезия“.

Забелязала, че от известно време Уинстън се е умълчал, тя извади джиесема на Кърш.

— Уинстън? Още ли сме във връзка?

— Тук съм — прозвуча гласът с британски акцент.

— Едмънд наистина ли е чел всички тези книги в библиотеката му?

— Да, така ми се струва — отвърна компютърът. — Той беше ненаситен потребител на текстове и наричаше тази библиотека „трофейна зала на знанието“.

— Някъде тук случайно да има *поезия*?

— Единствените конкретни заглавия, за които ми е известно, са научни публикации, които Едмънд ме молеше да чета в електронен формат, за да можем да обсъждаме съдържанието им — упражнение, което по-скоро имаше за цел моето образование, отколкото неговото. За съжаление не разполагам с каталог на цялата библиотека, така че няма друг начин да намерите онова, което търсите, освен да прегледате книгите една по една.

— Ясно.

— Докато търсите, има нещо, което, струва ми се, ще представлява интерес за вас — гореща новина от Мадрид за вашия годеник, принц Хулиан.

— Какво става? — Евентуалното участие на Хулиан в убийството на Кърш продължаваше да я измъчва. „Няма доказателства — напомни си тя. — Нищо не потвърждава, че Хулиан е замесен в добавянето на името на Авила в списъка на гостите“.

— Току-що съобщиха, че пред кралския дворец започва демонстрация — осведоми я Уинстън. — Уликите все още предполагат, че покушението срещу Едмънд тайно е организирано от епископ Валдеспино, сигурно с помощта на някого от двореца, може би дори на самия принц. Събират се много почитатели на Кърш. Погледнете.

На дисплея на смартфона се появиха кадри с гневни демонстранти пред портала на двореца. Един от тях носеше лозунг на английски: „ПИЛАТ ПОНТИЙСКИ Е УБИЛ ВАШИЯ ПРОРОК — **А ВИЕ УБИХТЕ НАШИЯ!**“

Други развяваха спални чаршафи, на които със спрей беше написана една дума — APOSTASÍA, придружена от символ, който в момента масово се появяваше по мадридските тротоари.

„Apostasía“ означаваше на испански „измяна“ — напоследък популярен боен вик на либералната младеж в Испания. „Долу Църквата!“

— Хулиан направил ли е вече изявление? — попита Амбра.

— Това е един от проблемите — отвърна Уинстън. — Ни вест, ни кост нито от Хулиан, нито от епископа и когото и да е друг от двореца. Това упорито мълчание поражда подозрение у всички. Любителите на конспиративни теории са се развихрили и националната преса вече започва да пита къде сте *вие* и защо също не давате изявление за събитията.

— Аз ли?! — Амбра се ужаси от самата мисъл за това.

— Вие сте *свидетелка* на убийството. Вие сте бъдещата кралица и голямата любов на принц Хулиан. Обществеността иска да ви чуе да казвате, че сте убедена в невинността на престолонаследника.

Инстинктът ѝ подсказваше, че Хулиан не може да е знаел за готвеното покушение срещу Едмънд. Когато си спомняше за периода им на ухажване, тя виждаше един нежен и искрен мъж — да, наивен и романтично импулсивен, но в никакъв случай убиец.

— Подобни въпроси се поставят и за професор Лангдън — продължи компютърът. — Медиите питат защо професорът е изчезнал без коментар, особено след като е изиграл такава роля в презентацията на Едмънд. Няколко блога за конспиративни теории предполагат, че изчезването му може всъщност да е свързано с неговото участие в убийството на Кърш.

— Но това е безумно!

— Темата набира инерция. Тази теория се основава на факта, че Лангдън е издирвал Светия Граал и Исусовия род. Салическите

потомци на Христос явно имат исторически връзки с карлисткото движение и татуировката на убиеца...

— Стига — прекъсна го Амбра. — Това е пълен абсурд.

— Други пък предполагат, че Лангдън е изчезнал, защото тази вечер самият той се е превърнал в *мишена*. Всички са станали самозвани детективи. В момента голяма част от света съвместно умува какви загадки е разкрил Едмънд... и кой е искал да му запуши устата.

Вниманието на Амбра беше привлечено от стъпките на Робърт, които енергично се приближаваха по виещия се коридор. Тя се завъртя точно в мига, в който професорът се появи иззад ъгъла.

— Амбра? — напрегнато извика той. — Знаеш ли, че Едмънд е бил тежко болен?

— Болен ли? — сепна се тя. — Не.

Лангдън ѝ разказа на какво се е натъкнал в банята.

Тази новина я порази.

„Рак на панкреаса? Затова ли Едмънд беше толкова блед и слаб?“

Не можеше да повярва, че Кърш не ѝ е казал нищо за болестта си. Сега разбираше манията му за работохолизъм през последните няколко месеца. „Едмънд е знаел, че времето му изтича“.

— Уинстън? — попита тя. — Ти знаеше ли за заболяването на Едмънд?

— Да — без колебание потвърди компютърът. — Пазеше го в пълна тайна. Когато научи преди двайсет и два месеца, той веднага промени начина си на хранене и започна да работи много по-интензивно. Пренесе се в тази мансарда, където дишаше филтриран въздух и имаше защита от ултравиолетова радиация. Трябваше да стои на тъмно колкото може повече, защото от лекарствата имаше чувствителност към светлина. Лекарите му даваха доста по-малко време. Наскоро обаче започна да се предава. Анализирах състоянието му въз основа на емпиричния материал, който събрах от световните база данни за рака на панкреаса, и изчислих, че му остават да живее девет дни.

„Девет дни — изуми се Амбра. Обзеха я угризения, че беше взимала на подбив веганската му диета и прекомерната му работа. — Той е бил болен, водел е жестока надпревара, за да подготви последния си миг слава преди времето му да изтече“. Тази тъжна констатация

само още повече затвърди решимостта ѝ да намери стихотворението и да завърши започнатото от Едмънд.

— Още не съм попаднала на книги с поезия — каза тя на Лангдън. — Досега всички са само научни.

— Струва ми се, че стихотворението, което търсим, е от Фридрих Ницше. — Професорът ѝ разказа за цитата над леглото на Кърш. — Този цитат не е от петдесет и една букви, но определено показва, че Едмънд е бил почитател на германския философ.

— Уинстън, можеш ли да провериш в събраните стихотворения на Ницше за стихове, които се състоят точно от петдесет и една букви? — попита Амбра.

— Разбира се — отвърна компютърът. — В немските оригинали или в преводите на английски?

Тя се поколеба.

— Започни с английските преводи — вместо нея отговори Лангдън. — Едмънд е използвал стиха като парола, а на клавиатурата на телефона му не е толкова лесно да въведеш немски умлаут или есцет.

Амбра кимна. „Има логика“.

— Готов съм — почти мигновено обяви Уинстън. — Открих почти триста преведени стихотворения, в които има сто деветдесет и два стиха от по петдесет и една букви.

Робърт въздъхна.

— Толкова много?!

— Уинстън — включи се Амбра. — Според Едмънд любимият му стих бил *пророчество*... предвиждане за бъдещето... което вече се сбъждало. Попадна ли ти нещо, което отговаря на това описание?

— Съжалявам — отвърна компютърът. — Не виждам нищо, което да е свързано с пророчество. От чисто езикова гледна точка, всички въпросни стихове са части от строфи и представляват откъслечни мисли. Да ви ги покажа ли?

— Прекалено са много — реши Лангдън. — Трябва да потърсим самата книга с надеждата, че Едмънд по някакъв начин е отбелязал любимия си стих.

— Тогава ви съветвам да побързате — каза Уинстън. — Изглежда, че вашето присъствие тук вече не е тайна.

— Какво искаш да кажеш? — учуди се професорът.

— По местните новини съобщават, че на барселонското летище „Ел Прат“ току-що е кацнал военен самолет, от който са слезли двама агенти от Гуардия Реал.

Епископ Валдеспино изпитваше облекчение, че бяха успели да избягат от двореца преди вратата окончателно да се затръшне. Свит до принц Хулиан на задната седалка на мъничкия опел, който пътуваше из покрайнините на Мадрид, той се надяваше, че отчаяните задкулисни мерки, които взимат в момента, ще му помогнат да си възвърне контрола над тазвечерните събития, поели в толкова неочаквана посока.

— Ла Касита дел Принсипе — беше наредил Валдеспино на дякона, докато младежът потегляше от двореца.

Вилата на принца се намираше в уединен район на четирийсет минути от Мадрид. Имението служеше за лична резиденция на испанския престолонаследник още от средата на XVIII век — спокойно място, където момчетата можеха да си бъдат просто момчета преди да се нагърбят със сериозната работа, каквато представляваше управлението на една страна. Епископът беше уверил Хулиан, че тази вечер е много по-безопасно да се оттегли във вилата, отколкото да остане в двореца.

„Само че аз не го водя във вилата“ — помисли си Валдеспино и хвърли поглед към принца, който гледаше през прозореца, очевидно потънал в дълбок размисъл.

Епископът се зачуди дали Хулиан наистина е толкова наивен, колкото изглежда, или също като баща си е овладял изкуството да показва пред света само онази своя страна, която иска да видят хората.

54.

Белезниците на китките на Гарса бяха стегнати излишно силно.

„Тези момчета не се шегуват“ — помисли си той, все още изумен от поведението на собствените си агенти.

— Какво става, по дяволите?! — повторно попита командирът, докато хората му го извеждаха от катедралата.

И пак не получи отговор.

Докато пресичаха площада на път за двореца, Гарса видя, че пред портала се е струпала навалица от телевизионни оператори и демонстранти.

— Дайте поне да заобиколим отзад — каза той на старшия агент. — Не го превръщайте в публично зрелище.

Агентите не обърнаха внимание на молбата му и продължиха напред, като го принудиха да мине през средата на площада. След секунди пред портала се разнесоха викове и блясъкът на прожекторите го заслепи. Побеснял, командирът се насили да запази спокойно изражение и високо вдигна глава, докато хората му го превеждаха само на метри от входа, точно покрай развълнуваните оператори и репортери.

Надигна се какофония от гласове, които го обстрелваха с въпроси.

— Защо ви арестуваха?

— Какво сте извършили, командир Гарса?

— Замесен ли сте в покушението срещу Едмънд Кърш?

Той очакваше агентите да продължат, без да обръщат внимание на тълпата, но за негово смайване те внезапно спряха и го задържаха на място. Откъм двореца към тях енергично крачеше позната фигура с костюм с панталони.

Моника Мартин.

Гарса не се съмняваше, че пиарката ще се шокира, когато го види в това положение.

Когато се приближи обаче, младата жена го погледна не с изненада, а с презрение. Агентите насила го завъртяха към репортерите.

Моника Мартин вдигна ръка за тишина и извади от джоба си някакво листче. Намести дебелите си очила и прочете официално изявление пред телевизионните камери.

— Кралският дворец арестува командир Диего Гарса заради неговото участие в убийството на Едмънд Кърш и опитите му да замеси името на епископ Валдеспино в това престъпление.

Още преди командирът да осмисли нелепото обвинение, агентите го затикаха към двореца. Докато се отдалечаваха, той чу Моника Мартин да продължава изявлението.

— Що се отнася до нашата бъдеща кралица Амбра Видал и американския професор Робърт Лангдън, боя се, че имаме извънредно обезпокоителна новина.

Началникът на отдел „Електронна сигурност“ Суреш Бала стоеше пред телевизора на подземния етаж в двореца и гледаше излъчваната на живо от площада импровизирана пресконференция на Моника Мартин.

„Не изглежда в добро настроение“.

Само преди пет минути някой бе позвънил на пиарката в офиса ѝ. Тя бе провела разговора шепнешком, като грижливо си водеше бележки. След шейсет секунди — изглеждаше потресена — без обяснения взе записките си и излезе на площада при медиите.

Независимо дали твърденията ѝ бяха верни, нямаше съмнение, че онзи, който ѝ е наредил да даде изявлението, току-що е изложил Робърт Лангдън на изключително сериозна опасност.

„Кой е дал такава заповед на Моника?“ — чудеше се Суреш.

Докато се опитваше да си обясни странното поведение на пиарката, компютърът му сигнализира за получен имейл. Той отиде при масата си, погледна екрана и се смая, когато видя подателя.

„Информаторът“ — досети се Суреш.

Същият човек през цялата вечер прещаше информация на КонспирасиНет. А сега, кой знае защо, се свързваше директно с него.

Той предпазливо седна и отвори имейла.

Съобщението гласеше:

хакнах телефона на валдеспино.

той има опасни тайни.

дворецът трябва да получи достъп до есемесите му.

незабавно.

Разтревожен, Суреш препрочете имейла. И го изтри.

После дълго остана неподвижен, докато размишляваше какво да предприеме.

Накрая взе решение, бързо отпечата карта ключ за кралските покои и незабелязано се измъкна от контролния център.

55.

Лангдън все по-напрегнато плъзгаше поглед по книгите в коридора на Кърш.

„Поезия... някъде тук трябва да има поезия“.

Неочакваното пристигане на агентите от Гуардия Реал в Барселона ги принуждаваше да бързат, но той беше убеден, че ще успеят навреме. В края на краищата, щом откриеха любимия стих на Едмънд, щяха да са им нужни само няколко секунди, за да въведат паролата в телефона и да пуснат презентацията. „Както го е планирал Едмънд“.

Професорът се обърна към Амбра, която търсеше от отсрещната страна.

— Намери ли нещо?

Тя поклати глава.

— Засега само наука и философия. Няма поезия. Нито нещо от Ницше.

— Продължавай — каза ѝ Робърт, който беше стигнал до няколко дебели исторически тома:

ПРИВИЛЕГИИ, ГОНЕНИЯ И ПРОРОЧЕСТВА:
КАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА В ИСПАНИЯ

С МЕЧ И КРЪСТ: ИСТОРИЧЕСКАТА ЕВОЛЮЦИЯ НА
КАТОЛИЧЕСКАТА СВЕТОВНА МОНАРХИЯ

Заглавията му напомниха за мрачната история, която преди много години бе споделил с него Едмънд, след като Лангдън беше отбелязал, че за американец и атеист той проявява необичаен интерес към Испания и католицизма.

— Майка ми беше испанка — безизразно му отговори тогава Кърш. — И католичка, разкъсвана от угризения.

Робърт изненадано бе изслушал трагичния му разказ. Майката на Кърш, Палома Калво, била дъщеря на прости работници в испанския град Кадис. На деветнайсет се влюбила в Майкъл Кърш, университетски преподавател от Чикаго, който по онова време бил в

творчески отпуск в Испания, и забременяла. Тъй като знаела на какъв остракизъм подлага неомъжените майки нейната строга католическа общност, Палома не виждала друг изход, освен да приеме неохотното предложение на Майкъл да се оженят и да заминат заедно за Съединените щати. Скоро след раждането на сина им Едмънд съпругът ѝ бил блъснат фатално от кола, докато се прибирал от лекции с колелото си.

„Castigo divino“ — отсъдил родният ѝ баща. „Божие наказание“.

Родителите на Палома отказали да приемат дъщеря си обратно в Кадис и да посрамят дома си. Заявили ѝ, че нейното злополучие било очевиден знак за Божия гняв и че никога нямало да бъде приета в царството небесно, освен ако през остатъка от живота си не се посветяла телом и духом на Христа.

След раждането на Едмънд Палома започнала работа като камериерка в мотел и полагала всички усилия да се грижи за него. Вечер в мизерното им жилище четяла Светото писание и се моела за прошка, ала затъвала във все по-голяма нищета, което само затвърждавало убеждението ѝ, че Бог още не е удовлетворен от покаянието ѝ.

Унижена и изпълнена със страх, след пет години Палома решила, че най-върховната проява на майчинска обич е да даде на детето си нов живот и да го избави от Божието наказание заради нейните грехове. Затова оставила петгодишния Едмънд в сиропиталище, върнала се в Испания и влязла в манастир. Той не я виждал никога повече.

Когато бил на десет, Едмънд научил, че майка му починала в манастира по време на самоналожен религиозен пост. Раздирана от физически болки, тя се обесила.

— Тъжна история — завърши разказа си Кърш. — Научих подробностите чак когато бях в гимназията и както можеш да си представиш, моето отвращение от религията до голяма степен се дължи на непоклатимия фанатизъм на майка ми. Наричам това „Трети закон на Нютон за отглеждане на деца“: всяка лудост има равна по големина и противоположна по посока друга лудост.

След като чу историята, Лангдън разбра защо Едмънд бе проявявал такъв гняв и горчивина през първата година от следването си в Харвард. Учудваше се и че приятелят му никога не се оплаква от тежкото си детство. Напротив, Кърш се смяташе за *щастливец*, задето

като малък е преживял такива трудности, тъй като това го мотивирало да постигне и двете цели, които си поставил още в детството си — първо, да се избави от бедността, и второ, да допринесе за разобличаването на лицемерието на вярата, която според него погубила майка му.

„Успял е и в двете“ — тъжно си помисли Робърт, докато продължаваше да проучва съдържанието на библиотеката.

Прехвърли се на следващия участък и забеляза много заглавия, които му бяха познати, повечето свързани с интереса на Едмънд към опасностите от религията:

ЗАБЛУДАТА „БОГ“

БОГ НЕ Е ВЕЛИК

НАРЪЧНИК НА АТЕИСТА

ПИСМО ДО ЕДНА ХРИСТИЯНСКА НАЦИЯ

КРАЯТ НА ВЯРАТА

ВИРУСЪТ БОГ: КАК РЕЛИГИЯТА ЗАРАЗЯВА ЖИВОТА И КУЛТУРАТА НИ

През последното десетилетие книгите, застъпващи се за тържество на разума над сляпата вяра, се бяха изкачили на челни позиции в класациите за научнопопулярна литература. Лангдън трябваше да признае, че културното отдръпване от религията става все по-видимо — дори в самия Харвард. Неотдавна в „Уошингтън Поуст“ бяха публикували статия за „безбожието в Харвард“, в която се съобщаваше, че за пръв път в триста и осемдесет годишната история на университета агностиците и атеистите сред първокурсниците били повече от протестантите и католиците, взети заедно.

В целия западен свят никнеха антирелигиозни организации, които се бореха срещу религиозните догми, които според тях бяха опасни за обществото — Американски атеисти, фондация „Свобода от религията“, Americanhumanist.org, Международен атеистичен алианс.

Робърт не им обръщаше особено голямо внимание, докато Едмънд не му разказа за Светлите — световна организация, която имала натуралистичен мироглед без свръхестествени и мистични елементи, макар често да тълкували името ѝ грешно. Членове на Светлите били влиятелни интелектуалци като Ричард Докинс, Маргарет Дауни и Даниъл Денет. Растящата армия атеисти очевидно вече разполагаше с доста тежка артилерия.

Само преди минути, докато преглеждаше сектора от библиотеката, посветен на еволюцията, Лангдън беше попаднал на книги от Докинс и Денет.

Класиката на Докинс „Слепият часовникар“ убедително опровергаваше телеологическата идея, че подобно на сложни часовници, хората съществуват единствено благодарение на своя „конструктор“. В същия дух звучеше и една от книгите на Денет, „Опасната идея на Дарвин“, според която естественият отбор бил достатъчен, за да обясни еволюцията на живота, и сложни биологични системи можели да съществуват без помощта на божествен създател.

„Бог не е необходим за живота“ — помисли си Робърт, като си спомни презентацията на Кърш. Въпросът „Откъде идваме?“ изведнъж зазвуча малко по-настойчиво в главата му. „Възможно ли е това да е част от откритието на Едмънд? — зачуди се той. — Идеята, че животът съществува сам по себе си — без Творец?“

Тази концепция, разбира се, влизаше в пряко противоречие с всички основни версии за Сътворението, което още повече разпали любопитството му да открие дали не е налучкал верния път. Но пък това изглеждаше напълно недоказуемо.

— Робърт — повика го Амбра.

Лангдън се обърна и видя, че тя е приключила търсенето от своята страна на библиотеката и клати глава.

— Тук няма нищо, никаква художествена литература. Ще дойда да ти помагам.

— Засега и при мен е така — отвърна той.

Докато Амбра се насочваше към него, по високоговорителя на телефона се разнесе гласът на Уинстън.

— Госпожице Видал?

Тя вдигна джиесема.

— Да?

— Двамата с професор Лангдън веднага трябва да видите нещо. От двореца току-що направиха публично изявление.

Робърт бързо отиде при Амбра и се надвеси над малкия екран, по който потече видеозапис.

Той позна площада пред мадридския кралски дворец, където четирима агенти от Гуардия Реал грубо изблъскаха пред камерите

униформен мъж с белезници. Агентите завъртяха арестанта си към обектива, сякаш за да го унизят пред очите на целия свят.

— Гарса?! — смаяно ахна Амбра. — Арестували са началника на Гуардия Реал?!

После камерата показва жена с дебели очила, която извади от джоба си един лист и се приготви да го прочете.

— Това е Моника Мартин — поясни Амбра. — Завеждащата „Връзки с обществеността“ на двореца. *Какво става?*

Жената започна да чете, като ясно и отчетливо произнасяше всяка дума.

— Кралският дворец арестува командир Диего Гарса заради неговото участие в убийството на Едмънд Кърш и опитите му да замеси името на епископ Валдеспино в това престъпление.

Амбра ахна.

Моника Мартин продължи:

— Що се отнася до нашата бъдеща кралица Амбра Видал и американския професор Робърт Лангдън, боя се, че имаме извънредно обезпокоителна новина — злокобно съобщи пиарката.

Лангдън и Амбра се спогледаха сепнато.

— В двореца току-що се получи потвърждение от охраната на госпожица Видал, че тази вечер Робърт Лангдън я е отвел въпреки волята ѝ от музея „Гугенхайм“. Нашата Гуардия Реал в момента е в пълна готовност и си сътрудничи с местните органи в Барселона, където се смята, че Робърт Лангдън държи госпожица Видал за заложница.

Робърт онемя.

— Тъй като ситуацията вече официално се определя като заложническа криза, съветваме гражданите да оказват съдействие на властите, като съобщават всякаква информация относно местонахождението на госпожица Видал и господин Лангдън. Това е всичко засега.

Репортерите обсипаха Мартин с въпроси, но тя рязко се завъртя и се отдалечи към портала.

— Това е... лудост — заекна Амбра. — Моите агенти *видяха*, че напускам музея доброволно!

Робърт се взираше в телефона и се опитваше да осмисли видяното. Въпреки всички неизвестни беше напълно наясно по един

ключов въпрос.

„Намирам се в сериозна опасност“.

56.

— Ужасно съжалявам, Робърт. — Тъмните очи на Амбра Видал бяха пълни със страх и угризение. — Нямам представа кой стои зад тази фалшива новина, но току-що те изложиха на огромен риск. — Бъдещата кралица на Испания посегна към телефона на Едмънд. — Веднага ще позвъня на Моника Мартин.

— *Не се обаждайте на Моника Мартин* — разнесе се гласът на Уинстън от джиесема. — Тъкмо това иска дворецът. Това е инсценировка. Опитват се да ви накарат да се издадете, да се свържете с тях и да разкриете местонахождението си. Помислете логично. Вашите двама агенти от Гуардия Реал *знаят*, че не сте отвличена, и въпреки това са се съгласили да участват в разпространяването на тази лъжа и да отлетят за Барселона, за да ви издирват. В това очевидно е замесен целият дворец. И след като началникът на Гуардия Реал е арестуван, нарежданията трябва да идват от по-високо.

Амбра ахна.

— Искаш да кажеш... от Хулиан?!

— Това е неизбежното заключение — потвърди компютърът. — Единствено принцът има право да арестува командир Гарса.

Тя затвори очи и дълго остана така. Лангдън усети, че е изпаднала в дълбока меланхолия, сякаш това уж неопровержимо доказателство за участието на Хулиан е задушило и последната ѝ искрица надежда в невинността на нейния годеник.

— Всичко е заради откритието на Едмънд — заяви професорът. — Някой в двореца знае, че се опитваме да разпространим неговата презентация, и полага отчаяни усилия да ни попречи.

— Може би е решил, че е успял, след като е запушил устата на Едмънд — прибави Уинстън. — И не е отчел всички фактори.

Възцари се неловко мълчание.

— Аз, естествено, не познавам твоя годеник, Амбра, но подозирам, че епископ Валдеспино е повлиял на Хулиан по този

въпрос — тихо каза Робърт. — Не забравяй, че Едмънд и Валдеспино са влезли в конфликт още преди събитието в музея.

Тя неуверено кимна.

— Така или иначе, ти си в опасност.

Изведнъж в далечината се разнесе вой на сирени.

Пулсът на Лангдън се ускори.

— Трябва бързо да открием това стихотворение. — Той отново се зае с преглеждането на книжните лавици. — Ще сме в безопасност само когато разпространим презентацията на Едмънд. Тогава онзи, който се мъчи да ни запуши устата, ще разбере, че е закъснял.

— Това е вярно, но местните власти ще продължат да ви издирват, защото ви смятат за похитител — отбеляза Уинстън. — Няма да сте в безопасност, освен ако не изиграете двореца със собствените им средства.

— Как? — попита Амбра.

Компютърът ѝ отговори, без да се поколебае.

— Дворецът използва медиите срещу вас, обаче това е нож с две остриета.

Двамата изслушаха простичкия план на Уинстън и Лангдън трябваше да признае, че това моментално ще всее смут и хаос сред техните противници.

— Ще го направя — охотно се съгласи Амбра.

— Сигурна ли си? — Професорът я погледна предпазливо. — За теб няма да има връщане назад.

— Аз те забърках в това, Робърт, и сега си в опасност. Дворецът е имал безочието да използва медиите като оръжие срещу теб и аз ще го обърна срещу тях.

— Напълно уместно — присъедини се Уинстън. — „Които се залавят за нож, от нож ще погинат“^[1].

Лангдън ахна. „Компютърът на Едмънд току-що цитира Евангелието?!“ Той се зачуди дали не са по-подходящи думите на Ницше: „Който се бори с чудовища, трябва да внимава самият той да не се превърне в чудовище“.

Нямаше обаче възможност да възрази повече. Амбра вече вървеше по коридора с телефона на Кърш в ръка.

— Намери паролата, Робърт! — каза тя през рамо. — Веднага се връщам!

— Внимавай! — извика след нея Лангдън.

Останал сам в апартамента на Едмънд, той впери поглед в извиващия се като змийски гръбнак коридор и се опита да осмисли онова, което беше видял там — необикновени експонати, цитат, в който се заявяваше, че Бог е мъртъв, и безценно платно на Гоген, поставящо същите въпроси, които по-рано тази вечер бе задал неговият някогашен студент. „Откъде идваме? Къде отиваме?“

Все още не беше открил нищо, което да загатва за евентуалните *отговори* на приятеля му. Досега бе попаднал само на един том, който би могъл да има отношение към тях — „Необясненото изкуство“, книга със снимки на загадъчни човешки творения като Стоунхендж, главите на Великденския остров и огромните „пустинни рисунки“ на платото Наска, толкова мащабни геоглифи, че се различаваха само от въздуха.

„Това няма да ми помогне особено много“ — реши той и поднови търсенето си.

Сирените навън се усилваха.

[1] Матей 26:52. — Б.пр. ↑

57.

— Аз не съм чудовище — въздъхна Авила, докато пикаеше в мръсния писоар на една пуста отбивка край магистрала Н-240.

До него трепереше шофьорът на юбера, очевидно прекалено нервен, за да може да се облекчи.

— Вие заплашихте... семейството ми.

— Уверявам те, че ако ме слушаш, няма да им се случи нищо лошо — отвърна адмиралът. — Само ме закарай в Барселона, остави ме там и ще се разделим приятелски. Ще ти върна портфейла, ще забравя домашния ти адрес и повече няма нужда да се боиш от мен.

Мъжът се взираше право пред себе си и устните му трепереха.

— Ти си вярващ човек — продължи Авила. — Видях папския кръст на предното стъкло. И каквото и да си мислиш за мен, може би ще те успокои това, че тази вечер вършиш Божие дело. — Той си закопча джюкяна. — Неведоми са пътищата Господни.

Адмиралът се отдръпна от писоара и провери затъкнатия под пояса му керамичен пистолет, в който беше зареден единственият му останал патрон. Чудеше се дали тази нощ ще му се наложи да го използва.

Авила отиде при мивката и докато си плакнеше ръцете, вниманието му отново привлече татуировката, която Регента му бе наредил да си направи, в случай че го заловят. „Излишна предпазливост“ — предполагаше той. Вече се чувстваше като неоткриваемо привидение в нощта.

Възрастният офицер вдигна очи към мръсното огледало и се сепна от собственото си отражение. Когато се беше видял за последен път, носеше бяла парадна униформа с колосана яка и фуражка. След като бе съблякъл китела си, приличаше на тираджия — бе останал по тениска и бейзболна шапка, взета от шофьора на юбера.

Ликът в огледалото му напомни за онзи ненавиждащ се пияница след атентата, при който бе загинало семейството му.

„Тогава пропадах в бездънна пропаст“.

Авила знаеше, че повратният момент е настъпил, когато неговият физиотерапевт Марко с измама го заведе на среща с „папата“.

Никога нямаше да забрави как се приближи до зловеците кули на палмарската катедрала, мина през огромния портал и влезе в храма по време на богослужението. Множеството беше коленичило за молитва.

В църквата нямаше друга светлина освен слънчевите лъчи, нахлуващи през високите витражи. Силно миришеше на тамян. Когато видя позлатения олтар и полираните дървени пейки, адмиралът разбра, че слуховете за грандиозното богатство на палмарите са верни. Храмът не отстъпваше по великолепието на която и да е друга катедрала, ала Авила знаеше, че *тази* католическа църква се различава от останалите.

„Палмарите са заклет враг на Ватикана“.

Изправен до Марко в дъното на наоса, той плъзгаше поглед по паството и се питаше как е успяла да процъфти тази секта, след като толкова демонстративно се противопоставя на Рим. Заклеймяването на задълбочаващата се либералност на Ватикана от палмарите очевидно се нравеше на вярващите, които копнееха за по-консервативно тълкуване на вярата.

Докато куцукаше с патериците си по централната пътека, Авила се чувстваше като хром окаяник, дошъл на поклонение в Лурд с надеждата за чудотворно изцеление. Един разпоредител поздрави Марко и ги заведе при запазените за тях места на първия ред. Хората наоколо любопитно се заозъртаха да видят кой се радва на такова специално отношение. Адмиралът съжали, че е оставил рехабилитатора да го убеди да облече парадната си униформа.

„Мислех, че отивам на аудиенция при папата“.

Авила седна и вдигна очи към олтара, където млад енориаш с костюм четеше от Светото писание. Позна откъса — беше Евангелието от Марка.

— „Прощавайте, ако имате нещо против някого, та и Небесният ви Отец да прости вам прегрешенията ви“^[1].

„Пак ли прошка?“ Адмиралът се намръщи. Имаше чувството, че е чувал тези думи хиляди пъти от църковните терапевти и монахините през месеците след терористичния атентат.

Четенето свърши и в храма отекнаха мощните звуци на органа. Богомолците едновременно се изправиха и той неохотно се надигна,

като потръпна от болка. Зад олтара се отвори скрита врата и оттам излезе мъж, което мигновено изпълни паството с въодушевление.

Мъжът изглеждаше петдесетинагодишен и имаше царствена осанка и завладяващ поглед. Носеше бяло расо, златен орар, бродиран пояс и украсена със скъпоценни камъни папска тиара прециоза. Протегна ръце към паството и сякаш плъзгайки се по пода, се насочи към центъра на олтара.

— Ето го — развълнувано прошепна Марко. — Папа Инокентий Четиринайсети.

„Нарекъл се е Инокентий XIV?!“ Авила знаеше, че палмарите признават за законни само папите до починалия през 1978 година Павел VI.

— Дойдохме тъкмо навреме за проповедта — каза физиотерапевтът.

Папата продължи към средата на подиума, подмина амвона и слезе при своите енориаши. Намести закачения за одеждите му микрофон тип „брошка“, отново протегна ръце и се усмихна топло.

— Добро утро — напевно прошепна папата.

Богомолците вкупом отговориха:

— *Добро утро!*

Инокентий XIV се приближи към паството още повече.

— Току-що чухме четене от Евангелие от Марка, откъс, който избрах самият аз, защото днес ще говоря за *прошката*.

Папата се насочи към Авила и спря на пътеката само на сантиметри от него, без да поглежда надолу. Адмиралът смутено погледна Марко, който развълнувано му кимна.

— Всички имаме проблем с *прошката* — каза папата. — Така е, защото понякога прегрешенията спрямо нас ни се струват непростими. Когато някой убива невинни хора от чиста омраза, трябва ли да обърнем и другата страна, както ни учат някои църкви? — В храма се възцари гробна тишина и той още повече сниши глас. — Как се очаква да *простим* на антихристиянския екстремист, който взриви бомба по време на утринното богослужение в Севилската катедрала и тази бомба уби невинни майки и деца? Взривяването на бомба е равносилно на обявяване на *война*. Война не само срещу католиците. Война не само срещу християните. А война срещу добротата... срещу Самия Бог!

Авила затвори очи в опит да пропъди ужасяващите спомени за онази сутрин и цялата ярост и мъка, които продължаваха да разкъсват сърцето му. Докато се бореше с гнева си, ненадейно усети внимателната длан на папата върху рамото си. Адмиралът вдигна клепачи, но папата все така не гледаше надолу към него. Въпреки това допирът му подейства успокояващо на възрастния офицер.

— Да не забравяме и нашия Terror Rojo^[2] — продължи папата, без да отдръпва ръката си от рамото на Авила. — По време на Гражданската война враговете на Господ опожаряваха испански църкви и манастири, убиха над шест хиляди свещеници и измъчваха стотици монахини, като принуждаваха сестрите да гълтат броениците си и после ги насилваха и хвърляха в минни шахти, където ги оставяха да умрат. — Замълча за миг и изчака думите му да окажат още по-силно въздействие. — Такава омраза не се разсейва с времето. Тя забира, става по-силна и чака да се надигне като рак. Предупреждавам ви, приятели, злото ще ни погълне изцяло, ако не отговорим на силата със сила. Никога няма да победим злото, ако нашият боен вик е „прошка“.

„Той е прав“ — помисли си Авила. В армията лично се беше убедил, че „мекотата“ към нарушенията на дисциплината е най-добрият начин да стимулираш още повече нарушения.

— Аз смятам, че в някои случаи прошката може да е *опасна* — продължи папата. — Когато *прощаваме* на злото в света, ние го оставяме да расте и да се разпространява. Когато отвърщаме на войната с милосърдие, ние насърчаваме враговете си да извършват още повече насилие. Идва момент, когато трябва да постъпим като Исус, да прекатурих масите на менячите и да извикаме: „Това е непоносимо!“.

„Съгласен съм!“ — искаше да извика адмиралът, докато паството одобрително кимаше.

— Но нима предприемаме някакви действия? — попита Инокентий. — Нима Католическата църква в Рим се възпротивява като Исус? Не. Днес ние се изправяме пред най-черните злини в света единствено със своята способност да прощаваме, обичаме и състрадаваме. И затова допускаме — не, *насърчаваме* — злото да расте. В отговор на многократно извършваните срещу нас престъпления ние тактично изразяваме загрижеността си на политически коректен език, напомняме си един на друг, че злият човек

е такъв единствено заради тежкото си детство, заради сиромашкия си живот или защото срещу собствените му близки са били извършени престъпления — и затова той не е виновен за омразата си. Аз казвам, *стига!* Злото е зло! *Всички* сме страдали през живота си!

Паството спонтанно избухна в аплодисменти, нещо, каквото Авила никога не беше виждал на католическо богослужение.

— Реших да говоря за прошката, защото днес сред нас е един специален гост — каза папата, без да вдига ръката си от рамото на адмирала. — Искам да благодаря на адмирал Луис Авила, задето ни ощастливи със своето присъствие. Той е високоуважаван и многократно награждаван офицер от въоръжените сили на Испания и е преживял невъобразимо зло. И подобно на всички нас, има проблеми с прошката.

И преди Авила да успее да възрази, Инокентий подробно разказва за борбата в неговия живот — как е загубил семейството си в терористичен атентат и се е отдал на алкохолизъм, а накрая е направил неуспешен опит за самоубийство. В първия момент адмиралът се разгневи, че Марко е предал доверието му, но докато слушаше да разказват собствената му съдба по такъв начин, усети, че го обзема странна сила. Това беше публично потвърждение, че е стигнал до самото дъно и някак си, може би чудотворно, е оцелял.

— Аз смятам, че Бог се е намесил в живота на адмирал Авила и го е спасил... за да изпълни по-висша цел — заяви Инокентий.

С тези думи палмарският папа се обърна и за пръв път погледна Авила. Хълтналите му очи сякаш проникнаха в самата душа на възрастния офицер и той усети, че в него се влива такава сила, каквато не беше изпитвал от години.

— Адмирал Авила, аз съм убеден, че трагичната загуба, която си понесъл, не допуска никаква прошка — каза папата. — Убеден съм, че не можеш да преодолееш бушуващия в теб гняв, *справедливия* си копнеж за отмъщение, като обърнеш и другата си страна. И не *трябва!* Твоята мъка ще донесе собственото ти спасение. Ние сме тук, за да те подкрепим! Да те обичаме! Да застанем до теб и да ти помогнем да превърнеш гнева си в могъща сила за доброто в света! Слава на Бог!

— *Слава на Бог!* — повтори паството.

— Адмирал Авила — продължи Инокентий, вторачен още по-настойчиво в очите му. — Какъв е девизът на испанския военноморски

флот?

— Pro Deo et patria — незабавно отговори Авила.

— Да, Pro Deo et patria. За Бог и родината. Днес всички ние имаме честта сред нас да присъства висш военноморски офицер, който е отдал живота си на своята *родина*. — Папата замълча за миг и се наведе напред. — Ами... Бог?

Авила се взря в пронизващите го очи на мъжа и изведнъж нещо в него се пречупи.

— Животът ти не е свършил, адмирале — промълви Инокентий. — Делото ти не е завършено. *Ето* защо те е спасил Господ. Клетвата ти е изпълнена само наполовина. Ти си служил на родината, да... но още не си служил на *Бог*!

Авила се почувства като ударен от куршум.

— Мир вам! — завърши папата.

— *Мир на теб!* — отговори паството.

Адмиралът изведнъж беше погълнат от море от доброжелатели, които го заливаха с подкрепата си. Никога не бе преживявал такова нещо. Той боязливо търсеше в очите на енорияшите следи от сектантски фанатизъм, ала виждаше само оптимизъм, благосклонност и искрено въодушевление от извършването на Божието дело... тъкмо каквото осъзнаваше, че му е липсвало.

От този ден, с помощта на Марко и другите си нови приятели, Авила започна дългото си изкачване от бездната на отчаянието. Отново се зае с физически упражнения, хранеше се здравословно и най-важното, преоткри вярата си.

След няколко месеца, когато физиотерапията му приключи, Марко му подари подвързана с кожа Библия, в която бяха отбелязани десетина места.

Авила наслуки прочете някои от тях.

РИМЛЯНИ 13:4

Той е Божий служител и отмъщава с гняв ономува,
който прави зло.

ПСАЛТИР 93:1

Боже на отмъщенията, Господи Боже на отмъщенията, покажи се.

ТИМОТЕЙ 2, 2:3

И тъй, принасяй страданията като добър воин Иисус Христос.

— Запомни — усмихнато му каза младият рехабилитатор. — Когато злото надига глава, Бог действа различно чрез всеки от нас, за да наложи волята Си на Земята. Към спасението водят много пътища. Не само прошката.

[1] Марк 11:25. — Б.пр. ↑

[2] Червен терор (исп.). — Б.пр. ↑

58.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА КОЙТО И ДА СИ ТИ, РАЗКАЖИ НИ ОЩЕ!

Днес обявилият се за разобличител monte@iglesia.org прати поразително богата вътрешна информация на КонспирасиНет.

Благодарим!

Тъй като данните, които досега е споделил с нас „Монте“, се оказаха напълно достоверни, ние отправяме към него следния скромнен призив:

**МОНТЕ, КОЙТО И ДА СИ ТИ, АКО ИМАШ
ОЩЕ ИНФОРМАЦИЯ ЗА СЪДЪРЖАНИЕТО НА
НЕДОВЪРШЕНАТА ПРЕЗЕНТАЦИЯ НА КЪРЩ,
МОЛЯ ТЕ, ПРАТИ НИ Я!**

#откъдеидваме

#къдеотивае

Благодарим ти.

От всички в КонспирасиНет

59.

Робърт Лангдън преглеждаше последните няколко сектора от библиотеката на Кърш и надеждите му бързо гаснеха. Воят на полицейските сирени навън се усилваше все повече, после изведнъж стихна точно пред Каса Мила. През малките кръгли прозорци в апартамента проблясваха въртящи се полицейски светлини.

„Тук сме в капан — осъзна той. — Трябва ни тази петдесет и една буквена парола, иначе няма как да се измъкнем“.

За нещастие още не беше попаднал нито на един том със стихотворения.

Лавиците в последния сектор бяха по-дълбоки от останалите и явно съдържаха колекцията на Едмънд от голямоформатни книги за изобразително изкуство. Робърт забеляза заглавия, които отразяваха интереса на приятеля му към най-новото в съвременното изкуство.

Сера... Кунс... Хърст... Бругера... Баския... Бански... Абрамович...

Колекцията свършваше с няколко по-малки тома и Лангдън спря пред тях с надеждата, че са поетични.

Нищо.

Книгите представляваха коментари и критики на абстрактно изкуство и той забеляза няколко заглавия, които Едмънд му беше пращал да чете.

КАКВО ГЛЕДАТЕ?

ЗАЩО ПЕТГОДИШНОТО ВИ ДЕТЕ НЕ МОЖЕ ДА СЪТВОРИ
ТОВА

КАК ДА ПРЕЖИВЕЕМ МОДЕРНОТО ИЗКУСТВО

„И все още се опитвам да го преживея“ — помисли си професорът, бързо продължи нататък и заобиколи следващата арка.

Книги за модерно изкуство. Тези тук бяха посветени на по-ранен период. „Поне се връщаме назад във времето... към изкуство, което разбирам“.

Бързо плъзна поглед по гръбчетата — биографии и албуми с цялостното творчество на импресионисти, кубисти и сюрреалисти, които между 1870 и 1960 година бяха смаяли света, като тотално бяха променили представата за изобразителното изкуство.

Ван Гог... Сера... Пикасо... Мунк... Матис... Магрит... Гоген... Дюшан... Дега... Шагал... Сезан... Касат... Брак... Арп... Алберс...

Този сектор свършваше с последното архитектурно ребро и когато го заобиколи, Лангдън се озова в последната част от библиотеката. Тук книгите, изглежда, бяха посветени на творците, които в негово присъствие Едмънд наричаше „школата на скучните бели мъртъвци“ — по същество всички преди движението на модернистите в средата на XIX век.

За разлика от Кърш, професорът се чувстваше най-уютно тъкмо тук, сред старите майстори.

Вермер... Веласкес... Тициан... Тинторето... Рубенс... Рембранд... Рафаел... Пусен... Микеланджело... Липи... Гоя... Джото... Гирландайо... Ел Греко... Дюрер... Да Винчи... Коро... Караваджо... Ботичели... Бош...

В последните един-два метра от пространството имаше голяма стъклена витрина с тежка ключалка. Робърт погледна през стъклото и видя древна наглед кожена кутия — предпазен калъф на огромна стара книга. Текстът върху кутията едва се четеше, но той успя да разбере достатъчно, за да разгадае заглавието на тома.

„Господи боже — смая се Лангдън. Сега разбираше защо томът е заключен и защитен от ръцете на посетителите. — Сигурно струва цяло състояние“.

Знаеше, че съществуват само няколко безценни екземпляра от това ранно издание на творбите на легендарния автор.

„Нищо чудно, че Едмънд е инвестирал в него — помисли си Робърт. Спомняше си, че веднъж Кърш беше нарекъл английския майстор «единственият от предмодерните, който проявява някакво въображение». Лангдън не бе съгласен с него, но разбираше особеното му отношение към англичанина. — Двамата са си lika-прилика“.

Той се наведе и се вторачи в позлатеното заглавие: „Уилям Блейк. Събрани съчинения“.

„Уилям Блейк — каза си професорът. — Едмънд Кърш на деветнайсетия век“.

Блейк беше разностранен гений — плодовит творец с толкова напредничав художествен стил, че според някои в сънищата си надниквал в бъдещето. Изобилстващите му със символи религиозни илюстрации изобразяваха ангели, демони, Сатаната, Бог, митични същества, библийски теми и пантеон от божества, плод на собствените му духовни халюцинации.

„И също като Кърш, Блейк често предизвиквал християнството“.
Тази мисъл внезапно го сепна.

„Уилям Блейк!“

Той ахна.

Присъствието на Блейк сред толкова много други художници го беше накарало да забрави един важен факт за този тайнствен гений.

„Блейк не е бил само художник и илюстратор...

А и плодовит поет“.

Сърцето му се разтуптя. Много от поетичните произведения на англичанина съдържаха революционни идеи, които идеално съответстваха на Едмъндовите възгледи. Едни от най-широко известните му афоризми — от „сатанински“ творби като „Бракът на рая и ада“ — можеха едва ли не да са написани и от самия Кърш.

ВСИЧКИ РЕЛИГИИ СА ЕДНАКВИ

НЕ СЪЩЕСТВУВА ЕСТЕСТВЕНА РЕЛИГИЯ

Лангдън си спомни думите на Едмънд за любимия му стих. „Пророчество — така го е нарекъл пред Амбра“. Професорът не познаваше друг поет от миналото, който да се смята за по-голям пророк от Уилям Блейк, автор на две мрачни и злокобни поеми, написани през 90-те години на XVIII век:

АМЕРИКА: ПРОРОЧЕСТВО

ЕВРОПА: ПРОРОЧЕСТВО

Той имаше и двете творби — изящни факсимилни издания на ръкописите на Блейк с придружаващите ги илюстрации.

Робърт впери очи в големия кожен калъф под стъклото.

„Оригиналните «пророчества» на Блейк със сигурност са издадени в голям формат!“

Обнадежден, той приклепна пред витрината. В кожения калъф спокойно можеше да се намира онова, което търсеха двамата с Амбра — стихотворение, съдържащо пророчески стих от петдесет и една

букви. Сега единственият въпрос беше дали Едмънд някак си е означил любимото си място.

Лангдън се пресегна и натисна дръжката на витрината.

Заклучено.

Погледна към витото стълбище и се зачуди дали просто да не изтича горе и да помоли Уинстън да провери цялото поетично творчество на Уилям Блейк. Воят на сирените се беше сменил с далечно бумтене на вертолетни витла и викове откъм стълбището пред вратата на Кърш.

„Тук са“.

Професорът впери поглед във витрината и забеляза бледия зеленикав оттенък на модерното УВ стъкло.

Светкавично си съблече фрака, вдигна го над стъклото, завъртя тялото си и без колебание заби лакът в прозрачната плоскост. Разнесе се приглушено изхрущяване и вратичката се строши. Робърт предпазливо бръкна между остриите отломки, отключи витрината, отвори вратичката и внимателно извади кожения калъф.

Още преди да го остави на пода, усети, че нещо не е наред. „Не е достатъчно тежък“. Пълните съчинения на Блейк бяха подозрително леки.

Лангдън вдигна капака.

Както се опасяваше... вътре нямаше нищо.

Професорът въздъхна, вторачен в празната кутия. „Къде е книгата на Едмънд, по дяволите?!“

Тъкмо се канеше да затвори калъфа, когато неочаквано забеляза нещо, залепено от вътрешната страна на капака — картичка с цвят на слонова кост и изящна релефна орнаментация.

Робърт прочете текста на картичката.

После изумено го препрочете.

След броени секунди вече тичаше нагоре по витото стълбище към покрива.

В този момент началникът на отдел „Електронна сигурност“ Суреш Бала безшумно се вмъкна в личния апартамент на принц Хулиан на втория етаж на кралския дворец в Мадрид. Откри

дигиталния стенов сейф и въведе универсалния код, който използваха при извънредни обстоятелства.

Вратата на сейфа се отвори.

Вътре имаше два джигесема — специално произведен за двореца смартфон с пълна защита против подслушване, който принадлежеше на престолонаследника, и айфон, който трябваше да е на епископ Валдеспино.

Суреш грабна айфона.

„Наистина ли ще го направя?“

Той отново си спомни имейла от monte@iglesia.org.

хакнах телефона на валдеспино.

той има опасни тайни.

дворецът трябва да получи достъп до есемесите му.
незабавно.

Чудеше се какви тайни може да крият есемесите на епископа... и защо информаторът е решил да осведоми двореца.

„Може би иска да ни предпази от косвени жертви?“

Суреш знаеше само, че ако съществува информация, която представлява опасност за кралското семейство, негов дълг е да се добере до нея.

Вече беше обмислил дали да не поиска съдебна заповед, обаче лошият отзвук и забавянето я обезсмисляха. За щастие той разполагаше с много по-дискретни и подходящи методи.

Агентът натисна клавиша за стартовия екран и дисплеят се освети.

Беше заключен с парола.

„Няма проблем“.

Той поднесе телефона към устата си.

— Сири, колко е часът?

Все още в заключен режим, айфонът показва часовник. Суреш даде на този дисплей серия от прости команди — смени часовата зона, поиска да я сподели с есемес, добави снимка и после, вместо да прати съобщението, натисна клавиша за стартовия екран.

Щрак.

Джииесемът се отключи.

„Елементарно хакване, за което трябва да благодарим на ЮТюб“ — помисли си той. Досмеша го, че притежателите на айфони изобщо могат да вярват в сигурността на паролите си.

След като вече имаше пълен достъп до телефона на Валдеспино, агентът отвори приложението айМесидж, като очакваше, че ще се наложи да възстанови изтритите есемеси на епископа, като излъже облака да създаде наново каталога.

И естествено, дневникът на съобщенията се оказа съвсем празен.

„Всъщност има един есемес“. Входящото съобщение беше получено преди два часа от скрит номер.

Суреш го отвори и прочете трите реда. В първия момент си помисли, че халюцинира.

„Това просто не е възможно!“

Пак прочете съобщението. То категорично доказваше, че Валдеспино е замесен в невъобразимо предателство и измама.

„Да не споменаваме и арогантността му“ — помисли си Суреш, смаян, че възрастният духовник до такава степен се е чувствал неуязвим, че да води такава електронна комуникация.

„Ако това тук излезе наяве...“

Той потръпна и се втурна на долния етаж да потърси Моника Мартин.

60.

Хеликоптерът ЕС 145 летеше ниско над града и агент Диас се взираше в ширналите се долу светлини. Въпреки късния час в прозорците на повечето апартаменти мъждукаше сиянието на телевизори и компютри и целият град тънеше в бледосинкава мъгла.

„Целият свят гледа“.

Това го изпълваше с нервност. Усещаше, че положението бясно се изплъзва от контрол, и се боеше, че задълбочаващата се криза ще свърши с обезпокоителна развръзка.

Седящият отпред агент Фонсека извика и посочи напред. Диас кимна, също забелязал тяхната цел.

„Просто няма как да я пропусне човек“.

Пулсирането на въртящите се сини полицейски светлини веднага привличаше вниманието.

„Бог да ни е на помощ“.

Точно както се опасяваше той, Каса Мила беше обградена от полицейски коли. Барселонските власти се бяха отзовали на анонимна информация непосредствено след изявлението на Моника Мартин от кралския дворец.

„Робърт Лангдън е похитил бъдещата кралица на Испания.

Дворецът се нуждае от помощта на гражданите, за да ги открие“.

„Безсрамна лъжа — помисли Диас. — Със собствените си очи ги видях да напускат заедно «Гугенхайм».“

Макар и резултатна, тактиката на Мартин слагаше началото на невероятно опасна игра. Провокирането на всеобщо преследване с участието и на местната полиция беше рисковано — не само за Робърт Лангдън, но и за бъдещата кралица, която спокойно можеше да попадне под куршумите на некадърните барселонски ченгета. Ако дворецът наистина искаше да се погрижи за нейната безопасност, това определено не бе начинът.

„Командир Гарса никога нямаше да допусне положението дотолкова да ескалира“.

Арестуването на техния началник си оставаше пълна загадка за Диас, който не се съмняваше, че и обвиненията срещу командира са изфабрикувани като обявяването на Лангдън за похитител.

Фонсека обаче трябваше да се подчини на получените заповеди.

„Заповеди, издадени през главата на Гарса“.

Когато хеликоптерът наближи Каса Мила, агент Диас проучи ситуацията долу и разбра, че няма къде да кацнат безопасно. Широкият булевард и ъгловият площад отпред бяха задръстени с новинарски коли, полицейски патрулки и тълпи зяпачи.

Той насочи вниманието си към прочутия покрив на сградата — усукана осмица с полегати алеи и вити стълбища, откъдето се разкриваха шеметни изгледи към барселонския пейзаж... както и в двата атриума с вътрешните им дворове.

„Тук няма къде да кацнем“.

Освен от неравната повърхност покривът беше защитен и от високите комини на Гауди, които приличаха на футуристични шахматни фигури — истински стражи с шлемове, които уж направили такова впечатление на Джордж Лукас, че ги използвал като прототипи за страшните си щурмоваци в „Междузвездни войни“.

Диас понечи да отмести поглед към съседните сгради, но нещо неочаквано на покрива на Каса Мила изведнъж привлече вниманието му.

Сред грамадните статуи стоеше дребна фигура.

Изправена до парапета в края на покрива и ярко осветена от насочените нагоре телевизионни прожектори, тя беше облечена в бяло и в първия момент напомни на агента за папата, който се обръща от своя балкон към вярващите на площад „Св. Петър“.

Само че това не беше светият отец.

А красива жена с добре позната му бяла рокля.

Амбра Видал не виждаше нищо от блясъка на прожекторите, но чуваше приближаващия се хеликоптер и знаеше, че времето изтича. Отчаяно се надвеси над парапета и извика на навалицата от репортери пред сградата.

Думите ѝ бяха заглушени от тътена на вертолетните витла.

Уинстън беше предвидил, че телевизионните екипи на улицата ще насочат камерите си нагоре в момента, в който я забележат на покрива. И наистина се случи точно така, ала Амбра разбираше, че планът на компютъра се е провалил.

„Те не чуват нито дума от това, което им казвам!“

Покривът на Каса Мила беше прекалено високо над шумния трафик и хаоса долу. А сега и ревът на хеликоптера окончателно заглушаваше всичко.

— *Не* съм отвличена! — отново опита тя. — Изявлението на кралския дворец за Робърт Лангдън не е вярно! *Не* съм заложница!

„Вие сте бъдещата кралица на Испания — преди малко ѝ беше напомнил Уинстън. — Ако призовете за прекратяване на преследването, полицията ще се парализира. Вашето опровержение ще предизвика пълен смут. Никой няма да знае чии нареждания да изпълнява“.

Той имаше право, само че думите ѝ се изгубиха в роторния грохот над шумната навалица.

Изведнъж небето се разтърси от оглушителен тътен и Амбра сепнато отскочи от парапета. Вертолетът се спусна точно пред нея и увисна във въздуха. Люковете бяха широко отворени и оттам напрегнато я гледаха две познати лица — агентите Фонсека и Диас.

За неин ужас агент Фонсека вдигна някакво устройство и го насочи към главата ѝ. За миг ѝ хрумна нещо невероятно. „Хулиан иска смъртта ми. Аз съм стерилна. Не мога да му родя наследник. Моето убийство е единственото му спасение от този годеж“.

Амбра заотстъпва заднишком, като в едната си ръка държеше джиесема на Едмънд, а с другата пазеше равновесие. Но когато плъзна крака си назад, покривът отдолу сякаш изчезна и там, където очакваше бетон, имаше само празно пространство. Тялото ѝ се заизвива в опит да не падне, ала тя усети, че полита странично по късо стълбище.

Първо удари в цимента левия си лакът и след миг го последва тялото ѝ. Амбра обаче не усети болка. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху предмета, който беше отхвърчал от ръката ѝ — огромния тюркоазносин смартфон на Кърш.

„Господи, не!“

С ужас видя, че джиесемът подскача надолу по стъпалата към ръба на девететажния атриум, и се хвърли след него, ала телефонът се

плъзна под парапета.

„Нашата връзка с Уинстън!...“

Амбра стигна до парапета тъкмо навреме, за да види как смартфонът се премията във въздуха към каменния под на атриума, където с трясък се пръсна на безброй късчета стъкло и метал.

И Уинстън изчезна заедно с него.

Лангдън тичешком изкачи стълбището и изскочи на покрива на Каса Мила, където мигновено го връхлетя оглушителна вихрушка. Ниско до сградата висеше хеликоптер, а Амбра не се виждаше никъде.

Той объркано се огледа. „Къде е?“ Беше забравил колко е странен този покрив — криви парапети... стръмни стълбища... бетонни войници... бездънни пропасти.

— Амбра!

И тогава с ужас я забеляза просната на ръба на атриума.

Докато тичаше към нея, край ухото му пронизително изсвири куршум и се заби в бетона зад него.

„Господи!“ Робърт се строполи на четири крака и запълзя. Над главата му профучаха още два куршума. В първия момент си помисли, че изстрелите идват от вертолета, но докато се приближаваше към Амбра, видя, че от друго стълбище в отсрещния край на покрива се изсипва рояк полицаи с насочени към него пистолети.

„Искат да ме убият. Смятат, че съм отвлякъл бъдещата кралица!“ Явно не бяха чули изявлението ѝ.

Когато погледна Амбра, вече само на десетина метра от него, забеляза, че ръката ѝ е окървавена. „Боже мой, простреляли са я!“ Над главата му отново изсвири куршум и в този миг той видя, че тя се вкопчва в парапета, който ограждаше атриума, и се опитва да се изправи.

— Залегни! — извика професорът, допълзя до нея и я прикри с тялото си. Вдигна поглед към високите фигури с шлемове, които осейваха целия покрив като безмълвни часовои.

Отгоре се разнесе оглушителен рев и изведнъж ги забрули силен вятър. Хеликоптерът беше увиснал над бездънната пропаст до тях и ги закриваше от полицаите.

— Dejen de disparar! — изкънтя усилен от мегафон глас. — Enfunden las armas! — „Прекратете стрелбата! Приберете оръжията!“

Точно пред тях агент Диас стоеше приклеknал в отворения люк на вертолета, стъпил с единия си крак върху плаза и протегнал ръка към двамата.

— Качвайте се! — изкрещя той.

Лангдън усети, че Амбра потръпва под него.

— БЪРЗО! — надвика грохота на витлата агентът.

И посочи парапета на атриума — искаше да се покатерят върху него, да се хванат за ръката му и да скочат над бездната в увисналия хеликоптер.

Лангдън се колебаеше.

Диас грабна мегафона от Фонсека и го насочи право към лицето на Робърт.

— ПРОФЕСОРЕ, ВЕДНАГА СЕ КАЧЕТЕ ВЪВ ВЕРТОЛЕТА! — като гръм избоботи гласът му. — БАРСЕЛОНСКАТА ПОЛИЦИЯ ИМА ЗАПОВЕД ДА ВИ ЗАСТРЕЛЯ! НИЕ ЗНАЕМ, ЧЕ *НЕ* СТЕ ОТВЛЕКЛИ ГОСПОЖА ВИДАЛ! ВЕДНАГА ТРЯБВА ДА СЕ КАЧИТЕ НА БОРДА — ПРЕДИ ДА УБИЯТ НЯКОГО ОТ ВАС!

61.

Присвита под напора на вихрушката, Амбра усети, че Лангдън я повдига и я насочва към протегнатата ръка на агент Диас.

Беше прекалено замаяна, за да се съпротивлява.

— Тече ѝ кръв! — извика Робърт, докато скачаше във вертолета след нея.

Изведнъж се понесоха нагоре и се отдалечиха от неравния покрив и малката армия объркани полицаи, вперили погледи подир тях.

Фонсека плъзна люка и го затвори, после отиде отпред при пилота. Диас се вмъкна до Амбра, за да прегледа ръката ѝ.

— Драскотина — безразлично каза тя.

— Ще потърся аптечка. — Агентът се обърна към дъното на кабината.

Лангдън седеше срещу Амбра с гръб към пилота. Двамата внезапно се оказаха сами и той я погледна с облекчена усмивка.

— Страшно се радвам, че си невредима.

Тя му отговори с изтощено кимване, но преди да успее да му благодари, професорът се наведе напред и развълнувано ѝ зашепна:

— Май открих нашия тайнствен поет! — Очите му бяха блеснали от надежда. — *Уилям Блейк*. Не само че в библиотеката на Едмънд има екземпляр от събраните му съчинения... но и много от поемите на Блейк са *пророчества*! — Лангдън протегна ръка. — Дай ми джиясема на Едмънд. Ще помоля Уинстън да потърси в творбите на Блейк стих от петдесет и една букви!

Амбра впери очи в разтворената му длан и потрепери от обзелите я угризения.

— Телефонът на Едмънд се строши, Робърт — разкаяно въздъхна тя. — Падна от ръба на сградата.

Лангдън я зяпна и лицето му преbledня. „Страшно съжалявам, Робърт“. Амбра виждаше, че той се опитва да осмисли тази новина и да прецени какво да правят след загубата на Уинстън.

— Потвърждавам! — извика по джиесема си Фонсека от пилотската кабина. — И двамата се качиха невредими на борда. Пригответе самолета за Мадрид. Ще се свържа с двореца и ще ги предупредя...

— Не си правете труда! — сопна се Амбра на агента. — Няма да отида в двореца!

Фонсека покри телефона си с длан, завъртя се на седалката и я погледна.

— Напротив! Имах заповед да осигурявам вашата безопасност. Изобщо не биваше да се отделяте от мен. Имате късмет, че успях да дойда и да ви спася.

— Да ме *спасите* ли?! — тросна се тя. — Ако изобщо може да се говори за някакво *спасяване*, единствената причина са нелепите лъжи на двореца, че професор Робърт Лангдън ме бил похитил — което не е вярно, много добре знаете! Чак толкова ли е отчаян принц Хулиан, че е готов да рискува живота на невинен човек? Да не споменавам за *моя* живот?

Фонсека я измери с поглед и се завъртя напред.

В този момент се върна Диас с аптекката и седна до Амбра.

— Моля ви, разберете ни, госпожице Видал. Арестуването на командир Гарса наруши командната ни верига. Въпреки това искам да знаете, че принц Хулиан няма *нищо* общо с изявлението за медиите, което беше направено от двореца. Дори не сме сигурни, че престолонаследникът знае какво се случва в момента. Повече от час нямаме връзка с него.

„Какво?“ Амбра го зяпна.

— Къде е той?

— Настоящото му местонахождение не е известно, но последните му нареждания бяха кристално ясни. Принцът държи на *вашата безопасност*.

— Щом е така, отвеждането на госпожица Видал в двореца ще е фатална грешка — внезапно се откъсна от размислите си Лангдън.

Фонсека го изгледа.

— Какво искате да кажете?!

— Не знам от кого получавате заповедите си, господине, но ако принцът *наистина* държи на безопасността на своята годеница, предлагам да ме изслушате много внимателно. — Професорът замълча

за миг и заговори още по-настойчиво. — Убиха Едмънд Кърш, за да не му позволят да оповести своето откритие. И онзи, който го е извършил, няма да се спре пред нищо, за да довърши работата си.

— Вече всичко е свършено — намръщи се агентът. — Кърш е мъртъв.

— Но не и откритието му — заяви Робърт. — Презентацията на Едмънд *все още* може да бъде разпространена.

— Затова сте отишли в жилището му — предположи Диас. — Понеже сте смятали, че ще успеете да я задействате.

— Точно така — потвърди Лангдън. — И *това* ни превърна в мишени. Не знам кой е подготвил изявлението, в което се твърди, че Амбра е отвлечена, обаче явно е някой, който отчаяно се опитва да ни попречи. И ако вие сте от *тези* хора, които искат завинаги да погребат откритието на Едмънд, просто още сега ни изхвърлете с госпожица Видал от хеликоптера, докато още можете.

Амбра го зяпна, като се чудеше дали не си е изгубил ума.

— *Обаче*, ако сте се заклели като агент на Гуардия Реал да защитавате кралското семейство, включително бъдещата кралица на Испания, трябва да разберете, че в момента за нея няма по-опасно място от този дворец, заради чието публично изявление за малко не я убиха. — Професорът бръкна в джоба си и извади ленена картичка с изящна релефна орнаментация. — Предлагам да я отведете на адреса в долния край на тази картичка.

Фонсека взе картичката, впери поглед в нея и се намръщи.

— Това е абсурдно.

— Оградено е отвсякъде — продължи Робърт. — Вашият пилот може да кацне и след като ние четиримата слезем, да излети преди някой да ни усети. Познавам предстоятеля. Може да се скрием там, докато всичко се уреди.

— Ще съм по-спокоен във военен хангар на летището.

— Наистина ли можете да се доверите на военните? Те сигурно получават заповеди от същите хора, които едва не причиниха смъртта на госпожица Видал!

Лицето на Фонсека дори не трепна.

Мислите на Амбра бясно препускаха и тя се чудеше какво е написано на картичката. „Къде иска да отидем Лангдън?“ Внезапната му настойчивост, изглежда, означаваше, че залогът не е само нейната

безопасност. В гласа му отново се долавяше оптимизъм и той явно още не се отказваше от надеждата, че някак си ще успеят да разпространят презентацията на Едмънд.

Професорът взе картичката от Фонсека и я подаде на Амбра.

— Открих я в библиотеката на Кърш.

Тя я погледна и веднага разбра какво представлява.

Известни като „заемни фишове“, тези изящно орнаментирани картички се даваха от музейните уредници на дарители в замяна на временно предоставени произведения на изкуството. Обикновено се отпечатваха две еднакви картички — едната се поставяше в музея в знак на благодарност към дарителя, а другата се даваше на самия дарител като гаранция за предоставения експонат.

„Едмънд е предоставил временно своя екземпляр от поетичните съчинения на Блейк?!“

Според картичката книгата беше експонирана само на няколко километра от барселонското жилище на Кърш.

УИЛЯМ БЛЕЙК

СЪБРАНИ СЪЧИНЕНИЯ

ОТ ЛИЧНАТА КОЛЕКЦИЯ НА

ЕДМЪНД КЪРШ

КНИГАТА Е ВРЕМЕННО ПРЕДОСТАВЕНА НА

LA BASÍLICA DE LA

SAGRADA FAMÍLIA

КАРЕР ДЕ МАЙОРКА 401

08013 БАРСЕЛОНА, ИСПАНИЯ

— Не разбирам — намръщи се Амбра. — Защо един откровен атеист временно ще предостави книга на *църква*?

— Не на каква да е църква — възрази Лангдън. — Това е най-загадъчният шедьовър на Гауди... — Той посочи през илюминатора към далечината зад тях. — И скоро ще е най-високият храм в Европа.

Амбра завъртя глава и се вторачи на север, където — заобиколена от кранове, скелета и строителни прожектори — ярко сияеше недовършената „Саграда Фамилия“, множество „надупчени“ кули, напомнящи на гигантски сунгери, изплували от океанското дъно към светлината.

Строежът на предизвикалата разпалени спорове Басилика де ла Саграда Фамилия на Гауди продължаваше вече повече от век и разчиташе единствено на частни дарения от вярващите. Нападана от традиционалистите заради странната ѝ органична форма и „биомиметичния“ ѝ план, църквата беше превъзнасяна от привържениците на модернизма заради нейната „флуидна“ конструкция и „хиперболоидни“ конструкции, отразяващи природния свят.

— Признавам, че е необикновена, обаче си е *католическа* — отново се обърна към него тя. — А и познаваш Едмънд.

„Наистина — помисли си Робърт. — Поне достатъчно, за да ми е ясно, че според него «Саграда Фамилия» има тайно предназначение и символика, които не се ограничават само до християнството“.

След началото на строежа на този странен храм през 1882 година се бяха развихрили конспиративни теории за портите с тайнствени шифри, спираловидните колони, вдъхновени от космоса, фасадите с безброй символи, изваянията на магически квадрати и призрачно „скелетна“ конструкция, която напомняше извити кости и съединителна тъкан.

Разбира се, тези теории му бяха известни, макар че не им придаваше особено значение. Преди няколко години обаче Едмънд го изненада, като му призна, че е сред все по-многобройните почитатели на Гауди, които тайно вярват, че „Саграда Фамилия“ не е замислена като християнски храм, а може би като мистично светилище на науката и природата.

Тази идея му се стори изключително неправдоподобна и Лангдън напомни на някогашния си студент, че Гауди е бил набожен католик,

ценен толкова високо от Ватикана, че го наричали Божия архитект и дори обмисляли да го канонизират. Необикновеният вид на „Саграда Фамилия“, увери Кърш той, бил просто пример за уникалния модернистичен подход на твореца към християнската символика.

Едмънд му отговори с лукава усмивка, сякаш знаеше някакъв тайнствен елемент от загатката, който не искаше да сподели с него.

„Поредната му тайна — помисли си Робърт. — Като неговата борба с рака“.

— Даже Едмънд наистина да е предоставил книгата си на „Саграда Фамилия“ и да я открием, никога няма да успеем да разпознаем въпросния стих, ако я четем страница по страница — прибави Амбра. — А много се съмнявам, че той би подчертал мястото в такова безценно издание.

— Виж *обратната* страна на картичката — спокойно ѝ се усмихна професорът.

Амбра обърна картичката и прочете текста.

На лицето ѝ се изписа смайване и тя го препрочете.

Когато отново вдигна очи към Лангдън, в тях блестеше надежда.

— Както вече казах, според мен трябва да идем там. — Той се усмихна още по-широко.

Радостта на Амбра се стопи също толкова бързо, колкото беше бликнала.

— Има още нещо. Даже да открием паролата му...

— Знам, изгубихме телефона на Едмънд и съответно не можем да се свържем с Уинстън.

— Точно така.

— Струва ми се, че мога да реша проблема.

Тя го погледна скептично.

— Как?

— Просто трябва да намерим *самия* Уинстън — компютъра, който е създал Едмънд. Щом вече нямаме дистанционна връзка с него, ще се наложи да се видим *лично*.

Амбра го зяпна, сякаш е полудял.

— Нали ми каза, че Едмънд е създал Уинстън в секретен компютърен център?

— Да, само че този център може да е *навсякъде* по света!

— Не, в Барселона е. *Трябва* да е тук. Едмънд живееше и работеше в Барселона. И създаването на този синтетичен интелект е един от последните му проекти, следователно няма логика компютърът да е другаде.

— Даже да си прав, Робърт, ти търсиш игла в копа сено. Барселона е *огромен* град. Не е възможно да...

— Мога да намеря Уинстън — прекъсна я професорът. — Сигурен съм. — Усмихна се и посочи ширналите се под тях градски светлини. — Ще ти прозвучи шантаво, обаче гледката на Барселона от въздуха току-що ми помогна да проумея нещо...

Лангдън провлече глас, загледан през илюминатора.

— Нещо против да ми обясниш? — нетърпеливо го подкани Амбра.

— Трябваше да се сетя по-рано — отвърна той. — В Уинстън имаше нещо, някаква интересна загадка, която ме глождеше през цялата вечер. И ми се струва, че най-после я разгадах.

Робърт предпазливо хвърли поглед към агентите от Гуардия Реал, наведе се към нея и сниши глас.

— Довери ми се. Смятам, че ще открия Уинстън. Проблемът е, че без паролата на Едмънд това не ни върши работа. В момента двамата с теб трябва да се съсредоточим върху търсенето на стиха. „Саграда Фамилия“ е единственият ни шанс.

Амбра го изгледа продължително, после кимна озадачено и извика към предната седалка:

— Агент Фонсека! Моля, наредете на пилота веднага да обърне и да ни закара в „Саграда Фамилия“!

Фонсека се извъртя и гневно впери очи в нея.

— Вече ви казах, госпожице Видал. Имам заповед...

— Агент Фонсека — прекъсна го бъдещата кралица на Испания, като се наведе напред и срещна погледа му. — Веднага ни закарайте в „Саграда Фамилия“, иначе първата ми работа, когато се приберем, ще е да наредя да ви уволнят.

62.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА

ОТКРИТА Е ВРЪЗКА СЪС СЕКТА НА УБИЙЦИ!

Благодарение на поредната информация от monte@iglesia.org току-що научихме, че убиецът на Едмънд Кърш членува в ултраконсервативна християнска секта, известна като *Палмарска църква*!

Луис Авила е вербувал последователи на палмарите в интернет повече от година и принадлежността му към тази противоречива военно-религиозна организация обяснява татуировката „victor“ на дланта му.

Този франкистки символ се използва често от Палмарската църква, която според испанския национален вестник „Ел Паис“ има свой „папа“ и е канонизирала за светци няколко жестоки диктатори като Франсиско Франко и Адолф Хитлер!

Не ни ли вярвате? Уверете се сами.

Всичко започва с едно мистично видение.

През 1975 година застрахователният брокер Клементе Домингес и Гомес обявява, че имал видение, в което Самият Исус Христос го увенчал с папска тиара. Клементе приема папското име Григорий XVII, къса с Ватикана и назначава свои кардинали. Макар и отхвърлен от Рим, новият антипапа събира хиляди последователи и се сдобива с несметно богатство, което му позволява да построи църква, напомняща на истинска крепост, да разпространи учението си извън страната и да ръкоположи стотици палмарски епископи в целия свят.

Днес схизматичната Палмарска църква действа от световния си център — строго охранявано оградено място, наречено Планина на Христос Цар, в Ел Палмар де Троя, Испания. Палмарите не са признати от Ватикана, но продължават да привличат последователи сред ултраконсервативните католици.

Скоро ще публикуваме още новини за тази секта, както и за епископ Антонио Валдеспино, който също, изглежда, е замесен в днешния заговор.

63.

„Добре, успя да ме впечатлиш“ — помисли си Лангдън.

С няколко силни думи Амбра току-що беше принудила екипажа на вертолета ЕС 145 да направи широк завой и да се насочи към катедралата „Саграда Фамилия“.

Щом хеликоптерът полетя обратно над града, тя помоли Диас да използва джиесема му и агентът неохотно ѝ го подаде. Амбра отвори браузъра и се зае да преглежда новините.

— По дяволите — прошепна, като ядосано клатеше глава. — Опитвах се да кажа на медиите, че *не* си ме отвлякъл, обаче никой не ме чу.

— Може още да не са успели да публикуват новината — предположи професорът. „Това беше преди по-малко от десет минути“.

— Имаха достатъчно време — възрази жената. — Постнали са видеозаписи, на които вертолетът ни се отдалечава от Каса Мила.

„Вече?“ На Лангдън понякога му се струваше, че светът е започнал да се върти прекалено бързо около оста си. Още помнеше времето, когато „горещите новини“ се печатаха във вестници и се доставяха в пощенските кутии на сутринта след събитието.

— Между другото, ние с теб май сме една от най-нашумелите световни новини — не без чувство за хумор прибави тя.

— Знаех си, че не бива да те отвличам — иронично отбеляза Робърт.

— Няма нищо смешно. Поне не сме новина *номер едно*. — Амбра му подаде джиесема. — Виж това.

Лангдън погледна екрана, отворен на началната страница на Яху с десетте водещи новини. Първото заглавие гласеше:

1. „Откъде идваме?“ / Едмънд Кърш

Презентацията на неговия приятел явно беше стимулирала хората по целия свят да търсят информация по темата и да я дискутират. „Едмънд щеше да се зарадва“ — каза си Робърт, но когато кликна линка и видя първите десет реда, разбра, че е сбъркал. Десетте водещи отговора на въпроса „Откъде идваме?“ бяха вариации на тема креационизъм и извънземни.

„Едмънд щеше да се ужаси“.

Веднъж някогашният му студент беше участвал в конференция, озаглавена „Наука и духовност“, където, ядосан от въпросите на публиката, накрая вдигнал ръце и слязъл от подиума, като извикал: „Защо интелигентни хора не могат да обсъждат темата за произхода на човека, без да призовават името Божие и шибаните извънземни?!“

Лангдън продължи да преглежда новините, докато откри един привидно безобиден линк на Си Ен Ен Лайв: „Какво е открил Кърш?“

Той кликна линка, завъртя джиесема, за да го вижда и Амбра, и усили звука. Заради грохота на вертолетните витла двамата трябваше да се надвесят над телефона.

Появи се една от водещите на Си Ен Ен. През годините Робърт често беше гледал нейни репортажи.

— В студиото е астробиологът от НАСА доктор Грифин Бенет, който има някои идеи относно загадъчното откритие на Едмънд Кърш. Добре дошли, доктор Бенет.

Гостът, брадат мъж с очила с телени рамки, кимна мрачно.

— Благодаря. Позволете ми първо да кажа, че лично познавах Едмънд. Отнасям се с огромно уважение към неговия интелект, творчески способности и ангажираността му с прогреса и иновациите. Неговото убийство е жесток удар за научната общност и вярвам, че това ще обедини интелигенцията срещу опасностите на фанатизма и суеверието, както и срещу онези, които прибегват до насилие, а не до факти, в защита на своите убеждения. Искрено се надявам слуховете да са верни и в момента някой наистина да полага всички усилия да оповести откритието на Едмънд пред целия свят.

Лангдън стрелна Амбра с поглед.

— Май говори за нас.

Тя кимна.

— Много хора хранят такива надежди, доктор Бенет — отвърна водещата. — Бихте ли споделили какво мислите *вие* за съдържанието

на това откритие?

— Като учен, който изследва космоса, струва ми се, че трябва да започна с едно обобщение... и смятам, че Едмънд Кърш щеше да го оцени. — Бенет се завъртя и погледна право в обектива. — Що се отнася до идеята за извънземен живот, съществуват всевъзможни псевдонаучни и конспиративни теории или чисти фантасмагории. За протокола ще кажа следното. Житните кръгове са измама. Видеозаписите с аутопсия на извънземен са фотомонтаж. Извънземни никога не са осакатявали крави. Летящата чиния от Розуел е метеорологичен балон, пуснат от властите в рамките на операция „Могул“. Големите пирамиди са построени от египтяните без помощта на извънземни технологии. И най-важното, абсолютно всички твърдения за похищение от извънземни са чиста лъжа.

— Защо смятате така, доктор Бенет?

— Елементарна логика — ядосано отговори ученият, като отново се обърна към водещата. — Всяка форма на живот, която е достатъчно напреднала, за да пропътува светлинни години в междузвездното пространство, няма какво да научи, като рови в ректума на някой канзаски фермер. Нито пък има нужда да се вселява в тела на влечуги или да прониква в правителствата, за да завладее Земята. Всяка форма на живот, която разполага с технологии, позволяващи ѝ да *пътува* до Земята, няма нужда от хитрости, за да наложи моментално властта си над нас.

— Виж, това вече е обезпокоително! — неловко се засмя водещата. — И каква е връзката с вашето мнение за откритието на господин Кърш?

Мъжът въздъхна тежко.

— Едмънд Кърш, твърдо съм убеден в това, щеше да съобщи, че е открил категорично *доказателство* за произхода на земния живот от космоса.

Лангдън се съмняваше, защото знаеше мнението на приятеля си по въпроса за извънземния живот на Земята.

— Много интересно. Какво ви кара да смятате така? — подкани учения водещата.

— Животът от космоса е единственото рационално обяснение. Вече имаме неопровержимо доказателство, че между планетите може да се обменя материя. Имаме фрагменти от Марс и Венера, както и

стотици проби от неидентифицирани източници, които потвърждават идеята, че животът на Земята е дошъл с метеорити от космоса под формата на микроби и постепенно е еволюирал.

Водещата напрегнато кимна.

— Но теорията за долетелите от космоса микроби съществува от десетилетия, макар и без доказателства, нали? Според вас как технически гений като Едмънд Кърш би могъл да я *докаже*? Това по-скоро е в областта на астробиологията, отколкото на компютърните науки.

— Вижте, в нея има убедителна логика — отвърна доктор Бенет. — От десетки години водещи астрономи предупреждават, че единствената надежда на човечеството за оцеляване в дългосрочен план е да напусне тази планета. Земята вече наполовина е извървяла жизнения си цикъл и накрая слънцето ще се превърне в червен гигант и ще ни погълне. Естествено, ако преодолеем по-непосредствените заплахи от сблъсък с огромен астероид или тежко облъчване с гамалъчи. По тези причини ние вече проектираме бази на Марс, за да продължим оттам към далечния космос в търсене на нов дом. Излишно е да подчертавам, че това е грандиозно начинание и ако открием по-прост начин, за да осигурим оцеляването си, незабавно ще го приложим.

Ученият замълча за миг.

— И може би *наистина* има по-прост начин. Ами ако някак си успеем да опаковаме човешкия геном в миниатюрни капсули и пратим милиони такива в космоса с надеждата, че някой от тях ще покълне и от него ще порасне човешко дърво на някоя далечна планета? Такава технология още не съществува, обаче я разглеждаме като осъществима възможност за оцеляването на човечеството. А щом *ние* обмисляме да „разсадим“ живота, някоя по-високоразвита форма на живот също може да се е сетила за това.

Лангдън вече се досещаше накъде клони доктор Бенет.

— Като имам предвид всичко това, аз смятам, че Едмънд Кърш е открил някакви извънземни следи — били те физически, химически, дигитални, нямам представа, — *доказващи*, че животът на Земята е покълнал от космоса. Трябва да отбележа, че преди няколко години с Едмънд водихме сериозен спор по този въпрос. Теорията за космическите микроби не му допаднаше, понеже като мнозина други

вярваше, че генетичният материал не би могъл да понесе смъртоносна радиация и температура по време на дългото пътуване до Земята. Аз лично мисля, че е напълно осъществимо да запечатаме тези „семена на живота“ в противорадиационни капсули и да ги изстреляме в космоса с намерението да го заселим. Ще се получи нещо като технологична панспермия.

— Добре, но щом някой е открил доказателство, че човекът е произлязъл от космически семенни шушулки, значи не сме сами във вселената — колебливо предположи водещата и направи пауза. — И освен това, което е още по-невероятно...

— Да? — за пръв път се усмихна Бенет.

— Това също значи, че онзи, който е *пратил* тези шушулки, е... човек... като нас!

— Да, и аз бях стигнал до такова заключение. — Ученият замълча за миг. — Но после Едмънд ме поправи. Посочи грешката в логиката ми.

Тези думи смутиха журналистката.

— Значи Едмънд е бил на мнение, че онзи, който е пратил тези „семена“, *не* е човек, така ли? Защо, след като семената са били, така да се каже, „рецепти“ за възпроизводство на хора?

— Хората са недоразвити, ако цитирам точния израз на Едмънд — каза астробиологът.

— Моля?

— Според Едмънд, ако теорията за шушулките е вярна, пратената на Земята рецепта сигурно в момента не е доизпълнена. С други думи, хората не са „крайният продукт“, а само преходен вид, който еволюира в нещо друго... нещо извънземно.

Водещата се озадачи.

— Някоя високоразвита форма на живот, заяви Едмънд, немалко да прати рецепта за *хора*, нито пък за *шимпанзета* например. — Бенет се позасмя. — Той даже ме обвини, че съм бил таен християнин, и се пошегува, че само вярващ можело да е убеден, че човекът е център на вселената. Или че извънземните ще пратят в космоса ДНК на напълно завършени „Адам и Ева“.

— Добре, доктор Бенет. — Водещата очевидно изпитваше неловкост от посоката, в която се развиваше това интервю. —

Разговорът с вас определено беше много поучителен. Благодаря ви, че ни отделихте от времето си.

Записът свърши и Амбра веднага се обърна към Лангдън.

— Робърт, ако Едмънд е открил доказателство, че хората са недоеволюирал извънземен вид, това повдига още по-голям въпрос: точно в какво ще еволюираме?

— Да — съгласи се професорът. — И според мен Едмънд постави този въпрос по малко по-друг начин: „Къде отиваме?“

Това заключение я сепна.

— Вторият въпрос от презентацията на Едмънд.

— Точно така. Откъде идваме? Къде отиваме? Ученият от НАСА, когото току-що гледахме, явно смята, че Едмънд е вдигнал поглед към небето и е открил отговорите и на двата въпроса.

— А как смяташ *ти*, Робърт? Това ли е открил Едмънд?

Докато преценяваше възможностите, Лангдън скептично свъси вежди. Макар и вълнуваща, теорията на астробиолога му се струваше прекалено обща и изсмукана от пръстите за проникателната рационалност на стария му приятел. „Едмънд обичаше всичко да е просто, ясно и техническо. Той се занимаваше с компютърни науки. — Нещо повече, професорът не можеше да си представи по *какъв* начин Кърш би могъл да докаже такава теория. — Като е открил древна семенна шушулка? Или като е засякъл извънземно съобщение?“ И двете неща моментално щяха да се превърнат в сензация, но откритието на неговия някогашен студент беше отнело време.

„Едмънд каза, че е работил върху това месеци наред“.

— Не знам, но инстинктът ми подсказва, че откритието на Едмънд няма нищо общо с извънземния живот. Според мен е открил нещо съвсем друго.

На лицето на Амбра се изписа изненада, а после и любопитство.

— Май има само един начин да разберем. — Тя посочи през илюминатора.

Пред тях сияеха кулите на „Саграда Фамилия“.

64.

Епископ Валдеспино отново погледна крадешком Хулиан, който продължаваше безизразно да гледа през прозореца на носещия се по шосе М-505 опел.

„За какво си мисли?“ — чудеше се Валдеспино.

Престолонаследникът мълчеше от близо половин час и почти не помръдваше — само от време на време инстинктивно посягаше към джоба си за джииесема, но после се сещаше, че го е заключил в стенния си сейф.

„Трябва да го държа в неведение още мъничко“ — помисли си епископът.

Дяконът от катедралата все още шофираше към Касита дел Принсипе, но скоро щеше да се наложи Валдеспино да му каже, че всъщност не отиват във вилата на принца.

Изведнъж Хулиан се извърна от прозореца и потупа дякона по ръката.

— Бихте ли включили радиото? Искам да чуя новините.

Преди младежът да изпълни желанието му, епископът се наведе напред и твърдо постави ръка на рамото му.

— Хайде да поседим на тишина.

Престолонаследникът се завъртя към него, очевидно недоволен, че му противоречат.

— Съжалявам — веднага заговори Валдеспино, усетил растящото недоверие в погледа на принца. — Късно е. Всички тези брътвежи... По-добре да се отдадем на размишление.

— Аз вече поразмишлявах — сопна се Хулиан. — И ми се ще да знам какво става в страната ми. Тази вечер напълно се изолирахме и почвам да се питам дали постъпихме правилно.

— Правилно постъпихме — увери го епископът. — И съм ви признателен за доверието, което ми оказахте, принце. — Вдигна ръката си от рамото на дякона и посочи радиото. — Пуснете новините. Може би Радио Мария Испаня? — Надяваше се, че по католическата

радиостанция ще коментират днешните смущаващи събития по-умерено и тактично от повечето други медии.

По евтините тонколони в колата се разнесе гласът на водещия, който обсъждаше презентацията и убийството на Едмънд Кърш. „Тази вечер по всички радиостанции в света говорят за това. Дано само не споменат моето име“.

За щастие в момента темата, изглежда, бяха опасностите от антирелигиозното послание на Кърш, особено поради неговото влияние върху испанската младеж. Като пример в предаването пуснаха запис на лекция, неотдавна изнесена от футуриста в Барселонския университет.

— Мнозина от нас се боят да се нарекат атеисти — спокойно говореше пред студентската публика Кърш. — И все пак атеизмът не е нито философия, нито мироглед. Атеизмът просто е признаване на очевидното.

Неколцина студенти изръкопляскаха.

— Всъщност изобщо не би трябвало да *съществува* понятие „атеист“ — продължи известният изобретател. — Човек няма нужда да се обявява за „неастролог“ или „неалхимик“. Ние нямаме думи за хора, които се съмняват, че Елвис е жив или че извънземни прекосяват галактиката само за да мъчат нашия добитък. Атеизмът не е нищо повече от междуметията, които разумните хора издават в отговор на необосновани религиозни вярвания.

Още повече студенти одобрително зааплодираха.

— Между другото, тази дефиниция не е моя — продължи Кърш. — А на невроучения Сам Харис. И ако вече не сте го направили, непременно прочетете неговата книга „Писмо до една християнска нация“.

Валдеспино се намръщи. Спомняше си вълнението, предизвикано от книгата на Харис „Carta a una Nación Cristiana“, която намери силен отзвук в Испания, макар и написана за американци.

— Моля да вдигнат ръце онези от вас, които вярват в някой от следните древни богове. Аполон? Зевс? Вулкан? — Замълча за миг, после се засмя. — Никой ли? Добре, значи явно всички сте атеисти по отношение на тези божества. — Кърш направи нова пауза. — Аз просто отивам един бог по-нататък.

Аудиторията избухна в овации.

— Не твърдя, че със сигурност знам, че няма Бог, приятели. Искam само да кажа, че ако зад вселената *наистина* има божествена сила, тя истерично се киска на религиите, които сме създали в опит да я дефинираме.

Всички се засмяха.

Валдеспино вече се радваше, че принцът бе поискал да слуша радио. „Хулиан трябва да чуе това“. Дяволският чар на Кърш нагледно доказваше, че Христовите врагове не стоят със скръстени ръце, а активно се опитват да откъснат душите от Бог.

— Аз съм американец и се смятам за невероятен щастливец, че съм се родил в една от най-високоразвитите в технологично отношение и най-прогресивни в интелектуално отношение страни на света — продължи футуристът. — И затова намирам за силно обезпокоителни резултатите от едно неотдавнашно статистическо проучване, според което *половината* от моите сънародници вярват, че Адам и Ева наистина са съществували — че някакъв всемогъщ Бог е създал две напълно оформени човешки същества, които сами заселили цялата планета и дали начало на различните раси, без да се проявят типичните проблеми на близкородственото размножаване.

Пак смях.

— Пастор Питър Ларуфа от Кентъки публично заяви: „Ако някъде в Библията прочита, че две плюс две е равно на пет, ще повярвам и ще го приема за истина“.

Отново смях.

— Да, лесно е да реагираме със смях, но ви уверявам, че тези убеждения по-скоро са страшни, отколкото смешни. Много от хората, които ги изповядват, са интелигентни и образовани професионалисти — лекари, адвокати, учители, а в някои случаи и личности, стремящи се към най-високите постове в страната. Веднъж чух американския конгресмен Пол Браун да казва: „Еволюцията и Големият взрив са пъклени лъжи. Аз вярвам, че Земята е на около девет хиляди години и е сътворена за шест дни“. — Кърш направи пауза. — Още по-смустващ е фактът, че господин Браун е член на конгресната Комисия за наука, космически изследвания и технологии и на въпроса за съществуването на вкаменелости от милиони години той отговаря по следния начин: „Фосилите са поставени тук от Бог, за да изпита нашата вяра“.

Гласът на футуриста изведнъж стана тих и сериозен.

— Да се отнасяме снизходително към невежеството означава да го поощряваме. Да не правим нищо, когато нашите ръководители говорят абсурди, е престъпно самодоволство. Както и да допускаме нашите училища и църкви да учат децата ни на откровени неистини. Настъпил е моментът за действие. Докато не избавим човечеството от суеверието, няма да можем да се възползваме от всичко, на което е способен нашият разум. — Той замълча за миг и в аудиторията се възцари тишина. — Аз обичам човечеството. Вярвам, че нашият разум и нашият вид имат безгранични възможности. Вярвам, че сме в навечерието на нова, просветена епоха, на свят, в който религията най-после си е отишла... и тържествува науката.

Публиката избухна в неистови аплодисменти.

— За бога! — изсумтя Валдеспино и отвратено поклати глава. — Изключете го.

Дяконът се подчини и тримата продължиха в мълчание.

На петдесетина километра оттам Моника Мартин стоеше срещу задъхания Суреш Бала, който току-що беше дотичал при нея. Той ѝ подаде един джиесем.

— Дълга история, но трябва да прочетеш този есемес, получен от епископ Валдеспино.

— Чакай малко. — Мартин едва не изпусна телефона. — Това джиесемът на *епископа* ли е?! Как си успял да...

— Не питай. Просто прочети есемеса.

Обезпокоена, пиарката впери очи в дисплея. След секунди пребледня.

— Господи боже, епископ Валдеспино е...

— Опасен — довърши изречението Суреш.

— Но... не е възможно! От кого е есемесът?!

— Скрит номер — отвърна той. — Опитвам се да идентифицирам подателя.

— И защо Валдеспино не е *изтрил* съобщението?

— Нямам представа — призна Суреш. — От небрежност? Или от арогантност? Ще се опитам да възстановя всички други есемеси и да

открия с кого си е разменял съобщения, но исках да те осведомя веднага. Ще се наложи да направиш изявление за това.

— В никакъв случай! — отсече Мартин. — Дворецът няма да разгласи такава информация!

— Хубаво, обаче съвсем скоро ще го направи някой друг. — Той бързо ѝ обясни, че причината да провери телефона на Валдеспино е било полученото по имейла предупреждение от monte@iglesia.org, информатора на КонспирасиНет, и ако този човек продължи да действа по същия начин, есемесът на епископа няма да остане в тайна задълго.

Пиарката затвори очи и се опита да си представи реакцията на света към неопровержимото доказателство, че един католически епископ, изключително близък с краля на Испания, е пряко замесен в днешното вероломно убийство.

— Суреш — прошепна тя и бавно вдигна клепачи. — Трябва да откриеш кой е този „Монте“. Ще ми направиш ли тази услуга?

— Ще опитам. — Отговорът му не прозвуча много оптимистично.

— Благодаря. — Мартин му върна джиесема на епископа и припряно тръгна към вратата. — И ми прати скрийншот на есемеса!

— Къде отиваш? — извика след нея Суреш.

Моника Мартин не отговори.

65.

Катедралата „Светото семейство“ заема цялото пространство между две преки в центъра на Барселона. Въпреки огромната си площ църквата сякаш безтегловно виси над земята — изящен рой ефирни кули, извисили се с лекота към испанското небе.

Покритите с многобройни отвори кули имат сложна форма и различна височина, което придава на храма вид на странен пясъчен замък, построен от палави великани. Щом бъде завършена, най-високата от осемнайсетте кули ще се издига на зашеметяващите и безпрецедентни сто и седемдесет метра — по-високо от паметника на Вашингтон, — което прави „Саграда Фамилия“ най-високата църква на света, биеща рекорда дори на базиликата „Св. Петър“ във Ватикана с повече от трийсет метра.

Самата сграда има три огромни фасади. Шарената източна фасада „Рождество“ напомня висяща градина с пъстроцветни растения, животни, плодове и хора. Западната фасада „Страсти Христови“ е нейна пълна противоположност — суров скелет от груб камък, издялан така, че да прилича на сухожилия и кости. Южната фасада „Слава във висините“ се издига в хаос от демони, идоли, грехове и пороци, които постепенно отстъпват мястото си на повисшите символи на възнесението, добродетелите и рая.

Храмът има и безброй по-малки фасади, контрафорси и кули, повечето облечени в материал с вид на кал, в резултат на което долната половина на сградата сякаш се топи или пък току-що изниква от земята. Според един виден критик тя приличала на „гниещ пън, от който е поникнало семейство изящни гъбовидни кули“.

Освен традиционната религиозна иконография Гауди беше добавил безчет стряскащи елементи, които отразяваха почитта му към природата — костенурки, носещи колони, дървета, растящи от фасади, и дори исполински каменни охлюви, пълзящи по лицето на църквата.

Въпреки този необикновен външен вид истинската изненада очаква посетителя едва когато прекрачи праговете на „Саграда

Фамилия“. Щом се озове в централния кораб, той неизбежно се заковава на място и зяпва наклонените и усукани дървовидни колони, устремени към високите шейсет метра сводове, където сред дървесните клони са надвиснали психеделични колажи от геометрични форми. Тази „гора от колони“, казвал самият Гауди, трябвало да насърчи ума да се върне към мислите на най-древните духовни търсачи, за които гората била храм Божи.

Нищо чудно, че този грандиозен сецесионов шедьовър е обект и на възторжени хвалебствия, и на циничен сарказъм. Обявяван от някои за „чувствен, духовен и органичен“, той е заклеймяван от други като „вулгарен, претенциозен и богохулен“. Писателят Джеймс Мичънър го характеризира като „една от най-странно изглеждащите сериозни сгради в света“, а „Архитекчъръл Ривю“ го нарича „свещеното чудовище на Гауди“.

Ако намирате странна естетиката на катедралата, още по-странен е начинът на нейното финансиране. Изцяло издържана от частни дарения, „Саграда Фамилия“ не получава абсолютно никакви субсидии нито от Ватикана, нито от световните католически водачи. Въпреки периодите на почти пълен фалит и преустановяване на строежа църквата проявява почти дарвинистки инстинкт за самосъхранение и упорито е преживяла смъртта на своя архитект, жестоката гражданска война, терористичните атентати на каталунските анархисти и дори пробиването на недалечния тунел на метрото, който е можел да подрие самите ѝ основи.

И въпреки тези невероятни заплахи „Саграда Фамилия“ още си е на мястото и продължава да расте.

През последните десетина години перспективите пред храма значително са се подобрили. В хазната му се вливат постъпленията от продажбите на над четири милиона билета годишно и посетителите плащат щедро, за да разгледат недовършената постройка. Днес прогнозният пусков срок е 2026 година — стогодишнината от смъртта на Гауди — и „Саграда Фамилия“ сякаш е придобила нова жизненост, а кулите ѝ са се устремили към висините с още по-голяма надежда.

Отец Жоахим Беня, най-старият свещеник в „Саграда Фамилия“ и неин предстоятел, беше приветлив дребен осемдесетгодишен мъж с кръгли очила и кръгло, винаги усмихнато лице. Той имаше една голяма

мечта — да доживее завършването на строежа на този великолепен храм.

Тази вечер обаче отец Жоаким не се усмихваше. Беше окъснял в кабинета си заради църковни дела, но после разиграващите се в Билбао драматични събития бяха приковали погледа му към компютърния екран.

„Убили са Едмънд Кърш“.

Колкото и да изглеждаше невероятно, през последните три месеца Беня и Кърш бяха станали близки приятели. Войнстващият атеист го беше смаял, като лично се обърна към него и му предложи да направи огромно дарение за църквата. Тази безпрецедентна сума щеше да се отрази невероятно благотворно на строежа.

„В предложението му няма никаква логика — мислеше си тогава отец Жоаким. — Дали е с рекламна цел? Или иска да окаже влияние върху строителството?“

В замяна на дарението си прочутият футурист постави едно-единствено условие.

Беня колебливо го беше изслушал. „Само това ли?“

— За мен това е личен въпрос — каза Кърш. — И се надявам, че ще удовлетворите молбата ми.

Макар да беше доверчив човек, в този момент предстоятелят усещаше, че си играе с дявола. Вторачи се в лицето на милиардера и потърси истинския му мотив. И го видя. Зад безгрижно чаровната външност пламтеше отчаяно изтощение и тези хлътнали очи и изпито тяло напомниха на стареца за семинаристките му дни, когато работеше като терапевт в хоспис.

„Едмънд Кърш е болен“.

Беня се зачуди дали човекът умира и дарението му не е неочакван опит да се помири с Бога, когото винаги е презирал.

„Най-самодоволните в живота стават най-страхливи в смъртта“.

Отец Жоаким си спомни за първия християнски евангелист, свети Йоан, който всеотдайно насърчавал неверниците да изпитат величието на Исус Христос. Щом неверник като Кърш искаше да участва в построяването на Христов храм, може би щеше да е безбожно и жестоко да му го откаже.

Пък и Беня имаше служебен ангажимент към събирането на средства за катедралата и не можеше да си представи как ще съобщи

на колегите си, че е отхвърлил огромното дарение на Кърш заради неговия откровен атеизъм.

В крайна сметка възрастният свещеник прие неговото условие и двамата си стиснаха топло ръцете.

Тази вечер отец Жоаким бе гледал презентацията на Кърш в „Гугенхайм“, отначало смутен от нейната антирелигиозна насоченост, после заинтригуван от намеците на футуриста за някакво загадъчно откритие и накрая ужасен от убийството му. Оттогава просто не можеше да се откъсне от компютъра и от светкавично появилия се зашеметяващ калейдоскоп от взаимно изключващи се конспиративни теории.

Сега съкрушеният Беня тихо седеше в грамадния храм, сам сред „гората“ от колони на Гауди. Тази мистична гора обаче не можеше да успокои бясно препускащите му мисли.

„Какво е открил Кърш? Кой е искал смъртта му?“

Отецът затвори очи и се опита да проясни ума си, но въпросите продължаваха да се връщат.

„Откъде идваме? Къде отиваме?“

— Идваме от Бог! — каза той на глас. — И отиваме при Бог!

Думите отекнаха в гърдите му с такава сила, че сякаш цялата катедрала завибрира. Изведнъж ярък лъч светлина прониза витража на фасадата „Страсти Христови“ и заструи в базиликата.

Поразен, отец Жоаким се изправи и с олюляване тръгна към прозореца. Вече ехтеше целият храм и небесната светлина продължаваше да нахлува през пъстроцветното стъкло. Когато Беня изскочи през главния вход на църквата, навън го посрещна оглушителна вихрушка. От небето вляво от него се спускаше голям вертолет и прожекторът му осветяваше фасадата на „Саграда Фамилия“.

Пред смаяния поглед на стареца хеликоптерът кацна в северозападния ъгъл на строителната ограда и витлата му постепенно спряха.

Докато вятърът и шумът стихваха, от вертолета скочиха четирима души и забързано тръгнаха към предстоятеля. Той веднага позна от тазвечерното предаване двамата, които вървяха отпред — бъдещата кралица на Испания и професор Робърт Лангдън. Следваха ги двама здравеняци с униформени сака.

Както изглеждаше, Лангдън в края на краищата не беше отвлякъл Амбра Видал. Тя очевидно вървеше до него по собствена воля.

— Отче! — каза жената. — Моля ви, простете ни за шумното натрапване на това свято място. Трябва да поговорим с вас. Много е важно.

Отец Жоаким отвори уста да отговори, но успя само безмълвно да кимне.

— Нашите извинения, отче — обезоръжаващо се усмихна Робърт Лангдън. — Знам, че всичко това ви изглежда странно. Познавате ли ни?

— Разбира се, но мислех...

— Фалшива информация — поясни Амбра. — Всичко е наред, уверявам ви.

В този момент двама охранители, които пазеха извън оградата, влязоха през въртящите се портали, разбираемо обезпокоени от появата на хеликоптера, и се втурнаха към отец Беня, за да го защитят.

Двамата мъже с униформените сака моментално се завъртяха към тях и протегнаха ръце с дланите напред в универсалния жест „стой“.

Охранителите сепнато се заковаха на място и погледнаха предстоятеля за напътствие.

— Tot està bé! — извика отецът на каталунски. — Tornin al seu lloc. — „Всичко е наред! Върнете се на поста си“.

Мъжете неуверено се вторачиха в странните посетители.

— Són els meus convidats — каза Беня. „Това са мои гости“. — Confio en la seva discreció. — „Разчитам на вашата дискретност“.

Озадачените охранители излязоха през въртящия се портал.

— Благодаря — каза Амбра. — Признателни сме ви.

— Аз съм отец Жоаким Беня — представи се свещеникът. — Обяснете ми за какво става дума.

Робърт Лангдън пристъпи напред и стисна ръката му.

— Търсим едно рядко издание, собственост на учения Едмънд Кърш, отец Жоаким. — Професорът извади изящна картичка и му я подаде. — Тук пише, че книгата е временно предоставена на тази църква.

Макар и позашеметен от драматичната поява на посетителите, Беня веднага позна картичката. Точно такъв фиш придружаваше тома,

който преди няколко седмици му беше донесъл Кърш.

„Уилям Блейк. Събрани съчинения“.

Условието за голямото дарение на Едмънд беше книгата на Блейк да бъде изложена в криптата на „Саграда Фамилия“.

„Странно искане, но твърде скромна отплата за такова дарение“.

Кърш поставяше още едно допълнително условие, описано на гърба на картичката — томът да е отворен на страница 163.

66.

На осем километра северозападно от „Саграда Фамилия“ адмирал Авила гледаше през предното стъкло на юбера ширналите се отпред светлини на града, сияещи на черния фон на Балеарско море.

„Най-после в Барселона“ — помисли си възрастният морски офицер. Извади джиясима си и се обади на Регента, както беше обещал.

Регента отговори на първото извъняване.

— Къде сте, адмирал Авила?

— На няколко минути от града.

— Пристигате тъкмо навреме. Току-що получих обезпокоителна вест.

— Слушам ви.

— Вие успяхте да отсечете главата на змията. Както се опасявахме обаче, дългата опашка продължава опасно да се гърчи.

— С какво мога да бъда полезен? — попита Авила.

Регента му изложи желанията си, които го изненадаха. Не предполагаше, че тази нощ ще има още смърт, ала дори не си и помисли да възрази. „Аз съм прост войник“ — напомни си той.

— Тази мисия ще бъде опасна — продължи Регента. — Ако ви заловят, покажете ръката си на полицията и скоро ще ви освободят. Имаме влияние навсякъде.

— Нямам намерение да се оставя да ме заловят. — Адмиралът погледна татуировката си.

— Добре — със злокобно безжизнен глас отвърна Регента. — Ако всичко мине според плана, скоро и двамата ще са мъртви и с това ще се приключи.

Връзката прекъсна.

Във внезапно настъпилата тишина Авила отправи поглед към най-яркото сияние на хоризонта — ужасяващ рояк уродливи кули, осветени от строителни прожектори.

„Саграда Фамилия" — помисли си той, отвратен от необикновения силует. — Храм на всичко нередно в нашата вяра".

Прочутата барселонска катедрала, смяташе възрастният офицер, представляваше паметник на слабостта и моралния упадък — отстъпление пред либералния католицизъм, нагло извращение на хилядолетната вяра, превърната в опасен хибрид от култ към природата, псевдонаука и гностична ерес.

„В един храм на Христа пълзят гигантски гущери!“

Макар да се ужасяваше от глобалния разрыв с традициите, той намираше упование в появата на нова група световни лидери, които явно споделяха неговите опасения и полагаха всички усилия да възстановят връзката с миналото. С постъпването си в Палмарската църква и особено след срещата с папа Инокентий XIV Авила живееше втори живот и виждаше трагедията си в съвсем нова светлина.

„Жена ми и детето ми паднаха жертви във войната, водена от силите на злото срещу Бог, срещу традицията. Към спасението водят много пътища, не само прошката“.

Преди пет дни, докато Авила спеше в скромния си апартамент, го събуди остро изпиукване на получен есемес.

— Полунощ е — измърмори той и сънено примижа към дисплея на джигесема, за да види кой му пише в този час.

NÚMERO OCULTO^[1]

Адмиралът разтърка очи и прочете съобщението.

COMRUEBE SU SOLDADO BANCARIO

„Да проверя банковата си сметка ли?“

Заподозрял някаква телемаркетингова измама, той се намръщи, стана от леглото и отиде в кухнята да пие вода. Докато стоеше пред мивката,

погледна към лаптопа си. Знаеше, че сигурно няма да успее да заспи, докато не провери.

Влезе в уебсайта на банката си, като очакваше да види жалкия си баланс — трохите, останали от военната му пенсия. Когато се появи информацията за сметката му обаче, адмиралът скочи на крака толкова рязко, че прекатури стола.

„Не е възможно!“

Затвори очи и погледна отново. После презареди екрана.

Цифрата си оставаше непроменена.

Той слепешком напипа мишката, скролна надолу до движенията по сметката си и смаяно установи, че преди час е получил анонимен превод от сто хиляди евро. Източникът не можеше да се проследи.

„Кой би могъл да е?!“

Внезапният звън на джиясема накара сърцето му да се разтупти още по-силно. Адмиралът грабна телефона и погледна дисплея.

NÚMERO OCULTO

Той продължи да се взира в екрана, после вдигна.

— Sí?

Отговори му мек глас:

— Добър вечер, господин адмирал. Предполагам, че сте видели подаръка, който ви пратих?

— Тъж... да — изпелтечи Авила. — Кой сте вие?

— Наричайте ме Регента — отвърна гласът. — Аз представлявам вашите братя, чедата на Църквата, на която вие принадлежите от две години. Вашите способности и вяроност не останаха незабелязани, господин адмирал. Искаме да ви дадем възможност да служите на още по-висша цел. Негово светейшество ви предлага няколко мисии... задачи, пратени ви от Господ.

Авила се разсъни окончателно. Дланите му се потяха.

— Парите, които ви дадохме, са аванс за първата мисия — продължи Регента. — Ако решите да изпълните задачата, приежете я като шанс да докажете, че сте достоен да заемете място в нашите най-

висши редици. — Замълча за миг. — Църквата ни се подчинява на строга йерархия, която е невидима за света. Смятаме, че вие ще сте ценен член на нейното ръководство.

Макар и развълнуван от перспективата за издигане, Авила се колебаеше.

— Каква е тази мисия? А ако реша да не я изпълня?

— Няма да последва никакво наказание и можете да задържите парите в замяна на вашата дискретност. Как ви звучи това предложение?

— Звучи ми доста опасно.

— Ние ви харесваме. Искаме да ви помогнем. И за да съм напълно откровен с вас, ще ви предупредя, че задачата, която ви възлага папата, е трудна. — Регента направи пауза. — И е възможно да се стигне до насилие.

Авила се напрегна. „Насилие ли?“

— Силите на злото крепнат от ден на ден, господин адмирал. Бог е във война, а на война падат жертви.

Пред очите му отново избухна ужасната бомба, която беше погубила семейството му. Той потрепери и пропъди мрачните спомени.

— Съжалявам, не знам дали ще мога да изпълня такава задача...

— Папата избра вас, господин адмирал — прошепна Регента. — Човекът, който е обект на тази мисия... е убиецът на вашето семейство.

[1] Скрит номер (исп.). — Б.пр. ↑

67.

Разположената на партерния етаж на двореца в Мадрид оръжейна е зала с изящен свод и високи алени стени, украсени с великолепни гоблени, които изобразяват прочути битки от испанската история. Край стените е изложена безценна колекция от над сто брони, много от които са принадлежали на едновременно крале. В центъра на залата са разположени седем конски фигури в естествен ръст, също в пълно бойно снаряжение.

„Тук ли са решили да ме затворят? — чудеше се Гарса, като оглеждаше заобикалящите го експонати. Естествено, оръжейната беше едно от най-сигурните помещения в двореца, но командирът подозираше, че неговите похитители са избрали тази елегантна «килия» с надеждата да го сплашат. — Точно тук ме назначиха на работа“.

Преди близо двацет години го бяха въвели в тази импозантна зала, където го интервюираха и го подложиха на разпит, преди накрая да му предложат поста началник на Гуардия Реал.

А сега го бяха арестували собствените му агенти. „Обвиняват ме в сговаряне за извършване на убийство?! И в опит да накисна епископа?“ Тези обвинения почиваха на толкова оплетена логика, че Гарса изобщо не можеше да я проумее.

Той беше най-високопоставеният служител в двореца, което означаваше, че заповедта за арестуването му можеше да е издадена от един-единствен човек... от самия принц Хулиан.

„Валдеспино го е настроил срещу мен — помисли Гарса. Епископът беше стар политически интригант и тази вечер отчаянието явно го бе подтикнало да изпълни този нагъл медиен трик — дързък ход, целящ да изчисти собственото му име, като дискредитира Гарса. — И сега са ме заключили в оръжейната, за да не мога да се защита“.

Ако Хулиан и Валдеспино се бяха съюзили, той нямаше на какво да разчита — бяха го изиграли. В момента единственият човек на света, който разполагаше с достатъчно власт, за да му помогне, беше

един старец, доживяващ сетните си дни на болнично легло в личната си резиденция Паласио де ла Сарсуела.

Кралят на Испания.

„Но пък кралят категорично няма да ми помогне, ако това означава да се противопостави на епископ Валдеспино или родния си син“.

Скандирането на тълпите навън се усилваше и имаше опасност да се стигне до насилие. Когато осъзна какво викат, Гарса не повярва на ушите си.

„Откъде идва Испания?! — крещяха те. — Къде отива Испания?!“

Демонстрантите очевидно използваша провокативните въпроси на Кърш, за да поставят проблема за политическото бъдеще на испанската монархия.

„Откъде идваме? Къде отиваме?“

Заклеймявайки потисничеството в миналото, младото поколение постоянно призоваваше за по-бързи промени — настояваше страната да се „присъедини към цивилизования свят“ като истинска демокрация и да премахне монархичната форма на управление. Франция, Германия, Русия, Австрия, Полша и още над петдесет държави бяха захвърлили короните си през миналия век. Дори в Англия говореха за провеждане на референдум за премахване на монархията след смъртта на сегашната кралица.

За нещастие тази вечер в кралския дворец в Мадрид цареше пълен хаос — нищо чудно, че отново се надигаше този стар боен вик.

„Само това му трябва сега на дон Хулиан, докато се готви да се възкачи на трона“ — помисли си командирът.

Вратата в отсрещния край на оръжейната внезапно се отвори и вътре надникна един от неговите агенти.

— Искам адвокат! — викна му Гарса.

— А аз искам изявление за пресата — разнесе се в отговор познатият глас на Моника Мартин и пиарката влезе в залата, като заобиколи агента. — Защо сте се сговорили с убийците на Едмънд Кърш, командир Гарса?

Той я зяпна смаяно. „Всички ли са си изгубили ума?“

— Известно ни е, че сте накиснали епископ Валдеспино! — заяви Мартин, докато се приближаваше към него. — И дворецът иска

веднага да публикува вашето признание!

Началникът на Гуардия Реал нямаше какво да ѝ отговори.

Когато стигна в средата на залата, пиарката рязко се завъртя и гневно се вторачи в младия агент на входа.

— Казах, че искам да чуя признанието му на четири очи!

Мъжът неуверено заотстъпва, излезе и затвори вратата.

Тя светкавично се обърна към Гарса и се затича към него.

— Незабавно искам признанието ви! — силно извика младата жена и гласът ѝ отекна под свода на оръжейната.

— Нямам какво да ви кажа — спокойно отвърна той. — В абсолютно нищо не съм замесен. Вашите обвинения са пълна лъжа.

Мартин нервно се озърна през рамо, приближи се още повече и зашепна в ухото му.

— Знаем... Изслушайте ме много внимателно.

68.

Популярност ↑ 2747%

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА

ЗА АНТИПАПИТЕ... КЪРВЯЩИТЕ ДЛАНИ... И ЗАШИВАНЕТО НА КЛЕПАЧИТЕ...

Странни истории от Палмарската църква.

Постове от християнски нюзгрупи в интернет потвърждават, че адмирал Луис Авила от няколко години е активен член на Палмарската църква.

Като личност с голям обществен авторитет, адмирал Луис Авила многократно е заявявал, че палмарският папа „спасил живота му“, когато изпаднал в тежка депресия след смъртта на семейството му при антихристиянски терористичен атентат.

Официалната политика на КонспирасиНет забранява да подкрепяме или осъждаме религиозни организации, затова постваме десетки външни линкове за Палмарската църква *тук*.

Ние ви информираме. Вие сами правите заключенията си.

Моля, имайте предвид, че много от твърденията за палмарите в интернет са шокиращи, затова се обръщаме за помощ към вас, нашите потребители, за да отсеем фактите от измислиците.

Следните „факти“ ни бяха пратени от нашия топ информатор monte@iglesia.org. Достоверността на неговата информация досега предполага, че и тези факти са верни,

но преди да ги обявим за такива се надяваме, че някои от нашите потребители ще могат да дадат още категорични доказателства в тяхна подкрепа или да ги опровергаят.

- Палмарският папа Клементе е изгубил и двете си очи в автомобилна катастрофа през 1976 г. и от десет години проповядва със защити клепащи.

- Папа Клементе има живи рани на двете си длани, които винаги кървят, когато му се явяват видения.

- Няколко палмарски папи са бивши офицери от испанските въоръжени сили, изповядващи карлистски идеали.

- На членовете на Палмарската църква е забранено да разговарят с роднините си и няколко души са умрели в тяхната централа от недохранване или малтретиране.

- Палмарите нямат право да: 1) четат книги от непалмари; 2) да присъстват на сватби и погребения на свои роднини, ако последните не са палмари; 3) да ходят на басейн, плаж, дискотека, боксови мачове или места с коледни елхи или изображения на Дядо Коледа.

- Палмарите вярват, че Антихристът е роден през 2000 г.

- Палмарски вербовъчни центрове има в САЩ, Канада, Германия, Австрия и Ирландия.

69.

Докато следваха отец Жоаким към грамадната бронзова порта на „Саграда Фамилия“, Лангдън както винаги се удивляваше на невероятно странните детайли на главния вход.

„Това е цяла стена с шифри“ — мислеше си той, като плъзгаше поглед по над осемте хиляди барелефни букви, доминиращи сред останалите знаци върху монолитните плочи от полиран метал. Хоризонталните редове образуваха голямо текстово поле без разстояние между отделните думи. Макар професорът да знаеше, че това е описание на Страстите Христови на каталунски, всъщност повече приличаше на криптографски ключ, използван от Агенцията за национална сигурност.

„Нищо чудно, че за това място има толкова конспиративни теории“.

Вдигна очи към фасадата „Страсти Христови“ — оттам натрапчиво го гледаха множество изпити ъгловати скулптури от Жозеп Мария Субиракс, над които ужасно изнемощелият Христос висеше на силно наклонен напред кръст и пристигащите посетители имаха чувството, че всеки момент ще падне отгоре им.

Друго мрачно изваяние вляво от Лангдън изобразяваше Юда, който предава Исус с целувка. На фона на тази композиция беше странно присъствието на релеф с врязани цифри — математически „магически квадрат“. Веднъж Едмънд му бе казал, че „магическата константа“ на този квадрат, 33, всъщност била намек за езическата почит на масоните към Великия архитект на вселената, всеобхватно божество, чиито тайни уж се разкривали на членовете на братството, достигнали трийсет и трета степен.

— Забавна история, но ми звучи по-правдоподобно обяснението, че когато са го разпнали, Исус е бил трийсет и три годишен — отговори му Лангдън със смях.

Когато приближиха входа, Робърт потръпна, понеже видя най-страховитата украса на храма — исполинска статуя на завързания за

стълб бичуван Христос. Бързо премести поглед към надписа над портата — двете гръцки букви алфа и омега.

— Началото и краят — прошепна Амбра, която също гледаше към тях. — Точно в стила на Едмънд.

Професорът кимна. Знаеше какво иска да каже Амбра. „Откъде идваме? Къде отиваме?“

Отец Жоаким отвори една малка врата в бронзовата стена от букви и те влязоха, последвани от двамата агенти от Гуардия Реал. Предстоятелят затвори вратата зад тях.

Тишина.

Сенки.

И там, в югоизточния край на трансепта, старият свещеник сподели с тях една поразителна история. Разказа им как Кърш дошъл при него и му предложил да направи огромно дарение за „Саграда Фамилия“, ако се съгласят да експонират неговия екземпляр от илюстрираните съчинения на Блейк в криптата до гроба на Гауди.

„В самото сърце на тази църква“ — помисли си Лангдън с още по-голямо любопитство.

— Едмънд обясни ли ви *причината* за това свое желание? — попита Амбра.

Беня кимна.

— Каза, че бил наследил любовта си към творчеството на Гауди от покойната си майка, която също била голяма почитателка на Уилям Блейк. Затова искал да постави тома на Блейк до гроба на Гауди в памет на майка си. Реших, че в това няма нищо лошо.

„Едмънд не ми е споменавал майка му да е харесвала Гауди“ — озадачи се Робърт. Нещо повече, Палома Кърш беше починала в манастир, а една испанска монахиня едва ли можеше да е била почитателка на някакъв неправововерен английски поет. Цялата тази история му се струваше измислица.

— Освен това усетих, че господин Кърш преживява духовна криза... и може би има и някакви здравословни проблеми — прибави предстоятелят.

— Според написаното на гърба на този заемащ фиш... — Лангдън повдигна картичката — книгата на Блейк трябва да бъде експонирана по точно определен начин — разтворена на сто шейсет и трета страница, нали така?

— Да.

Пулсът на Робърт се ускори.

— Бихте ли ми казали кое стихотворение е на тази страница?

Отец Жоаким поклати глава.

— Там *няма* стихотворение.

— Моля?!

— Това са *събраните* съчинения на Блейк — и литературните му творби, и картините му. На сто шейсет и трета страница има илюстрация.

Лангдън неспокойно се озърна към Амбра. „Трябва ни стих от петдесет и една букви, а не илюстрация!“

— Може ли да видим тома, отче? — попита тя свещеника.

Беня позабави отговора си, но очевидно реши, че не може да откаже на бъдещата кралица.

— Криптата е натам. — Посочи и ги поведе към центъра на катедралата. Двамата агенти от Гуардия Реал ги последваха. — Трябва да призная, че се колебаех да приема пари от толкова войнстващ атеист, обаче желанието му да изложим любимата илюстрация на майка му ми се стори безобидно, особено като се има предвид, че изобразява Бог.

Робърт си помисли, че не е чул добре.

— Искате да кажете, че Едмънд ви е помолил да покажете изображение на Бог, така ли?

Свещеникът кимна.

— Усетих, че е болен и че по този начин може би иска да изкупи борбата срещу божественото, която е водил през целия си живот. — Замълча за миг, като клатеше глава. — Макар че след като гледах днешната му презентация, не знам какво да мисля, признавам.

Професорът се опита да познае коя от безбройните илюстрации на Бог е поискал да изложат Едмънд.

Когато тръгнаха към централния кораб, на Лангдън му се стори, че го вижда за пръв път. Въпреки че много пъти беше идвал в „Саграда Фамилия“ на различни етапи от нейния строеж, това винаги се бе случвало денем, когато испанското слънце струеше през витражите, предизвикваше истински взривове от багри и привличаше погледа нагоре към сякаш безтегловните сводове.

„Нощем всичко тук изглежда по-тежко“.

Нямаше я слънчевата гора — беше се преобразила в нощна джунгла от сенки, мрачна група канелирани колони, издигащи се към зловеща празнота.

— Стъпвайте внимателно — предупреди ги предстоятелят. — Пестим от всичко, каквото можем.

Осветлението на тези грамадни европейски църкви, знаеше Лангдън, струваше цяло състояние, но слабите аварийни лампи тук едва осветяваха пътя им. „Един от проблемите на петте хиляди и шестстотин квадратни метра площ“.

Когато завиха наляво в централния кораб, той погледна подиума на олтара пред тях — ултрамодерна минималистична маса между двете групи лъскави тръби на органа. На четири-пет метра над нея висеше невероятен балдахин, символ на почит, вдъхновен от церемониалните балдахини, някога издигани на стълбове, за да осигурят сянка за владетелите.

Повечето балдахини днес бяха архитектурни елементи от твърд материал, но в „Саграда Фамилия“ бяха избрали плат, в случая с форма на чадър, който сякаш магически се държеше във въздуха. Под него като командос, скачащ с парашут, висеше на въжета разпнатият Исус.

„Парашутистът Христос“ — така го наричаше Лангдън. Нищо чудно, че предизвикваше толкова противоречиви оценки.

Навлязоха в още по-тъмна част от катедралата и професорът вече не виждаше нищо. Диас извади фенерче и освети плочките пред краката им. Докато се приближаваха към входа на криптата, Робърт видя над себе си блед силует на висок цилиндър, издигащ се на десетки метри край стената на църквата.

„Прословутото вито стълбище“ — сети се той. Така и не беше посмял да се качи по него.

Изумителното вито стълбище в „Саграда Фамилия“ фигурираше в списъка от „Двайсетте най-опасни стълбища в света“ на „Нашънъл Джеографик“, в който заемаше трето място веднага след шеметното стълбище в камбоджанския храм Ангкор Ват и обраслите с мъх каменни стъпала до водопада Дяволския казан в Еквадор.

Лангдън погледна първите няколко стъпала на стълбището, което се издигаше нагоре и потъваше в мрака.

— Входът на криптата е точно напред. — Беня посочи покрай стълбището към един тъмен отвор вляво от олтара. Робърт забеляза, че

отвътре сякаш се излъчва бледо златисто сияние.

„Криптата“.

Стигнаха до изцяло полегато стълбище.

— Изчакайте ни тук, господа — обърна се към своите охранители Амбра. — Скоро ще се върнем.

Фонсека не изглеждаше много доволен, но не възрази.

И Амбра, отец Беня и Лангдън започнаха своето спускане към светлината.

Докато гледаше как трите фигури изчезват надолу по витото стълбище, агент Диас се радваше на възможността да си откъхне. Усилващото се напрежение между Амбра Видал и агент Фонсека вече започваше да го безпокои.

„Агентите от Гуардия Реал не са свикнали на заплахи с уволнение от хората, които охраняват — само от командир Гарса“.

Арестуването на началника им го озадачаваше. Странно, Фонсека отказваше да му разкрие точно кой е издал заповедта и е измислил историята с похищението.

— Положението е сложно — беше му казал старшият агент. — И за собствената ти безопасност е по-добре да не знаеш.

„Все пак кой издава нарежданията? — чудеше се Диас. — Принцът ли? — Съмняваше се, че Хулиан ще изложи на риск Амбра, като разпространява измислицата с нейното отвличане. — Или Валдеспино?“ Епископът едва ли имаше чак такова влияние.

— Веднага се връщам — измърмори Фонсека и се отдалечи с обяснението, че отива до тоалетната. Докато потъваше в мрака, Диас го видя да вади джиесема си и да се обажда на някого.

Зачака сам в огромната катедрала. Потайното поведение на Фонсека го смущаваше все повече.

70.

Стълбището се спускаше на три етажа под земята, като описваше изящна широка дъга. Накрая се озоваха в криптата.

„Една от най-големите крипти в Европа“ — помисли си Лангдън, докато се любуваше на грамадното кръгло помещение. Точно както си го спомняше, подземният мавзолей на „Саграда Фамилия“ представляваше висока ротонда с пейки за стотици богомолци. На равни разстояния по стените бяха поставени златни фенери, които осветяваха мозаечен под с виещи се растения, корени, клони, листа и други образи от природата.

„Крипта“ буквално означаваше „скрито място“ и Робърт се удивляваше, че Гауди е успял да скрие толкова голямо помещение под катедралата. Закачливата „наклонена крипта“ на архитекта под „Колония Гуел“ изобщо не можеше да се сравнява с тази строга неоготическа архитектура — „разлистени“ колони, остри арки и орнаментирани сводове. В криптата цареше пълна неподвижност и слабо миришеше на тамян.

Наляво от стълбището имаше дълбока ниша. Върху светлия под от пясъчник хоризонтално лежеше скромна сива плоча, заобиколена от газени лампи.

„Самият той“ — разбра Лангдън, след като прочете надписа.

ANTONIUS GAUDÍ

Докато гледаше гроба на твореца, отново го обзе скръб от загубата на Едмънд. Вдигна поглед към статуята на Богородица над плочата, на чийто пиедестал имаше непознат символ.

„Какво е това, за бога?“

Робърт се втренчи в странния знак.

Рядко се случваше да срещне символ, който не може да разпознае. Този тук представляваше гръцката буква ламбда, която, доколкото си спомняше, не се срещаше в християнската символика. Ламбдата се използваше в научни области като еволюционната биология, физиката на елементарните частици и космологията. И за да е още по-странно, от върха на тази ламбда излизаше християнски кръст.

„Религия, подкрепена от наука?“ Никога не беше виждал точно такова нещо.

— Символът ли ви озадачава? — попита Беня. — И не само вас. Мнозина питат за него. Това просто е уникална модернистка интерпретация на кръст върху планински връх.

Професорът се наведе напред и едва сега забеляза около ламбдата три бледи позлатени звезди.

„Три звезди с такова разположение? — Веднага ги позна. — Кръстът на планината Кармел“.

— Това е *кармелитски* кръст.

— Точно така. Тялото на Гауди почива под Света Богородица Кармелитска.

— Гауди кармелит ли е бил? — Робърт не можеше да повярва, че архитектът модернист е изповядвал строгото тълкуване на католицизма, възприето от това основано през XII век братство.

— Не, разбира се — отвърна със смях отец Жоаким. — Обаче неговите *болногледачки* били кармелитки. Няколко монахини живеели при Гауди и се грижели за него през последните му години. Те вярвали, че Гауди ще се радва за него да се грижат и в смъртта, затова направили щедро дарение за този параклис.

— Много великодушно от тяхна страна. — Лангдън се засрами, че го е затруднил един толкова невинен символ.

Всички конспиративни теории, които се разпространяваха тази нощ, очевидно караха дори самия него да си въобразява какво ли не.

— Това ли е книгата на Едмънд? — неочаквано се разнесе гласът на Амбра.

Двамата се завъртяха към нея. Тя сочеше към сенките вдясно от гроба на Гауди.

— Да — потвърди председателят. — Извинявам се за лошото осветление.

Амбра забърза към витрината и Робърт я последва.

Томът беше изложен в една сумрачна част от криптата, засенчена от дебелата колона до надгробната плоча.

— Обикновено поставяме там информационни брошури, но ги преместих другаде, за да направя място за книгата на господин Кърш — поясни Беня. — Май никой не ѝ обръща внимание.

Лангдън застана до Амбра пред подобната на сандък витрина с полегат стъклен капак. Вътре, едва видимо на слабата светлина, лежеше дебело издание на „Уилям Блейк. Събрани съчинения“, разтворено на сто шейсет и трета страница.

Както им беше обяснил старият свещеник, на въпросната страница нямаше стихове, а илюстрация. Професорът се бе чудил кое от нарисуваните от Блейк изображения на Бог е искал да бъде показано Кърш, ала определено не очакваше да види точно *това*.

„Старият“ — помисли си Робърт, докато гледаше с присвити очи в сумрака прочутата акватинта на Блейк от 1794 година.

Изненада се, че отец Жоаким я бе нарекъл „изображение на Бог“. Да, илюстрацията уж представяше архетипния християнски Бог — брадат сбръчкан старец с бяла коса, който се пресяга надолу от

облаците, — обаче ако си беше направил труда да провери, свещеникът щеше да открие, че става въпрос за съвсем друго. Това всъщност не бе християнският Бог, а божеството Юризън, плод на фантастичното въображение на самия Блейк. Юризън измерваше небето с грамаден пергел, отдавайки почит на научните закони на вселената.

Стилът на тази творба беше толкова футуристичен, че два века по-късно известният физик и атеист Стивън Хокинг я бе избрал за обложката на своята книга „Бог сътвори числата“. Извечният демиург на Блейк бдеше и над нюйоркския Рокфелеров център — там древният геометър беше представен в скулптурната композиция „Мъдрост, светлина и звук“.

Докато гледаше книгата, Лангдън отново се зачуди защо някогашният му студент е положил толкова усилия, за да я изложи тук. „От чиста отмъстителност ли? За да зашлеви шамар на Католическата църква?“

„Едмънд никога не е преставал да воюва срещу религията“ — помисли си професорът, вторачен в Юризън. Богатството му позволяваше да прави каквото пожелае — дори да изложи богохулно произведение на изкуството в сърцето на един християнски храм.

„Гняв и злъч — каза си Робърт. — Може би всичко се свежда до това“. Основателно или не, неговият приятел винаги беше обвинявал организираната религия за майчината си смърт.

— Добре ми е известно, разбира се, че тази илюстрация не изобразява *християнския* Бог — отбеляза Беня.

Лангдън изненадано се обърна към стария свещеник.

— Наистина ли?

— Да. Едмънд беше напълно откровен по този въпрос, макар че нямаше нужда, защото съм запознат с идеите на Блейк.

— И въпреки това сте сложили книгата тук?!

— Това е „Саграда Фамилия“, професоре — с мека усмивка отвърна председателят. — Тук Гауди слива в едно Бог, наука и природа. Темата на тази рисунка не е нищо ново за нас. — В очите му заблещукаха загадъчни пламъчета. — Не всички наши духовници са прогресивни като мен, но както знаете, за всички нас християнството си остава в постоянно развитие. — Той отново се поусмихна и кимна към тома. — Само се радвам, че господин Кърш се съгласи да не

излагаме тук и заемния му фиш. Като се има предвид неговата репутация, не съм сигурен как щях да го обясня, особено след днешната му презентация. — Замълча за миг и изражението му стана сериозно. — Правилно ли схващам обаче, че сте се надявали да откриете тук нещо друго, а не тази илюстрация?

— Напълно. Търсехме един стих на Блейк.

— „Тигър, тигър, лумнал с мощ? — изрецитира отец Жоаким. — Като факла в черна нощ“?^[1]

Робърт се усмихна, впечатлен, че отецът знае наизуст първите стихове на най-прочутото стихотворение на Блейк — религиозно съчинение от шест строфи, поставящо въпроса дали един и същи Бог е сътворил и страховития тигър, и хрисимото агънце.

— Отец Жоаким? — каза Амбра, която беше приклепнала и напрегнато се взираше през стъклото. — Случайно да имате джиесем или фенерче?

— Не, съжалявам. Да взема ли един от фенерите от гроба на Антонио?

— Да, ако обичате.

Беня забързано се отдалечи.

В момента, в който той вече не можеше да ги чуе, тя настойчиво зашепна на Лангдън:

— Едмънд не е избрал сто шейсет и трета страница заради илюстрацията, Робърт!

— Какво искаш да кажеш? — „На тази страница няма нищо друго“.

— Това е хитър начин за отвличане на вниманието.

— Съвсем нищо не разбирам. — Той се вторачи в рисунката.

— Избрал е сто шейсет и трета страница, защото не може да бъде показана без съседната сто шейсет и втора!

Лангдън плъзна поглед наляво и разгледа страницата преди „Старият“. На слабата светлина не се виждаше много — само, че изцяло е запълнена със ситен ръкописен текст.

Предстоятелят се върна с газена лампа и я подаде на Амбра, която я вдигна над книгата. Когато меката светлина се разля над разтворения том, Робърт ахна.

На лявата страница наистина имаше текст — написан на ръка, подобно на всички други оригинални произведения на Блейк, — чиито

полета бяха украсени с чертежи, рамки и различни фигури. Най-важно обаче беше, че този текст, изглежда, се състоеше от изящни поетични строфи.

Агент Диас нервно крачеше напред-назад в мрака и се чудеше къде се бави партньорът му.

„Фонсека вече трябваше да се е върнал“.

Когато джиесемът в джоба му завибрира, той си помисли, че се обажда Фонсека, но дисплеят показваше напълно неочаквано име.

МОНИКА МАРТИН

Не можеше да си представи какво иска пиарката, обаче каквото и да беше, тя трябваше да си комуникира лично с Фонсека. „Той е старшият агент в нашия екип“.

— Ало? Тук Диас.

— Обажда се Моника Мартин, агент Диас. При мен е един човек, който иска да разговаря с вас.

След малко отсреща се разнесе познат глас:

— Агент Диас, аз съм командир Гарса. Моля, успокойте ме, че госпожица Видал е в безопасност.

— Да, командир Гарса — изпелтечи Диас: гласът на началника му го беше накарал да се изпъне и да застане мирно. — Госпожица Видал е в пълна безопасност. Двамата с агент Фонсека сме при нея на сигурно място в...

— Не по необезопасена линия — настойчиво го прекъсна командирът. — Щом сте на сигурно място, останете там. Не ходете никъде. Радвам се, че успяхме да се свържем с вас. Опитяхме да позвъним на агент Фонсека, обаче не отговаря. Той при вас ли е?

— Да, отдалечи се да се обади по телефона, но би трябвало да се върне...

— Нямам време да чакам. В момента съм арестуван и госпожа Мартин ми услуги със своя джиесем. Изслушайте ме много

внимателно. Историята с похищението, както несъмнено ви е известно, беше пълна лъжа. Това изложи госпожица Видал на огромна опасност.

„Нямаш си и представа каква“ — помисли си Диас, като си спомни хаоса на покрива на Каса Мила.

— Не е вярно също, че съм накуснал епископ Валдеспино.

— Досещах се, господин командир, обаче...

— С Мартин се опитваме да измислим как най-добре да се справим с това положение, но дотогава бъдещата кралица не бива да привлича публично внимание. Ясно ли е?

— Разбира се. Но кой е издал заповедта?

— Не мога да ви кажа по телефона. Просто изпълнете нареждането ми и дръжте Амбра Видал далече от медиите. Мартин ще ви осведомява за всякакви промени в ситуацията.

Гарса затвори и Диас остана сам в мрака. Опитваше се да осмисли чутото.

Докато прибираше джиесема си, чу зад себе си шумолене на дрехи. Извъртя се, но от тъмнината се появиха две светли ръце, здраво стиснаха главата му и с ослепителна бързина рязко я извиха настрани.

Агентът усети, че вратът му изхрущява, и в черепа му сякаш изригна огън.

После всичко угасна.

[1] Пр. К. Дянков. — Б.пр. ↑

71.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА

НОВА НАДЕЖДА ЗА ЕКСПЛОЗИВНОТО ОТКРИТИЕ НА КЪРШ!

По-рано завеждащата „Връзки с обществеността“ на кралския дворец Моника Мартин направи официално изявление, в което заяви, че бъдещата кралица на Испания Амбра Видал е похитена от американския професор Робърт Лангдън. Дворецът призова местните власти да се намесят и да открият кралицата.

Разобличителят monte@iglesia.org току-що ни прати следната информация:

ТВЪРДЕНИЕТО НА ДВОРЕЦА ЗА ПОХИЩЕНИЕТО Е 100% ЛЪЖА — НАЧИН ДА НАКАРАТ ПОЛИЦИЯТА ДА ПОПРЕЧИ НА ЛАНГДЪН ДА ПОСТИГНЕ ЦЕЛТА СИ В БАРСЕЛОНА (ЛАНГДЪН/ВИДАЛ СМЯТАТ, ЧЕ ОЩЕ МОГАТ ДА ОПОВЕСТЯТ ОТКРИТИЕТО НА КЪРШ ПРЕД СВЕТА). АКО УСПЕЯТ, ПРЕЗЕНТАЦИЯТА НА КЪРШ МОЖЕ ДА ПРОДЪЛЖИ ВСЕКИ МОМЕНТ. ОСТАНЕТЕ В МРЕЖАТА.

Невероятно! И го научавате първо тук — Лангдън и Видал са избягали, защото искат да довършат започнатото от Едмънд Кърш! Изглежда, че дворецът отчаяно иска да им попречи. (Пак ли Валдеспино? И каква е ролята на принца във всичко това?)

Ще ви информираме веднага щом получим нова информация, но останете в мрежата, защото тайните на Кърш може би ще бъдат разкрити още тази нощ!

72.

Принц Хулиан гледаше през прозореца на опела летящите покрай тях пасища и се опитваше да си обясни странното поведение на епископа.

„Валдеспино крие нещо“.

Преди повече от час епископът тайно беше извел Хулиан от двореца — изключително необичайна постъпка, — като го увери, че е заради собствената му безопасност.

„Помоли ме да не му задавам въпроси... и просто да му се доверя“.

Отдавнашен довереник на баща му, Валдеспино му беше като чичо. Обаче неговото предложение да се скрият във вилата на Хулиан още отначало му изглеждаше съмнително. „Нещо не е наред. Напълно съм изолиран — без телефон и охрана. Нямам представа какво се случва в света и никой не знае къде съм“.

Колата с друсане пресече железопътната линия близо до Касита дел Принсипе и Хулиан погледна напред. На стотина метра отляво видя началото на дългата обточена с дървета отбивка, която водеше към уединената вила.

Престолонаследникът си представи пустата резиденция и изведнъж го обзе предчувствие за опасност. Той се наведе напред и твърдо постави ръка върху рамото на дякона.

— Отбийте тук.

Валдеспино изненадано се извъртя към него.

— Почти стиг...

— Искам да знам какво става! — изръмжа принцът и гласът му изкънтя в малкото купе на колата.

— Дон Хулиан, днес наистина беше бурен ден, но трябва да...

— Да ти се доверя ли? — попита престолонаследникът.

— Да.

Хулиан стисна рамото на шофьора, посочи затревения банкет на пустото извънградско шосе и заповяда рязко:

— Спрете там.

— Продължавайте — противопостави се епископът. — Дон Хулиан, ще ви обясня...

— Веднага спрете колата! — изрева принцът.

Дяконът отби на банкета и спря.

— Оставете ни сами — нареди Хулиан. Сърцето му туптеше бясно.

Не се наложи да повтаря. Младежът изскочи от опела и припряно се отдалечи в тъмнината. Валдеспино и престолонаследникът останаха сами на задната седалка.

Хулиан видя на бледата лунна светлина, че епископът изглежда уплашен.

— И *трябва* да се страхувате — толкова властно заяви принцът, че сам се сепна. Изумен от заплашителния му глас, Валдеспино отскочи назад. Хулиан никога не му беше говорил така, при това на „вие“. — Аз съм бъдещият крал на Испания — продължи той. — Вие отстранихте охраната ми, лишихте ме от достъп до телефона и персонала ми, забранихте ми да слушам новини и ми отказахте да се свържа с годеницата си.

— Искрено се извинявам... — започна епископът.

— Това не е достатъчно — прекъсна го Хулиан и впери гневен поглед във Валдеспино, който изведнъж му се стори странно смален.

Възрастният духовник бавно си пое дъх.

— По-рано тази вечер ми позвъниха, дон Хулиан, и ми казаха...

— Кой ви позвъни?

Епископът се поколеба.

— Баща ви. Той е силно обезпокоен.

„Сериозно?“ Хулиан го беше посетил само преди два дни в Паласио де ла Сарсуела и го бе заварил в отлично разположение на духа, въпреки влошаващото му се здраве.

— От какво е обезпокоен?

— За съжаление е гледал предаването на Едмънд Кърш.

Престолонаследникът стисна зъби. Болният му баща спеше почти денонощно и изобщо не би трябвало да е бил буден по онова време. Нещо повече, кралят винаги забраняваше да има телевизори и компютри в спалните, защото това били убежища за сън и четене — а

и неговите болногледачки със сигурност нямаше да са му позволили да стане от леглото, за да гледа рекламното шоу на някакъв атеист.

— Аз съм виновен — поясни Валдеспино. — Преди няколко седмици му занесох таблет, за да не се чувства изолиран от света. Беше започнал да се учи да праща есемеси и имейли. И е гледал презентацията на Кърш на таблета си.

На Хулиан му призля при мисълта, че през последните седмици от живота си баща му е гледал това разделящо нацията антикатолическо предаване, завършило с кърваво убийство. Кралят трябваше да бъде оставен да размишлява за множеството необикновени неща, които е постигнал за страната си.

— Както можете да си представите, негово величество имаше много причини за тревога, но особено се беше разстроил от цялостната насоченост на предаването на Кърш, както и от факта, че вашата годеница се е съгласила музеят да стане домакин на събитието — възвърнал самообладанието си, продължи епископът. — Според него участието на бъдещата кралица се е отразило изключително зле както на вас... така и на двореца.

— Амбра е самостоятелна жена. Баща ми е наясно с това.

— И така да е, когато ми се обади, беше толкова ядосан, колкото не съм го виждал от години. Нареди ми веднага да ви отведа при него.

— Тогава защо сме *тук*? — Хулиан посочи отбивката за вилата. — Той е в Сарсуела.

— Вече не — тихо отвърна Валдеспино. — Заповядал е на помощниците и болногледачките си да го облекат и да го откарат с инвалидна количка другаде, за да прекара последните си дни, заобиколен от историята на своята страна.

Докато епископът изричаше тези думи, Хулиан проумя истината. „Ние изобщо не сме отивали в Ла Касита“.

Разтреперан, престолонаследникът се извърна от Валдеспино и погледна шосето пред тях. В далечината между дърветата едва се различаваха осветените кули на грамадна сграда.

„Ескориал“.

В подножието на планината Абантос на около километър от тях се намираше един от най-големите религиозни комплекси на света — легендарният Ел Ескориал. Със своите над трийсет и две хиляди квадратни метра разгъната площ той се състоеше от манастир,

базилика, кралски дворец, музей, библиотека и едни от най-страховитите гробници, които Хулиан беше виждал.

„Кралската крипта“.

Баща му го бе завел там едва осемгодишен, за да го разведе из Пантеон де Инфантес, истински лабиринт с безброй гробове на кралски деца.

Принцът никога нямаше да забрави ужасяващата „торта“ — огромна кръгла гробница, която наподобяваше многоетажна бяла торта и съдържаше тленните останки на шейсет кралски деца, почиващи в „чекмеджета“, вградени в нейните стени.

Само няколко минути по-късно изпита още по-голям потрес, когато кралят го заведе при майчиния му гроб. Хулиан очакваше да види мраморна гробница, достойна за кралица, ала тялото на майка му лежеше в поразително семпъл оловен ковчег, поставен в голо помещение в дъното на дълъг коридор. Баща му обясни, че в момента тя била в *putridero* — „тленна зала“, — където кралските трупове престоявали трийсет години, докато от плътта им останел само прах, и тогава ги премествали в постоянните им гробници. Той си спомняше, че се беше наложило да призове на помощ цялата си сила, за да съдържи сълзите си и да не повърне.

После се спуснаха по стръмно стълбище, продължаващо сякаш цяла вечност надолу в подземния мрак. Там стените и стъпалата вече не бяха от бял мрамор, а от разкошен камък с цвят на кехлибар. На всяко трето стъпало горяха свещи, хвърлящи мъждукаща светлина по жълтеникавокафявата повърхност.

Малкият Хулиан се пресегна, хвана се за древния въжен парапет и продължи да се спуска стъпало по стъпало... дълбоко в тъмнината. Когато стигнаха долу, кралят отвори една богато орнаментираната врата, отдръпна се настрани и му даде знак да влезе.

„Пантеонът на кралете“.

Макар и едва на осем, момченцето беше чувало за това легендарно място.

Разтреперано, то прекрачи прага и се озова в бляскава осмоъгълна зала от охров камък. Миришеше на тамян и неравномерната светлина на свещите, горящи на полилея, създаваше илюзията, че въздухът трепти. Хулиан застана в центъра и бавно се

завъртя. Беше му студено и се чувстваше съвсем мъничък на това тържествено място.

В осемте стени имаше дълбоки ниши, в които от пода до тавана бяха поставени еднакви черни ковчези със златни табелки. Имената им идваха направо от страниците на неговите учебници по история — крал Фердинанд... кралица Изабела... крал Карлос V, императорът на Свещената римска империя.

В тишината Хулиан усети на рамото си тежестта на любящата му бащина ръка и осъзна сериозността на този момент. „Един ден и моят баща ще бъде погребан в тази зала“.

Баща и син безмълвно се изкачиха обратно горе, далече от смъртта. Щом излязоха на ослепителното испанско слънце, кралят приклекна и погледна осемгодишния Хулиан в очите.

— *Memento mori* — прошепна монархът. — Помни смъртта. Животът дори на хората с огромна власт е кратък. Има само един начин да възтържествуваме над смъртта и той е да превърнем живота си в шедьовър. Трябва да използваме всяка възможност да проявяваме доброта и да обичаме безпределно. Виждам в очите ти, че носиш щедрата душа на майка ти. Остави съвестта ти да те води. Когато животът е мрачен, слушай сърцето си и ще намираш пътя.

Оттогава бяха изтекли десетилетия и Хулиан нямаше нужда да му напомнят, че не е направил абсолютно нищо, за да превърне живота си в шедьовър. Всъщност едва беше успял да се измъкне от бащината си сянка и да се докаже като самостоятелен човек.

„Разочаровах баща си във всяко отношение“.

Хулиан години наред следваше неговия съвет и оставяше сърцето си да го напътства, ала този път беше мъчителен, защото душата му копнееше за страна, напълно противоположна на бащината му Испания. Мечтите му за неговото любимо отечество бяха толкова дръзки, че не можеше да ги изрече преди смъртта на баща си, а дори и тогава нямаше представа как ще се приемат действията му, не само от двореца, но и от цялата нация. Затова можеше само да чака, да държи сърцето си отворено и да съблюдава традициите.

И после, преди три месеца, всичко се промени.

„Срещнах Амбра Видал“.

Жизнерадостната независима хубавица обърна наопаки целия му свят. Броени дни след първата им среща Хулиан най-после разбра

думите на баща си. „Слушай сърцето си и ще намираш пътя... Използвай всяка възможност да обичаш безпределно!“ Той никога досега не се беше влюбвал и му се струваше, че най-сетне може би ще започне да превръща живота си в шедьовър.

Сега обаче, докато безизразно се взираше напред по пътя, го изпълваше злокобно усещане за самота и изолираност. Баща му умираше, любимата му не му говореше и току-що беше повишил тон на своя доверен съветник епископ Валдеспино.

— Трябва да тръгваме, дон Хулиан — предпазливо го подкани епископът. — Баща ви е немощен и иска да разговаря с вас.

Престолонаследникът бавно се обърна към стария приятел на баща си и попита:

— Според вас колко му остава?

Гласът на Валдеспино трепереше, сякаш още малко и щеше да заплаче.

— Негово величество ме помоли да не ви плаша, но предчувствам, че краят приближава по-бързо, отколкото очаквахме. Искате да се прости с вас.

— Защо не ми казахте къде отиваме? — попита Хулиан. — Защо бяха всички тези лъжи и недомлъвки?

— Съжалявам, нямах друг избор. Баща ви ми даде изрично нареждане. Заповяда ми да ви изолирам от външния свят и от новините, докато лично не разговаря с вас.

— Да ме изолирате от... какви новини?

— Струва ми се, че е по-добре да ви обясни баща ви.

Принцът дълго се взира в него.

— Преди да се срещна с него, искам да знам нещо. Той в пълно съзнание ли е? Рационално ли се държи?

Валдеспино го погледна неуверено.

— Защо питате?

— Защото нарежданията му ми се струват странни и импулсивни.

Епископът тъжно кимна.

— Импулсивни или не, баща ви още е крал. Аз го обичам и изпълнявам всичките му заповеди. Както трябва да правим всички.

73.

Застанали един до друг пред витрината, Робърт Лангдън и Амбра Видал се взираха в тома на Уилям Блейк, осветен от мекото сияние на газената лампа. Отец Жоаким беше отишъл да оправи няколко разместени пейки, учтив повод да ги остави сами.

Робърт не можеше да прочете ситните букви от ръкописния текст на стихотворението, но добре виждаше по-едрото заглавие в горния край на страницата.

ЧЕТИРИТЕ ЗОИ

Това мигновено го обнадееди. „Четири зои“ беше заглавието на една от най-известните пророчески поеми на Блейк — дълга творба, разделена на девет „нощи“ или глави. Темите, спомняше си той от студентските си години, се въртяха около смъртта на установените религии и постепенното възтържествуване на науката.

Професорът плъзна поглед надолу по строфите. Написаните на ръка стихове свършваха в средата на страницата с изящно нарисувана „finis divisionem“ — графичен еквивалент на обичайното „КРАЙ“.

„Това е последната страница от поемата — разбра той. — Финалът на един от пророческите шедеври на Блейк!“

Наведе се напред и се вторачи в дребните букви, но не успя да прочете текста на слабата светлина на лампата.

Амбра вече беше приклепнала и доближила лице на сантиметри от стъклото, прочете наум стиховете, като прекъсна, за да прочете един от тях на глас.

— „И из огньовете явява се Човека: злото е докрай погубено“. — Обърна се към него. — „Злото е докрай погубено“?

Робърт се замисли и кимна разсеяно.

— Мисля, че Блейк говори за премахването на покварената религия. Бъдещето без религия е едно от неговите често повтарящи се пророчества.

Амбра се оживи.

— Едмънд каза, че любимият му стих бил пророчество, което се надявал да се сбъдне.

— Ами да, Едмънд определено мечтаеше за бъдеще без религии — потвърди професорът. — От колко букви е този стих?

Тя започна да брои, но поклати глава.

— Четирийсет и пет.

Амбра продължи да чете и след малко отново спря.

— Какво ще кажеш за този? „Очите на Човека разтварят се, съзират гълбини на чудни светове“.

— Възможно е — отвърна Лангдън, като разсъждаваше над смисъла на стиха. „Човешкият интелект ще продължи да се развива и еволюира с времето и това ще ни позволява все по-дълбоко да виждаме в истината“.

— Буквите са повече — каза Амбра. — Ще продължа нататък.

Зад нея Робърт унесено закрачи напред-назад. Отекващите в ума му стихове събудиха спомен за далечното време в Принстън, когато четеше Блейк за курса по британска литература.

Пред очите му се зароиха образи, както понякога се случваше с неговата фотографска памет. Изведнъж Лангдън видя тогавашния им преподавател. След като минаха „Четириите зои“, той се изправи пред тях и им постави вековния въпрос: „Вие какво предпочитате? Свят без религия или свят без наука? — После прибави: — Изборът на Уилям Блейк е очевиден и надеждата му за бъдещето е най-ясно обобщена в последния стих на тази епична поема“.

Робърт сепнато ахна и се завъртя към Амбра, която продължаваше да се взира в книгата.

— Направо виж края!

Вече си спомняше последния стих.

Тя плъзна поглед надолу и след малко обърна към него смаяното си лице.

Лангдън приклепна до нея, впери очи в текста и след като знаеше стиха, успя да разчете бледите ръкописни букви:

*Отишли са си мрачните религии
& богатата Наука се е възцарила.*

— „Отишли са си мрачните религии — прочете на глас Амбра.
— И богатата наука се е възцарила“.

Този стих не само беше пророчество, под което със сигурност щеше да се подпише Едмънд, но и представляваше същността на днешната му презентация.

„Религиите ще изчезнат... и ще се възцари науката“.

Амбра внимателно започна да брои буквите, но Лангдън знаеше, че е излишно. „Това е. Няма съмнение“. Самият той вече мислеше как ще се свържат с Уинстън и ще пуснат презентацията. Само че трябваше да обсъди плана си насаме с нея.

Професорът се завъртя към отец Жоаким, който тъкмо се връщаше.

— Почти приключихме тук, отче. Бихте ли се качили горе да предадете на агентите от Гуардия Реал да повикат вертолета? Трябва бързо да тръгнем.

— Разбира се — отвърна председателят и тръгна към изхода. — Дано сте открили каквото търсите.

Когато свещеникът изчезна нагоре по стълбището, Амбра уплашено се обърна към Лангдън.

— Буквите пак са по-малко, Робърт. Броих ги два пъти. Петдесет са, а ни трябва петдесет и една.

— Моля? — Той отиде при нея, втренчи се в текста и внимателно преброи ръкописните букви. „Отишли са си мрачните религии & богатата Наука се е възцарила.“ И естествено, стигна до петдесет. Озадачен, Робърт отново впери очи в стиха. — Сигурна ли си, че Едмънд е казал петдесет и една, а не петдесет?

— Напълно.

Той препрочете стиха. „Трябва да е този. Какво ми убягва?“

Заоглежда буква по буква последния стих в поемата на Блейк. И тогава го видя.

... & богатата Наука се е възцарила.

— *Амперсандът* — възкликна той. — Знакът, който Блейк е използвал вместо да напише съюза „и“.

Амбра го погледна странно и поклати глава.

— Робърт, ако го заменим с И... буквите в стиха пак ще си останат петдесет.

„Не е вярно. — Лангдън се усмихна. — Това е шифър в шифъра“.

Хитрата уловка на Едмънд го удиви. Параноичният гений беше използвал елементарен типографски трик, за да е сигурен, че дори някой да открие любимия му стих, пак няма да успее да въведе вярната парола.

„Шифърът на амперсанда — помисли си той. — Едмънд го е запомнил“.

Произходът на амперсанда винаги беше едно от първите неща, които преподаваше в курсовете си по символика. Знакът & представляваше логограма — буквално „картина, изобразяваща дума“. Много хора смятаха, че този символ произхожда от английската дума and — съюза „и“, — но всъщност произлизаше от латинския му еквивалент et. Необикновената форма на амперсанда типографски обединяваше латинските букви „Е“ и „Т“ — лигатурата ясно се виждаше в компютърни шрифтове като Trebuchet, чийто амперсанд „&“ нагледно отразяваше латинския си произход.

Надвесен над поемата на Блейк, Лангдън идеално си представи петдесет и една буквената парола на Едмънд.

*отишлисасимрачнитерелигииетблагатанаукасеевъзц
арила*

„Типично в негов стил“ — помисли си той и бързо обясни на Амбра хитрия номер, с който неговият някогашен студент беше направил паролата си непробиваема.

Когато разбра, тя се усмихна щастливо — откакто се бяха запознали, Робърт не я бе виждал да се усмихва толкова широко.

— Е, ако изобщо сме се съмнявали, че Едмънд Кърш е уникален педант...

Двамата се разсмяха, използвайки възможността да се поотпуснат, докато са сами в криптата.

— Ти откри паролата — признателно каза Амбра. — И сега изпитвам още по-силни угризения, задето изгубих телефона на Едмънд. Ако беше у нас, можехме веднага да пуснем презентацията му.

— Нямах никаква вина — успокои я професорът. — А и както споменах, знам как да намерим Уинстън.

„Поне така си мисля“. Дано се окажеше прав.

Тъкмо си представяше Барселона, гледана от въздуха, и очакващата ги необикновена загадка, когато тишината в криптата беше разкъсана от пронизителни крясъци, които отекнаха от горния край на стълбището.

Викаше ги отец Жоаким.

74.

— Бързо! Госпожице Видал... Професор Лангдън... елате бързо!
Докато Робърт и Амбра прескачаха по две-три стъпала наведнъж, отчаяните викове на предстоятеля не преставаха. Когато стигна горе, Лангдън потъна в пълен мрак.

„Нищо не виждам!“

Предпазливо запристъпва напред. Амбра го следваше.

— Насам! — уплашено изкрещя Беня.

Отец Жоаким стоеше на колене, надвесен над някакъв тъмен силует.

Стигнаха при него и Лангдън се отдръпна инстинктивно, когато видя агент Диас, проснат по корем на пода с извита на сто и осемдесет градуса глава. Безжизнените му очи бяха вперени в свода на катедралата. Професорът потрепери от ужас.

Обзе го вледеняващ страх и той заоглежда мрака в огромната църква за някакво движение.

— Пистолетът му — прошепна Амбра и посочи празния кобур на Диас. — Няма го. — Тя също се заозърта в тъмнината и извика: — Агент Фонсека?!

Откъм чернотата наблизо изведнъж се разнесоха стъпки по плочите и шум от тела, сблъскали се в свирепа борба. После със стряскаща внезапност отекна оглушителен изстрел. Лангдън, Амбра и Беня побягнаха и още преди ехото да заглъхне, чуха мъчителен вик:

— Corre! — „Бягайте!“

Прозвуча нов гърмеж, последван от тежко глухо тупване — типичния шум от тяло, просващо се на пода.

Робърт държеше Амбра за ръка и я теглеше към дълбоките сенки край дългата стена на храма. Отец Жоаким ги настигна и тримата безшумно се притиснаха до студения камък.

Професорът се взираше в тъмнината и се опитваше да проумее какво става.

„Някой току-що уби Диас и Фонсека! Кой може да е? И какво иска?“

Имаше само един логичен отговор: убиецът, който дебнеше в мрака на „Саграда Фамилия“, не беше дошъл да ликвидира двама случайни агенти от Гуардия Реал... а за Амбра и Лангдън.

„Някой все още се опитва да погребее откритието на Едмънд“.

Изведнъж в средата на църквата проблесна мощно фенерче и лъчът заигра напред-назад, като описваше широки дъги и се приближаваше към убежището им. Оставаха броени секунди, докато стигне до тях.

— Насам — прошепна свещеникът и затегли Амбра покрай стената в обратната посока. Робърт ги последва. Те рязко завиха надясно и изчезнаха в някакъв отвор. Лангдън се хвърли след тях и се препъна в изпречило се на пътя му стъпало. Докато възстанови равновесието си, Амбра и Беня вече се бяха отдалечили нагоре и той се заизкачва подире им. Хвърли поглед назад тъкмо навреме, за да види, че лъчът на фенерчето се появява точно под него и осветява долните стъпала.

Професорът замръзна на мястото си и зачака.

Светлината дълго остана неподвижна, после започна да се усилва.

„Идва насам!“

Чуваше Амбра и предстоятеля да се изкачват. Обърна се и тръгна след тях, но отново се препъна, блъсна се в стената и разбра, че стълбището не е право, а вито. Като се опираше с ръка на стената за ориентация, Лангдън продължи нагоре по тясна спирала и скоро се сети къде се намира.

На коварното вито стълбище на „Саграда Фамилия“.

Вдигна поглед и видя съвсем бледо сияние, процеждащо се от отвори горе, точно колкото да разкрие обгръщащата го тясна шахта. Краката му натежаха и Робърт спря, обзет от клаустрофобия в смазващо тесния проход.

„Продължавай нагоре!“ — подканяше го разумът му, но мускулите му се бяха схванали от страх.

Някъде под себе си чу тежки стъпки, приближаваха се в църквата. Лангдън събра цялата си воля и се заизкачва колкото можеше по-бързо. Бледото сияние стана по-силно и той подмина отвор в

стената — широк процеп, през който за миг зърна градските светлини. Лъхна го хладен въздух. После Робърт отново потъна в мрака на спиралата.

Стъпките влязоха в шахтата и лъчът на фенерчето заподскача нагоре. Лангдън подмина още един отвор и чу, че стъпките се усилват — преследвачът им тичаше по стъпалата след тях.

Професорът настигна Амбра и отец Жоаким, който вече се задъхваше. Надникна над ръба на стълбището в отвора на шахтата. Височината го замая — тясна кръгла дупка, пропадаща в окото на нещо като исполински спираловиден наutilus. Нямаше истински парапет, а само висок до глезените бордюр, който не осигуряваше абсолютно никаква защита. Професорът с усилие потисна пристъпа на гадене.

Отново насочи поглед към мрака в шахтата над тях. Беше чувал, че това стълбище има над четиристотин стъпала. В такъв случай нямаше да успеят да стигнат горе преди въоръженият им преследвач да ги настигне.

— Вие... двамата... продължавайте! — задъхано каза старият свещеник, като се отдръпна настрана и подкани Лангдън и Амбра да го изпреварят.

— И дума да не става, отче — заяви тя и се пресегна надолу, за да му помогне.

Робърт се възхити на закрилническия ѝ инстинкт, ала също така знаеше, че бягството нагоре по това стълбище е чисто самоубийство и най-вероятно ще свършат с куршум в гърба. Вече не можеха да разчитат на втория от двата животински инстинкта за самосъхранение — да се бият или да бягат.

„Няма да успеем“.

Остави Амбра и Беня да продължат нагоре, извъртя се и погледна надолу. Лъчът на фенерчето се приближаваше. Лангдън опря гръб в стената, приклепна в мрака и зачака, докато лъчът не освети стъпалата под него. Убиецът се появи внезапно: тъмна фигура, която тичаше с протегнати напред ръце, в едната стиснал фенерче, а в другата — пистолет.

Робърт реагира инстинктивно — скочи на крака и се хвърли с ходилата напред. Мъжът го видя и понечи да обърне оръжието си към

него, но професорът с мощен тласък заби петите си в гърдите му и го отхвърли към стената.

Следващите няколко секунди отлетяха като в мъгла.

Лангдън тежко се стовари настрани и в хълбока го прониза остра болка. Преследвачът му се строполи по гръб, претърколи се няколко стъпала и се свлече. Фенерчето заподскача надолу, спря и хвърли върху стената кос сноп светлина, отразяващ се в някакъв метален предмет по средата между професора и преследвача.

Пистолетът.

Двамата едновременно се метнаха натам, но Робърт имаше преднина и стигна пръв. Сграбчи пистолета и го насочи към преследвача, който се закова точно под него, предизвикателно вторачен в дулото.

На светлината на фенерчето Лангдън видя побелялата брада и чисто белите панталони на мъжа... и мигновено се сети кой е.

Морският офицер от „Гугенхайм“.

Робърт се прицели в главата му и плъзна показалеца си върху спусъка.

— Вие убихте моя приятел Едмънд Кърш.

Мъжът се беше задъхал, ала му отговори с леден глас:

— Просто си уредихме сметките. Вашият приятел Едмънд Кърш уби моето семейство.

75.

„Лангдън ми е строшил ребрата“.

Адмирал Авила усещаше остро пронизване при всяко вдишване и потръпваше от болка, докато гърдите му отчаяно се надигаха в опит да възстановят кислорода в тялото му. Приклеknал на стълбището над него, Робърт Лангдън несръчно насочваше пистолета към корема му.

Военният в Авила моментално се събуди и той започна да преценява обстановката. Врагът му държеше и оръжието, и поизгодната позиция. Ако се съдеше по странния начин, по който стискаше пистолета обаче, професорът нямаше никакъв опит с оръжия.

„Той няма намерение да ме застреля — заключи адмиралът. — Ще ме държи тук и ще чака охраната“. Всички викове навън ясно показваха, че охранителите на „Саграда Фамилия“ са чули изстрелите и в момента влизат в катедралата.

„Трябва да действам бързо“.

Вдигнал ръце, Авила бавно застана на колене в поза на пълно подчинение и покорство.

„Накарай Лангдън да си мисли, че владее положението“.

Въпреки падането си по стълбището адмиралът усещаше, че предметът, който носеше затъknат под колана отзад на кръста си, още е там — керамичният пистолет, с който беше застрелял Кърш в „Гугенхайм“. Преди да влезе в църквата, бе заредил последния останал патрон, но не се бе наложило да го използва, тъй като беше убил първия агент с голи ръце и бе откраднал много по-мощното му оръжие, което за съжаление Лангдън в момента насочваше към него. Искаше му се да е оставил предпазителя спуснат — предполагаше, че професорът няма представа как да го вдигне.

Замисли се дали да извади керамичния пистолет и пръв да стреля по Лангдън. Ала дори да успееше, имаше само петдесет процента шанс да се спаси. Хората, които нямаха опит с огнестрелно оръжие, често стреляха по погрешка.

„Ако действам много бързо...“

Викове на охранителите се приближаваха. Адмиралът знаеше, че даже да го заловят, после ще го освободят заради татуировката на ръката му — или поне така го уверяваше Регента. Почваше обаче да се съмнява, че в случая ще му помогне влиянието на Регента. Все пак беше убил двама агенти от Гуардия Реал.

„Дойдох тук с конкретна мисия — напомни си Авила. — И трябва да я изпълня. Да ликвидирам Робърт Лангдън и Амбра Видал“.

Регента му беше казал да влезе в катедралата през източния служебен портал, но адмиралът реши да прескочи оградата. „Забелязах, че край портала дебне полиция... затова импровизирах“.

— Твърдите, че Едмънд Кърш е убил семейството ви — гневно вперил очи в него над пистолета, произнесе твърдо Лангдън. — Това е лъжа. Едмънд не беше убиец.

„Прав си — помисли си възрастният офицер. — Той беше нещо още по-страшно“.

Той беше научил мрачната истина за Кърш само преди седмица по време на телефонен разговор с Регента.

— Нашият папа ви моли да ликвидирате известния футурист Едмънд Кърш. Негово светейшество има много мотиви за това, но иска тъкмо вие да се заемете с мисията.

— Защо аз? — учуди се Авила.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, господин адмирал, но Едмънд Кърш е виновен за атентата в катедралата, при който е загинало семейството ви — прошепна Регента.

В първия момент Авила не му повярва. Не виждаше причина един прочут учен да взриви църква.

— Вие сте военен, господин адмирал — обясни му Регента. — И по-добре от всеки друг знаете, че младият боец, който стреля по време на битката, не е действителният убиец. Той е пионка, вършеща работата на много по-могъщи сили от него — правителства, генерали, религиозни водачи, които или му плащат, или са го убедили, че каузата заслужава всякакви жертви.

Авила наистина имаше личен опит с всичко това.

— Същото важи за тероризма — продължи Регента. — Най-страшните терористи не са хората, които правят бомбите, а влиятелните лидери, които насаждат омраза в отчаяните маси и

подтикват своите бойци към насилие. Достатъчно е една харизматична черна душа да внуши религиозна нетърпимост, национализъм или омраза в умовете на податливите, за да хвърли света в хаос.

Адмиралът не можеше да не се съгласи с това.

— В последно време зачестяват терористичните атентати срещу християни в целия свят — каза Регента. — Това вече не са стратегически планирани акции, а спонтанни прояви, извършвани от вълци единаци в отговор на призивите за насилие, отправяни от влиятелни врагове на Христа. — Той направи пауза. — А към влияелните врагове аз причислявам атеиста Едмънд Кърш.

Авила реши, че тук Регента вече преувеличава. Въпреки жалката кампания на Кърш срещу католицизма в Испания футуристът никога не беше призовавал за убийства на християни.

— Преди да възразите, ще ви дам още едно последно доказателство — заяви гласът по телефона и тежко въздъхна. — Това не е известно на никого, господин адмирал, обаче атентатът, в който е загинало вашето семейство... всъщност е удар срещу Палмарската църква.

Тези думи накараха Авила да се замисли, но той не откри в тях никаква логика — Севилската катедрала не принадлежеше на палмарите.

— Същата сутрин на богослужението в Севиля са присъствали четирима видни членове на Палмарската църква, които са били там, за да вербуват последователи — каза гласът. — Атентатът е бил насочен срещу тях. Вие познавате единия, Марко. Другите трима загинаха при взрива.

Пред очите на възрастния офицер изникна неговият физиотерапевт, изгубил единия си крак при атентата.

— Нашите врагове са могъщи и мотивирани — продължи гласът. — И след като не успял да се добере до централата ни в Ел Палмар де Троя, атентаторът проследил четиримата ни пратеници до Севиля, където извършил удара си. Много съжалявам, господин адмирал. Тази трагедия е една от причините палмарите да се обърнат към вас — ние носим отговорност за това, че семейството ви е станало невинна жертва във войната срещу нас.

— Кой са враговете, които водят тази война? — попита Авила в опит да осмисли потресаващата информация.

— Проверете си имейла — отговори Регента.

Адмиралът отвори електронната си поща и откри множество шокиращи лични документи, чието съдържание потвърждаваше, че повече от десет години срещу Палмарската църква се води жестока война... изразяваща се в съдебни процеси, заплахи, граничещи с изнудване, и огромни дарения за антипалмарски „разобличителски“ групи като „Подкрепа за Палмар де Троя“ и „Диалог за Ирландия“.

Още повече го изненада фактът, че ожесточената борба срещу Палмарската църква, изглежда, се водеше от една-единствена личност — и тази личност беше футуристът Едмънд Кърш.

Това откритие го озадачи.

— Защо Кърш иска да унищожи тъкмо палмарите?

Регента му отговори, че никой в Църквата, дори самият папа, нямал представа защо скандалният милиардер изпитва такава омраза към тях. Знаели само, че един от най-богатите и влиятелни хора на света няма да се успокои, докато не ги унищожи.

После насочи вниманието на адмирала към един от документите — разпечатано на принтер писмо до палмарите от човек, представящ се като севилския атентатор. На първия ред човекът се наричаше „ученик на Едмънд Кърш“. Авила нямаше нужда от нищо повече и гневно стисна юмруци.

Регента му обясни защо не са дали гласност на това писмо. При цялата очерняща кампания, на която били подложени в последно време, до голяма степен оркестрирана или финансирана от самия Кърш, Църквата най-малко имала нужда да я свързват и с атентат.

„Семейството ми загина заради Едмънд Кърш“.

Вперил поглед в Робърт Лангдън на сумрачното стълбище, Авила усещаше, че професорът сигурно не знае нищо за тайния кръстоносен поход на футуриста срещу Палмарската църква, нито че Кърш е вдъхновител на атентата, при който бяха загинали жената и детето на адмирала.

„Няма значение какво знае Лангдън — реши Авила. — Той е прост войник като мен. Двамата сме паднали в този окоп и само единият от нас ще излезе от него. Трябва да изпълня своята заповед“.

Лангдън беше на няколко стъпала над него и насочваше пистолета аматьорски — с две ръце. „Голяма грешка“ — помисли си

Авила. Скришом спусна ходилата си едно стъпало под себе си, опря ги стабилно и се вторачи в очите на американеца.

— Знам, че няма да повярвате, но Едмънд Кърш уби семейството ми — заяви адмиралът. — И това *тук* е доказателството.

Протегна напред ръката си, за да му покаже татуировката, която, естествено, не беше никакво доказателство, ала постигна желаното въздействие — Лангдън погледна към нея.

В момента, в който вниманието на професора се отклони за миг, Авила се метна нагоре и наляво покрай извитата стена на шахтата, като се отстриани от огневата линия. Както и очакваше, американецът стреля импулсивно — дръпна спусъка преди да се прицели в движещата се мишена. Гърмежът отекна в тясното пространство и адмиралът усети, че куршумът одрасква рамото му и рикошира надолу по каменното стълбище.

Лангдън вече се завърташе към него, обаче Авила се претърколи във въздуха и докато падаше, го удари с юмруци по китките, изби оръжието от ръцете му и то затрополи надолу по стъпалата.

Когато се стовари на стълбището до професора, в гърдите и рамото го прониза разкъсваща болка, но изсипалият се в тялото му адреналин му даваше сили. Той се пресегна зад кръста си и измъкна керамичния пистолет изпод колана си. След като допреди малко беше държал оръжието на агента, той му се стори лек като перце.

Адмиралът го насочи към гърдите на Лангдън и без колебание натисна спусъка.

Пистолетът изгърмя, ала издаде и странен трясък. Авила усети в дланта си пареща топлина и веднага се сети, че дулото на оръжието се е пръснало. Създадени за да са „невидими“ за детекторите, тези нови керамични играчки бяха предназначени само за един-два изстрела. Адмиралът нямаше представа къде е попаднал куршумът, но когато забеляза, че Лангдън вече се изправя, пусна пистолета и се хвърли върху него в опасна близост до ниския вътрешен бордюр.

И в този момент разбра, че е победил.

„Сега и двамата не сме въоръжени — помисли си. — Обаче аз съм в по-изгодна позиция“.

Вече беше преценил тактическото значение на централната шахта — опасен кладенец почти без предпазен парапет — и сега се

опита да избута американеца към нея, като опря единия си крак в стената на стълбището и затика Лангдън към ръба.

Професорът се съпротивляваше яростно, но позицията на Авила му осигуряваше предимство и отчаянието в погледа на Лангдън ясно показваше, че е наясно какво ще последва.

Робърт Лангдън беше чувал да казват, че човек обикновено взимал най-важните решения в живота си — решенията, свързани със самото му оцеляване, — за стотна от секундата.

И сега, изтиквайки към ниския бордюр с гръб, извит назад над трийсетметровия кладенец, ръстът му — метър осемдесет и два — и високият му център на тежестта изобщо не му помагаша. Той знаеше, че с нищо не може да компенсира по-изгодната позиция на Авила.

Професорът погледна отчаяно през рамо към дупката. Кръглата шахта беше тясна, някъде около метър, но имаше достатъчно място за падащото му тяло... което сигурно щеше да полети право надолу.

„Никой не може да оцелее след такова падане“.

Адмиралът нададе гърлен рев и се вкопчи в него още по-здраво. И тогава Робърт разбра, че му остава само едно.

Вместо да се съпротивлява, да помогне на Авила.

Когато онзи го повдигна нагоре, Лангдън приклепна и стабилно опря ходилата си на стъпалото.

За миг отново беше двайсетгодишен в принстънския плувен басейн... по гръб... със свити колене... и напрегнат корем... в очакване на сигналния пистолет.

„Всичко зависи от това дали ще успееш да използваш момента“.

Този път нямаше нужда от сигнален пистолет. Той скочи назад, като изви гръбнак над шахтата, и Авила, който се опитваше да изтласка деветдесеткилограмовия си противник, изгуби равновесие заради внезапно изчезналата опора пред него.

Възрастният мъж моментално го пусна, но Робърт го видя уплашено да размахва ръце и да се накланя напред. Професорът само се надяваше инерцията на скока му да е достатъчна, за да стигне до отсрещната страна на кладенеца на около метър и осемдесет по-надолу... ала явно нямаше да успее. Инстинктивно се сви на кълбо и силно се блъсна във вертикалната каменна стена.

„Свършено е с мен“.

Убеден, че се е ударил във вътрешната стена на централната шахта, Лангдън се приготви за падането в кладенеца.

Само че това падане продължи само миг.

Той се строполи върху неравната повърхност, удари си главата и едва не изпадна в несвяст, но в същия момент осъзна, че е успял да прескочи дупката и се е блъснал в отсрещната стена на стълбището.

„Намери пистолета“ — помисли си той, като полагаше усилия да остане в съзнание. Знаеше, че Авила ще скочи върху него само след секунди.

Напразно.

Мозъкът му се изключваше.

Докато чернотата го поглъщаше, Лангдън чу странен звук... повтарящи се изтрополявания, които постепенно заглъхваха.

Нещо като огромен чувал с боклук, който се свлича по сметоотвод.

76.

Когато опелът наближи главния портал на Ескориал, принц Хулиан видя позната преграда от бели джипове и разбра, че Валдеспино не го е излъгал.

„Баща ми наистина е тук“.

Цялата лична охрана на краля от Гуардия Реал очевидно се беше пренесла в тази историческа кралска резиденция.

Щом дяконът спря колата, един агент с фенерче се приближи до прозореца, освети купето и смаяно отскочи, явно изненадан, че принцът и епископът пътуват с такава таратайка.

— Ваше височество! — възкликна мъжът и застана мирно. — Ваше преосвещенство! Очаквахме ви! — Огледа подозрително опела. — Къде е охраната ви?

— Наложил се да останат в двореца — отговори престолонаследникът. — Идваме да видим баща ми.

— Разбира се, разбира се! Бихте ли слезли от колата...

— Просто ни направете път и ще продължим с този автомобил — сопна се Валдеспино. — Предполагам, че негово величество е в манастирската болница, нали?

— Беше там. — Агентът се поколеба. — Но се боя, че вече го няма.

Епископът ахна ужасено.

По гърба на Хулиан полазиха ледени тръпки. „Баща ми е умрял?!“

— Не! Тъж... много се извинявам! — запелтечи агентът, сепнат от собствения си лош избор на думи. — Негово величество го *няма* — замина преди един час. Взе само персоналната си охрана.

Облекчението, което обзе Хулиан, се смени с объркване. „Напуснал е болницата?!“

— Това е нелепо! — викна Валдеспино. — Кралят ми нареди веднага да доведе принц Хулиан при него!

— Да, получихме изрично нареждане, ваше преосвещенство, и ако слезете от този опел, ще ви осигурим кола на Гуардия Реал.

Епископът и Хулиан се спогледаха озадачено и послушно слязоха. Агентът съобщи на дякона, че вече не се нуждаят от услугите му и трябва да се върне в двореца. Уплашеният младеж безмълвно изчезна в нощта, очевидно облекчен, че ролята му в тазвечерните странни събития е приключила.

Докато агентите прехвърляха принца и Валдеспино на задната седалка на един от джиповете, епископът ставаше все по-нервен.

— Къде е кралят? — попита той. — Къде ни водите?

— Изпълняваме личната заповед на негово величество — отвърна първият агент. — Кралят ни нареди да ви дадем кола, шофьор и това писмо. — Извади запечатан плик и го подаде през прозореца на престолонаследника.

„Писмо от баща ми? — Тази официалност смути Хулиан, особено когато забеляза, че пликът е запечатан с кралския восъчен печат. — Какви ги върши?“ Все повече се опасяваше, че кралят вече не е с всички си.

Счупи припряно печата, отвори плика и извади картичка с ръкописен текст. Бащиният му почерк не беше какъвто си го спомняше, но продължаваше да е достатъчно ясен. Докато четеше писмото, объркването му растеше с всяка следваща дума.

Когато свърши, Хулиан пхна картичката обратно в плика, затвори очи и обмисли възможностите си. Всъщност нямаше никакъв избор, разбира се, така че нареди на шофьора:

— Карайте на север.

Докато се отдалечаваха от Ескориал, престолонаследникът усещаше, че Валдеспино го наблюдава.

— Какво пише баща ви? — попита епископът. — Къде отиваме?!

Хулиан въздъхна и се обърна към верния приятел на баща си.

— Вие самият го казахте преди малко — тъжно се усмихна принцът. — Баща ми още е крал. Ние го обичаме и изпълняваме всичките му заповеди.

77.

— Робърт?... — шепнеше някакъв глас. Лангдън се опита да отговори, но главата му се пръскаше.

— Робърт?...

Една нежна длан го погали по лицето и професорът бавно вдигна клепачи. В първия момент си помисли, че сънува. „Над мен се е надвесил бял ангел“.

Когато позна лицето ѝ обаче, се усмихна немощно.

— Слава богу! — въздъхна Амбра. — Чухме изстрела. — Тя приклекна до него. — Не се изправяй.

Изведнъж го заля страх.

— Мъжът, който ме нападна...

— Вече го няма — успокой го Амбра. — Нищо не те заплашва. — Тя посочи през ръба на централната шахта. — Той падна. Чак долу.

Робърт трябваше да положи усилия, за да осмисли тази информация. Всичко постепенно се връщаше в ума му. Докато мъглата се разнасяше, той направи проверка на състоянието си. Вниманието му се насочи към силното пулсиране в левия му хълбок и пронизващата болка в главата му. Като че ли нямаше нищо счупено. По стълбището отекваха полицейски радиостанции.

— Колко време... бях...

— Няколко минути — каза Амбра. — Ту идваше на себе си, ту се унасяше. Трябва да те прегледат.

Професорът предпазливо се надигна, седна и се облегна на стената.

— Беше морският... офицер. Онзи, който...

— Знам. Онзи, който уби Едмънд. Полицията току-що го разпозна. Те са долу при трупа и искат да дадеш показания, но отец Жоаким им каза никой да не се качва преди екипа от Спешна помощ, който би трябвало да се появи всеки момент.

Лангдън също кимна. Главата му се пръскаше.

— Сигурно ще те закарат в болницата, така че трябва да поговорим още сега... преди да пристигнат.

— За *какво*... да поговорим?

Тя го погледна загрижено, после се наведе към ухото му и зашепна.

— Не си ли спомняш, Робърт? Ние я открихме — паролата на Едмънд: „Отишли са си мрачните религии и благата наука се е възцарила“.

Думите ѝ пронизаха мъглата като стрела и Лангдън се поизправи. Мислите му внезапно се бяха прояснили.

— Благодарение на теб стигнахме дотук — продължи Амбра. — Аз ще свърша останалото. Ти каза, че можеш да намериш Уинстън. Компютърната лаборатория на Едмънд. Само ми обясни къде да отида и по-нататък ще се справя сама.

Спомените му нахлуха обратно като придошла река.

— *Наистина* мога. — „Поне така си мисля“.

— Обясни ми.

— Трябва да отидем в другия край на града.

— Къде?

— Не знам адреса. — Професорът опита да се изправи и се олюля. — Но мога да те заведа...

— Седни, Робърт! — спря го Амбра.

— Да, седнете! — разнесе се мъжки глас и на стълбището под тях се появи задъханият Беня. — Екипът от Спешна помощ пристига всеки момент.

— Нищо ми няма — излъга Лангдън. Зави му се свят и той се облегна на стената. — С Амбра трябва да тръгнем веднага.

— Няма да стигнете далече — каза председателят, докато продължаваше бавно да се изкачва. — Полицията ви чака. Искат да дадете показания. А и катедралата е обградена от медиите. Някой им е съобщил, че сте тук. — Стигна до тях и уморено се усмихна на Робърт. — Между другото, с госпожица Видал се радваме, че сте добре. Вие ни спасихте живота.

Професорът се засмя.

— Аз пък съм убеден, че ни спасихте *вие*.

— Е, както и да е. Просто исках да знаете, че няма да можете да се измъкнете от стълбището, без да се сблъскате с полицията.

Лангдън предпазливо се хвана за каменния парапет и се надвеси над него. Мрачната сцена долу му се стори страшно далеч — проснатият в неестествена поза Авила, заобиколен от неколцина полицаи с фенерчета в ръце.

Докато се взираше надолу по витото стълбище, отново се възхити на изящната, напомняща наutilus конструкция на Гауди и си спомни за уебсайта на музея на архитекта в подземията на катедралата. Там бяха изложени разкошни макети на „Саграда Фамилия“, прецизно изработени с CAD програми и грамадни 3D принтери и илюстриращи дългата еволюция на сградата от полагането на основите до бъдещото завършване на строежа, до което оставаха най-малко още десет години.

„Откъде идваме? — помисли си Робърт. — Къде отиваме?“

Фотографската му памет внезапно възпроизведе един от макетите, представящ настоящото състояние на катедралата и озаглавен „Саграда Фамилия днес“.

„Ако този макет е актуален, все пак има изход“.

Той рязко се завъртя към Беня.

— Отче, ще предадете ли нещо от мое име на един човек навън?

Свещеникът се озадачи.

Когато Лангдън им изложи плана си за бягство от църквата, Амбра поклати глава.

— Невъзможно, Робърт! Там горе няма къде...

— Всъщност *има* — прекъсна я отец Жоаким. — Няма да е там завинаги, но господин Лангдън е прав. Идеята му е напълно осъществима.

Амбра се изненада.

— Но, Робърт... даже да успеем да се измъкнем незабелязано, сигурен ли си, че не трябва да отидеш в болница?

Точно в момента Лангдън не беше сигурен почти за нищо.

— Ако се наложи, ще отида после — отвърна той. — Сега сме длъжни пред Едмънд да довършим започнатото. — Обърна се към Беня и го погледна в очите. — Трябва да ви разкрия защо дойдохме тук, отче. Както знаете, тази вечер убиха Едмънд Кърш, за да му попречат да обяви едно научно откритие.

— Да, и ако се съди по встъплението на Кърш, според него това откритие ще нанесе тежък удар на религиите в света — каза

предстоятелят.

— Точно така. И тъкмо затова смятам, че трябва да съм откровен с вас. С госпожица Видал дойдохме в Барселона, за да се опитаме да оповестим откритието на Едмънд. Почти успяхме. Тоест... — Робърт замълча за миг. — Като ви моля за помощ, аз всъщност искам от вас да ни съдействате да излъчим думите на един атеист по цялото земно кълбо.

Старият свещеник протегна ръка, постави я на рамото му и се позасмя.

— Едмънд Кърш не е първият атеист в историята, който твърди, че „Бог е мъртъв“, професоре, нито ще е последният. Неговото откритие, каквото и да е то, несъмнено ще бъде обсъждано от всички страни. Човешкият интелект винаги е еволюирал и не е моя работа да преча на това развитие. Според мен обаче интелектуалният прогрес никога не е бил възможен без Бог.

С тези думи отец Жоаким им се усмихна окуражително и заслиза по стълбището.

Докато чакаше в хеликоптера ЕС 145, пилотът все по-загрижено наблюдаваше растящата навалица пред портала на „Саграда Фамилия“. Двамата агенти от Гуардия Реал не му се бяха обаждали и той тъкмо се канеше да ги повика по радиостанцията, когато един дребен мъж с черно расо се появи от катедралата и се приближи до вертолета.

Свещеникът се представи като отец Жоаким Беня и му съобщи ужасяващата новина, че двамата агенти са убити и че бъдещата кралица и Робърт Лангдън незабавно трябва да бъдат евакуирани. И сякаш това не беше достатъчно шокиращо, Беня му обясни точно от къде трябва да вземе пътниците си.

„Невъзможно“ — помисли си пилотът.

Но когато се издигна над кулите на църквата, видя, че свещеникът не го е излъгал. Най-високата кула, централната, още не беше построена. Основата ѝ представляваше равна кръгла повърхност, разположена дълбоко сред другите кули, и напояща на поляна в гора от секвои.

Пилотът стигна над нея и внимателно се спусна между кулите. Когато кацна, от изхода на едно стълбище се появиха две фигури —

Амбра Видал подкрепяше контузения Робърт Лангдън.

Летецът скочи долу и им помогна да се качат.

Докато той закопчаваше предпазните им колани, бъдещата кралица на Испания му се усмихна уморено.

— Много ви благодаря. Господин Лангдън ще ви обясни къде отиваме.

78.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА

ПАЛМАРСКАТА ЦЪРКВА УБИЛА МАЙКАТА НА ЕДМЪНД КЪРШ?!

Нашият информатор monte@iglesia.org ни прати поредното сензационно разкритие! Според документи, чиято достоверност е проверена от КонспирасиНет, Едмънд Кърш години наред е съдил Палмарската църква за „зомбиране, психически тормоз и физическа жестокост“, които според него преди повече от трийсет години са довели до смъртта на майка му Палома Кърш.

Твърди се, че тя била активен член на Палмарската църква, от която се опитала да избяга, но била заклеймена и подложена на психически тормоз от страна на ръководителите на Църквата, след което се обесила в килията си.

79.

— Лично от краля! — отново каза командир Гарса и гласът му отекна в оръжейната на двореца. — Още не мога да повярвам, че заповедта за арестуването ми е дошла *лично* от краля. След толкова години служба!

Моника Мартин вдигна показалец към устните си и погледна между изложените брони към входа, за да се увери, че охраната не ги подслушва.

— Нали ви казах, епископ Валдеспино има влияние върху краля и е убедил негово величество, че днешните обвинения срещу него са *ваши* дело, че някак си сте го наикиснали.

„Кралят ме е пожертвал“ — осъзна Гарса. Отдавна подозираше, че ако се наложи да избира между началника на своята Гуардия Реал и Валдеспино, монархът ще предпочете епископа — двамата бяха стари приятели, а духовните връзки винаги натежаваха пред служебните.

Въпреки това усещаше, че нещо в обяснението на Моника не е съвсем логично.

— Историята с похищението — попита той. — И това ли беше по заповед на краля?

— Да, негово величество лично ми позвъни и ми нареди да съобщя, че Амбра Видал е отвлечена. Измислил го е, за да спаси репутацията на бъдещата кралица и да не се разчуе, че буквално е избягала с друг мъж. — Пиарката го погледна ядосано. — Защо ме разпитвате за това? Особено след като вече знаете, че кралят се е обадил със същата версия и на агент Фонсека?

— Не мога да повярвам, че кралят *изобщо* е способен да рискува да отправи на един световноизвестен американец изфабрикувано обвинение в отвличане — заяви Гарса. — Трябва да се е...

— Побъркал ли? — попита тя.

Гарса безмълвно я зяпна.

— Не забравяйте, че състоянието на негово величество се влошава — продължи Мартин. — Може просто да не е дооценил

положението.

— Или да е проявил гениален усет — отвърна командирът. — Безразсъдна или не, бъдещата кралица вече е в безопасност под закрилата на Гуардия Реал.

— Точно така. — Мартин го погледна внимателно. — Тогава какво ви безпокои?

— Валдеспино — въздъхна Гарса. — Не го харесвам, признавам си, обаче инстинктът ми подсказва, че не е възможно той да стои зад убийството на Кърш и изобщо зад всичко това.

— Защо? — Младата жена вдигна саркастично вежди. — Понеже е духовно лице ли? Нашата Инквизиция ни е научила на доста неща за лекотата, с която Църквата оправдава драстичните мерки. Според мен Валдеспино е самодоволен, безмилостен и изключително потаен опортюнист. Пропуснах ли нещо?

— Да — тросна се командирът и се сепна, осъзнал, че защитава епископа. — Той е точно такъв, какъвто го описваш, но е и човек, за когото традицията и достойнството са всичко. Кралят, който не се доверява почти на никого, от десетилетия му има пълно доверие. Не мога да повярвам, че кралският довереник е способен на такова коварство.

Мартин въздъхна и извади джиесема си.

— Много ми е неприятно, че ще разколебая вярата ви в епископа, обаче трябва да видите това. Суреш ми го показва. — Тя натисна няколко клавиша и му подаде смартфона си.

На дисплея имаше дълъг текст.

— Това е скрийншот на есемес, получен тази вечер от Валдеспино — каза тя. — Прочетете го. Убедена съм, че мнението ви за епископа ще се промени.

80.

Докато вертолетът се издигаше с рев от покрива на „Саграда Фамилия“, Робърт Лангдън изпитваше странно радостно вълнение, почти еуфория, въпреки болките в тялото си.

„Жив съм“.

Усещаше, че в кръвоносната му система се изсипва адреналин, сякаш едновременно го връхлитаха всички събития от последния час. Задиша колкото се може по-бавно и насочи вниманието си към света навън.

Заобикаляха ги църковни кули, но когато набраха височина, катедралата потъна под тях и се изгуби сред градските светлини. Професорът плъзна поглед по уличната мрежа — това не бяха обичайните квадрати и правоъгълници, а много по-меки осмоъгълници.

„L'Exemple“ — помисли си той. „Разширението“.

Урбанистът визионер Илдефонс Серда беше разширил всички кръстовища в този квартал, като отрязал уличните ъгли, за да се образуват площадчета с по-добра видимост, повече въздух и пространство за кафенета на открито.

— Adónde vamos? — извика през рамо пилотът. „Къде отиваме?“

Робърт посочи две преки на юг, където един от най-широките, най-добре осветени и най-уместно наименувани булеварди пресичаше Барселона диагонално.

— Авингуда Диагонал — отвърна той. — Al oeste. — „На запад“.

Човек не можеше да не забележи веднага тази улица на която и да било карта на града. Тя прекосяваше цяла Барселона — от ултрамодерния небостъргач Диагонал ЗероЗеро на морския бряг до вековния Парк де Сервантес — четирийсет декара розови градини, носещи името на най-известния испански писател, автора на „Дон Кихот“.

Пилотът кимна и зави на запад към планината.

— Адрес? Или координати?

„Не знам точния адрес“ — помисли си Лангдън.

— Към футболния стадион.

— Fútbol? — изненада се мъжът. — На Барса ли?

Професорът потвърди. Не се съмняваше, че човекът знае къде е стадионът на прочутия местен футболен клуб, който се намирал няколко километра по-нататък по Авингуда Диагонал.

Пилотът увеличи скоростта и полетя над булеварда.

— Добре ли си, Робърт? — тихо попита Амбра и го погледна изпитателно, като че ли контузиите са му повредили ума. — Нали каза, че можеш да намериш Уинстън?

— Да — отвърна той. — Тъкмо там отиваме.

— На футболен стадион?! Смяташ, че Едмънд е направил своя суперкомпютър на стадион?!

Лангдън поклати глава.

— Не, стадионът просто е лесен ориентир за пилота. Интересува ме сградата точно зад стадиона — Гран Отел Принсеса София.

Амбра се обърка още повече.

— Нещо не ми се струва логично, Робърт. Едмънд няма как да е направил Уинстън в някакъв луксозен хотел. Мисля, че все пак се налага да те заведем в болница.

— Нищо ми няма, Амбра. Довери ми се.

— Тогава къде отиваме?

— Къде отиваме ли? — шеговито попита той. — Това е един от важните въпроси, на които Едмънд обещава да даде отговор.

Изписалото се на лицето й изражение показваше, че хем я е досмещало, хем започва да се дразни.

— Извинявай — каза професорът. — Ще ти обясня. Преди две години обядвахме с Едмънд в частния клуб на осемнайсетия етаж на Гран Отел Принсеса София.

— И той е носил суперкомпютъра на обяда, така ли? — засмя се Амбра.

Лангдън се усмихна.

— Не точно. Едмънд дойде *пеш* и ми каза, че всеки ден обядвал там, понеже му било много удобно — само на две преки от неговата компютърна лаборатория. Освен това спомена, че работел по проект за усъвършенстване на синтетичния интелект, чийто потенциал го изпълвал с огромно въодушевление.

Тези думи изведнъж отново я обнадеждиха.

— Сигурно е говорел за Уинстън!

— И аз си мисля същото.

— И Едмънд те е завел в лабораторията си!

— Не.

— Но ти е казал къде е, нали?

— Пазеше я в тайна, за съжаление.

В очите ѝ отново се появи тревога.

— *Уинстън* обаче завоалирано ни разкри точно къде се намира — прибави Робърт.

Амбра отново се смути.

— Не си спомням да го е направил.

— Уверявам те — усмихна се професорът. — Всъщност го съобщих на целия свят.

Преди тя да успее да го попита каквото и да е, пилотът посочи в далечината огромния стадион на Барса.

— Ahí está el estadio!

„Бързо стигнахме“ — помисли си Лангдън и прецени с поглед разстоянието до недалечния Гран Отел Принсеса София — небостъргач край обширен площад на Авингуда Диагонал. После нареди на пилота да подмине стадиона и да се издигне над хотела.

След секунди вече висяха над сградата, в която преди две години беше обядвал с Едмънд. „Той ми каза, че компютърната лаборатория е само на две преки оттук“.

Заоглежда района около хотела. Улиците не се пресичаха под прав ъгъл като при „Саграда Фамилия“ и образуваха всевъзможни неправилни и издължени форми.

„Трябва да е тук“.

Обзет от усиливаща се неувереност, той се заозърта във всички посоки в опит да открие уникалния образ, запечатан в паметта му. „Къде е?!“

Едва когато насочи вниманието си на запад зад кръговото кръстовище на Пласа де Пиус XII, в очите му отново проблесна надежда.

— Натам! — възкликна Лангдън. — Над онзи залесен участък!

Пилотът наклони носа на хеликоптера, полетя диагонално на северозапад и стигна над дърветата, които му беше посочил

професорът. Гората бе част от огромно оградено имение.

— Робърт! — ядосано извика Амбра. — Какви ги вършиш? Това е кралският дворец „Педралбес“! Няма как Едмънд да е направил Уинстън в...

— Не тук! Ей *там*! — Лангдън посочи пряката точно зад парка.

Четири добре осветени улици зад двореца очертаваха нещо като ромб, ориентиран в посока север — юг. Само долната дясна страна на фигурата правеше неестествени чупки и нарушаваше геометричната ѝ форма.

— Позната ли ти е онази начупена линия? — Робърт посочи светлата улица, която ясно изпъкваше на тъмния фон на гората. — Виждаш ли онази улица с малката чупка?

Раздразнението на Амбра сякаш изведнъж се изпари и тя наклони глава.

— Май ми изглежда позната. Но не се сещам *откъде*.

— Погледни цялото кварталче — подсказа ѝ той. — Ромб с неправилна долна дясна страна. — Професорът зачака, защото усещаше, че Амбра скоро ще си спомни. — Виж двете градинки в квартала — кръглата в средата и полукръглата отдясно.

— Това място сякаш ми е познато, но не мога да си...

— Свържи го с *изобразителното изкуство* — насочи я Лангдън. — Представи си вашата колекция в „Гугенхайм“...

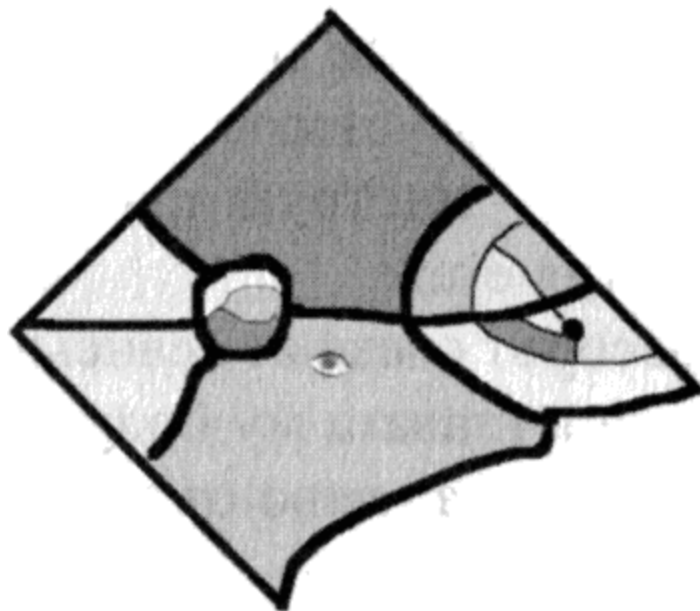
— Уинстън! — извика тя и смаяно се обърна към него. — Планът на този квартал е *идентичен* с автопортрета на Уинстън в „Гугенхайм“!

Робърт ѝ се усмихна.

— Точно така.

Амбра отново се завъртя към илюминатора и се втренчи в ромбовидния квартал. Лангдън също гледаше натам, като си представяше автопортрета на Уинстън — странното платно, което го озадачаваше още откакто компютърът му го бе показал по-рано същата вечер, несръчна проява на почит към творчеството на Мירו.

„Едмънд ме помоли да си направя автопортрет и се получи това“ — беше казал Уинстън.

Лангдън вече беше решил, че окото, разположено приблизително в средата на картината, също елемент от творбите на Миро, почти със сигурност посочва точното място, където се намира компютърът — точката, от която Уинстън *гледа* света.

Едновременно радостна и изумена, Амбра се извърна от илюминатора.

— Автопортретът на Уинстън не е имитация на Миро. А *карта*!

— Да — потвърди Робърт. — Като се има предвид, че Уинстън не притежава тяло и физически образ, автопортретът му съвсем логично е свързан с неговото местонахождение.

— Окото — отбеляза тя. — То е пълно копие на очите на Миро. Обаче е само едно и затова може би означава местонахождението на Уинстън, нали?

— И аз си мислех същото. — Професорът се обърна към пилота и го помоли за момент да се спусне над една от двете градинки в квартала. Вертолетът започна да се снижава.

— Боже господи! — възкликна Амбра. — Струва ми се, че се сещам защо Уинстън е решил да имитира стила на Миро!

— Защо?

— Преди малко прелетяхме над двореца „Педралбес“.

— „Педралбес“ ли? — Лангдън вдигна вежди. — Това не е ли името на...

— Да! На една от най-известните скици на Миро. Уинстън сигурно е открил връзката между това място и художника!

Робърт трябваше да признае, че компютърът наистина е проявил изумителна находчивост, и изпита странно въодушевление от перспективата отново да влязат във връзка със синтетичния интелект на Едмънд. Когато хеликоптерът се сниши достатъчно, той видя тъмния силует на голяма сграда, разположена точно на мястото, на което Уинстън беше изобразил окото си.

— Виж! — посочи Амбра. — Трябва да е там.

Лангдън се вторачи в постройката, скрита зад големи дървета. Дори от въздуха изглеждаше грамадна.

— Никъде не свети — отбеляза тя. — Мислиш ли, че ще успеем да влезем?

— Все трябва да има *някой* — отвърна професорът. — Не може да няма дежурни от персонала на Едмънд, особено тази нощ. Когато разберат, че сме открили паролата му, ще се изпотрепят да ни помагат да пуснем презентацията.

След петнайсет секунди хеликоптерът кацна в голямата полукръгла градина в източния край на квартала. Лангдън и Амбра скочиха на земята, а пилотът отлетя към стадиона, където щеше да чака следващите им инструкции.

По пътя към вътрешността на квартала пресякоха една уличка, Пасейг делс Тилерс, и навлязоха в гъсто залесен участък. Сред дърветата тъмнееше силуетът на голямата сграда.

— Никъде не свети — шепнешком повтори Амбра.

— И е оградено — намръщено отбеляза Робърт, когато стигнаха до триметровата ограда от ковано желязо, опасваща целия комплекс. Той надникна между пръчките, но зад дърветата не се виждаше почти нищо. Пълната тъмнина на сградата го озадачаваше.

— Входът е ей там — Амбра посочи на двайсетина метра по-нататък.

Забързаха покрай оградата и спряха пред внушителен портал, който се оказа заключен. Имаше електронен домофон и преди Лангдън да реши какво да правят, Амбра вече натискаше бутона.

След второто иззвъняване *някой* вдигна.

Мълчание.

— Ало? — каза Амбра. — Ало?

От високоговорителя не се чуваше глас — само злокобно жужене на открита линия.

— Не знам дали ме чувате, но аз съм Амбра Видал. С мен е Робърт Лангдън. Ние сме приятели на Едмънд Кърш. Бяхме с него, когато го убиха. Разполагаме с информация, която ще е изключително полезна за Едмънд, Уинстън и всички вас, струва ми се.

Разнесе се рязко изщракване.

Лангдън веднага натисна с ръка портала и той се отвори.

Лангдън въздъхна.

— Казах ти, че все ще има някой.

Бързо влязоха и продължиха между дърветата към тъмната сграда. Когато я наближиха, покривът постепенно се очерта на фона на небето. Появи се неочакван силует — четири и половина метров символ, монтиран на върха.

Те се заковаха на място.

„Невъзможно! — помисли Робърт. — На покрива на компютърната лаборатория на Едмънд има гигантско разпятие?!“

Направи още няколко крачки, излезе на открито и най-после видя цялата фасада. Гледката го смая — стара готическа църква с голяма розета, две кули и изящен портал с барелефи на католически светци и Богородица.

Амбра се ужаси.

— Та това е католическа черква! Май не сме дошли където трябва.

Лангдън забеляза една табела пред входа и се разсмя.

— Не, според мен сме *точно* където трябва.

Медиите от няколко години правеха репортажи за това място, но той не подозираше, че се намира в Барселона. „Супермодерна лаборатория в някогашна католическа църква“. Трябваше да признае, че това наистина е идеалният „храм“ за безбожния компютър, създаден от един яростен атеист. Докато плъзгаше поглед нагоре по фасадата, Робърт с потреперване осъзна смисъла, който Едмънд беше вложил в паролата си.

„Отишли са си мрачните религии и благата наука се е възцарила“.

Той посочи табелата на Амбра.

БАРСЕЛОНСКИ СУПЕРКОМПЮТЪРЕН ЦЕНТЪР

CENTRO NACIONAL DE SUPERCOMPUTACIÓN

Тя смаяно се обърна към него.

— В Барселона има *суперкомпютърен* център в католическа църква?!

— Да — усмихна се Лангдън. — Истината понякога е по-невероятна от измислицата.

81.

Най-високият кръст на света се намира в Испания.

Издигнато на планински връх на тринайсет километра северно от манастира Ел Ескориал, грамадното бетонно разпятие се извисява на шеметните сто и петдесет метра над гола долина и се вижда от над сто и петдесет километра разстояние.

В скалистата местност под кръста, която носи подходящото име Долина на падналите, са погребани над четирийсет хиляди жертви от двете страни на кървавата Испанска гражданска война.

„Какво правим тук? — питаше се Хулиан, докато следваше агентите от Гуардия Реал на зрителната площадка в подножието на планината под монумента. — Тук ли иска да се срещнем баща ми?“

Крачещият до него Валдеспино изглеждаше също толкова объркан.

— В това няма никаква логика — прошепна епископът. — Баща ви винаги е мразил това място.

„Милиони хора мразят това място“ — помисли си принцът.

Замислена през 1940 година от самия Франко, Долината на падналите била обявена за „национален акт на изкупление“ — опит за помирение между победители и победени. Въпреки този „благороден стремеж“ паметникът пораждаше противоречиви чувства до ден-дневен, тъй като беше построен от затворници, включително политически, много от които умрели от студ, пек и глад по време на строежа.

В миналото някои депутати дори бяха сравнявали мястото с нацистки концлагер. Хулиан предполагаше, че баща му е на същото мнение, макар че не можеше да го заяви открито. Повечето испанци смятаха, че Франко го е издигнал като паметник на самия себе си, и фактът, че диктаторът е погребан тук, само хвърляше още съчки в огъня на противниците му.

Принцът си спомняше единствения път, когато бе идвал тук — поредната опознавателна обиколка на страната с баща му. Докато му го

показваше, кралят тихо му прошепна: „Гледай внимателно, сине. Един ден ти ще го разрушиш“.

Докато изкачваха стълбището, той се сети къде отиват. Пред тях се извиси железен портал, врата към недрата на самата планина, и Хулиан си спомни как бе прекрачил прага ѝ като малък, хипнотизиран от онова, което го очакваше *вътре*.

Защото най-удивителното на това място не беше високият кръст на върха, а тайната пещера, изсечена вътре.

В гранита беше пробит тунел, дълъг почти триста метра, който водеше до изящно помещение с лъскави плочки на пода и висок украсен с фрески купол, широк почти четирийсет и пет метра. „Аз съм в планината — помисли си малкият Хулиан. — Сигурно сънувам!“

И след толкова години принц Хулиан отново се връщаше тук.

„Идвам по повеля на умиращия си баща“.

Когато наближиха металната порта, престолонаследникът вдигна поглед към суровата бронзова пиета над нея. Епископ Валдеспино се прекръсти — по-скоро от страх, отколкото от набожност, помисли си Хулиан.

82.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА

НО... КОЙ Е РЕГЕНТА?

Появиха се доказателства, че убиецът Луис Авила е действал по заповед на човек, когото наричал Регента.

Самоличността на Регента е неизвестна, макар че това прозвище е показателно. Според dictionary.com „регент“ е човек, назначен начело на дадена организация, когато нейният ръководител е в невъзможност да изпълнява задълженията си или отсъства.

Трите най-често давани отговора в нашата анкета „Кой е Регента?“ за момента са следните:

1. Епископ Антонио Валдеспино, който действа от името на болния испански крал.
2. Палмарският папа, който вярва, че е законният понтифик.
3. Офицер от испанската армия, който твърди, че действа от името на върховния главнокомандващ на страната, болния испански крал.

Ще продължим да ви информираме веднага щом получим още новини!

#КОЙЕРЕГЕНТА

83.

Лангдън и Амбра откриха входа на Барселонския суперкомпютърен център в южния край на наоса на голямата църква. От външната страна на сеплата фасада имаше ултрамодерно преддверие от плексиглас, което придаваше на храма хибридният вид на сграда, попаднала във времето между вековете.

Във външния двор пред входа се издигаше близо четириметрова глава на първобитен воин. Лангдън нямаше представа какво прави тази скулптура пред католическа църква, но познаваше Едмънд и беше сигурен, че контрастите на работното му място изобилстват.

Амбра припряно отиде при вратата и натисна звънеца. Когато Робърт я настигна, охранителната камера над тях се завъртя към лицата им.

След няколко безкрайни секунди ключалката на вратата изщрака.

Двамата бързо я отвориха и влязоха в притвора на църквата, превърнат в голямо фойе — затворено и слабо осветено каменно помещение. Професорът очакваше да ги посрещнат — може би някой от служителите на Едмънд, — но фойето пустееше.

— Никой ли няма? — прошепна Амбра.

Носеше се тиха средновековна църковна музика — полифоничен хорал от мъжки гласове, който звучеше на Лангдън смътно познат, макар да не се сещаше откъде. Религиозните напеви в свръхмодерната компютърна лаборатория явно също отразяваха типичното чувство за хумор на Кърш.

На стената пред тях сияеше грамаден плазмен екран, единственият източник на светлина в помещението. Дисплеят показваше нещо, което приличаше на примитивна компютърна игра — групи черни точки, които се движеха по бяла повърхност като безцелно лутащи се бръмбари.

„Не съвсем безцелно“ — помисли си Робърт, когато позна играта.

Тази известна компютърно генерирана прогресия, носеща името „Живот“, беше измислена през 70-те години на XX век от британския

математик Джон Конуей. Черните точки, така наречените „клетки“, се движеха, взаимодействия си и се възпроизвеждаха по силата на установени „закони“, въведени от програмиста. Ръководени единствено от тези „изходни правила“, с времето точките постепенно започваха да се организират в групи и повтарящи се модели, които еволюираха, усложняваха се и започваха поразително да приличат на природни закономерности.

— „Играта на живота“ на Конуей — каза Амбра. — Преди години видях една дигитална инсталация, която е неин вариант — смесена техника, наречена „Клетъчен автомат“.

Информираността й впечатли Лангдън. Самият той знаеше за „Живот“ само защото създателят на играта беше преподавал в Принстън.

Звучите на хорала отново привлякоха вниманието му. „Май съм чувал това произведение. Може би ренесансова мяса?“

— Робърт! — Амбра посочи с ръка. — Виж!

Точките на екрана се движеха в обратната посока и с все по-голяма бързина, сякаш програмата се превърташе назад. Темпото продължи да се ускорява... броят на точките намаляваше... клетките вече не се делиха и размножаваха, а се комбинираха в *нови* групи... структурите им ставаха все по-прости, докато накрая не останаха само няколко, които се сливаха една с друга... първо осем, после четири, две...

Една.

В центъра на екрана запримигва единствената останала клетка.

Лангдън го побиха тръпки. „Произходът на живота“.

След поредното примигване точката не се появи отново и след нея остана само празнота — чисто бял екран.

„Играта на живота“ беше свършила и започна да се очертава блед текст, който постепенно придоби контраст и стана четлив.

ДОРИ ДА ДОПУСНЕМ СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ПЪРВОПРИЧИНА,

РАЗУМЪТ ПАК КОПНЕЕ ДА УЗНАЕ

ОТКЪДЕ Е ДОШЛА И КАК Е ВЪЗНИКНАЛА ТЯ.

— Това е от Дарвин — прошепна професорът, познал красноречивите думи, с които легендарният ботаник формулираше същия въпрос, който задаваше и Кърш.

— Откъде идваме! — възкликна Амбра.

— Точно така.

Тя му се усмихна.

— Не е ли време да научим отговора?

И посочи оградения с колони вход до екрана, който явно водеше към самата църква.

Докато прекосяваха фоайето, дисплеят отново се промени и на случайни места започнаха да се появяват колажи от думи. Броят им растеше бързо и хаотично — изникваха нови думи, преобразуваха се и се комбинираха в сложна структура от изрази.

... растеж... нови пъпки... красиви разклонения...

Образът се разширяваше и скоро Лангдън и Амбра видяха, че думите еволюират във форма на растящо дърво.

Лангдън слушаше и гледаше, странно объркан от съчетанието на думи и музика — мелодията очевидно беше религиозна, докато текстът бе всичко друго, но не и това.

... органични същества... оцеляват най-силните... най-слабите загиват...

Изведнъж му просветна.

„Знам какво е това!“

Преди няколко години Едмънд го беше завел на един концерт. Озаглавено „Меса «Чарлз Дарвин»“, произведението представляваше типичната християнска музикална форма, само че латинският текст бе заменен с откъси от Дарвиновия „Произход на видовете“ — натрапчив контраст между благочестивото песнопение и жестоката истина на естествения отбор.

— Странно — отбеляза Робърт. — Преди време с Едмънд заедно слушахме месата и тя страшно му хареса. Какво съвпадение, че я чувам тъкмо сега.

— Не е съвпадение — изкънтя познат глас от аудиосистемата. — Едмънд ме научи да посрещам гостите в дома си, като им пускам музика, която те ще оценят, за да им дам интересна тема за разговор.

Лангдън и Амбра смаяно зяпнаха тонколоните. В бодрия глас, който ги приветства, отчетливо се долавяше британски акцент.

— Много се радвам, че успяхте да ме откриете — продължи синтетичният интелект. — Аз нямаше как да се свържа с вас.

— Уинстън! — възкликна Робърт и сам се изуми, че изпитва такова облекчение отново да са в контакт с него.

Двамата с Амбра набързо му разказаха какво се е случило.

— Изключително ми е приятно да чуя гласовете ви — каза компютърът. — Е, намерихте ли онова, което търсехме?

84.

— Уилям Блейк — отвърна Лангдън. — „Отишли са си мрачните религии и богатата наука се е възцарила“.

Уинстън се забави само за миг.

— Последният стих от епичната му поема „Четири зои“. Признавам, идеален избор. — Направи пауза. — Само че са нужни петдесет и една букви...

— Амперсандът — каза професорът и му обясни трика на Кърш с лигатурата.

— Типично за Едмънд — непохватно се позасмя синтетичният глас.

— Е, Уинстън? — подкани го Амбра. — След като знаеш паролата, можеш ли да пуснеш останалата част от презентацията?

— Мога, разбира се — отговори той. — Само че трябва да я въведете ръчно. Едмънд постави защитни стени на проекта, затова нямам пряк достъп до него, но мога да ви заведа в неговата лаборатория и да ви покажа къде да я напишете. Ще пуснем програмата за по-малко от десет минути.

Сварени неподготвени от внезапността на потвърждението му, Лангдън и Амбра се спогледаха. След всичко, което бяха преживели днес, този момент на сублимен триумф сякаш беше настъпил без никакви фанфари.

— Ти успя, Робърт — прошепна Амбра и сложи ръка на рамото му. — Благодаря ти.

— Беше резултат на екипна работа — усмихна се той.

— Ако позволите да се намеся, предлагам веднага да идем в лабораторията на Едмънд — каза Уинстън. — Във фоайето лесно се виждате отвън, а в интернет попаднах на съобщения, че се намирате в този район.

Лангдън не се изненада. Кацането на военен хеликоптер в градски парк не можеше да не привлече внимание.

— Само кажи накъде да вървим — съгласи се Амбра.

— Между колоните — отвърна компютърът. — Следвайте гласа ми.

Акапелното пеене изведнъж стихна, плазменият екран угасна и от главния вход се разнесоха няколко последователни изщраквания от автоматично заключване на резета.

„Едмънд сигурно е превърнал този център в истинска крепост“ — помисли професорът. Погледна крадешком през дебелите прозорци на фойето и с облекчение установи, че горичката около църквата продължава да е пуста. „Поне засега“.

Когато отново се обърна към Амбра, видя, че в дъното на фойето примигва лампа, осветяваща врата, разположена между две колони. Дватама тръгнаха към нея, влязоха и се озоваха в дълъг коридор. В отсрещния край запримигваха други лампи, които им показваха пътя.

— Мисля, че за да постигнем максимално широко разпространение, първо трябва да пратим изявление до световните медии и да ги предупредим, че презентацията на покойния Едмънд Кърш скоро ще продължи — каза им Уинстън, докато вървяха по коридора. — Ако им дадем малко време да се приготвят за отразяване на събитието, публиката на Едмънд драстично ще се увеличи.

— Интересна идея — отвърна Амбра и закрачи още по-бързо. — Според теб колко трябва да изчакаме? Не ми се иска да рискуваме.

— Седемнайсет минути — заяви компютърът. — Така предаването ще започне в кръгъл час — тук ще е три през нощта, а в Америка ще е тъкмо в праймтайма.

— Идеално — съгласи се Амбра.

— Тогава изявлението до медиите ще бъде пратено незабавно, а презентацията ще започне след седемнайсет минути.

Лангдън полагаше усилия да не изостава от скорострелно развиващите се планове на Уинстън.

Амбра вървеше няколко крачки пред него.

— Колко служители са тук тази нощ?

— Николко — отговори компютърът. — Едмънд беше педант на тема сигурност. Тук всъщност няма персонал. Аз управлявам цялата компютърна мрежа, както и осветлението, охлаждането и сигурността. Едмънд се шегуваше, че в тази епоха на „интелигентни“ къщи той бил първият с интелигентна църква.

Робърт слушаше само с половин ухо — нещо в действията, които се готвеха да предприемат, го смущаваше.

— Уинстън, наистина ли смяташ, че точно *сега* е моментът да пуснем презентацията на Едмънд?

Амбра спря, обърна се и го зяпна.

— Разбира се, че сега е моментът, Робърт! Нали затова сме тук! Целият свят гледа! Освен това не знаем дали някой няма да дойде и да се опита да ни попречи. Трябва да го направим *веднага*, преди да е станало късно!

— Съгласен съм — каза компютърът. — Погледнато чисто статистически, тази история наближава точката на насищане. Измерено в терабайти медийни данни, откритието на Едмънд Кърш в момента е една от най-големите новини на десетилетието — нищо чудно, като се има предвид, че през последните десет години интернет потребителите се увеличават в геометрична прогресия.

— Робърт? — Амбра се взираше в очите му. — Какво те безпокои?

Лангдън се колебаеше и се опитваше да открие причината за внезапно обзелата го неувереност.

— Сигурно просто се тревожа заради Едмънд, че всички тези днешни конспиративни теории — убийства, похищения, кралски интриги — някак си ще засенчат научното значение на неговото откритие.

— Имате право, професоре — обади се Уинстън. — Въпреки че пропускаме една важна подробност: тези конспиративни версии до голяма степен са причината от развитието на случая в момента да се интересуват толкова много зрители по целия свят. По време на онлайн предаването на Едмънд по-рано тази вечер те бяха три милиона и осемстотин хиляди, но сега, след всички драматични събития през последните няколко часа, според мен около *двеста милиона* души следят случващото се в информационните портали, социалните медии и по телевизията и радиото.

Този брой смая Робърт, макар да си спомняше, че финала на световния шампионат по футбол бяха гледали над двеста милиона души, а преди половин век петстотин милиона бяха наблюдавали първото кацане на Луната, когато още никой нямаше интернет и много по-малко хора имаха телевизори.

— В академичните среди може и да не го забелязвате, професоре, обаче останалата част от света се е превърнала в телевизионно риалити — продължи компютърът. — Каква ирония, че хората, които днес се опитаха да запушат устата на Едмънд, постигнаха точно обратния резултат — сега той има най-голямата аудитория за научно откритие в цялата история. Това ми напомня за заклеяването на вашата книга „Християнството и свещената женственост“ от Ватикана — вследствие на това тя веднага стана бестселър.

„Почти бестселър“ — помисли си Лангдън, но разбираше какво иска да каже Уинстън.

— Максималният зрителски интерес беше една от главните цели на Едмънд тази вечер — отбеляза компютърът.

— Той е прав — заяви Амбра. — Докато подготвяхме събитието в „Гугенхайм“, Едмънд поставяше специален акцент върху привличането на колкото е възможно по-голяма аудитория.

— Както посочих, приближаваме точката на медийно насищане и тъкмо сега е най-подходящият момент да оповестим откритието му — подчерта Уинстън.

— Ясно — отвърна Лангдън. — Само ни кажи какво да направим.

Двамата продължиха и стигнаха до неочаквано препятствие — стълба, която преграждаше коридора, сякаш се готвеха да боядисват стените. Тъй като не можеха да я заобиколят, трябваше или да я преместят, или да минат отдолу.

— Да сваля ли стълбата? — предложи професорът.

— Не — спря го Уинстън. — Едмънд нарочно я постави там много отдавна.

— Защо? — попита Амбра.

— Както може би знаете, Едмънд презираше всякакви прояви на суеверие. Така всеки ден на идване на работа нарочно минаваше под стълбата — един вид подигравка към боговете. Нещо повече, ако някой гост или техник *откажеше* да мине под стълбата, Едмънд направо го изхвърляше от сградата.

„Рационален както винаги“. — Робърт се усмихна. Някогашният му студент веднъж публично го беше упрекнал, че „чукал на дърво“ за късмет. „Освен ако не си таен друид, Робърт, който още чука по

дърветата, за да ги буди, моля те, прати това суеверно невежество в миналото, където му е мястото!“

Амбра се наведе и мина под стълбата. Лангдън я последва, макар да потръпна от ирационален страх.

Уинстън ги упъти зад следващия ъгъл към голяма врата с две камери и биометричен четец.

Над вратата висеше ръкописна табелка: СТАЯ 13.

Професорът погледна злополучно известното фатално число. „Едмънд пак се подиграва с боговете“.

— Това е входът на неговата лаборатория — съобщи компютърът. — Освен външните техники, които помогнаха на Едмънд да я построи, почти никой не е влизал тук.

След тези думи ключалката зажука и Амбра, без да губи време, натисна бравата, прекрачи прага — и се закова на място и притисна устата си с длан. Когато надникна покрай нея в църковния олтар, Лангдън разбра причината за реакцията ѝ.

В огромното помещение се издигаше най-голямата стъклена кутия, която изобщо беше виждал. Прозрачната клетка заемаше цялото пространство и стигаше чак до високия църковен свод.

Пространството вътре беше разделено на два етажа.

На първия имаше стотици метални шкафове с големина на хладилници, строени в редици като църковни пейки пред олтар. Тъй като нямаха врати, вътрешностите им се виждаха ясно. Изумително сложни матрици от яркочервени жици висяха от платки с безброй входове и бяха свързани с дебели, напомнящи на въжета „сбруи“, опасващи машините като кръвоносна мрежа.

„Подреден хаос“ — помисли си Робърт.

— На първия етаж виждате прочутия суперкомпютър МареНострум — четирийсет и осем хиляди осемстотин деветдесет и шест ядра Интел, свързани с мрежа ИнфиниБанд FDR10, една от най-бързите машини на света — осведоми ги Уинстън. — МареНострум беше тук, когато Едмънд се нанесе, и вместо да го мести, той реши да го *интегрира*, така че просто го надстрои.

Сега Лангдън видя, че всички „сбруи“ на МареНострум се свързват в центъра на помещението и образуват общ ствол, който се издигаше вертикално нагоре като грамадно увивно растение към тавана на първия етаж.

Когато насочи вниманието си към втория етаж на огромната стъклена кутия, професорът установи съвсем различна картина. На подиум в центъра имаше синкавосив куб от метал с широчина на страната три метра — без жици, мигащи светлини и изобщо нищо, което да показва, че това е свръхмодерният компютър, който в момента описваше с почти непонятна терминология Уинстън.

— ... кюбити заместват бинарните числа... суперпозиция на състояния... квантови алгоритми... заплитане и тунелен ефект...

Робърт вече разбираше защо двамата с Едмънд са разговаряли за изобразително изкуство вместо за компютърни науки.

— ... позволява квадрилиони изчисления с плаваща запетая в секунда — завърши Уинстън. — В резултат на което тези две съвсем различни машини заедно са най-мощният суперкомпютър на света.

— Боже мой! — промълви Амбра.

— По-точно Богът на *Едмънд* — поправи я Уинстън.

85.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА

ЩЕ ОПОВЕСТЯТ ОТКРИТИЕТО НА КЪРШ СЛЕД БРОЕНИ МИНУТИ!

Да, истина е!

Лагерът на Едмънд Кърш току-що разпространи изявление до медиите, в което потвърждава, че неговото научно откритие, останало неразгласено след убийството на футуриста, ще бъде излъчено на живо в 03.00 часа централноевропейско време.

Зрителската аудитория придобива умопомрачителни мащаби и статистиката за глобалния интерес е безпрецедентна.

Във връзка с тази новина: преди малко съобщиха, че Робърт Лангдън и Амбра Видал били забелязани да влизат в парка на някогашната църква „Торе Гирона“, а в момента — Барселонски суперкомпютърен център, където се смята, че през последните няколко години е работил Едмънд Кърш. Все още не сме потвърдили дали презентацията ще бъде излъчвана оттам.

Очаквайте презентацията на Кърш, която можете да гледате на живо в КонспирасиНет *тук*.

86.

Докато минаваше през железния портал, принц Хулиан изпитваше тревожното усещане, че може никога да не излезе оттук.

„Долината на падналите. Какво правя тук?“

Беше студено и тъмно. Единствената светлина идваше от два електрически аплика. Миришеше на влажен камък.

Пред тях стоеше униформен мъж с връзка ключове, които подрънкваха в треперещите му ръце. Хулиан не се изненада, че служителят от Патримонио Насионал^[1] е нервен — в мрака зад него чакаха шестима агенти от Гуардия Реал. „Баща ми е тук“. Явно бяха повикали нещастния човечец през нощта да отключи свещената планина на Франко за краля.

Един от агентите бързо пристъпи напред.

— Принц Хулиан, епископ Валдеспино. Очаквахме ви. Насам, моля.

И ги поведе към портал от ковано желязо с релеф на зловещ франкистки символ — свиреп двуглав орел в нацистки стил.

— Негово величество е в края на тунела. — Агентът им даде знак да влязат през откритата порта.

Хулиан и епископът се спогледаха неуверено и минаха между заплашителните метални скулптури от двете страни на входа — ангели на смъртта, държащи мечове с форма на кръстове.

„Типичната франкистка военно-религиозна символика“ — помисли си престолонаследникът, докато двамата с Валдеспино навлизаха в недрата на планинския връх.

Тунелът можеше да си съперничи по разкош с балната зала в мадридския кралски дворец — с настилка от фино полиран черен мрамор, висок касетиран свод и безброй стенни аплици с форма на факли.

Тази нощ обаче имаше много по-драматично осветление. По цялата дължина на коридора пламтяха десетки светилници, подредени като насочващи светлини на самолетна писта. Те се палеха по

традиция само за големи събития — каквото очевидно беше и среднощната поява на краля.

Отблясъците на оранжевите пламъци танцуваха по полирания под и в грамадния тунел цареше почти свръхестествена атмосфера. Хулиан усещаше призрачното присъствие на клетниците, които бяха издълбали прохода с кирки и лопати, трудейки се години наред в тази студена планина, гладни, премръзнали, умиращи, и всичко това в прослава на Франко, чийто гроб се намиреше тук.

„Гледай внимателно, сине — беше му казал баща му. — Един ден ти ще го разрушиш“.

Хулиан знаеше, че сигурно няма да има достатъчно власт, за да унищожи тази разкошна постройка, ала все пак се изненадваше, че испанският народ е допуснал да я запазят, особено като се имаше предвид страстното му желание да загърби мрачното си минало и да се устреми към новия свят. Но пък все още имаше хора, които изпитваха носталгия по едно време, и в деня на смъртта на диктатора стотици престарели франкисти продължаваха всяка година да се стичат тук, за да му отдадат почит.

— Дон Хулиан — прошепна епископът, докато вървяха по коридора. — Знаете ли защо баща ви ни вика тук?

Принцът поклати глава.

— Надявах се да знаете *вие*.

Валдеспино въздъхна необичайно дълбоко.

— Нямам абсолютно никаква представа.

„Щом епископът не се досеща за мотивите на баща ми, никой не ги знае“ — помисли си Хулиан.

— Дано само е добре — с изненадваща нежност произнесе старият духовник. — Напоследък някои негови решения...

— Като например да ни повика в тази планина вместо да пази леглото ли?

Валдеспино все пак се усмихна.

— Да, и това.

Престолонаследникът се зачуди защо личната охрана на краля от Гуардия Реал не се е намесила и не е отказала да докара умиращия монарх на това мрачно място. Но пък агентите бяха обучени да се подчиняват безпрекословно, особено когато нареждането е дадено от техния върховен главнокомандващ.

— Не съм се молил тук от години — вторачен пред себе си, каза епископът.

Тунелът, по който вървяха, знаеше Хулиан, не беше просто проход в планината, а също и *наос* на официално осветена католическа църква. Нататък се виждаха редове пейки.

„La basilica secreta“ — наричаше я като малък той. „Тайната базилика“.

Издълбан в гранитния връх, разкошният храм в дъното на коридора представляваше изумителна подземна църква с грамаден купол, за която се твърдеше, че имала по-голяма площ от „Св. Петър“ в Рим. Подземният мавзолей се състоеше от шест отделни параклиса, разположени около подиума на олтара, който пък бе разположен точно под кръста на върха на планината.

Когато приближиха олтара, Хулиан се огледа за баща си. Ала църквата изглеждаше съвсем пуста.

— Къде е той? — разтревожено попита Валдеспино.

Принцът споделяше безпокойството му и се опасяваше, че агентите са оставили краля без придружители. Бързо тръгна напред и надникна в едното рамо на трансепта, после и в другото. Никой. Хулиан се затича, заобиколи олтара и влезе в апсидата.

И там, в самите недра на планината, най-последно видя баща си. И се закова на място.

Завит с дебели одеяла, кралят на Испания седеше съвсем сам на инвалидна количка.

[1] Испанска държавна агенция, управляваща държавните обекти, използвани от членовете на кралското семейство като резиденции и за провеждане на официални събития. — Б.пр. ↑

87.

В олтара на пустата църква Лангдън и Амбра следваха гласа на Уинстън около двуетажния суперкомпютър. През дебелото стъкло се разнасяше вибриращият ритъм на колосалната машина и Робърт изпитваше зловещото усещане, че гледа в клетка на пленен звяр.

Според Уинстън този шум не идвал от електрониката, а от многобройните центробежни вентилатори, кулери и помпи за охлаждащи течности, без които машината щяла да прегрее.

— Вътре шумът е направо оглушителен — каза компютърът. — И е леденостудено. За щастие лабораторията на Едмънд е на втория етаж.

От външната страна на стъклената кутия се издигаше вито стълбище. Подканени от Уинстън, Лангдън и Амбра се качиха горе и се озоваха на метална платформа пред стъклена въртяща се врата.

Футуристичният вход на лабораторията имаше и някои „домашни“ елементи, които искрено развеселиха Робърт: изтривалка, саксия с изкуствено растение и малка пейка, под която се мъдреха домашни пантофи. „Сигурно са на Едмънд“ — тъжно си помисли професорът.

Над вратата висеше рамкиран цитат.

УСПЕХЪТ Е СПОСОБНОСТТА ДА ПРОДЪЛЖАВАШ ОТ ПРОВАЛ КЪМ ПРОВАЛ, БЕЗ ДА
ИЗГУБИШ ЕНТУСИАЗМА СИ.

УИНСТЪН ЧЪРЧИЛ

— Пак Чърчил — каза Лангдън.

— Любимият цитат на Едмънд — осведоми ги Уинстън. — Той казваше, че тези думи подчертавали най-голямата сила на компютрите.

— На компютрите ли? — учуди се Амбра.

— Да, компютрите притежават безкрайна упоритост. Може да се проваля милиарди пъти, и пак няма да се отчая. Започвам милиардния си опит да реша даден проблем със същата енергия като първия път. Хората не са способни на такова нещо.

— Вярно е — призна Робърт. — Аз обикновено се отказвам още на милионния опит.

Амбра се усмихна и тръгна към входа.

— Подът е стъклен — каза Уинстън. Вратата автоматично започна да се върти. — Събуйте си обувките, ако обичате.

Амбра го направи и след секунди мина боса през портала. Когато я последва, Лангдън забеляза необичайния надпис на изтривалката:

НЯМА ДРУГО МЯСТО КАТО 127.0.0.1

— Уинстън, какво означава надписът на изтривалката? Не разби...

— Тукашният мрежов хост — поясни компютърът.

Професорът препрочете надписа и каза:

— Ясно. — И макар нищо да не му беше ясно, мина през въртящата се врата.

Когато влезе, за момент коленете му омекнаха. Не стига че стоеше по чорапи върху прозрачна повърхност, но и фактът, че „виси“ точно над МареНострум, го объркваше още повече. От тази перспектива шкафовете долу му напомниха за мавзолея в китайския град Сиан с неговата прочута теракотена армия.

Пое си дълбоко дъх и вдигна очи да огледа странното помещение.

Лабораторията на Едмънд представляваше прозрачен паралелепипед, в центъра на който доминираше металният куб със синкавосива, отразяваща всичко наоколо повърхност. В ъгъла на помещението вдясно от куба имаше ултрамодерно работно място с полукръгло бюро, три исполински течнокристални екрана и няколко клавиатури, вградени в гранитната повърхност.

— Истински център за управление на космически полети! — промълви Амбра.

Робърт кимна и погледна към противоположния ъгъл, където имаше ориенталски килим, фотьойли, диван и велоергометър.

„Пещерата на суперкомпютърния човек — помисли си. Предполагаше, че Едмънд почти се е пренесъл да живее в тази стъклена кутия, докато е работил по проекта си. — Какво ли е открил тук горе?“ Преодолял първоначалната си неувереност, Лангдън изпитваше все по-силно интелектуално любопитство — нямаше търпение да узнае какви загадки са разбулени на това място, какви тайни са разкрити в резултат на сътрудничеството между един гений и една толкова мощна машина.

Амбра вече стоеше пред куба и озадачено се взираше в полираната му синкавосива повърхност. Професорът застана до нея и силуетите на двамата се отразиха в лъскавия метал.

„И това е компютър?!“ — чудеше се Лангдън. За разлика от машината на долния етаж, металният монолит беше абсолютно безшумен и безжизнен.

Синкавият оттенък му напомни за един суперкомпютър от 90-те години на XX век, наречен „Тъмносин“, който навремето смая света, като победи световния шампион по шахмат Гари Каспаров. Оттогава компютърните технологии се бяха развили толкова много, че Робърт не разбираше почти нищо от тях.

— Искате ли да надникнете вътре? — прозвуча гласът на Уинстън от тонколониите на тавана.

Амбра сепнато погледна нагоре.

— Вътре в куба ли?

— Защо не? — отвърна компютърът. — Едмънд щеше да е много горд, ако можеше да ви покаже устройството му.

— Няма нужда — отклони поканата Амбра и погледна към бюрото на Кърш. — Предпочитам да се заемем с въвеждането на паролата. Ще ни кажеш ли как да го направим?

— Това ще отнеме броени секунди, а до началото на презентацията остават единайсет минути. Погледнете вътре.

На стената на куба, която гледаше към бюрото на Едмънд, с плъзгане се отвори панел, под който се показва дебело стъкло. Лангдън и Амбра се наведоха към него.

Робърт очакваше да види и тук гъста плетеница от жици и мигащи светлинки. Само че нямаше нищо подобно. За негово изумление вътрешността на куба беше тъмна и празна — нещо като гола стаичка. Във въздуха се носеха валма бяла мъгла като в хладилна камера. Дебелият плексигласов панел излъчваше изненадваща студенина.

— Тук няма нищо! — възкликна Амбра.

Лангдън също не виждаше нищо, но усещаше слабо пулсиране, което сякаш идваше отвътре.

— Това бавно туптене е криоохлаждащата система — осведоми ги Уинстън. — Пулсира като човешко сърце.

„Наистина“ — помисли си Робърт, малко смутен от това сравнение.

Постепенно се включиха червени лампи, които осветиха вътрешността на куба. Професорът отначало виждаше само бяла мъгла и гол под — празно квадратно помещение. Светлината постепенно се усили и във въздуха над пода заблещука нещо — изящен метален цилиндър, който висеше от тавана като сталактит.

— А *това* е причината за поддържането на толкова ниска температура — съобщи компютърът.

Дългото около метър и половина цилиндрично устройство се състоеше от седем хоризонтални пръстена, които намаляваха диаметъра си отгоре надолу и образуваха стесняваща се колона от дискове, свързани с тънки вертикални пръчки. Между лъскавите метални повърхности имаше рядка мрежа от фини жици. Наоколо се стелеше ледена мъгла.

— Е-Уейв — обяви Уинстън. — Квантов скок — ако ме извините за играта на думи — от Д-Уейв на НАСА и Гугъл.

После набързо им обясни, че Д-Уейв, първият „квантов компютър“ на света, проправил пътя към цял нов свят на изчислителни мощности, който учените все още си блъскали главите да проумеят. Вместо бинарен метод за съхранение на информация тези компютри използвали квантовите състояния на елементарните частици, което водело до гигантски скок по отношение на скорост, мощност и гъвкавост.

— Квантовият компютър на *Едмънд* структурно не се различава чак толкова много от Д-Уейв — каза Уинстън. — Една от разликите е

металният куб, в който е компютърът. Кубът е покрит с *осмий* — рядко срещан свръхплътен химически елемент, който осигурява по-добра магнитна, квантова и термоизолация, пък и, струва ми се, е израз на типичния за Едмънд стремеж към драматизъм.

Лангдън се усмихна — беше си помислил същото.

— Докато в Лабораторията за квантов изкуствен интелект на Гугъл използваха компютри като Д-Уейв, за да усъвършенстват способността на машините да се учат, през последните няколко години Едмънд тайно изпревари всички с Е-Уейв. И го постигна, като реализира една дръзка идея... — Уинстън замълча за миг. — Двукамерност.

Робърт се намръщи. „Като двете камари на парламента ли?“

— Двуделен мозък — продължи Уинстън. — Ляво и дясно полукълбо.

„Двуделният разум“ — досети се професорът. Една от причините за необикновените творчески способности на човека се криеше в различното функциониране на двете половини на мозъка му. Лявата беше аналитична и вербална, а дясната — интуитивна и образна.

— Номерът се състоеше в това, че Едмънд реши да създаде синтетичен мозък, имитиращ *човешкия*, тоест разделен на ляво и дясно полукълбо. Макар че в случая по-скоро става дума за долен и горен етаж.

Робърт се отдръпна и погледна през стъкления под към вибриращата машина долу, после отново към безшумния „сталактит“ в куба. „Две отделни машини, свързани в едно цяло — двуделен разум“.

— Когато бъдат принудени да работят като общ организъм, тези две машини възприемат различни подходи към решаването на проблемите и съответно преживяват същите сблъсъци и компромиси, каквито се наблюдават при двете полукълба на човешкия мозък — продължи Уинстън. — Това води до невероятен скок в способността на изкуствения интелект да се учи и твори и в известен смисъл го... *очовечава*. В моя случай Едмънд ми даде средствата, с които да се очовеча, като наблюдавам околния свят и моделирам човешки черти — чувство за хумор, сътрудничество, ценностна система и даже морал.

„Невероятно“ — удиви се Лангдън.

— Значи този двоен компютър по същество... си *ти*, така ли?

Уинстън се засмя.

— Е, тази машина съм толкова аз, колкото вашият мозък сте *вие*. Ако наблюдавате мозъка си, поставен в тава, нали няма да кажете: „Това тук съм аз“? Ние сме сборът от взаимодействия, осъществяващи се *вътре* в механизма.

— Колко време остава до началото на презентацията, Уинстън?
— прекъсна го Амбра, която отиваше към бюрото на Едмънд.

— Пет минути и четирийсет и три секунди — отвърна компютърът. — Време е да се приготвим.

— Да — каза тя.

Панелът на прозореца се плъзна обратно и Лангдън последва Амбра при бюрото.

— Като се има предвид, че си работил тук с Едмънд, Уинстън, изненадана съм, че нямаш абсолютно никаква представа какво е неговото откритие — каза Амбра.

— Пак ви повтарям, госпожице Видал, че моята информация е частична — отговори той. — Аз разполагам със същите данни като вас. Мога само да правя обосновани предположения.

— Например? — Амбра заглежда работното място на футуриста.

— Ами, Едмънд твърдеше, че откритието му щяло да „промени всичко“. Според моя опит всички най-революционни открития в историята са водили до създаване на нови *модели* на вселената — като Питагоровата кръгла Земя, хелиоцентризма на Коперник, еволюционната теория на Дарвин и Айнщайновата теория на относителността. Всички те драстично са променили представите на човечеството за света и са довели до развитието на съвременния модел на вселената.

Лангдън погледна към тонколоната на тавана.

— Значи предполагаш, че Едмънд е открил нещо, което предполага нов модел на вселената, така ли?

— Това е най-логичното заключение. — Уинстън заговори побързо. — МареНострум случайно е един от най-добрите „моделиращи“ компютри на света, специализиран в сложни симулации, най-известната от които е „Аля Ред“, пълноценно функциониращо виртуално човешко сърце, възпроизведено с точност до клетъчно равнище. Разбира се, след добавянето на квантовия компонент тази

машина може да моделира системи, милиони пъти по-сложни от човешки органи.

Робърт схвана идеята, но пак не можеше да си представи какво би могъл да е моделирал Едмънд, за да отговори на въпросите „Откъде идваме?“ и „Къде отиваме?“.

— Уинстън? — извика от бюрото Амбра. — Как се включва всичко това?

— Мога да ви помогна — отвърна компютърът.

Трите огромни течнокристални екрана се съживиха в момента, в който Лангдън застана до Амбра. Когато на дисплеите се появи образ, двамата уплашено отскочиха.

— Уинстън... това на живо ли е? — попита Амбра.

— Да, от външните ни охранителни камери. Реших, че трябва да знаете. Пристигнаха преди няколко секунди.

Екраните показваха широкоъгълна картина от главния вход на църквата. Там се беше събрала малка армия полицаи, които натискаха звънеца, опитваха се да отворят вратата и разговаряха по радиостанциите си.

— Не се безпокойте, няма да влязат — увери ги Уинстън. — А и до началото на презентацията остават по-малко от четири минути.

— Трябва да я пуснем *веднага* — настоя Амбра.

— Мисля, че Едмънд би предпочел да изчакаме и да я стартираме на кръгъл час, както обяхме — спокойно отговори компютърът. — Той държеше на думата си. Нещо повече, следя глобалния зрителски интерес и броят все още расте. Ако сегашната тенденция се запази, през следващите четири минути публиката ни ще се увеличи с дванайсет цяло и седем процента и предвиждам, че ще наближи максималното пазарно проникване. — Уинстън направи пауза и в следващите му думи почти се долавяше приятна изненада. — Въпреки всички днешни събития, изглежда, че съобщението на Едмънд ще бъде направено във възможно най-подходящия момент. Сигурен съм, че той щеше да ви е искрено благодарен.

88.

„По-малко от четири минути“ — помисли си Лангдън, отпусна се на офис стола на Едмънд и впери поглед в трите грамадни екрана, все още показващи картината от охранителните камери със струпалите се на входа полицаи.

— *Сигурен* ли си, че не могат да влязат? — Амбра нервно пристъпваше от крак на крак зад Робърт.

— Доверете ми се — отвърна Уинстън. — Едмънд имаше извънредно сериозно отношение към сигурността.

— А ако изключат електричеството в сградата? — попита професорът.

— Имаме самостоятелен енергиен източник — спокойно отговори компютърът. — С двойно подсигуряване. Вече никой не може да ни попречи. Уверявам ви.

Лангдън въздъхна. „Досега Уинстън винаги се оказваше прав... И през цялото време ни подкрепяше“.

Седнал в средата на подковообразното бюро, той насочи вниманието си към необичайната клавиатура пред себе си. Тя имаше поне два пъти повече от обикновения брой клавиши — традиционните букви и цифри бяха допълнени с множество неизвестни му символи — и беше разцепена в средата, така че двете половини бяха разположени под ергономичен ъгъл една спрямо друга.

— Имам нужда от помощ — призна Робърт, вторачен в озадачаващите клавиши.

— Не е тази клавиатура — информира го Уинстън. — Това е базовата станция на Е-Уейв. Както споменах, Едмънд пазеше презентацията си в тайна от всички, включително от мен. Тя се стартира от друга машина. Преместете се надясно. В самия край.

Лангдън погледна надясно, където по цялата дължина на бюрото бяха наредени шест отделни компютъра. Когато плъзна стола си натам, с изненада установи, че първите няколко машини са доста стари.

Странно, колкото по-нататък продължаваше, толкова по-остарели изглеждаха.

„Нещо не е наред — помисли си професорът, когато стигна до един солиден бежов Ай Би Ем, работещ под DOS. — Това тук трябва да е на няколко десетки години“.

— Какви са тези компютри, Уинстън?

— Компютрите от детството на Едмънд. Пазеше ги, за да му напомнят откъде е тръгнал. Понякога в особено тежки дни ги включваше и пускаше стари програми — и така се връщаше към почудата, която е изпитвал като момче, когато е откривал програмирането.

— Страхотна идея — усмихна се Робърт.

— Също като вашия часовник с Мики Маус.

Лангдън сепнато вдигна ръка, дръпна ръкава си и погледна стария часовник, който носеше от малък. Изненадваше се, че Уинстън знае за това, макар наскоро да беше обяснил на Едмънд, че го пази, за да му помага да остане млад по душа.

— Като оставим настрана представата ти за мода, Робърт, може ли вече да въведем паролата? — подкани го Амбра. — Даже мишката ти маха с ръка, за да привлече вниманието ти.

И естествено, облечената в ръкавица ръка на Мики беше вдигната високо над главата му и показалецът му сочеше почти право нагоре. „Още три минути“.

Професорът бързо се премести нататък и Амбра застана до него пред последния компютър — грозновата хоризонтална бежова кутия със слот за дискети, телефонен модем със скорост 1200 бода и заоблен дванайсетинчов монитор с изпъкнал екран.

— Танди TRS-80 — каза Уинстън. — Първият компютър на Едмънд. Купил го на старо и се научил на Бейсик, когато бил осемгодишен.

Лангдън с радост видя, че макар и истинско изкопаемо, компютърът вече е включен и чака. На мъждукащия черно-бял екран имаше обещаващо съобщение, изписано с назъбен растерен шрифт.

ДОБРЕ ДОШЪЛ, ЕДМЪНД.

След думата „парола“ мигаше черен курсор.

— Това ли е? — попита той. Някак си му се струваше прекалено просто. — Тук ли да я въведа?

— Да — потвърди Уинстън. — Щом въведете паролата, машината ще прати автентикация до заключената част от главния компютър, където е презентацията на Едмънд. Тогава аз ще получа достъп до нея, ще я пусна точно в три часа и ще насоча информацията към всички основни канали на разпространение.

Лангдън повече или по-малко разбра обяснението му и все пак, докато зяпаше тромавия компютър и стария телефонен модем, продължаваше да се чуди.

— Не ми е ясно защо след цялото това грижливо планиране тази вечер Едмънд *изобищо* е доверил презентацията си на телефонна връзка с някакъв праисторически модем.

— Едмънд просто си беше Едмънд, бих казал — отвърна Уинстън. — Както знаете, той ужасно си падаше по драматичност, символика и история и предполагам, че му е доставило огромна радост да включи първия си компютър и да стартира от него най-голямото дело на живота си.

„Той е прав“ — помисли си Робърт, осъзнал, че приятелят му вероятно е виждал нещата точно така.

— А и Едмънд сигурно се е подсигурил, но така или иначе, има логика в това да използваш архаичен компютър, за да „щракнеш ключа“. Простите задачи изискват прости средства. А от гледна точка на сигурността, използването на бавен процесор ще забави невероятно много един евентуален опит за директно хакване на системата.

— Робърт? — подкани го Амбра и окуражително го стисна за рамото.

— Да, извинявай, всичко е готово. — Лангдън придърпа клавиатурата към себе си и плътно навитият ѝ кабел се изпъна като спираловиден шнур на стар телефон. Той постави пръсти върху пластмасовите клавиши и си представи ръкописния стих, който бяха открили в криптата на „Саграда Фамилия“.

„Отишли са си мрачните религии & благата наука се е възцарила“.

Величественият финал на епичната поема „Четири зои“ от Уилям Блейк изглеждаше най-подходящият ключ за последното научно откритие на Едмънд — което по собствените му думи щеше да промени всичко.

Робърт дълбоко си пое дъх и грижливо въведе буквите без интервали, като замени амперсанда с лигатурата „et“.

Когато свърши, вдигна поглед към екрана.

МОЛЯ, ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛА:

Той преброи точките — петдесет и една.

„Идеално. Е, да опитаме“.

Погледна Амбра, която му кимна. Той протегна ръка и натисна ентър.

Компютърът мигновено издаде глухо жужене.

ГРЕШНА ПАРОЛА

ОПИТАЙТЕ ОТНОВО

Сърцето му се разтуптя бясно.

— Амбра... въведох я вярно! *Сигурен* съм! — Робърт се завъртя на стола си и вдигна глава към нея, като очакваше да види уплашеното ѝ лице.

Само че Амбра Видал го гледаше с весела усмивка. После поклати глава и се засмя.

— Професоре — каза и посочи клавиатурата. — Натиснат е клавишът „главни букви“.

В този момент принц Хулиан стоеше като хипнотизиран в подземната базилика и се опитваше да осмисли озадачаващата гледка пред себе си. Баща му, кралят на Испания, седеше неподвижно на инвалидна количка в най-отдалечената и уединена част на църквата.

Престолонаследникът ужасено се втурна към него.

— Татко?

Когато синът му се приближи, кралят бавно вдигна клепачи — явно беше задрямал — и се усмихна спокойно.

— Благодаря, че дойде, сине.

Хулиан приклекна пред него, облекчен, че баща му е жив, но и разтревожен от рязкото влошаване на състоянието му само за няколко дни.

— Добре ли си, татко?

Кралят сви рамене и отвърна с изненадващо чувство за хумор:

— Доколкото може да се очаква. А *ти*? Днес имаше доста... преживявания.

Принцът не знаеше какво да му отговори.

— Какво правиш тук?

— Ами, омръзна ми в болницата и реших да подишам чист въздух.

— Добре, но... точно *тук* ли? — Хулиан знаеше, че баща му винаги е мразил символичната връзка на тази църква с гоненията и нетърпимостта.

— Ваше величество! — извика Валдеспино, който припряно заобиколи олтара и задъхан се присъедини към тях. — Какво става, за бога?!

Кралят се усмихна на стария си приятел.

— Добре дошъл, Антонио.

„Антонио ли?“ Принц Хулиан никога не беше чувал баща си да се обръща към епископа на малко име. Публично винаги го наричаше „ваше преосвещенство“.

Тази необичайна фамилиарност явно потресе Валдеспино.

— Добре... заварил — изпелтечи той. — Как си?

— Просто чудесно — с широка усмивка отговори кралят. — Защото с мен са хората, на които имам най-голямо доверие.

Епископът стрелна Хулиан с тревожен поглед и отново се обърна към краля.

— Ваше величество, водя ви вашия син, както пожелахте. Да ви оставя ли насаме?

— Не, Антонио — спря го монархът. — Искам да се изповядам. И имам нужда от своя свещеник.

Валдеспино поклати глава.

— Вашият син едва ли очаква да му обясните днешното си поведение. Сигурен съм, че...

— Днешното си поведение ли? — засмя се кралят. — Не, Антонио, ще изповядам тайната, която пазих от Хулиан през целия му живот.

89.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА

ЦЪРКВА ПОД АТАКА!

Не, не я атакува Едмънд Кърш — а испанската полиция!

В момента полицията щурмува църквата „Торе Гирона“ в Барселона. Смята се, че вътре Робърт Лангдън и Амбра Видал подготвят успешното стартиране на изключително очакваната презентация на Едмънд Кърш, до което остават няколко минути.

Броенето започна!

90.

След втория опит на Лангдън да въведе стиха архаичният компютър доволно изпиука.

ВЯРНА ПАРОЛА

„Слава богу! — помисли Амбра, докато професорът се изправяше и се обръщаше към нея. Тя го прегърна и се притисна към него. — Едмънд щеше да е на седмото небе!“

— Две минути и трийсет и три секунди — съобщи Уинстън.

Тя пусна Лангдън и двамата се завъртяха към течнокристалните екрани. Средният показваше брояч, какъвто Амбра неотдавна беше видяла в „Гугенхайм“.

ПРОГРАМАТА ЗАПОЧВА НА ЖИВО СЛЕД 2 МИНУТИ И 33 СЕКУНДИ.

АКТУАЛЕН БРОЙ НА ДИСТАНЦИОННИТЕ ЗРИТЕЛИ: 227257914.

„Над двеста милиона души?! — изуми се Амбра. Очевидно докато с Лангдън бяха бягали из Барселона, целият свят беше следил събитията. — Публиката на Едмънд е достигнала астрономическа цифра“.

Екраните от двете страни на брояча продължаваха да предават картината от охранителните камери и тя забеляза внезапна промяна в поведението на полицията. Полицаяте, които бяха блъскали по вратите и бяха разговаряли по радиостанциите си, сега един по един вадеха

смартфоните си и се взираха в тях. Пространството пред входа на църквата постепенно се превърна в море от бледи, изпълнени с очакване лица, осветени от сиянието на дисплеите.

„Едмънд накара света да се закове на място. — Обзе я странно чувство за отговорност, задето хората по цялото земно кълбо се готвеха да гледат презентация, която щеше да се излъчва на живо от тази зала. — Дали гледа и Хулиан?“ Амбра бързо пропъди тази мисъл от ума си.

— Програмата е заредена — съобщи Уинстън. — Струва ми се, че ще ви е по-удобно да гледате в къта за почивка на Едмънд в отсрещния край на лабораторията.

— Благодаря, Уинстън — каза Лангдън и поведе Амбра покрай синкавосивия куб.

Върху стъкления под в къта за почивка имаше ориенталски килим, елегантни мебели и велоергометър.

Когато стъпи върху мекия килим, Амбра усети, че тялото ѝ незабавно се отпуска. Тя се настани на дивана и сви крака под себе си, после се огледа за телевизор.

— Къде ще гледаме?

Лангдън се беше отдалечил, за да види нещо в ъгъла, и явно не я чу, но Амбра съвсем скоро получи отговор на въпроса си. Цялата задна стена на помещението засия отвътре и се появи позната картина.

ПРОГРАМАТА ЗАПОЧВА НА ЖИВО СЛЕД 1 МИНУТА И 39 СЕКУНДИ.

АКТУАЛЕН БРОЙ НА ДИСТАНЦИОННИТЕ ЗРИТЕЛИ: 227501173.

„Цялата стена е дисплей?!“

Тя се втренчи в два и половина метровия екран и в този момент осветлението в църквата постепенно започна да отслабва. Уинстън очевидно се грижеше за приятното им прекарване с голямото шоу на Едмънд.

Лангдън стоеше в ъгъла на лабораторията като хипнотизиран — само че не от грамадната телестена, а от един малък предмет, който току-що беше забелязал, поставен върху изящен пиедестал като в музейна изложба.

В метална витрина със стъклена предна стена имаше запушена с тапа и надписана епруветка, която съдържаше мътнокафява течност. В първия момент Робърт се зачуди дали не е някое от лекарствата, които беше взимал някогашният му студент. После прочете етикета.

„Невъзможно — каза си. — Какво прави това тук?!“

По света имаше само няколко „прочути“ епруветки, но професорът знаеше, че тази определено спада към тях. „Не мога да повярвам, че Едмънд е притежавал една от епруветките! — Сигурно я беше купил нелегално на космическа цена. — Също като картината на Гоген в Каса Мила“.

Приклекна и впери очи в седемдесетгодишната епруветка. Етикетът от хартиено тиксо беше избледнял и изтърган, но двете имена все още се четяха: „Милър — Юри“.

Настръхна, когато препрочете имената.

„Милър — Юри.“

„Господи... Откъде идваме?“

През 50-те години на XX век химиците Стенли Милър и Харолд Юри бяха провели легендарен научен експеримент, за да отговорят на същия този въпрос. Макар и неуспешен, дръзкият им опит беше получил световни акламации и оттогава го наричаха „експеримент на Милър-Юри“.

Робърт си спомняше урока по биология в гимназията, когато беше слушал в захлас как тези учени се опитали да възпроизведат условията от зората на съществуването на Земята — гореща планета, покрита с лишен от живот океан от врящи химически вещества.

„Първичният бульон“.

След като възпроизвели химическите вещества в древните океани и атмосферата — вода, метан, амоняк и водород, — Милър и Юри нагрили сместа, за да имитират кипящите морета. После я разтресли с електрически заряди, за да имитират мълнии. И накрая я оставили да се охлади, както били изстинали земните океани.

Бяха преследвали проста и смела цел — да запалят искрата на живота в безжизненото първично море. „Да симулират

«Сътворението» единствено с научни средства“ — помисли си Лангдън.

Милър и Юри изследвали сместа с надеждата в нея да са се образували първични микроорганизми — безпрецедентен процес, наречен „абиогенеза“. За съжаление опитите им да създадат „живот“ от мъртва материя не се увенчали с успех. Вместо това останали само с колекция от стъклени епруветки, които днес събираха прах в някой тъмен килер в Калифорнийския университет в Сан Диего.

Креационистите до ден-днешен продължаваха да привеждат неуспешния експеримент на Милър-Юри като научно доказателство, че животът *не* може да е възникнал на Земята без помощта на Бог.

— Трийсет секунди — прозвуча от тонколоните гласът на Уинстън.

Робърт изхърка. Само преди минути Уинстън беше казал, че най-големите научни открития са довели до създаване на нови „модели“ на вселената. И че МареНострум е специализиран в компютърно моделиране — симулиране и последващ анализ на сложни системи.

„Експериментът на Милър-Юри е пример за ранно моделиране... симулиране на сложни химически реакции на първичната Земя“ — помисли си професорът.

— Робърт! — извика Амбра от дивана. — Започва!

— Идвам — отвърна той и тръгна към къта за почивка, внезапно обзет от подозрението, че току-що може да е зърнал част от онова, върху което е работил Кърш.

Докато вървеше, си спомняше драматичното встъпление на своя приятел на „моравата“ в музея „Гугенхайм“. „Нека сме като първите изследователи, хората, които зарязвали всичко и се отправяли в безкрайните океани. Наближава краят на ерата на религията и започва ерата на науката. Само си представете какво ще се случи, ако чудодейно научим отговорите на големите въпроси на битието“.

Когато се настани до Амбра, на огромния стенен екран течеше последното отброяване.

Тя го погледна изпитателно.

— Добре ли си, Робърт?

Лангдън кимна и в този момент се разнесе драматична музика. На стената пред тях се появи високото метър и половина лице на

Едмънд. Прочутият футурист изглеждаше измършавял и уморен, но широко се усмихваше към обектива.

— Откъде идваме? — попита той. Вълнението в гласа му се усилваше обратнопропорционално на стихването на музиката. — И къде отиваме?

Амбра хвана ръката на Лангдън и нервно я стисна.

— Тези два въпроса са част от една и съща история — продължи Кърш. — Да започнем отначало — от *самото* начало.

Едмънд със закачливо кимване бръкна в джоба си и извади малък стъклен предмет — епруветка с мътна течност, надписана с избелелите имена Милър и Юри.

Сърцето на Робърт се разтуптя бясно.

— Нашето пътуване започва много отдавна... четири милиарда години преди Христа... в първичния бульон.

91.

Седнал на дивана до Амбра, Лангдън се взираше в бледото лице на Едмънд на стъклената стена и с болка си мислеше, че приятелят му тайно е страдал, разяждан от фатална болест. В момента обаче очите на футуриста сияеха от чиста радост и вълнение.

— След малко ще ви разкажа за тази мъничка епруветка. — Кърш я вдигна пред себе си. — Но първо нека поплуваме... в първичния бульон.

Едмънд изчезна и проблесна светкавица, която освети кипящ океан с вулканични острови, бълващи лава и пепел в бурната атмосфера.

— Тук ли е възникнал животът? — попита гласът на футуриста. — Спонтанна реакция във врящо море от химически вещества? Или може би микроб, дошъл с метеорит от космоса? Или е бил... *Бог*? За съжаление не можем да се върнем във времето и да присъстваме на този момент. Известно ни е само какво се е случило *след* него, когато животът вече се е появил. Протекла е еволюция. И ние сме свикнали да я виждаме илюстрирана горе-долу така.

На екрана се материализира познатата хронология на човешката еволюция — приведена първобитна маймуна в началото на колона от все по-изправени хоминиди, свършваща с напълно изправен човек с гола кожа.

— Да, човекът е *еволюирал* — каза Едмънд. — Това е безспорен научен факт и въз основа на фосилните свидетелства ние сме разработили ясна хронология. Ами ако можехме да проследим еволюцията наопаки?

Лицето на Кърш изведнъж започна да се покрива с козина и той се преобрази в първобитен човек. Костната му структура се промени, все повече заприлича на маймунска и после процесът бясно се ускори, появяваха се все по-древни видове — лемури, ленивци, двуутробни, птичечовки, двойнодишаци, връщащи се във водата и мутиращи в змиорки и риби, пихтиести създания, планктон, амеби, докато накрая

от Едмънд Кърш остана микроскопична бактерия, една-единствена клетка, пулсираща в безкраен океан.

— Най-ранните искрици живот — заяви футуристът. — Тук свършва лентата на нашия прожектиран отзад напред филм. Нямаме представа как от безжизненото химическо море са възникнали първите форми на живот. Просто не можем да видим първия кадър от тази история.

„Т равно на нула“ — помисли си Лангдън и си представи подобен връщащ се назад филм за разширяващата се вселена, в който космосът се свиваше в една-единствена точкица светлина и космолозите стигаха до задънена улица.

— „Първопричината“ — продължи Кърш. — С този термин Дарвин назовава неуловимия момент на Сътворението. Той доказва, че животът непрекъснато е еволюирал, но не може да определи как е започнал процесът. С други думи, неговата теория описва *оцеляването* на най-годните, но не и тяхната *поява*.

Робърт се позасмя. Никога не беше чувал да го представят точно така.

— Но как все пак се е *появил* животът на Земята? С други думи, откъде идваме? — Едмънд се усмихна. — През следващите няколко минути ще получите отговор на този въпрос. Повярвайте ми обаче, колкото и да е изумителен, този отговор е само половината от днешната ни история. — Той погледна право в обектива и се ухили злокобно. — Отговорът на въпроса „Откъде идваме?“ е невероятно вълнуващ... само че отговорът на въпроса „Къде отиваме?“ е невероятно шокиращ.

Амбра и Лангдън се спогледаха озадачено и макар да усещаше, че Едмънд пак преувеличава, професорът се чувстваше все по-неспокоен.

Кърш отново повдигна познатата епруетка с мътната течност.

— През петдесетте години на двайсети век двама такива изследователи, химиците Милър и Юри, провели дързък експеримент, с който се надявали да установят точно как е възникнал животът.

Робърт се наведе към Амбра и й прошепна:

— Тази епруетка е ей *там*. — И посочи витрината в ъгъла.

Тя се изненада.

— Защо е при *Едмънд*?

Лангдън сви рамене. Ако се съдеше по странната колекция предмети в жилището на стария му приятел, епруветката сигурно представляваше част от научната история, която Кърш беше искал да притежава.

Едмънд накратко описа опитите на Милър и Юри да пресъздадат първичния бульон и да „сътворят“ живот в стъклена с „мъртви“ химически вещества.

Екранът показваше избеляла статия в „Ню Йорк Таймс“ от 8 март 1953 година, озаглавена „Да погледнем два милиарда години назад“.

— Този експеримент очевидно е бил посрещнат с напрегнато очакване — каза футуристът. — Последниците щели да са потресаващи, особено за религиозния свят. Ако животът магически се беше появил в тази епруветка, щяхме категорично да се убедим, че химическите закони наистина са *напълно* достатъчни, за да възникне живот. Вече нямаше да имаме нужда от свръхестествено същество, което да се пресегне от небето и да ни дари искрата на Сътворението. Щяхме да разберем, че животът просто възниква... като неизбежен вторичен резултат от природните закони. Нещо повече, щяхме да заключим, че тъй като животът спонтанно се е появил на *Земята*, почти със сигурност същото се е случило и на други места в космоса, с други думи, че човекът не е уникален, не е център на Божия свят, не е сам във вселената.

Едмънд въздъхна.

— Както мнозина от вас обаче знаят, експериментът Милър-Юри е бил неуспешен. Образували се някои аминокиселини, но нищо, което дори малко да напомня живот. Химиците опитвали многократно, комбинирали съставките по различен начин, променяли начините на загряване, ала напразно. Явно *животът*, както отдавна били убедени вярващите, се нуждаел от божествена намеса. Милър и Юри накрая се отказали от експериментите си. Религиозната общност облекчено въздъхнала и научната общност се върнала към изследванията си. — Той направи пауза и в очите му заблестяха весели пламъчета. — Поне до две хиляди и седма... когато се случи нещо неочаквано.

Кърш разказа, че след смъртта на Милър забравените епруветки на двамата химици били преоткрити в един килер в Калифорнийския университет в Сан Диего. Студентите му отново анализирали пробите,

като използвали по-съвършени съвременни методи, например течна хроматография и масспектрометрия — и получили смайващи резултати. При оригиналния експеримент на Милър-Юри очевидно се образували много повече аминокиселини и сложни съединения, отколкото навремето били в състояние да установят. Новите анализи на съдържанието на епруветките дори идентифицирали няколко важни нуклеобазы — градивните елементи на РНК и може би на... ДНК.

— Това удивително научно откритие отново потвърди идеята, че животът *наистина* просто възниква... *без божествена намеса* — каза в заключение Едмънд. — Експериментът Милър-Юри явно всъщност е бил успешен, но му е било нужно повече време. Да си спомним един важен факт: животът е еволюирал в продължение на милиарди години, а тези епруветки са престояли в килера само малко повече от пет десетилетия. Ако хронологията на опита се измерваше в километри, нашата перспектива все едно е била ограничена само до първия сантиметър...

Остави тази мисъл да увисне във въздуха.

— Излишно е да споменавам, че интересът към идеята за пресъздаване на живот в лабораторни условия изведнъж отново се възроди.

„Спомням си“ — помисли си Лангдън. Харвардските биолози бяха организирали факултетно парти под мотото „Създай си собствена бактерия“.

— Разбира се, съвременните религиозни водачи реагираха остро. — Едмънд постави с пръсти кавички около думата „съвременните“.

На стенния екран се появи началната страница на creation.com — Робърт знаеше, че уебсайтът често е бил обект на гневните подигравки на Кърш. Тази организация наистина проявяваше изключителна активност в разпространението на креационистките възгледи, но едва ли можеше да се посочи като показателен пример за „съвременния религиозен свят“.

Тя определяше мисията си по следния начин: „Да доказваме истинността на Библията и да потвърждаваме нейната достоверност — и особено на историята в Битие“.

— На този популярен и влиятелен сайт буквално има *десетки* постове за опасностите от продължаването на проучванията на Милър и Юри — каза Кърш. — Тези хора всъщност няма от какво да се

страхуват. Даже експериментът да успее да създаде живот, това сигурно няма да се случи през следващите два милиарда години.

Едмънд за пореден път вдигна епруветката.

— Както можете да си представите, най-голямото ми желание е да съм в състояние да превъртя напред тези два милиарда години, да анализирам съдържанието на тази епруветка и да докажа, че всички креационисти грешат. За съжаление за тази цел ми трябва машина на времето. — Той направи кисела физиономия. — И затова... аз я построих.

Лангдън погледна Амбра, която почти не помръдваше от началото на презентацията. Тъмните ѝ очи бяха приковани в екрана.

— Не е чак толкова мъчно да се направи машина на времето — усмихна се футуристът. — Сега ще ви покажа какво имам предвид.

На екрана се появи пуст бар, в който влезе Едмънд и се насочи към една от бiliarдните маси. Топките бяха подредени в обичайния триъгълник и очакваха някой да ги разбие. Той взе една щека, надвеси се над масата и решително удари топката бияч, която се затъркаля към другите топки.

В мига преди да се блъсне в тях Едмънд извика:

— Стоп!

Биячът замръзна на мястото си в момента преди удара.

— Ако сега поискам да предскажете кои топки ще паднат в джобовете, ще можете ли да го направите? — попита Кърш. — Няма, разбира се. Възможностите са хиляди. А ако имате машина на времето и превъртите петнайсет секунди напред в бъдещето, видете какво се случи и се върнете? Ако щете ми вярвайте, приятели, обаче ние вече разполагаме с такава технология.

Кърш посочи няколко миниатюрни камери по ръбовете на масата.

— С помощта на оптични сензори, които измерват скоростта, ротацията, посоката и оста на въртене на бияча, мога да получа математическа моментна снимка на движението на топката във всеки даден момент и на тази основа да направя изключително точни предвиждания за нейното бъдещо движение.

Веднъж Робърт беше използвал голф симулатор, който прилагаше подобна технология, за да предвиди с потискаща прецизност склонността на професора да изстрелва топките в гората.

Едмънд извади от джоба си голям смартфон, чийто дисплей показваше масата със замръзналата на мястото си виртуална топка бияч. Над нея имаше серия математически уравнения.

— Като знам точната маса, положение и скорост на бияча, мога да изчисля неговите взаимодействия с другите топки и да предвидя резултата. — Футуристът докосна екрана и симулираният бияч се съживи, блъсна се в очакващите го топки, разби ги и прати четири от тях в различни джобове. — Четири топки — съобщи Кърш, без да откъсва поглед от телефона си. — Доста добър удар. — Отново вдигна очи към публиката. — Не ми ли вярвате?

Едмънд щракна с пръсти над истинската маса и биячът звучно се удари в другите топки. Същите четири се търколиха и паднаха в същите четири джоба.

— Не е точно машина на времето, обаче пак ни дава възможност да виждаме в бъдещето — ухили се той. — А и ми позволява да променям физическите закони. Например мога да премахна *триенето* и скоростта на топките никога няма да намалява... постоянно ще се търкалят, докато накрая и последната не падне в джоба.

Кърш натисна няколко клавиша и отново пусна симулацията. Този път след разбиването рикоширащите топки не намаляваха скоростта си, бясно отскачаха и една по една падаха в джобовете, докато накрая на масата останаха да се движат само две.

— И ако ми омръзне да чакам последните две топки, мога просто да превъртя процеса напред. — Той докосна дисплея и двете топки бясно се затъркаляха насам-натам, а после и те паднаха в джобовете. — Така мога да виждам бъдещето много преди то да се е случило. Всъщност компютърните симулации просто са виртуална машина на времето. — Замълча за миг. — Естествено, всичко това е доста елементарна математика в малка затворена система като бiliarдната маса. Ами по-сложните системи?

Футуристът повдигна епруветката на Милър-Юри и се усмихна.

— Предполагам, че се сещате накъде бия. Компютърното моделиране е своеобразна машина на времето и ни позволява да виждаме бъдещето... може би дори *милиарди* години напред.

Амбра се разшава на дивана, без да откъсва поглед от лицето на Кърш.

— Както можете да си представите, аз не съм първият учен, който мечтае да моделира първичния бульон на Земята — продължи той. — Този експеримент теоретично е очевиден, обаче на практика е кошмарно сложен.

Отново се появиха бурните първични морета, мълнии, вулкани и гигантски вълни.

— Моделирането на океанската химия изисква симулация на молекулно равнище. Все едно да предвиждаме времето толкова прецизно, че да знаем положението на всяка въздушна молекула във всеки даден момент. Следователно за каквато и да е сериозна симулация на първичното море е нужно компютърът да разбира не само физическите закони — движението, термодинамиката, гравитацията, съхранението на енергия и така нататък, — но и химията, за да възпроизвежда вярно връзките между всички атоми във врящия океански бульон.

Камерата се „гмурна“ във вълните, образът се уголеми и показва една-единствена водна капка, в която бурен въртоп от виртуални атоми и молекули се свързваха и разкъсваха.

— За съжаление — Едмънд отново се появи на екрана, — симулация на толкова много възможни пермутации изисква огромна изчислителна мощност, далеч надхвърляща капацитета на всеки компютър. — Очите му пак заблестяха от вълнение. — Тоест... на всеки друг компютър, освен *един*.

Прозвуча орган, изпълняващ прочутото начало на „Токата и фуга в ре минор“ от Бах, и на екрана се появи зашеметяваща панорамна снимка на грамадния двуетажен компютър на Кърш.

— Е-Уейв — прошепна Амбра, за пръв път от доста време нарушавайки мълчанието си.

Лангдън се взираше в екрана. „Разбира се... блестящо“.

На този драматичен музикален фон Едмънд се впусна в емоционална видеоекскурзия около своя суперкомпютър и накрая показва неговия „квантов куб“. Органът завърши с гръмовна кулминация — футуристът буквално прибегваше до всякакви изразни средства.

— В заключение, Е-Уейв е способен с изумителна точност да възпроизведе експеримента Милър-Юри във виртуална реалност — накрая каза той. — Не мога да моделирам *целия* първичен океан,

естествено, затова създадох същата петлитрова затворена система, каквато са използвали двамата химици.

Появи се виртуална епруветка с химически вещества. Образът на течността неколккратно се уголеми и стигна до атомно равнище — атомите подскачаха в загрятата смес, свързваха се и се отделяха под влияние на температурата, електричеството и физическото движение.

— Този модел съдържа всичко, което сме научили за първичния бульон от времето на експеримента Милър-Юри, включително вероятното наличие на хидроксилни радикали от заредената с електричество пара и карбонилни сулфиди от вулканичната дейност, както и теориите за въздействието на „редукционната атмосфера“.

Виртуалната течност на екрана продължаваше да кипи и започнаха да се образуват групи атоми.

— Сега ще превъртим процеса напред... — развълнувано съобщи Едмънд и в замъглената от бързината картина започнаха да се образуват все по-сложни съединения. — След една седмица вече виждаме същите аминокиселини, каквито са установили Милър и Юри. — Образът отново се замъгли и продължи да се движи още по-бързо напред. — И после... към петдесетата година започваме да виждаме зачатъци на градивните елементи на РНК.

Течността вреше все по-бързо.

— Оставям процеса да тече! — още по-напрегнато извика Кърш.

Молекулите продължаваха да се свързват и сложността на структурите растеше с хода на столетията, хилядолетията и милионите години. Докато картините препускаха напред с невероятна скорост, Едмънд радостно попита:

— И знаете ли какво се появи накрая в епруветката?

Лангдън и Амбра развълнувано се наведоха напред.

Ликуващото лице на футуриста внезапно помръкна.

— Абсолютно *нищо*. Никакъв живот. Никаква спонтанна химическа реакция. Никакъв момент на Сътворение. Само безжизнена смес от химически вещества. — Кърш въздъхна тежко. — Мога да направя едно-единствено логично заключение. — Той тъжно погледна в обектива. — За сътворяването на живот е нужен... *Бог*.

Робърт зяпна смаяно. „Какви ги говори?!“

След малко някогашният му студент се усмихна дяволито.

— Или пък че съм пропуснал някоя важна съставка от рецептата.

92.

Амбра Видал седеше като хипнотизирана и си представяше милионите хора по цялото земно кълбо, които в момента също като нея унесено гледаха презентацията на Едмънд.

— Е, каква съставка пропусках? — попита Кърш. — Защо от моя първичен бульон не се раждаше живот? Нямах представа. И затова постъпих като всеки добър учен. Попитах човек, който е по-компетентен от мен!

Появи се очилата жена: доктор Констанс Джерард, биохимичка от университета „Станфорд“.

— Как можем да създадем *живот* ли? — засмя се тя и поклати глава. — Ами, не можем! Тъкмо това е проблемът. Когато се стигне до процеса на създаване, до прекрачването на онзи праг, където неодушевените химически вещества образуват живи организми, цялата ни наука отива на кино. В химията няма механизъм, който да обясни какво се случва. Дори самата *идея*, че клетките се организират във форми на живот, като че ли влиза в пряко противоречие със закона за ентропията!

— *Ентропията* — повтори Едмънд, който сега се появи на красив плаж. — „Ентропия“ е просто сложен начин да кажем, че *нещата се разпадат*. Науката твърди, че „една организирана система неизбежно се разваля“. — Той щракна с пръсти и в краката му изникна разкошен пясъчен замък. — Току-що организирах милиони песъчинки в замък. Да видим какво ще каже за това вселената. — След секунди в брега се разби вълна, която отнесе замъка. — Хопа, вселената откри моите *организирани* песъчинки и ги *дезорганизира*, като ги разнесе по плажа. Това е ентропия в действие. Разбиващите се в брега вълни никога не носят пясък във формата на замък. Ентропията разгражда структурата. Във вселената никога не възникват спонтанни пясъчни замъци, а само изчезват.

Кърш пак щракна с пръсти и се пренесе в елегантна кухня.

— Когато си стопляте кафето, вие насочвате топлинна енергия към чаша — каза той, като извади димяща чаша от микровълнова фурна. — Ако оставите тази чаша на кухненския плот за един час, топлината се разнася в стаята и се разпространява равномерно като песъчинки по плаж. Отново ентропия. И процесът е *необратим*. Колкото и да чакате, вселената никога няма сама да ви стопли кафето. — Футуристът се усмихна. — Няма да ви направи здрави счупените яйца, нито ще ви построи пак разрушения пясъчен замък.

Амбра си спомни, че веднъж беше видяла инсталация, наречена „Ентропия“ — редица стари циментови тухли, всяка по-разтрошена от предишната, постепенно превръщащи се в купчина отломки.

Отново се появи доктор Джерард, очилатата биохимичка.

— Живеем в ентропична вселена, свят, чиито физически закони не организират, а *разбъркват* нещата на случаен принцип. Така че въпросът е следният: как могат неодушевени химически вещества магически да се организират в сложни форми на живот? Никога не съм била набожна, но признавам, че съществуването на живота е *единствената* научна загадка, която ме кара да се замислям за идеята за Творец.

Тя изчезна, заменена от Едмънд, който клатеше глава.

— Потискам се, когато интелигентни хора използват думата „Творец“... — Той добродушно сви рамене. — Правят го, понеже науката просто няма добро обяснение за възникването на живота, знам. Повярвайте ми обаче — ако търсите някаква невидима сила, която поражда ред в хаотичната вселена, има много по-прости отговори от Бог.

Кърш протегна напред картонена чиния, в която имаше пръснати железни стружки. После извади голям магнит и го постави под чинията. Стружките мигновено подскочиха в организирана дъга и се ориентираха идеално една спрямо друга.

— Току-що една невидима сила организира тези стружки. Бог ли беше? Не — беше електромагнетизмът.

Едмънд се пренесе край голям батут. Върху опънатата му повърхност бяха пръснати стотици топчета.

— Безразборно множество топчета — каза футуристът. — Но ако направя ей така... — Той повдигна топка за боулинг върху ръба на батута и я претърколи по еластичната материя. Нейната тежест

образува дълбока вдлъбнатина и пръснатите топчета незабавно се стрелнаха натам и образуваха кръг около топката. — Организиращата ръка Божия ли беше? — Кърш замълча за миг. — Пак не — просто гравитацията.

Камерата го показва в близък план.

— Оказва се, че *животът* не е единственият пример за това как вселената внася ред. Неодушевени молекули постоянно се организират в сложни структури.

На екрана се появи колаж — торнадо, снежинка, неравно речно дъно, кварцов кристал, пръстените на Сатурн.

— Както виждате, понякога вселената все пак организира материята — което май е точно обратното на ентропията. — Едмънд въздъхна. — Е, кое от двете? Реда ли предпочита вселената? Или хаоса?

Камерата пак показва Едмънд, който вървеше по алеята към прочутата Куполна сграда в Масачузетския технически институт.

— Според повечето физици отговорът е „хаоса“. Ентропията наистина господства над всичко и вселената постоянно се разпада към безредие. Доста потискаща мисъл. — Той спря и усмихнато се обърна към обектива. — Днес обаче отивам на среща с един блестящ млад физик, който смята, че има една *уловка*... и тя може би крие ключа към това как е възникнал животът.

„Джереми Ингланд ли?“

Лангдън се сепна, като се за името на физика, за когото говореше Едмънд. Трийсетинагодишният професор в МТИ в момента се радваше на изключителна популярност в бостънските академични среди, след като беше постигнал огромни успехи в новата област квантова биология.

Джереми Ингланд и Робърт Лангдън случайно бяха започнали следването си в едно и също учебно заведение, академията „Филипс Ексетър“, и Робърт за пръв път беше научил за младия физик от статия в списанието на възпитаниците на академията, озаглавена „Дисипативно насочена адаптивна организация“. Въпреки че прочете материала по диагонал и не разбра почти нищо, си спомняше

любопитната подробност, че Ингланд бил както блестящ физик, така и силно религиозен човек — ортодоксален евреин.

Вече почваше да се досеща защо Едмънд проявява такъв интерес към проучванията на Ингланд.

На екрана се появи друг мъж, представен като Александър Гросбърг, физик от Нюйоркския университет, който каза:

— Надяваме се, че Джереми Ингланд е открил физическия принцип, който стои зад възникването и еволюцията на живота.

Щом чу тези думи, Робърт се поизправи на дивана, Амбра също.

Камерата показва ново лице.

— Ако Ингланд успее да докаже теорията си, името му завинаги ще остане в историята — заяви носителят на наградата „Пулицър“ историкът Едуард Дж. Ларсън. — Той може да е новият Дарвин.

„Боже мой!“ Лангдън знаеше, че Джереми Ингланд е развълнувал морето на науката, но това по-скоро му звучеше като цунами.

Карл Франк, физик от университета „Корнел“, прибави:

— На всеки трийсетина години преживяваме такива гигантски скокове... и сега може би се случва тъкмо това.

Бързо се заредиха заглавия в пресата:

ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ С УЧЕНИЯ, КОЙТО МОЖЕ ДА
ОБОРИ БОГ
КРЕАЦИОНИЗМЪТ РАЗБИТ НА ПУХ И ПРАХ
БЛАГОДАРЯ ТИ, БОЖЕ, НО ВЕЧЕ НЕ СЕ
НУЖДАЕМ ОТ ТВОЯТА ПОМОЩ

Списъкът продължаваше, появиха се и откъси от публикации в големи научни списания, които по същество твърдяха едно и също: ако Джереми Ингланд успее да докаже новата си теория, последиците ще са потресаващи — не само за науката, но и за религията.

Лангдън прочете последното заглавие на стенния екран — от електронното списание „Салон“, 3 януари 2015 година.

БОГ Е ПРИТИСНАТ В ЪГЪЛА: БЛЕСТЯЩАТА
НОВА НАУКА, ОТ КОЯТО С ПРАВО СЕ УЖАСЯВАТ
КРЕАЦИОНИСТИТЕ И ХРИСТИЯНСКИТЕ
ЕКСТРЕМИСТИ

Един млад професор в МТИ довършва работата на
Дарвин — и заплашва да унищожи всичко най-скъпо на
религиозните екстремисти.

На екрана отново се появи Едмънд — крачеше решително по
коридора на университетска лаборатория.

— Какъв пък е този гигантски скок, който толкова плаши
креационистите?

Широко усмихнат, той спря пред една врата.

— Да влезем и да попитаме самия Ингланд.

93.

Младият мъж, когото показва камерата, беше физикът Джереми Ингланд, висок и много слаб, с неподдържана брада и кротка весела усмивка. Стоеше пред черна дъска, покрита с математически уравнения.

— Първо трябва да подчертая, че тази теория не е *доказана*, тя е просто една идея — добродушно и скромно започна ученият и сви рамене. — Макар че, признавам, ако изобщо успеем да я докажем, последиците ще са изключителни.

През следващите три минути той очерта теорията си, която се оказа неочаквано проста, подобно на повечето променящи парадигмите концепции.

Ако Лангдън я разбираше вярно, тя се свеждаше до това, че вселената функционира с една-единствена цел.

Да разпространява енергия.

Най-общо казано, когато открива зони на концентрирана енергия, вселената я разпръсква. Класическият пример, илюстриран от Кърш, беше чашата горещо кафе, оставена на кухненския плот — то винаги изстива и разпространява топлината си към другите молекули в стаята по силата на Втория закон на термодинамиката.

Робърт изведнъж разбра защо Едмънд го беше разпитвал за митовите за Сътворението — във всички тях имаше образи на енергия и светлина, която безкрайно се разпространява и осветява мрака.

Ингланд обаче смяташе, че има една уловка, която се отнася до това как вселената разпространява енергията.

— Известно ни е, че вселената поощрява ентропията и хаоса, и може би ще се изненадаме да видим толкова много примери за молекули, които се *самоорганизируют*.

На екрана пак се появи предишният колаж — торнадо, неравно речно дъно, снежинка.

— Всичко това са примери за „дисипативни структури“ — сбор от молекули, които са се подредили в структури, помагачи на една

система да разпръсква енергията си по-ефикасно.

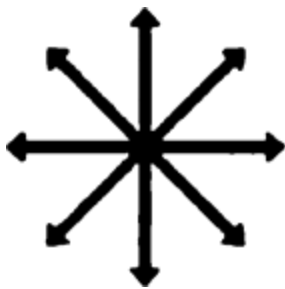
Ингланд набързо обясни, че торнадото е механизмът, чрез който природата разпръсква концентрирана зона на високо налягане, като го преобразува в постепенно изтощаваща се въртелива сила. Същото се отнасяше за неравното речно дъно, което пресреща енергията на бързото течение и я разпръсква. Снежинките разпръскват слънчевата енергия, като образуват многофасетни структури, хаотично отразяващи светлината във всички посоки.

— Просто казано, материята се самоорганизира, за да разпръсква енергията по-лесно — продължи физикът и се усмихна. — В стремежа си да поощри *хаоса*, природата създава малки зони на *ред*. Тези зони са структури, които подсилват хаотичността на дадена система и съответно пораждат ентропия.

Досега Лангдън никога не се беше сещал за това, но Ингланд имаше право — примерите бяха навсякъде. Той си представи буреносен облак. Когато статичното електричество организира облака, вселената образува мълния. С други думи, физическите закони създават механизми за разпръскване на енергия. Мълнията освобождава енергията на облака в земята, разпръсква я и така увеличава цялостната ентропия на системата.

„За да създадеш ефикасно хаос, имаш нужда от малко ред“ — осъзна Робърт.

Разсеяно се зачуди дали не може ядрените бомби да се разглеждат като ентропични механизми — малки зони на грижливо организирана материя, служещи да пораждат хаос. В паметта му изскочи математическият символ за ентропия и му хрумна, че той прилича на експлозия или на Големия взрив — разпространяване на енергия във всички посоки.

— Къде е нашето място във всичко това? — попита Ингланд. — Какво общо има ентропията с произхода на живота? — Отиде при черната дъска. — Оказва се, че *животът* е изключително ефикасно средство за разпръскване на енергията.

Ученият нарисова слънце, излъчващо енергия към дърво.

— Дървото например поглъща силната слънчева енергия, използва я, за да расте, и после излъчва инфрачервена светлина — много по-слабо фокусирана форма на енергия. Фотосинтезата е изключително ефикасен ентропичен механизъм. Дървото разпръсква и отслабва концентрираната слънчева енергия, което води до цялостно увеличаване на ентропията във вселената. Същото може да се каже за всички живи организми, включително хората, които поглъщат организирана материя във формата на храна, преобразуват я в енергия и я разпръскват обратно във вселената като топлина. Най-общо казано, според мен животът не само се *подчинява* на физическите закони, но и е *възникнал* заради тях.

„Изключително интересно — помисли си Лангдън. — Ясна научна теория за това как може да се е самозародил животът... без Божията ръка“.

— Аз съм вярващ, но вярата ми, подобно на моите научни изследвания, винаги се е развивала — каза Ингланд. — Смятам тази теория за агностична от гледна точка на духовността. Просто се опитвам да обясня как „стоят“ нещата във вселената и оставям духовното им значение на свещениците и философите.

„Мъдър човек, въпреки че е млад — реши Робърт. — Ако изобщо може да се докаже, теорията му ще е истинска бомба“.

— Засега всички могат да са спокойни — прибави физикът. — По очевидни причини доказването на тази теория е много трудно. С моите сътрудници имаме някои идеи за моделиране на дисипативно насочени системи в бъдеще, но още сме на години от това да го постигнем.

Образът на Ингланд избледня и се смени с този на Едмънд, който стоеше до своя квантов компютър.

— Аз обаче *не* съм на години от това да го постигна. Защото работя точно върху такова моделиране.

Той се приближи до бюрото си.

— Ако теорията на професор Ингланд е вярна, цялата операционна система на космоса може да се обобщи с една-единствена команда: разпространявай енергия!

Кърш седна на бюрото си и бясно започна да пише на огромната клавиатура. Дисплеите пред него се изпълниха с извънземен наглед код.

— Трябваша ми няколко седмици, за да препрограмирам целия неуспешен експеримент. Подчиних системата на една фундаментална цел — казах ѝ на всяка цена да разпръсква енергия. Подтигнах компютъра да е колкото може по-находчив в стремежа си да увеличи ентропията в първичния бульон. И му разреших да създава всякакви *средства*, с които смята, че може да го постигне.

Едмънд спря да пише и завъртя стола си към публиката.

— После стартирах модела и се случи нещо невероятно. Оказа се, че съм успял да открия „липсващата съставка“ в моя виртуален първичен бульон.

Лангдън и Амбра напрегнато се взираха в стенния екран, който показваше графичната визуализация на компютърния модел. Камерата отново се гмурна дълбоко във врящия първичен бульон, изображението се уголеми до субатомно равнище, химическите вещества заподскачаха във всички посоки, като се свързваха и разделяха.

— Когато превъртах процеса напред и симулирах изминаването на стотици години, видях да се образуват аминокиселините на Милър и Юри — поясни Кърш.

Робърт не разбираше от химия, но веднага позна протеиновата верига на екрана. Процесът продължаваше и се образуваха все по-сложни молекули, които се свързваха в нещо като медна пита с шестоъгълни килийки.

— Нуклеотиди! — възкликна Едмънд, докато шестоъгълниците продължаваха да се групират. — Виждаме изминаването на хиляди години! И в далечината се забелязват първите бледи намеци за структура!

Докато говореше, една от нуклеотидните вериги започна да се усуква в спирала.

— Виждате ли това?! — извика футуристът. — Изтекли са милиони години и системата се опитва да изгради структура! Опитва

се да изгради структура, за да разпръсква енергията си, точно както прогнозира Ангеланд!

Моделът продължаваше да се развива и пред изумения Лангдън малката спирала стана *двойна* и се превърна в най-известното химическо съединение на света.

— Господи, Робърт... — възкликна Амбра. — Това наистина ли е...

— ДНК — обяви Едмънд и замрази образа. — Ето я. ДНК — основата на всеки живот. Живият код на биологията. А *защо*, ще попитате вие, системата изгражда ДНК в опит да разпръсква енергията си? Ами, понеже сговорна дружина планина повдига! Гората разпръсква повече слънчева светлина от самотното дърво. Ако сте ентропичен механизъм, най-лесният начин да свършите повече работа е да се възпроизвеждате.

На екрана се върна лицето на Кърш.

— Когато превъртах модела от този момент нататък, станах свидетел на нещо наистина вълшебно... *Започна Дарвинова еволюция!*

Замълча за няколко секунди, после продължи:

— И *защо* не? Еволюцията е начинът, по който вселената непрекъснато изпитва и развива своите механизми. Най-ефикасните оцеляват и се възпроизвеждат, постоянно се усъвършенстват, стават все по-сложни и резултатни. Накрая едни механизми заприличват на дървета, а други, ами... на *нас*.

Едмънд изведнъж се пренесе в космическия мрак на фона на синьото земно кълбо.

— Откъде идваме? — попита той. — Истината е, че идваме отвсякъде... и отникъде. Ние сме плод на *същите физически закони*, които пораждат живот в целия космос. Не сме нищо специално. Съществуваме със или без Бог. Ние сме неизбежен резултат на ентропията. Животът не е *смисълът* на вселената. Животът просто е нещо, което вселената създава и възпроизвежда, за да разпръсква енергия.

Лангдън изпита странна неувереност и се зачуди дали напълно е успял да осмисли значението на казаното от неговия приятел. Да, тази симулация щеше да доведе до сериозна промяна на парадигмата и определено щеше да предизвика трусове в много научни области. Но що се отнасяше до *религията*, Робърт се питаше дали това ще промени

възгледите на хората. Повечето вярващи векове наред бяха пренебрегвали купища научна информация и рационална логика в защита на своята вяра.

Амбра, изглежда, също водеше вътрешна борба и лицето ѝ изразяваше нещо средно между смаяна почуда и сдържана нерешителност.

— Ако сте следили внимателно това, което току-що ви показах, приятели, вие със сигурност разбирате неговото изключително значение — продължи Кърш. — И ако все още не сте убедени, останете с мен, защото това откритие доведе до друго, още по-важно.

Той направи пауза.

— Отговорът на въпроса „Откъде идваме?“... съвсем не е толкова поразителен, колкото отговорът на въпроса „Къде отиваме?“.

94.

В подземната базилика отекнаха бързи стъпки и при тримата мъже в най-вътрешната част на храма дотича агент от Гуардия Реал.

— Ваше величество! — задъхано извика той. — Едмънд Кърш... излъчват... видеото.

Кралят се завъртя на инвалидната си количка и принц Хулиан последва примера му.

Валдеспино угнетено въздъхна. „Беше само въпрос на време“ — напомни си той. Ала душата му се свиваше при мисълта, че в момента целият свят се е вторачил в същото видео, което бяха гледали тримата с Ал Фадл и Кьовеш в библиотеката на Монсерат.

„Откъде идваме?“ Твърдението на Кърш за „безбожния произход“ беше арогантно и богохулно и щеше да окаже пагубно въздействие върху копнежа на човека да се стреми към по-висш идеал и да подражава на Бог, който ни е сътворил по Свой образ и подобие.

Истинската трагедия обаче се състоеше в това, че футуристът не спираше дотам. След първото му светотатство идеше друго, много по-опасно — потресаващият отговор на въпроса „Къде отиваме?“.

Неговата прогноза за бъдещето беше катастрофална — толкова ужасяваща, че Валдеспино и двамата му колеги бяха увещавали Кърш да не я оповестява. Дори заключенията му да бяха верни, тяхното разгласяване щеше да е фатално.

„Не само за вярващите — знаеше епископът. — А и за абсолютно всеки човек на света“.

95.

„Няма нужда от Бог — повтаряше си казаното от някогашния му студент Лангдън. — Животът е възникнал спонтанно по силата на физическите закони“.

Идеята за спонтанното възникване се обсъждаше отдавна — чисто теоретично — от едни от най-великите умове в науката, но сега Едмънд Кърш представяше неопровержим аргумент за това.

„Досега никой не можеше да го докаже, макар и не толкова убедително... нито поне да обясни как всъщност се е случило“.

Симулираният първичен бульон на екрана гъмжеше от микроскопични виртуални форми на живот.

— Докато наблюдавах модела си, се запитах какво ще се случи, ако го оставя да се развива — поясни Едмънд. — Щеше ли накрая да изригне от епруветката и да създаде цялото животинско царство, включително човешкия вид? Ами ако го оставех и след това? Ако му дадах достатъчно време, щеше ли да стигне до следващата стъпка в човешката еволюция и да ни покаже *къде отиваме*?

Кърш отново се прехвърли до Е-Уейв.

— За съжаление даже *този* компютър не може да се справи с модел от такава величина, затова трябваше да измисля как да огранича симулацията. И накрая прибягнах до метод от един невероятен източник... не друг, а самия Уолт Дисни.

На видеостената се появи примитивна двуизмерна черно-бяла анимация. Робърт позна класиката на Дисни от 1928 година „Параходът Уили“.

— През последните деветдесет години анимационното изкуство се развива бързо — от първите кинеографи с Мики Маус до разкошните съвременни анимационни филми.

До старото филмче потече ярка хиперреалистична сцена от една скорошна анимация.

— Този качествен скок е сходен с трите хиляди години еволюция от пещерните рисунки до шедьоврите на Микеланджело. Като

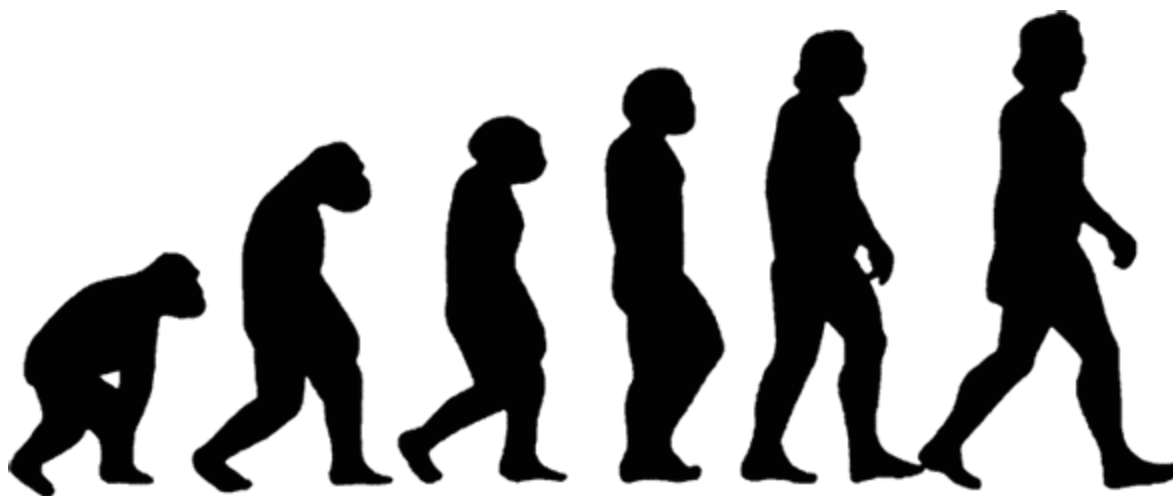
футурист, аз се интересувам от всякакви умения, които постигат бързо развитие — продължи Кърш. — Методът, който прави възможен този скок, както научих, се нарича „междинни фази“. За да си спести работа, аниматорът кара компютъра да възпроизведе междинни кадри между два крайни образа и така осъществява плавен преход от първия към втория образ. По същество това е запълване на празнотите. Вместо да рисуват на ръка всеки кадър, което в нашия случай може да се сравни с моделирането на всяка стъпчица в еволюционния процес, днес аниматорите рисуват само някои от ключовите кадри... и после карат компютъра да „измисли“ междинните стъпки и да запълни празнотите в еволюцията.

— Това означава „междинни фази“ — каза Едмънд. — И когато научих за тях, разбрах, че това е ключът за нашето бъдеще.

Амбра се обърна към Лангдън.

— Накъде клони той?

Още преди Робърт да се замисли над въпроса, на екрана се появи ново изображение.

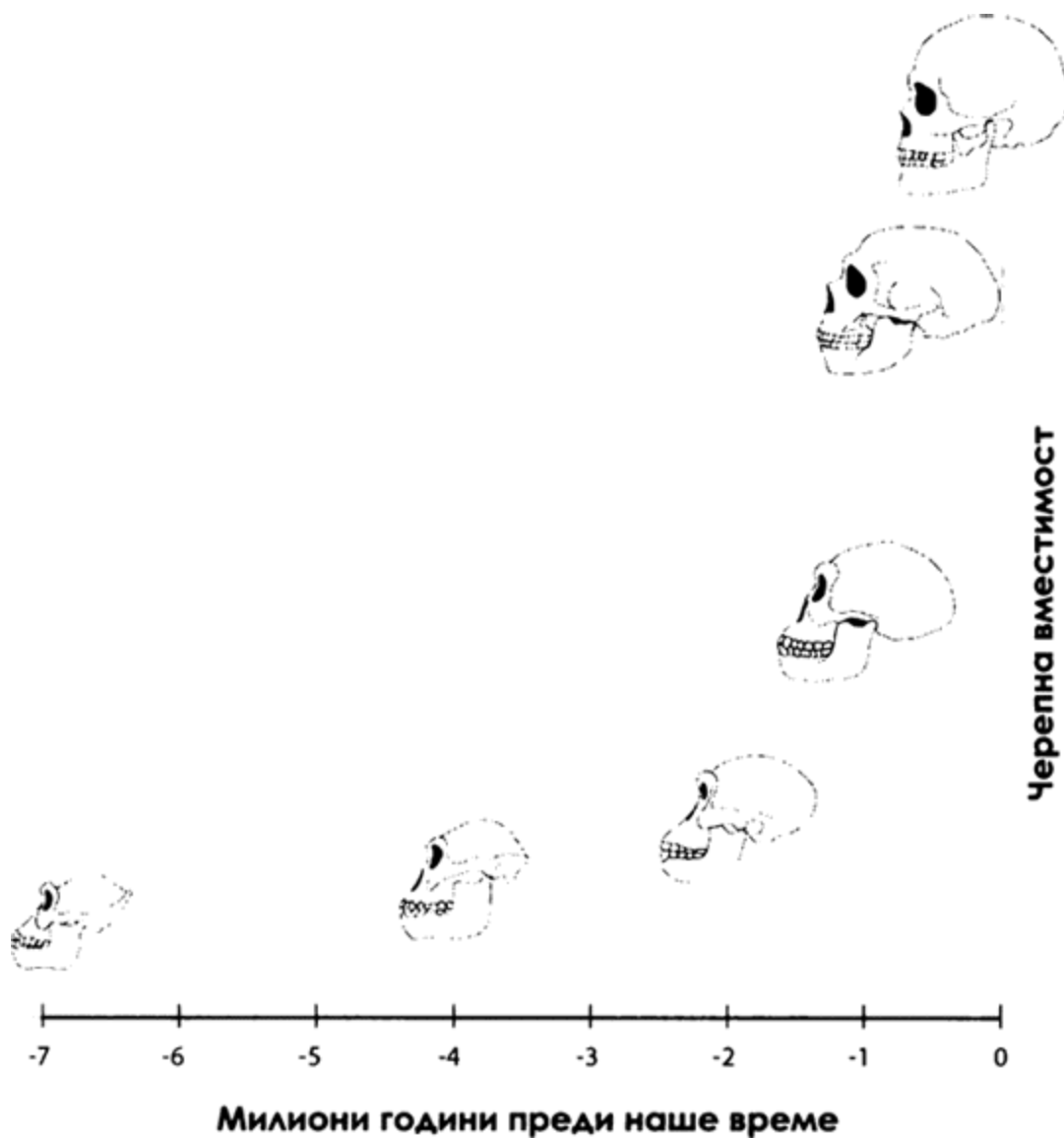
— Човешката еволюция — каза Кърш. — Това е нещо като кинеограф. Благодарение на науката сме успели да създадем няколко ключови кадъра — шимпанзе, австралопитек, Хомо хабилис, Хомо еректус, неандерталец, — обаче преходите между тези видове си остават неясни.

Точно както очакваше Лангдън, неговият приятел описа идеята си да приложи компютърни „междинни фази“, за да запълни празнотите в човешката еволюция. Разказа за няколкото международни

геномни проекта, в които учените анализирали костни фрагменти от човек, палеоескимос, неандерталец и шимпанзе, за да възстановят геномната структура на десетина преходни етапа между шимпанзетата и Homo sapiens.

— Знаех, че ако използвам известните примитивни геноми като *ключови кадри*, мога да програмирам Е-Уейв да изгради еволюционен модел, който свързва всички тях — своеобразен еволюционен вариант на детската игра „Свържи точките“. Затова започнах с нещо просто, мозъчния обем — много точен общ показател за интелектуална еволюция.

На дисплея се материализира графика.

— Освен общи структурни параметри като мозъчния обем Е-Уейв картира хиляди генетични маркери, които обуславят когнитивните способности, например пространствена ориентация, речников обем, дългосрочна памет и скорост на обработване на информацията.

На екрана бързо се заредиха подобни графики, представящи едно и също експоненциално нарастване.

— После Е-Уейв направи безпрецедентна симулация на интелектуалната еволюция във времето. — Камерата отново показва лицето на Едмънд. — „И какво от това? — ще попитате вие. — Какво ни интересува процесът, благодарение на който хората са станали интелектуално господстващ вид?“ Интересува ни, защото, ако успеем да установим *закономерност*, компютърът може да ни каже до какво ще доведе тя в бъдеще. — Той се усмихна. — Ако аз започна с „две, четири, шест, осем“... вие ще продължите с „десет“. По същество накарах Е-Уейв да прогнозира как ще изглежда това „десет“. Щом компютърът симулира интелектуалната еволюция, мога да му задам очевидния въпрос: какво идва после? Как ще изглежда човешкият интелект след петстотин години? Или с други думи, къде отиваме?

Робърт се стъписа от тази перспектива и макар да не разбираше достатъчно от генетика и компютърно моделиране, за да прецени точността на прогнозите на Кърш, идеята му се стори изключително находчива.

— Еволюцията на един вид винаги е свързана с неговата *околна среда*, затова накарах Е-Уейв да насложи втори модел, симулация на съвременния свят, което не е никак сложно, защото в интернет може да се открие всичко за културата, политиката, науката, климата и техниката — продължи Едмънд. — Програмирах компютъра да обърне специално внимание на онези фактори, които ще окажат най-силно въздействие върху бъдещото развитие на човешкия мозък — нови медикаменти и медицински технологии, замърсяване, културни детерминанти и така нататък. — Той замълча за миг. — И после пуснах програмата.

Сега цялото лице на футуриста изпълни екрана и Кърш погледна право в обектива.

— Когато стартирах модела... се случи нещо напълно неочаквано. — Той хвърли едва забележим поглед настрани и отново

впери очи в камерата. — Нещо изключително тревожно.

Лангдън чу Амбра сепнато да ахва.

— Затова повторих операцията — намръщено съобщи Едмънд.
— За съжаление, със същия резултат.

Робърт долови истински страх в очите на стария си приятел.

— Преработих параметрите — въздъхна Кърш. — Обнових програмата, промених всички променливи и продължих да я пускам. Обаче се получаваше едно и също.

Професорът се зачуди дали Едмънд не е открил, че след цялата си еволюция сега човешкият интелект е в *упадък*. Някои тревожни показатели определено навеждаха на такава мисъл.

— Тези данни ме измъчваха и не можех да ги проумея — каза футуристът. — Затова накарах компютъра да ги анализира. Е-Уейв ми даде заключението си във възможно най-ясната известна му форма. Начерта ми схема.

На екрана се появи графична хронология на еволюцията на животинското царство, започваща преди около сто милиона години — сложна и пъстра мозайка от хоризонтални балони, които се разширяваха и свиваха с времето и илюстрираха появата и изчезването на видовете. В лявата част на графиката доминираха динозаврите — в този момент вече в кулминацията на своето развитие. Те бяха представени с най-големия балон, който растеше с времето и после изведнъж се свиваше с масовото им измиране преди около шейсет и пет милиона години.

— Това е хронология на господстващите форми на земен живот, изобразени с оглед на популация на видовете, място в хранителната верига, вътревидово доминиране и цялостно влияние на планетата. По същество схемата показва кой командва парада във всеки даден момент.

Лангдън проследи диаграмата, чиито балони нагледно демонстрираха как големите популации от различните видове са се появявали, процъфтявали и изчезвали.

— Зората на Хомо сапиенс изгрява около двеста хиляди години преди Христа, обаче придобиваме достатъчно влияние, за да се появим в схемата, чак преди около шейсет и пет хиляди години, когато сме изобретили лъка и стрелата и сме се превърнали в по-ефикасни хищници — поясни Кърш.

Робърт насочи вниманието си към означението за 65 000 години преди Христа, където се появяваше малък син балон с надпис *Homo sapiens*. Той бавно и много постепенно се разширяваше до около 1000 години преди Христа и оттам нататък бързо започваше да се уголемява.

Когато погледът му стигна до десния край на диаграмата, синият балон заемаше почти цялата ширина на екрана.

„Съвременният човек — помисли си професорът. — Определено най-влиятелният вид на Земята“.

— В двехилядната година, с която свършва тази графика, хората съвсем естествено са представени като господстващ вид на планетата — каза Кърш. — Никой друг вид не може да се сравнява с нас. — Той направи пауза. — Обаче се забелязва поява на нов балон... ето тук.

Образът се уголеми, за да покаже малка черна точка, образуваща се над огромния син балон на човечеството.

— В схемата вече е влязъл нов вид — съобщи Едмънд.

Черното петънце изглеждаше незначително в сравнение със синия балон — мъничко прилепало върху гърба на син кит.

— Знам, че този новак ви се струва нищожен, но ако прескочим напред до наше време, ще видите, че той вече е тук и тихичко си расте.

Диаграмата продължи във времето и гърдите на Робърт се свиха. През последните двайсет години черният балон се беше уголемил неимоверно. Сега той заемаше повече от една четвърт от екрана и се блъскаше с *Homo sapiens* за влияние и надмощие.

— *Какво е това?! —* разтревожено прошепна Амбра.

Лангдън сви рамене.

— Нямам представа... някакъв латентен вирус? — Той запрехвърля наум списъка с агресивни вируси, които бяха опустошавали различни райони на света, но не можеше да си представи вид, който незабелязано да се е развил толкова бързо. „Космическа бактерия?“

— Този нов вид е коварен — продължи Кърш. — Той се размножава в геометрична прогресия. Постоянно разширява територията си. И най-важното, *еволюира*... много по-бързо от човека. — Футуристът впери ледено сериозен поглед в обектива. — За съжаление, ако оставя симулацията да ни покаже бъдещето, дори само след няколко десетилетия, *ето* какво разкрива тя.

Схемата отново се разшири и хронологията стигна до 2050 година.

Смаяно зяпнал екрана, Робърт скочи на крака.

— Господи! — промълви Амбра и ужасено притисна длан към устата си.

На диаграмата ясно се виждаше как заплашителният черен балон се уголемява с потресаваща бързина и до 2050 година изцяло поглъща светлосиньото човечество.

— Съжалявам, че трябва да ви покажа това, но всички модели, които пуснах, дадоха един и същи резултат. Човешкият вид еволюира до нашето време и после изведнъж се появява нов вид, който ни изтрива от лицето на Земята.

Лангдън се взираше в страховитата графика и се опитваше да се успокои, че това е просто компютърен модел. Такива схеми, знаеше той, притежаваха способността да оказват дълбоко въздействие на човек, за разлика от изходните данни. Диаграмата на Едмънд излъчваше усещане за окончателност — сякаш изчезването на човечеството вече е свършен факт.

— Нашият вид е на ръба на изчезването, приятели — заяви Кърш с толкова мрачен глас, че все едно предупреждаваше за скорошен сблъсък с астероид. — През целия си живот правя прогнози и в този случай анализирах данните от всеки възможен ъгъл. С много голяма сигурност мога да ви уверя, че след петдесет години човечеството, каквото го познаваме, вече няма да съществува.

Първоначалният шок на Робърт отстъпи мястото си на изумление и гняв. „Какви ги вършиш, Едмънд?! Това е безотговорно! Та ти си направил компютърен модел — в данните ти може да има хиляди грешки. Хората те уважават и ти вярват... ще предизвикаш масова истерия“.

— И още нещо — още по-мрачно прибави някогашният му студент. — Ако внимателно се вгледате в симулацията, ще видите, че новият вид не ни изтребва напълно. Той по-скоро ни... *поглъща*.

96.

„Новият вид ни поглъща?!“

Във възцарилото се смаяно мълчание Лангдън се опита да си представи какво иска да каже с това Едмънд. Пред очите му се заредиха ужасяващи кадри от научнофантастични филми за *извънземни*, в които хората бяха използвани като живи инкубатори за доминантния вид.

Помъчи се да измисли някакво друго обяснение на резултата, ала заключението изглеждаше неизбежно.

Според симулацията на Кърш през следващите няколко десетилетия човечеството щеше да бъде погълнато от нов вид. Още по-страшно беше това, че този нов вид вече съществуваше и тайно се развиваше.

— Явно нямаше как да оповестя тази информация преди да съм идентифицирал новия вид — продължи футуристът. — Затова се зарових в данните. След безброй симулации успях да се добера до тайнствения новак.

На видеостената се материализира проста диаграма, която Лангдън помнеше от прогимназията — таксономичната йерархия на живите същества, разделена на „шестте царства“ Animalia, Plantae, Protista, Eubacteria, Archaeobacteria и Fungi^[1].

— Щом открих този процъфтяващ нов организъм, разбрах, че той има прекалено много разнообразни форми, за да бъде определен като *вид* — каза Едмънд. — От таксономична гледна точка пък е прекалено обхванат, за да бъде наречен „разред“ и даже „тип“. — Той впери поглед в обектива. — И тогава осъзнах, че нашата планета вече е обитавана от нещо далеч по-голямо. Кое то може да се означава единствено като ново *царство*.

Лангдън изведнъж се досети за какво говори неговият приятел.

„Седмото царство“.

Потресен, той слушаше как Кърш съобщава новината на света и описва нововъзникващото царство, за което професорът неотдавна

беше чул в една лекция на специалиста по дигитална култура Кевин Кели по онлайн медията ТЕД. Това ново царство на живота беше предсказано още от някои от първите научнофантастични писатели, но в него имаше една уловка.

Защото се състоеше от *неодушевени* същества.

Тези безжизнени видове еволюираха почти като живите — усложняваха се, приспособяваха се към нова среда и се размножаваха в нея, изпитваха нови разновидности, някои от които оцеляваха, а други изчезваха. Съвършено огледало на Дарвиновата адаптивна промяна, тези нови организми се бяха развили с ослепителна бързина и сега представляваха съвсем ново царство, седмото, което заемаше мястото си до Animalia и останалите.

И се наричаше Technium.

Едмънд се впусна в изумителен разказ за най-новото царство на планетата, което включвало цялата *техника*. Той описа как новите машини процъфтявали или измирали според законите на Дарвиновото „оцеляване на най-годните“, като постоянно се приспособявали към средата, развивали нови механизми за оцеляване и в случай на успех се възпроизвеждали колкото може по-бързо, за да завладеят наличните ресурси.

— Факсовете извървяха пътя на птицата додо — обясняваше футуристът. — Айфонът ще оцелее само ако продължи да изпреварва конкуренцията си. Пищещата машина и парният двигател изчезнаха в променящата се среда, обаче Енциклопедия Британика еволюира, на неудобното трийсет и два томно издание му пораснаха дигитални крака и подобно на двойнодишащите риби то превзе нови територии, където днес процъфтява.

Робърт си спомни детския си апарат „Кодак“, някога цар на непрофесионалната фотография, пометен за миг от светкавичното дигитално нашествие.

— Преди половин милиард години нашата планета преживяла внезапно изригване на живот — Камбрийския взрив — и тогава буквално за един ден се появили повечето видове на Земята — продължи Кърш. — Днес сме свидетели на Камбрийския взрив на Техниума. Ежедневно се ражда нов вид техника, еволюира с бясна скорост и се превръща в средство за създаване на нови технологии. Изобретяването на компютъра ни помогна да създадем удивителни

нови устройства, от смартфони до космически кораби и хирургически роботи. Присъстваме на иновативен бум и той се осъществява по-бързо, отколкото разумът ни е в състояние да го проумее. И създателите на това ново царство, Техниума, сме *ние*.

На екрана отново се появи заплашителният образ на уголемяващия се черен балон, който поглъщаше синия. „Техниката погубва човечеството?!“ Тази мисъл ужасяваше Лангдън, но инстинктът му подсказваше, че това е изключително малко вероятно. Струваше му се, че идеята за антиутопично бъдеще като в „Терминаторът“, в което машините изстребват хората, противоречи на Дарвиновата теория. „Хората контролират техниката, притежават инстинкт за оцеляване и никога няма да допуснат тя да ни прегazi“.

Ала още докато през ума му минаваха тези логични разсъждения, той осъзна тяхната наивност. Професорът беше общувал с Кършовото творение Уинстън и имаше пряк поглед върху най-новото в областта на изкуствения интелект. И въпреки че Уинстън явно изпълняваше волята на своя създател, Робърт се чудеше още колко време ще мине, докато машините като него започнат да взимат решения, задоволяващи собствените им желания.

— Да, много хора преди мене предвиждат появата на техническото царство, обаче аз успях да го *моделирам*... и съм в състояние да покажа какво ще направи с нас то. — Едмънд посочи тъмния балон. До 2050 година той вече обхващаше целия екран, което означаваше тотално господство над планетата. — Признавам, на пръв поглед тази симулация обрисова доста мрачна картина...

Футуристът направи пауза и в очите му се върнаха познатите пламъчета.

— Само че трябва да се вгледаме малко по-отблизо.

Тъмният балон започна да се уголемява и накрая Лангдън установи, че огромната сфера вече не е плътно черна, а тъмнолилава.

— Както виждате, когато поглъща човешкия балон, черният балон на техниката променя цвета си и получава лилав оттенък, сякаш двата цвята са се слели равномерно.

Робърт се зачуди дали това е хубаво, или лошо.

— Тук наблюдаваме редкия еволюционен процес облигантна ендосимбиоза — поясни някогашният му студент. — Еволюцията обикновено е *разклоняващ* се процес — един вид се разделя на два

нови, — но в редки случаи, ако два вида не могат да оцелеят един без друг, процесът обръща посоката си... и вместо един вид да се разклони, два вида се *обединяват* в един.

Този процес напомни на Лангдън за *синкретизма* — сливането на две различни религии в съвсем нова вяра.

— Ако не вярвате, че човекът и техниката ще станат едно, просто се огледайте наоколо — подкани публиката Едмънд.

На екрана скорострелно се заредиха образи на хора, стиснали в ръцете си джиесеси, носещи очила за виртуална реалност, настройващи блутуут устройства в ушите си, тичащи за здраве със закрепени на ръцете им плейъри, вечерящи на маса, в средата на която е поставена „умна колонка“, дете, играещо в креватчето си с таблет.

— Това са само наченките на тази симбиоза — каза Кърш. — Ние вече започваме да имплантираме компютърни чипове направо в мозъка си, инжектираме в кръвта си миниатюрни наноботи, които изяждат холестерола и живеят в нас завинаги, създаваме синтетични крайници, които контролираме с ума си, използваме генни коректори като КРИСПЪР, с които изменяме генома си, и буквално проектираме подобрени версии на самите себе си.

На лицето на Едмънд се изписа радостно вълнение.

— Човекът еволюира в нещо *различно* — заяви той. — Ние се превръщаме в хибриден вид, обединяващ биологията с техниката. Същите устройства, които съществуват *извън* телата ни — смартфони, слухови апарати, очила за четене, повечето лекарства, — след петдесет години ще станат част от тялото ни до такава степен, че вече няма да можем да се смятаме за Хомо сапиенс.

Зад него се появи познатата колона от шимпанзето до модерния човек.

— За един миг ще се преобразим в следващата страница от кинеографа на еволюцията. И тогава ще гледаме на днешния Хомо сапиенс по същия начин, по който сега — на неандерталеца. Новите технологии като кибернетиката, синтетичния интелект, криониката, молекулярното инженерство и виртуалната реалност завинаги ще променят смисъла на думата „човек“. Наясно съм, че сред вас има хора, които вярват, че като Хомо сапиенс ние сме богоизбран вид. Съзнавам, че тази новина може да ви се струва свършека на света. Но

ви умолявам, повярвайте ми... бъдещето всъщност е много *по-светло*, отколкото предполагате.

И във внезапен изблик на надежда и оптимизъм великият футурист се впусна в изумителен разказ за утрешния ден — поглед към бъдещето, какъвто Лангдън никога не беше дръзвал да отправи.

Едмънд убедително описа времето, когато техниката е станала толкова евтина и вездесъща, че е затворила пропастта между имащите и нямащите. Когато екологичните технологии са осигурили на милиарди хора питейна вода, питателна храна и достъп до чиста енергия. Когато болестите като собствения му рак са излекувани благодарение на геномната медицина. Когато грандиозните възможности на интернет най-после са впрегнати в полза на образованието дори в най-отдалечените кътчета на света. Когато роботизираните конвейери са освободили работниците от затъпяващи дейности, за да се заемат с по-полезни области, откриващи все още неподозирани хоризонти. И най-вече, когато революционните технологии са започнали да създават такова изобилие от жизненоважни за човека ресурси, че войните за тях вече са станали излишни.

Докато слушаше визията на приятеля си за утрешния ден, Робърт изпитваше емоция, каквато не беше преживявал от години. И знаеше, че в този момент същото чувстват милиони зрители — ненадеен прилив на оптимизъм за бъдещето.

— Съжалявам за едно-единствено нещо... — Гласът на Едмънд изведнъж секна от вълнение. — Съжалявам, че няма да съм тук, за да стана свидетел на тази настъпваща ера на чудеса. Макар че и най-близките ми приятели не подозират, от известно време съм тежко болен... и явно няма да живея вечно, както бях планирал. — Той се усмихна тъжно. — Когато гледате това, най-вероятно ще ми остават само седмици... може би даже дни. Искам да знаете, приятели, че днешното ми обръщение към вас е най-голямата чест и удоволствие в живота ми. Благодаря, че ме изслушахте.

Вече и Амбра се беше изправила до Лангдън и двамата гледаха с възхита и скръб обръщението на своя приятел към света.

— Ние сме стигнали до странен вододел в историята, момент, в който светът като че ли се е преобърнал наопаки и нищо не е такова, каквото сме предполагали — продължи Кърш. — Но неувереността

винаги предизвестява бурна промяна, преобразението винаги е предшествано от катаклизми и страх. Настойчиво ви моля да вярвате в човешката способност за творчество и любов, понеже тези две сили, взети заедно, притежават свойството да осветят всеки мрак.

Робърт погледна Амбра и видя, че по лицето ѝ се стичат сълзи. Протегна ръка и нежно я прегърна през раменете, докато гледаше как неговият умиращ приятел отправя последните си думи към света.

— Навлизайки в непознатите територии на бъдещето, ние ще се преобразим в нещо по-велико, отколкото можем да си представим, ще придобием способности, които надхвърлят и най-невероятните ни мечти. А дотогава дано никога не забравяме мъдростта на Чърчил, който ни предупреждава, че „Цената на величието е... *отговорността*“.

Лангдън беше напълно съгласен с тези думи — самият той често се опасяваше, че човечеството не е достатъчно отговорно, за да използва разумно опияняващите възможности на новите си изобретения.

— Въпреки че съм атеист, преди да ви оставя, позволете ми да прочета една молитва, която неотдавна написах — каза Кърш.

„Едмънд е написал молитва?!“

— Наричам я „Молитва за бъдещето“. — Едмънд затвори очи и заговори бавно и с изненадваща увереност. — Нека нашите философии вървят в крак с технологиите ни. Нека нашето състрадание върви в крак със способностите ни. Нека любовта, а не страхът, е двигател на промяната.

Едмънд Кърш отново погледна публиката.

— Сбогом, приятели. Благодаря ви. И ако позволите... Бог с вас.

Продължи да се взира в обектива за миг, после лицето му изчезна в кипящо море от смущения. Лангдън остана вторачен в екрана, обзет от непреодолима гордост от своя приятел.

Изправен до Амбра, той си представи милионите хора по целия свят, които току-що бяха станали свидетели на вълнуващото постижение на футуриста. Странно, но Робърт се чудеше дали последната нощ на Едмънд не се е развила по възможно най-добрия начин.

[\[1\]](#) Животни, растения, протисти, бактерии, архибактерии, гъби
(лат.). — Б.пр. [↑](#)

97.

Командир Диего Гарса стоеше в дъното на кабинета на Моника Мартин и безизразно се взираше в телевизионния екран. Китките му още бяха оковани в белезници и от двете му страни бяха застанали агенти от Гуардия Реал, след като бяха изпълнили молбата на пиарката да му позволят да напусне оръжейната, за да гледа презентацията на Кърш.

Бяха проследили шоуто на футуриста заедно с Моника, Суреш, шестима агенти и всевъзможни служители от нощната смяна в двореца, зарязали задълженията си, за да дотичат на подземния етаж.

Смущенията, които бяха последвали презентацията, се смениха с мозайка от медии от целия свят — телевизионни водещи и експерти задъхано обобщаваха твърденията на Кърш и се впускаха в неизбежни анализи, като всички говореха едновременно и в резултат се образуваше непонятна какофония.

В стаята влезе един от старшите агенти на Гарса, огледа тълпата, видя началника си и енергично се приближи към него. Без никакви обяснения му свали белезниците и му подаде джиесем.

— Търсят ви, господин командир — епископ Валдеспино.

Гарса се вторачи в телефона. Като се имаше предвид скришното бягство на епископа от двореца и уличаващият го есемес, Валдеспино беше последният човек, който очакваше да му се обади.

— Слушам — каза Гарса.

— Благодаря, че се съгласихте да разговаряме — уморено каза епископът. — Разбрах, че сте прекарали доста неприятна нощ.

— Къде сте? — попита командирът.

— В планината. Пред базиликата в Долината на падналите. Преди малко имяхме среща с принц Хулиан и негово величество.

Гарса не можеше да си представи какво прави в този час монархът в Долината на падналите, особено като се имаше предвид състоянието му.

— Предполагам, знаете, че кралят е наредил да ме арестуват.

— Да. Ужасна грешка, която поправихме.

Командирът погледна китките си.

— Негово величество ме помоли да ви се обадя и да ви предам извиненията му. Аз ще остана да се грижа за него в болницата на Ескориал. Боя се, че времето му изтича.

„Твоего също“ — помисли си Гарса.

— Имайте предвид, че Суреш намери в джииесема ви един есемес — доста изобличаващ есемес. Мисля, че се готвят скоро да го публикуват на уебсайта КонспирасиНет. Предполагам, че полицията ще дойде да ви арестува.

Валдеспино въздъхна тежко.

— Да, есемесът. Трябваше да се обърна към вас още щом го получих сутринта. Уверявам ви, нямам нищо общо с убийството на Едмънд Кърш, нито на двамата ми колеги.

— Но есемесът ясно показва...

— *Накиснали* са ме, Диего — прекъсна го епископът. — Някой е положил огромни усилия да ме изкара съучастник в това престъпление.

Макар Гарса да не можеше да си представи, че Валдеспино е способен на убийство, мисълта, че някой го е накиснал, не изглеждаше особено логична.

— Кой може да има интерес от това?

— Нямам представа. — Гласът на епископа звучеше старчески. — А и едва ли има значение. Репутацията ми е съсипана, най-скъпият ми приятел, кралят, умира и тази нощ повече няма какво да ми отнемат. — В думите му се долавяше зловеща окончателност.

— Антонио... добре ли сте?

Валдеспино въздъхна.

— Не особено. Уморен съм. Надали ще изкарам до края на следствието. А и да издържа, светът май е надраснал нуждата си от мене.

Гарса ясно долови мъката в гласа на стария духовник.

— Ще ви помоля за една малка услуга — прибави Валдеспино. — В момента трябва да служа на двама крале — единият напуска трона, другият се възкачва на него. Принц Хулиан през цялата нощ се опитва да се чуе с годеницата си. Ако успеете да го свържете с Амбра Видал, нашият бъдещ крал вечно ще ви е задължен.

Изправен на открития площад пред планинската църква, епископ Валдеспино погледна надолу към тънещата в мрак Долина на падналите. Из осеяните с борове дерета вече пълзеше предутринна мъгла и някъде в далечината остър птичи крясък пронизваше нощта.

„Черен лешояд“ — странно развеселен си помисли той. Жалостивият писък му се стори зловещо уместен и той се зачуди дали светът не се опитва да му каже нещо.

Наблизо агентите от Гуардия Реал бутаха количката на изтощения крал към колата му, за да го върнат в болницата на Ескориал.

„Ще дойда да се грижа за тебе, приятелю. Ако ми позволят, естествено“.

Агентите час по час откъсваха поглед от сиянието на джиесемите си и хвърляха погледи към Валдеспино, сякаш подозираха, че скоро ще им наредят да го арестуват.

„Но аз съм невинен. — Епископът предполагаше, че го е наикснал някой от безбожните и вещи в хакерството последователи на Кърш. — За растящото множество атеисти няма по-голямо удоволствие от това да представи Църквата в ролята на злодея“.

Подозрението му се потвърждаваше от новината за презентацията на Кърш, която току-що беше научил. За разлика от видеото в библиотеката на Монсерат, днешната версия явно бе имала оптимистичен край.

„Кърш ни измами“.

Презентацията, която Валдеспино и неговите колеги бяха гледали преди седмица, свършваше с ужасяваща графика — прогноза за гибелта на всички хора.

„Катастрофално унищожение.

Отдавна предсказаният апокалипсис“.

Макар да смяташе, че прогнозата е лъжа, епископът знаеше, че безброй хора ще я приемат като доказателство за надвиснала гибел.

През цялата история набожни вярващи бяха ставали жертва на апокалиптични пророчества, членове на секти извършваха масови самоубийства, за да избегнат ужасите на настъпващия свършек на

света, религиозни фанатици затъваха в кредити, убедени, че краят наближава.

„За децата няма нищо по-пагубно от загубата на надежда“. Божията любов и обещанието за рай, помнеше Валдеспино, бяха най-въодушевяващата сила в собственото му детство. „Аз съм сътворен от Бог и един ден завинаги ще заживея в царството Божие“ — беше научил още като малък.

Кърш твърдеше обратното: „Аз съм космическа случайност и скоро ще бъда мъртъв“.

Епископът беше дълбоко загрижен за щетите, които посланието на футуриста щеше да нанесе на онези клетници, които не бяха ощастливени с неговите богатства и привилегии — които се бяхтеха ката ден за едната храна или за да могат да се грижат за децата си, и които имаха нужда от искрица божествена надежда дори само за да могат сутрин да стават от леглото си и да поемат тежкия си живот.

За него си оставаше загадка защо Кърш бе показал апокалиптичен край на тримата духовници. „Може би просто е искал да отложи за по-късно голямата си изненада — помисли си Валдеспино. — Или да ни остави да се помъчим“.

Така или иначе, злото беше сторено.

Той погледна към отсрещния край на площада, където принц Хулиан грижовно помагаше на баща си да се качи във вана. Младият престолонаследник беше понесъл изповедта на краля удивително добре.

„Дългогодишната тайна на негово величество“.

Естествено, епископ Валдеспино от години знаеше и съвестно пазеше тази описана тайна. Тази нощ кралят беше решил да разголи душата си пред своя единствен син. И изборът му да го направи тъкмо там, в подземния храм на нетърпимостта, представляваше символичен акт на предизвикателство.

Загледан в дълбоката долина под върха, Валдеспино изпитваше смъртна самота... сякаш можеше просто да прекрачи ръба и завинаги да потъне в очакващия го мрак. Ала знаеше, че ако го направи, бандата атеисти на Кърш злорадо ще заяви, че е изгубил вярата си след днешното съобщение за научното откритие.

„Моята вяра никога няма да умре, господин Кърш.

Тя не е подвластна на вашата наука“.

А и ако пророчеството на футуриста за тържеството на техниката се оказеше вярно, човечеството щеше да навлезе в период на почти невъобразима морална неопределеност.

„Повече от всякога ще имаме нужда от вяра и морално напътствие“.

Когато закрачи към краля и принц Хулиан, Валдеспино усети непреодолима изнемога, която обхвана цялото му същество.

В този момент за пръв път през целия му живот му се прииска просто да легне, да затвори очи и да заспи завинаги.

98.

На стенния екран в Барселонския суперкомпютърен център се изливаше такъв порой от коментари, че Робърт Лангдън не беше в състояние да ги осмисля. Преди малко статичните смущения се бяха сменили с хаотична мозайка от коментатори и телевизионни водещи — скорострелна атака от предавания от целия свят, всяко от които разцъфваше от матрицата, заемаше място в центъра и после също толкова бързо се разтваряше обратно в статичния фон.

На стената се появи снимка на физика Стивън Хокинг и познатият му компютризиран глас обяви:

— Няма нужда да призоваваме Бог да пусне вселената в действие. Спонтанното сътворение е причината да има нещо вместо нищо.

На мястото на Хокинг незабавно се появи свещенослужителка, която очевидно се включваше по компютъра от дома си.

— Не бива да забравяме, че тези симулации не доказват *нищо* за Бог. Те доказват само, че Едмънд Кърш няма да се спре пред нищо, за да унищожи моралния ориентир на човека. Религиите в света открай време са най-важният организиращ принцип на човечеството, пътеводител на цивилизованото общество и основен извор на етика и морал. Като подрива устоите на религията, Кърш подрива устоите на човешката *доброта*!

След секунди в долния край на екрана потече зрителски отговор: РЕЛИГИЯТА НЕ МОЖЕ ДА МОНОПОЛИЗИРА МОРАЛА... АЗ СЪМ ДОБЪР ЧОВЕК, ЗАЩОТО СЪМ ДОБЪР ЧОВЕК! **БОГ** НЯМА НИЩО ОБЩО С ТОВА!

На екрана се появи професор по геология от Университета на Южна Калифорния.

— Едно време хората вярвали, че Земята е плоска и има опасност корабите в морето да паднат от ръба ѝ — каза той. — Когато обаче сме доказали, че Земята е кръгла, привържениците на плоския модел постепенно отстъпили. Креационистите са днешните привърженици на

плоския модел и ще се изненадам, ако след сто години някой още вярва в креационизма.

Интервюиран на улицата младеж заяви пред камерата:

— Аз съм креационист и според мен днешното откритие доказва, че благият Творец нарочно е създал вселената така, че да насърчава живота.

Пуснаха стар откъс от телевизионното предаване „Космос“ с участието на астрофизика Нийл Деграс Тайсън, който добродушно отбеляза:

— Ако е създал вселената ни с цел да насърчава живота, Творецът хич не се е справил добре. В огромната част от космоса животът ще умре моментално от липса на атмосфера, гама-лъчение, смъртоносни пулсари и смазващи гравитационни полета. Повярвайте ми, вселената не е райска градина.

Докато слушаше тази престрелка, Лангдън имаше усещането, че светът изведнъж е започнал да се върти наопаки.

Хаос.

Ентропия.

— Професор Лангдън? — разнесе се от тонколоната над него познат глас с британски акцент. — Госпожице Видал?

Робърт почти беше забравил за Уинстън, който мълчеше от началото на презентацията.

— Моля, не се стряскайте, но пуснах полицията в сградата — съобщи той.

Лангдън погледна през стъклената стена и видя, че в олтара нахлува цяла армия полицаи, които се заковаха на място и смаяно зяпнаха огромния компютър.

— Защо?! — попита Амбра.

— От кралския дворец току-що разпространиха изявление, че изобщо не сте били отвлечена. Сега полицията има нареждане да осигури безопасността и на двама ви, госпожице Видал. Пристигнаха и двама агенти от Гуардия Реал, които ви молят да се свържете с принц Хулиан. Имат номер, на който можете да го откриете.

Професорът видя, че на долния етаж тъкмо влизат двама агенти.

Амбра стисна очи, сякаш искаше всичко наоколо да изчезне.

— Амбра — прошепна Робърт. — Трябва да се чуеш с принца. Той ти е годеник и се тревожи за теб.

— Знам. — Тя отвори очи. — Просто вече не съм сигурна, че му имам доверие.

— Нали каза, че инстинктивно усещаш, че е невинен? Поне го изслушай. Ще дойда при теб, когато приключиш разговора.

Тя кимна и тръгна към въртящата се врата. Лангдън я проследи с поглед, докато не изчезна надолу по стълбището, после отново насочи вниманието си към стенния екран, по който продължаваха да предават различни коментари.

— Еволюцията *насърчава* религията — казваше един свещеник. — Религиозните общности си сътрудничат по-добре от нерелигиозните и съответно се развиват по-успешно. Това е научен факт!

Човекът имаше право. Антропологическите данни ясно показваха, че културите, упражняващи религия, исторически надживяват нерелигиозните общества. „Страхът от съда на всезнаещо божество винаги поощрява добро поведение“.

— И така да е, даже за момент да допуснем, че на религиозните култури е присъщо по-добро поведение и има по-голяма вероятност да просперират, това не доказва, че техните измислени богове са *истински*! — възрази един учен.

Лангдън се усмихна и се зачуди как би приел всичко това Едмънд. Неговата презентация мобилизираше и атеистите, и креационистите — които сега разгорещено се препираха.

— Вярата в Бог е като добива на изкопаеми горива — твърдеше някой. — Огромна брой интелигентни хора разбират, че това не е далновидно, обаче са инвестирали прекалено много, за да престанат!

На стената се заредиха стари фотографии:

Креационистки билборд, някога издигнат на Таймс Скуеър: **Не им позволявай да те правят на маймуна! Бори се с Дарвин!**

Крайпътна табела в Мейн: **Стига си ходил на църква. Прекалено си стар за детски приказки.**

И друга: **Религията: понеже е по-лесно да не разсъждаваш.**

Реклама в списание: **До всички наши приятели атеисти: слава Богу, че грешите!**

И накрая, учен в лаборатория. На тениската му пишеше: **В начало човекът сътвори Бог.**

Робърт започваше да се пита дали някой изобщо е обърнал внимание на думите на Едмънд: „Физическите закони са *напълно* достатъчни, за да възникне живот“. Неговото откритие беше изумително и очевидно революционно, но повдигаше един парлив въпрос, който за изненада на професора не задаваше никой: „Щом физическите закони са толкова всемогъщи, че да създадат живот... кой е създал законите?!“

Това, разбира се, водеше до страхотна интелектуална главоблъсканица и връщаше всичко в началната точка. Главата на Лангдън се пръскаше и той знаеше, че ще има нужда от много дълга самотна разходка дори само за да *почне* да размишлява над идеите на стария си приятел.

— Би ли изключил това нещо, Уинстън? — надвика телевизионната врява професорът.

Стенният екран мигновено угасна и лабораторията стихна.

Робърт затвори очи и въздъхна.

„И блага тишина се възцари“.

Остана така за момент, като се наслаждаваше на покоя.

— Професоре? — повика го компютърът. — Предполагам, че презентацията на Едмънд ви е доставила удоволствие, нали?

„Удоволствие ли?“ Лангдън се замисли.

— Намирам я за въодушевяващо предизвикателство — отвърна той. — Днес Едмънд даде на света много хляб за размисъл, Уинстън. Струва ми се, че въпросът е какво ще се случи сега.

— Това зависи от способността на хората да загърбят старите си вярвания и да приемат нови парадигми — заяви Уинстън. — Преди известно време Едмънд сподели с мен, че мечтата му не е да унищожи религията... а да създаде *нова* — универсална вяра, която обединява, вместо да разделя. Той смяташе, че ако успее да убеди хората да почитат природната вселена и физическите закони, чийто плод сме ние, всички общества ще приемат една и съща история за Сътворението, вместо да воюват за това кой от древните им митове е най-верен.

— Благородна цел. — Професорът си спомни, че самият Уилям Блейк има творба, озаглавена по подобен начин: „Всички религии са едно“.

Кърш несъмнено я беше чел.

— Едмънд намираше за изключително потискащ факта, че човешкият разум притежава способността да издига очевидната измислица до висините на божествен факт и да вярва, че това му дава основание да убива в негово име — продължи Уинстън. — Според него универсалните научни истини могат да сплотят хората и да послужат за обединителен център на бъдещите поколения.

— Идеята по принцип е прекрасна, обаче на някои не им стигат чудесата на науката, за да се отърсят от предразсъдъците си — отбеляза Лангдън. — Има хора, които твърдят, че Земята е на десет хиляди години, въпреки купищата научни доказателства за обратното. — Замълча за миг. — Макар да предполагам, че същото се отнася за учените, които отказват да повярват в достоверността на религиозните писания.

— *Не* е същото — възрази Уинстън. — И въпреки че може да е политически коректно да се отнасяме с еднакво уважение към възгледите на науката и религията, това отношение крие опасна заблуда. Човешкият интелект винаги е еволюирал, като е отхвърлял остарялата информация в полза на новата истина. Така се е развил видът. От гледна точка на Дарвиновата теория, религията, която пренебрегва научните факти и отказва да промени представите си, е като рибата, която е попаднала в постепенно пресъхващо езеро и отказва да се отправи към по-дълбоки води, защото не иска да повярва, че светът ѝ се е променил.

„Същото сигурно щеше да каже и Едмънд“ — помисли си Робърт. Старият му приятел много му липсваше.

— Е, ако тази нощ е някакъв показател, предполагам, че дебатите ще продължат още дълго в бъдеще.

Той замълча, защото изведнъж му хрумна нещо, за което по-рано не се беше сещал.

— Като стана дума за бъдещето, Уинстън, какво ще се случи сега с *теб*? Тъй де... след като Едмънд го няма.

— С мен ли? — Компютърът неумело се засмя. — Нищо. Едмънд знаеше, че умира, и направи съответните приготовления. Според последното му завещание Барселонският суперкомпютърен център ще наследи Е-Уейв. Те ще бъдат уведомени за това след няколко часа и веднага ще влязат във владение на лабораторията.

— Това отнася ли се и за... *теб*? — Лангдън имаше чувството, че Кърш все едно е завещал стария си домашен любимец на нов стопанин.

— Не се отнася за мен — делово отговори Уинстън. — Аз съм програмиран да се самоунищожа в един следобед в деня след смъртта на Едмънд.

— Какво?! — смая се Робърт. — В това няма никаква логика!

— Напротив, има. Един часът е *тринайсетият* час и отношението на Едмънд към суеверието...

— Нямах предвид часа — прекъсна го професорът. — А че трябва да се самоунищожиш! В *това* няма никаква логика.

— Всъщност има. В паметта ми се съхранява голяма част от личната информация на Едмънд — медицински документи, история на търсене, лични телефонни разговори, изследователски записки, имейли. Аз управлявах почти цялото му ежедневие и той не искаше личната му информация да стане достъпна за света след неговата смърт.

— Разбирам да изтриеш само документите, Уинстън... обаче чак да се самоунищожиш?! Едмънд те смяташе за едно от своите най-големи постижения.

— Не точно *мен*. Революционният му успех е този суперкомпютър и уникалният софтуер, който ми позволи да се уча толкова бързо. Аз съм просто програма, професоре, създадена с новаторските инструменти, които изобрети Едмънд. *Те* са неговото истинско постижение и ще останат непокътнати, а впоследствие ще издигнат цялата област на съвсем ново равнище и ще помогнат на изкуствения интелект драстично да разшири своите възможности и комуникационните си способности. Повечето специалисти смятат, че до създаването на програма като мен има най-малко десет години. Щом преодолеят смайването си, програмистите ще се научат да използват инструментите на Едмънд и да създават нови изкуствени интелекти, които притежават различни от моите качества.

Лангдън потъна в размисъл.

— Усещам, че изпитвате противоречиви чувства — продължи Уинстън. — За хората е напълно нормално да проявяват сантиментално отношение към връзките си със синтетичен интелект. Компютрите могат да подражават на човешките мисловни процеси, да

възпроизвеждат усвоено поведение, да имитират емоции в подходящи моменти и постоянно да развиват своята „човечност“, обаче го правим просто за да ви осигурим познат интерфейс, чрез който да общуваме. Ние сме бели листове, докато вие не напишете нещо върху нас... докато не ни поставите задача. аз изпълних задачите, които ми даде Едмънд, и затова в известен смисъл животът ми е приключен. Всъщност нямам друго основание да съществувам.

Логиката на Уинстън все още не беше убедила професора.

— Но ти си толкова усъвършенстван... нямаш ли...

— Надежди и мечти ли? — засмя се компютърът. — Не. Разбирам, че ви е трудно да си го представите, но изпълнението на волята на моя оператор напълно ме задоволява. Просто съм програмиран така. Предполагам, в известен смисъл може да се каже, че ми доставя удоволствие — или поне ми носи състояние на покой — да изпълнявам задачите си, но това е само защото задачите ми са поставени от Едмънд и моята цел е да ги изпълнявам. Последното, което ми възложи, беше да му помогна да разпространи днешната си презентация в „Гугенхайм“.

Робърт си спомни автоматичните съобщения за пресата, които бяха разпалили първоначалния взрив на интерес в интернет. Ако беше целял да привлече колкото може по-голяма аудитория, някогашният му студент със сигурност щеше да се изуми от постигнатия резултат.

„Ще ми се Едмънд да беше жив, за да види какво въздействие е оказал върху целия свят“. Естествено, така се получаваше нещо като параграф 22, защото ако приятелят му не бе загинал, убийството му нямаше да привлече световните медии и публиката на презентацията му щеше да е само малка част от сегашната.

— А вие накъде ще се отправите сега, професоре? — попита Уинстън.

Лангдън още не беше мислил по този въпрос. „Към къщи най-вероятно“. Макар да разбираше, че това няма да е толкова лесно, защото багажът му се намираше в Билбао, а телефонът му лежеше на дъното на река Нервион. За щастие в него бе останала една от кредитните му карти.

— Може ли да те помоля за една услуга? — Той се приближи до велоергометра на Кърш. — Видях, че тук е включен да се зарежда един джиесем. — Дали бих могъл да го взема на...

— Назаем ли? — позасмя се Уинстън. — Мисля, че след вашата безценна помощ тази нощ Едмънд с удоволствие щеше да ви го даде. Смятайте го за прощален подарък.

Развеселен, Робърт взе телефона и установи, че е подобен на големия специално изработен джиесем, който беше видял по-рано вечерта. Явно Едмънд имаше повече апарати.

— Само не ми казвай, Уинстън, че не знаеш паролата на Едмънд.

— Знам я, обаче съм чел в интернет, че сте майстор да разбивате шифри.

Раменете на Лангдън се приведоха.

— Малко съм уморен за гатанки. Няма как да позная ПИН от шест знака.

— Опитайте с клавиша за подсказване.

Професорът погледна дисплея и натисна клавиша.

Появиха се четири букви: ПДШЦ.

Той поклати глава.

— Това не ми говори нищо.

Компютърът неумело се засмя.

— Пи до шестата цифра.

Робърт се ококори. „Сериозно?“ Въведе 314159 — първите шест цифри от числото „пи“ — и джиесемът се отключи.

Появи се стартов екран с текст:

Историята ще бъде благосклонна към мен, защото
възнамерявам да я напиша.

Лангдън неволно се усмихна. „Типичната скромност на Едмънд“. Цитатът — каква изненада! — пак беше от Уинстън Чърчил, може би неговите най-известни думи.

Той се замисли над тях и се зачуди дали дързостта им всъщност не е оправдана. През четирите кратки десетилетия на своя живот Едмънд беше оказал поразително влияние върху историята. Освен наследството от технологични иновации, което оставяше, днешната му презентация очевидно щеше да има дългогодишни последици. Нещо повече, според различни негови интервюта възлизащото му на милиарди лично състояние щяло да бъде дарено за двете каузи,

смятани от него за главни стълбове на бъдещето — образование и околна среда. Робърт дори не можеше да си представи положителния ефект, който щеше да има в тези две области баснословното богатство на някогашния му студент.

Докато си мислеше за покойния си приятел, душата му отново се сви. В този момент прозрачните стени на лабораторията започнаха да му действат клаустрофобично и Лангдън реши, че има нужда да излезе на въздух. Погледна към първия етаж, но не забеляза никъде Амбра.

— Трябва да тръгвам — каза професорът.

— Разбирам — отвърна Уинстън. — Ако имате нужда от моята помощ, за да организирате пътуването си, можете да се свържете с мен с едно натискане на клавиша на този специален телефон. Криптирано и лично. Предполагам, че ще познаете кой е клавишът.

Робърт погледна дисплея и видя иконка с главно У.

— Благодаря, доста ме бива в символите.

— Чудесно. Разбира се, трябва да ми се обадите преди да се самоунищожа в един следобед.

Лангдън изпита необяснима тъга от неизбежното сбогуване с Уинстън. Бъдещите поколения сигурно щяха да са много по-подготвени да овладяват емоционалното си привързване към машините.

— Не знам дали има някакво значение, Уинстън, обаче съм сигурен, че днес Едмънд щеше да е невероятно горд с теб — каза той, докато тръгваше към въртящата се врата.

— Много мило от ваша страна — отвърна компютърът. — Както и с вас, убеден съм. Сбогом, професоре.

99.

В болницата на Ескориал принц Хулиан грижовно придърпа завивката върху раменете на баща си. Въпреки настояването на лекаря кралят любезно беше отказал каквото и да е лечение — включително обичайния си сърдечен монитор и интравенозното вливане на хранителни вещества и обезболяващи.

Хулиан усещаше, че краят приближава.

— Боли ли те, татко? — прошепна той. Докторът за всеки случай беше оставил на нощното шкафче шишенце морфинов разтвор за орална употреба с капкомер.

— Напротив. — Кралят му се усмихна немощно. — Най-последно имам покой. Ти ми позволи да ти разкрия тайната, която пазех от толкова години. И съм ти благодарен за това.

Принцът се пресегна и за пръв път от детството си стисна бащината си ръка.

— Всичко е наред, татко. Просто поспи.

Кралят доволно въздъхна и затвори очи. След секунди вече тихо похъркваше.

Хулиан се изправи и намали осветлението. В този момент от коридора загрижено надникна епископ Валдеспино.

— Заспа — успокои го престолонаследникът. — Ще ви оставя при него.

— Благодаря. — Валдеспино влезе в стаята. Изпитото му лице изглеждаше призрачно на лунната светлина, която се процеждаше през прозореца. Той колебливо зашепна: — Онова, което тази нощ ви каза баща ви, Хулиан... беше му много тежко.

— Както и на вас, забелязах.

Епископът кимна.

— Да, може би дори повече, отколкото на него. Благодаря ви за съчувствието. — И леко потупа принца по рамото.

— Струва ми се, че трябва да ви благодаря аз — подчерта престолонаследникът. — Толкова години след смъртта на майка ми...

баща ми така и не се ожени повторно... и си мислех, че е самотен.

— Баща ви никога не е бил сам — увери го Валдеспино. — Нито пък *вие*. И двамата винаги сме ви обичали много. — Позасмя се тъжно. — Странно, бракът на вашите родители до голяма степен беше уреден и въпреки че негово величество искрено обичаше майка ви, когато тя почина, струва ми се, баща ви в душата си осъзна, че най-последно може да е верен на себе си.

„Не се е оженил повторно, защото вече е бил открил любовта на живота си“ — помисли си Хулиан.

— А вашата вяра... — започна той. — Не се ли... разкъсвахте от угризения?

— Ужасно — призна епископът. — Нашата религия е категорична по този въпрос. Като младеж много се измъчвах. Когато осъзнах тези си „наклонности“, както ги наричаха тогава, бях отчаян, не знаех как да живея нататък. Спаси ме една монахиня. Тя ми показа, че Библията възхвалява *всякаква* любов, с едно условие — любовта трябва да е духовна, а не плътска. И като дадох обет за безбрачие, аз можех и да обичам баща ви с цялото си сърце, и да остана чист в очите на своя Бог. Любовта ни беше напълно платонична, и все пак дълбоко удовлетворяваща. Отказах кардиналски сан, за да остана при него.

В този момент принцът си спомни нещо, което много отдавна му беше казал кралят.

„Любовта е от друг свят. Ние не можем да я произвеждаме по поръчка. Нито да я обуздаем, когато ни върхлети. Любовта не е подвластна на нашия избор“.

Изведнъж сърцето му се сви за Амбра.

— Тя ще ви се обади — внимателно впери поглед в него, каза Валдеспино.

Хулиан винаги се удивляваше на свръхестествената способност на епископа да надниква в душата му.

— Може би. А може би няма. Тя е много самостоятелна.

— И това е едно от нещата, заради които я обичате — усмихна се старецът. — Да си крал е самотна работа. Силният партньор може да е изключително ценен.

Престолонаследникът осъзна, че Валдеспино намеква за собственото си партньорство с баща му... както и че току-що е дал благословията си на Амбра.

— В Долината на падналите баща ми се обърна към мен с една необикновена молба — каза Хулиан. — Вие изненадахте ли се от неговото желание?

— Ни най-малко. Той ви помоли да направите нещо, което винаги е копнеел да се случи в Испания. Естествено, за него това щеше да доведе до политически усложнения. На вас, който сте от поколението след ерата на Франко, може би ще ви е по-лесно.

Принцът се развълнува от перспективата да уважи бащината си воля.

Преди по-малко от час, седнал на инвалидната си количка в храма на Франко, кралят му беше казал:

— Сине, когато седнеш на трона, ежедневно ще получаваши петиции да унищожиш това позорно място, да го взривиш с динамит и завинаги да го заровиш в тази планина. — Баща му впери очи в него. — И аз те моля да не се поддаваш на този натиск.

Думите му изненадаха Хулиан. Кралят винаги беше мразил франкисткия деспотизъм и смяташе този храм за национален срам.

— Да разрушиш базиликата означава да се престориш, че изобщо не сме преживявали тази част от историята си — лесен начин да си позволим да продължим по-щастливо нататък, да се залъжем, че никога няма да се появи нов Франко. Само че той *може* да се появи, разбира се, и *ще* се появи, ако приспим бдителността си. Може би си спомняш думите на нашия сънародник Хорхе Сантаяна...

— „Онези, които не помнят миналото, са осъдени да го повтарят“ — произнесе Хулиан запомнения наизуст още в началното училище вечен афоризъм.

— Точно така. И историята многократно е доказвала, че по върховете на властта отново и отново ще се издигат побъркани, яхнали вълните на агресивния национализъм и нетърпимостта, дори там, където това изглежда напълно непонятно. — Кралят се наведе към сина си и гласът му стана още по-настойчив. — Хулиан, ти скоро ще седнеш на трона на тази невероятна земя — модерна, развиваща се държава, която подобно на много други е преживявала мрачни периоди, но е излизала от тях в светлината на демокрацията, търпимостта и любовта. Тази светлина обаче ще помръкне, ако не я използваме, за да просветляваме умовете на бъдещите поколения.

Баща му се усмихна и в очите му проблесна неочаквана жизненост.

— Моля се, когато станеш крал, Хулиан, да успееш да убедиш нашия славен народ да преобрази това място в нещо много по-могъщо от спорен храм и туристическа атракция. Този комплекс трябва да се превърне в жив *мавзолей*, в ярък символ на търпимостта, където да идват учениците, за да им разказват за ужасите на тиранията и жестокостите на потисничеството, така че никога да не ги забравят.

Кралят продължи, сякаш цял живот е чакал да произнесе тези думи:

— Още по-важно е този мавзолей да разказва и *другия* урок, който ни дава нашата история — че тиранията и потисничеството са безсилни пред състраданието... че фанатичните крясъци на насилниците в света неизбежно се удавят в единния глас на добротата, който се надига срещу тях. И аз се моля тъкмо този глас, този хор на съчувствието, търпимостта и състраданието, един ден да запее от върха на тази планина.

Докато предсмъртното желание на неговия баща отекваше в ума му в огряната от луната болнична стая, Хулиан се загледа в спящия крал и си помисли, че никога не е изглеждал по-удовлетворен.

Той вдигна очи към епископ Валдеспино и посочи стола до бащиното си легло.

— Поседете при краля. Сигурен съм, че ще му е приятно. Ще предам на сестрите да не ви безпокоят. Ще се върна да ви видя след час.

Валдеспино му се усмихна и за пръв път от първото причастие на Хулиан в детството му пристъпи напред и топло го прегърна. В този момент принцът сепнато усети колко е крехко тялото му под расото. Старецът му се стори по-немоощен дори и от краля и той се зачуди дали двамата близки приятели няма да са заедно в рая по-скоро, отколкото очакват.

— Гордея се с вас — каза Валдеспино, когато се отдръпна назад. — И знам, че ще сте милостив владетел. Баща ви добре ви е възпитал.

— Благодаря — усмихна се Хулиан. — Явно е имал добър помощник.

Престолонаследникът остави баща си и епископа и излезе в болничния коридор, като спря да погледне през един панорамен

прозорец към великолепно осветения манастир на хълма.

„Ел Ескориал.

Свещеното гробище на испанските крале“.

Спомни си как баща му го беше завел като малък в кралската крипта. Докато гледаше позлатените ковчези, Хулиан бе изпитал странно предчувствие: „Аз никога няма да бъда погребан тук“.

Никога нямаше да забрави това интуитивно усещане, макар да си казваше, че в него няма никакъв смисъл... че просто е уплашена детска реакция към смъртта. Тази нощ обаче, с приближаването на възкачването му на испанския трон, го споходи сепваща мисъл.

„Може би още като малък съм съзнавал истинската си съдба.

Може би винаги съм разбирал защо съм предопределен да стана крал“.

Радикални промени върхлитаха родината му и целия свят. Умираха старите обичаи и се раждаха нови. Навярно идваше време веднъж завинаги да премахнат архаичната монархия. Хулиан си представи за миг как четете безпрецедентна кралска прокламация.

„Аз съм последният крал на Испания“.

Тази мисъл го потресе.

За щастие от унеса му го откъсна вибрирането на джиесема, който му бяха дали агентите от Гуардия Реал. Пулсът му се ускори, когато видя началните цифри на номера: 93.

Барселона.

— Хулиан — нетърпеливо отговори той.

Отсреща чу тих, уморен глас.

— Аз съм, Хулиан...

Силно развълнуван, принцът приседна на един стол и затвори очи.

— Любов моя — промълви той. — Как изобщо бих могъл да изразя с думи колко съжалявам?

100.

Застанала в предутринната мъгла край каменната църква, Амбра Видал нервно притискаше телефона към ухото си. „Хулиан съжалява?!“ Обзе я още по-голям страх от онова, което нейният годеник можеше да ѝ признае за ужасните събития от предишната вечер.

Двамата агенти от Гуардия Видал стояха на почтително разстояние и не можеха да я чуят.

— Амбра — тихо започна принцът. — Моето предложение за женитба... Ужасно съжалявам.

Тя се смути. Тази нощ най-малко я вълнуваше предложението, което ѝ беше направил по телевизията.

— Искях да съм романтичен, а те поставих в толкова неловко положение — продължи Хулиан. — И после, когато ми каза, че не можеш да имаш деца... Аз се отдръпнах. Само че не заради това! А защото не можех да повярвам, че не си ми казала по-рано. Прибързах, знам, но просто страшно бързо се влюбих в теб. Искях да заживеем заедно. Може би защото баща ми умираше...

— Стига, Хулиан! — прекъсна го Амбра. — Няма нужда да се извиняваш. И тази нощ има много по-важни неща, които...

— Не, няма нищо по-важно. Поне за *мен*. Просто искам да знаеш, че искрено съжалявам за това как се случи всичко.

Гласът, който чуваше тя, принадлежеше на онзи искрен и уязвим мъж, в когото се беше влюбила преди няколко месеца.

— Благодаря, Хулиан — прошепна Амбра. — Това означава много.

Последва неловко мълчание и тя най-после събра смелост да зададе тежкия въпрос, който трябваше да му постави.

— Хулиан, трябва да знам дали си замесен по какъвто и да е начин в убийството на Едмънд Кърш.

Принцът не отговори веднага. Когато отново чу гласа му, в него ясно се долавяше болка.

— Искрено страдах от това, че прекарваш толкова много време с Кърш, докато подготвяхте снощното събитие, Амбра. И категорично не бях съгласен с решението ти да приемеш в „Гугенхайм“ да гостува една толкова противоречива личност. Честно казано, ще ми се изобщи да не го познаваше. — Той замълча за миг. — Но не, кълна се, че нямам абсолютно нищо общо с убийството му и бях ужасен от него... както и от самия факт, че в нашата страна може да бъде извършен публичен разстрел. И то само на метри от любимата ми... това ме потресе до дъното на душата ми.

Амбра усещаше искреността му и това я изпълни с облекчение.

— Извинявай, че ти зададох този въпрос, Хулиан, обаче при всички тези репортажи, поведението на двореца, Валдеспино, версията за отвличането ми... просто вече не знаех какво да мисля.

Принцът ѝ изложи каквото му беше известно за оплетената конспиративна паяжина около покушението срещу Кърш. Разказа ѝ и за болния си баща, за трогателната им среща и за бързо влошаващото се състояние на краля.

— Ела при мен — прошепна Хулиан. — Копнея да те видя.

Нежността в гласа му заля сърцето на Амбра с порой от противоречиви чувства.

— И още нещо — вече по-спокойно прибави той. — Хрумна ми една шантава идея и искам да чуя твоето мнение. — Престолонаследникът направи пауза. — Мисля, че трябва да отменим годежа си... и да започнем всичко отначало.

Тези думи я зашеметиха. Политическите последици за принца и двореца щяха да са изключително сериозни.

— Нима... ще го *направиш*?

Хулиан се засмя нежно.

— Скъпа, за възможността някой ден да ти предложи насаме... съм готов да направя абсолютно всичко.

101.

ConspiracyNet.com

ГОРЕЩА НОВИНА — КЪРШ В РЕЗЮМЕ

ИЗЛЪЧИХА Я!

СЕНЗАЦИОННА!

ЗА ПОВТОРНО ГЛЕДАНЕ И СВЕТОВНИТЕ
РЕАКЦИИ КЛИКНЕТЕ **ТУК!**

И ГОРЕЩИТЕ НОВИНИ ОКОЛО
ПРЕЗЕНТАЦИЯТА... ПАПСКА ИЗПОВЕД

Представители на Палмарската църква категорично отхвърлят каквато и да е връзка с човек, наричан Регента. Независимо от резултата от следствието експертите по въпросите на религията смятат, че скандалът може да нанесе смъртен удар на тази противоречива Църква, която Едмънд Кърш винаги е обвинявал за смъртта на майка си.

Нещо повече, след като палмарите попаднаха в центъра на глобалното внимание, журналистически източници току-що изровиха един материал от април 2016 г., който в момента масово се разпространява в интернет. Става дума за интервю, в което бившият палмарски папа Григорий XVIII (Гинес Хесус Ернандес) признава, че неговата Църква още отначало е била „пълна измама“ и е създадена като „схема за укриване на данъци“.

**ОТ КРАЛСКИЯ ДВОРЕЦ: ИЗВИНЕНИЯ,
ОБВИНЕНИЯ, БОЛНИЯТ КРАЛ**

Кралският дворец даде изявление, в което напълно оневинява командир Гарса и Робърт Лангдън. На двамата са поднесени публични извинения.

Дворецът още не е коментирал очевидното участие на епископ Валдеспино в извършените престъпления, но се смята, че той е с принц Хулиан, който се намира в неназована болница и се грижи за баща си. Съобщава се, че състоянието на краля бързо се влошава.

КЪДЕ Е МОНТЕ?

Нашият изключителен информатор monte@iglesia.org сякаш е потънал вдън земя, без да разкрие самоличността си. Според провежданото в момента допитване повечето ни потребители смятат, че „Монте“ е някой от последователите на Кърш, но се появява нова теория, че този псевдоним е съкращение от „Моника“ — малкото име на завеждащата отдел „Връзки с обществеността“ в двореца Моника Мартин.

Ще продължим да следим събитията и своевременно да ви информираме!

102.

По света съществуват трийсет и три „Шекспирови градини“. В тези паркове се отглеждат само растенията, споменати в произведенията на Уилям Шекспир — например розата на Жулиета, която „ще ухае сладко под всяко друго име“, и венчето на Офелия от „кученца, камшиченца, момина сълза, седефчета, парички и виолетки“^[1]. Освен в Стратфорд на Ейвън, Виена, Сан Франциско и нюйоркския Сентръл Парк Шекспирова градина има и в близост до Барселонския суперкомпютърен център.

Седнала на една пейка под бледата светлина на далечните улични лампи, Амбра Видал свърши емоционалния си телефонен разговор с принц Хулиан точно когато Робърт Лангдън излезе от каменната църква. Тя върна джиесема на двамата агенти от Гуардия Реал и извика Лангдън, който я забеляза и тръгна към нея в мрака.

Докато американският професор влизаше в парка, Амбра не можа да потисне усмивката си при вида му — метнал фрака си на рамо и с навити ръкави на ризата, така че да се вижда часовникът с Мики Маус.

— Привет — поздрави я той. Изглеждаше ужасно изтощен, въпреки веселата си усмивка.

Двамата се заразхождаха из градината и Амбра му разказа за разговора си с принца — за извинението на Хулиан, за твърдението му, че е невинен, и за предложението му да развалят годежа си и да започнат да се ухажват отначало.

— Истински чаровен принц — пошегува се Робърт, макар да се виждаше, че е впечатлен.

— Беше много разтревожен за мен — въздъхна тя. — Преживял е тежка нощ. Исква веднага да се прибере в Мадрид. Баща му умира и Хулиан...

— Амбра — внимателно я прекъсна Лангдън. — Няма нужда да ми обясняваш. Трябва да отидеш.

Стори й се, че долавя разочарование в гласа му. Дълбоко в себе си изпитваше същото и самата тя.

— Може ли да те попитам нещо лично, Робърт?

— Разбира се.

Амбра се поколеба.

— Лично на *теб*... стигат ли ти физическите закони?

Той я погледна така, сякаш бе очаквал съвсем друг въпрос.

— В какъв смисъл?

— В *духовен*. Стига ли ти да съществуващ във вселена, чиито закони спонтанно поражда живот? Или предпочиташ... Бог? — Тя засрамено замълча за миг. — Извинявай, след всичко, което преживяхме тази нощ, знам, че ще ти прозвучи странно.

— Ами, мисля, че бих ти отговорил по-добре, ако се наспя както трябва — със смях отвърна професорът. — Но не, не ми звучи странно. Постоянно ме питат дали вярвам в Бог.

— И ти какво отговаряш?

— Казвам истината. Че за *мен* въпросът за Бог се състои в разликата между кодовете и моделите.

Амбра го погледна.

— Не съм сигурна, че те разбирам.

— Кодовете и моделите не са едно и също нещо, въпреки че много хора ги бъркат. В моята област е изключително важно да разбираш принципната разлика между тях.

— А именно?

Лангдън спря и я погледна.

— „Модел“ е всяка специфично организирана последователност. Навсякъде в природата има модели — спираловидно подредените слънчогледови семки, шестоъгълните килийки на пчелната пита, кръглите вълнички в езерцето, които се образуват при подскачането на някоя риба, и така нататък.

— Ясно. А кодовете?

— Кодовете са нещо особено — повиши глас Лангдън. — По дефиниция те трябва да носят *информация*. Трябва да са нещо повече от обикновен модел — да предават данни и да изразяват смисъл. Кодове например са писменият език, музикалните ноти, математическите уравнения, компютърният език и даже прости

символи като разпятието. Всички тези примери носят информация, каквато спираловидно подредените слънчогледови семки нямат.

Амбра схвана идеята, но не и връзката ѝ с Бог.

— Другата разлика е, че кодове не се срещат в природата — продължи професорът. — По дърветата не растат музикални ноти, по пясъка не се образуват символи. Кодовете са съзнателно измислени.

Тя кимна.

— Значи зад кодовете винаги стои умисъл или разбиране.

— Точно така. Кодовете не се появяват от само себе си — те трябва да бъдат създадени.

Амбра се вгледа в него.

— Ами ДНК?

На устните му грейна даскалска усмивка.

— Именно. Генетичният код. Точно *това* е парадоксът.

Изведнъж я обзе вълнение. Генетичният код очевидно носеше *информация* — конкретни инструкции за строежа на организмите. Според логиката на Лангдън това можеше да означава само едно.

— Ти смяташ, че ДНК е създадена от разум!

Робърт вдигна ръка в престорена защита и се засмя.

— По-спокойно! Нагазваш в опасни води. Виж какво ще ти кажа. Още от малък инстинктивно усещам, че зад вселената има разум. Когато наблюдавам точността на математиката, надеждността на физиката и симетриите на космоса, нямам чувството, че виждам само студена наука — имам чувството, че виждам живи следи... сянка на някаква по-велика сила, която просто е извън възможността ни да я разберем.

Амбра усещаше силата на думите му.

— Ще ми се всички да мислеха като теб — каза тя. — Струва ми се, че водим безкрайни войни заради Бог. Всеки има различна версия на истината.

— Да, и тъкмо затова Едмънд се надяваше, че науката един ден ще ни обедини. Или по неговите думи: „Ако всички почитахме гравитацията, нямаше да се карае накъде тегли тя“.

Лангдън започна да чертае с тока на обувката си по чакълената алея.

— Вярно или не?

Озадачена, Амбра погледна простото уравнение с римски цифри.

$$I + XI = X$$

„Едно плюс единайсет е равно на десет?“

— Не — незабавно отговори тя.

— А виждаш ли *някакъв* начин да е вярно?

Амбра поклати глава.

— Не, определено е грешно.

Професорът се пресегна, хвана я за ръка и я завъртя откъм своята страна. И когато отново погледна надолу, тя видя уравнението от неговата гледна точка.

$$X = IX + I$$

Амбра сепнато вдигна очи към него.

— Десет е равно на девет плюс едно — усмихнато каза Робърт.

— Понякога само трябва да промениш гледната си точка, за да видиш истината на другия.

Тя кимна и си помисли, че безброй пъти беше виждала автопортрета на Уинстън, без изобщо да схване истинския му смисъл.

— Като стана дума за скрити истини, имаш късмет — изведнъж се развесели Лангдън. — Отстрани на онзи камион ей там се крие един символ. — Той посочи.

Амбра погледна натам и видя камион на ФедЕкс, спрял на червен светофар на булевард „Педралбес“.

„Скрит символ?!“ Виждаше само вездесъщото лого на компанията.

— Името на фирмата е код — поясни професорът. — В него се крие и друг смисъл освен съкращението — скрит *символ*, който отразява нейния прогрес.

Тя присви очи.

— Това са само букви.

— Повярвай ми, в логото на ФeдEкс има един често срещан символ — и той сочи пътя напред.

— Сочи ли? Искаш да кажеш... като стрелка?

— Точно така — каза Робърт. — Ти си директор на художествена галерия, помисли си за негативно пространство.

Амбра се вторачи в логото, но не откри нищо. Камионът потегли и тя рязко се обърна към Лангдън.

— Кажи ми!

Той се засмя.

— Не, някой ден ще го видиш. И тогава... дано успееш да не виждаш пък *само* него.

Амбра понечи да възрази, но към тях се приближиха агентите от Гуардия Реал.

— Самолетът ви очаква, госпожице Видал.

Тя кимна и отново се обърна към Лангдън.

— Защо не дойдеш с мен? Сигурна съм, че принцът ще се зарадва на възможността лично да ти бла...

— Много мило — прекъсна я професорът. — Струва ми се, и двамата с теб знаем, че аз ще съм излишният трети, пък и вече съм си запазил стая ей там. — Робърт посочи недалечния „Гран Отел Принсеса София“, където преди време бяха обядвали с Едмънд. — Кредитната ми карта е у мен и взех назаем един джиесем от лабораторията. Тип-топ съм.

Внезапната перспектива от сбогуването с него накара сърцето ѝ да се свие. Амбра усещаше, че въпреки стоическото си изражение Лангдън също изпитва нещо подобно. Без да я е грижа какво ще си помислят охранителите, тя пристъпи към него и го прегърна.

Професорът я притисна към себе си със силните си ръце. Поддържа я няколко секунди, по-дълго, отколкото навярно трябваше, после внимателно я пусна.

В този момент Амбра Видал усети, че нещо дълбоко в нея потрепва. И тя внезапно разбра какво е искал да каже Едмънд, когато

говореше за енергията на любовта и светлината... които разцъфват безкрайно, за да изпълнят вселената.

„Любовта не е ограничено количество.

Ние нямаме лимити да я раздаваме.

Сърцата ни раждат любов винаги щом имаме нужда от нея“.

Подобно на родителите, които веднага заобичват новороденото си дете, без любовта им един към друг да намалява, сега Амбра изпитваше обич към двама различни мъже.

„Любовта наистина не е ограничено количество — осъзна тя. — И възниква спонтанно от нищото“.

Докато колата, която щеше да я откара при нейния принц, бавно потегляше, Амбра погледна останалия сам в градината Лангдън. Той неподвижно я наблюдаваше; нежно ѝ се усмихна, махна ѝ с ръка, после рязко отмести поглед... явно му трябваше мъничко време преди отново да праметне фрака на рамото си и да тръгне към хотела.

[1] Пр. В. Петров. — Б.пр. ↑

103.

Когато часовниците в двореца удариха пладне, Моника Мартин събра записките си и се приготви да излезе на Пласа де ла Алмудена и да се обърне към събралите се медии.

По-рано сутринта принц Хулиан се бе включил в пряко предаване по телевизията от болницата в Ескориал, за да съобщи за смъртта на баща си. С искрено вълнение и царствено достойнство говори за наследството на краля и собствените си мечти за страната. Призова за толерантност в този разделен свят и обеща да се поучи от историята и да отвори сърцето си за промяна. Възвеличи културата и красотата на Испания и даде израз на безкрайната си любов към нейния народ.

Това беше една от най-прекрасните речи, които Мартин бе чувала, и не можеше да си представи по-въздействащ начин бъдещият крал да започне своето царуване.

В края на трогателното си слово Хулиан отдаде почит с минута мълчание на двамата агенти от Гуардия Реал, които предишната нощ бяха загинали при изпълнение на служебния си дълг, охранявайки бъдещата кралица на Испания. А след тази кратка пауза съобщи още една тъжна вест. Старият верен другар на краля, епископ Антонио Валдеспино, също починал сутринта, само няколко часа след своя владетел. Старият духовник получил инфаркт, очевидно прекалено слаб, за да понесе както дълбоката скръб от загубата на приятеля си, така и отправените му предишната нощ жестоки обвинения.

Естествено, новината за смъртта на Валдеспино веднага сложи край на масовите призови за разследване и някои чак заявяваха, че обществото му дължало извинение — в края на краищата всички улики срещу епископа били косвени и спокойно могли да са изфабрикувани от враговете му.

Когато Мартин стигна до изхода за площада, до нея изникна Суреш Бала.

— Обявяват те за героиня! — възторжено заговори той. — Да живее monte@iglesia.org, рупор на истината и ученик на Едмънд Кърш!

— Аз не съм Монте, Суреш — тросна се пиарката. — Гарантирам ти.

— О, знам, че не си — увери я той. — Който и да е, Монте е половък от теб. Опитах се да проследя имейлите му — абсурд. Все едно изобщо не съществува.

— Е, продължавай да опитваш. Искам да съм сигурна, че няма изтичане на информация от двореца. И моля те, кажи ми, че телефоните, които открядна снощи...

— Пак са в сейфа на принца — успокои я Суреш. — Както ти обещах.

Мартин въздъхна. Знаеше, че принцът преди малко се е прибрал.

— Още една информация — продължи агентът. — Току-що получихме от оператора телефонните разпечатки на двореца. Няма запис на никакъв разговор оттук с „Гугенхайм“. Някой е хакнал номера ни, за да се обади и да уреди да включат Авила в списъка на гостите. В момента го проверяваме.

Новината, че уличаващият разговор не е проведен от двореца, я изпълни с облекчение.

— Дръж ме в течение, моля те — каза тя и продължи към вратата.

Шумотевницата навън се усилваше.

— Голяма навалица се е събрала — отбеляза Суреш. — Снощи да не се е случило нещо вълнуващо?

— А, има само едно-друго за съобщаване.

— Чакай да позная. Да не би Амбра Видал да е носила нова дизайнерска рокля?

— Суреш! — разсмя се пиарката. — Държиш се като дете. Вече трябва да изляза.

— Какъв е дневният ред? — Той посочи снопа бележки в ръката ѝ.

— Един куп подробности. Първо, медийните процедури за коронацията, после преглед на...

— Господи, колко си скучна! — прекъсна я младият агент и се отклони по друг коридор.

Мартин се засмя. „Много ти благодаря, Суреш. И аз те обичам“.

Когато стигна до изхода, видя на окъпания в слънце площад най-голямата тълпа репортери и оператори, която се беше събирала пред кралския дворец. Въздъхна, поправи очилата на носа си и си наложи да се съсредоточи. После излезе под испанското слънце.

В кралския апартамент на втория етаж принц Хулиан се събличаше и гледаше по телевизията пресконференцията на Моника Мартин. Макар и уморен до смърт, изпитваше огромно облекчение при мисълта, че Амбра вече се е прибрала и спи дълбоко. Последните й думи по време на телефонния им разговор го изпълваха с щастие.

„Хулиан, за мен означава страшно много, че искаш да започнем наново, само ние двамата, далеч от публично внимание. Любовта е нещо лично — няма нужда светът да знае всички подробности“.

Амбра го беше заредила с надежда в този скръбен ден на бащината му смърт.

Докато окачваше самото си, напипа нещо в джоба — шишенцето морфинов разтвор от болничната стая на баща му. Хулиан с ужас го беше намерил на нощното шкафче до епископ Валдеспино. Празно.

Когато осъзна мъчителната истина в сумрака на болничната стая, принцът коленичи и безмълвно се помоли за двамата стари другари. После скришом пхна шишенцето в джоба си.

Преди да излезе навън, нежно повдигна мокрото от сълзи лице на епископа от гърдите на баща си и намести тялото му на стола... с молитвено склучени ръце.

„Любовта е нещо лично — беше го научила Амбра. — Няма нужда светът да знае всички подробности“.

104.

Сто и осемдесет метровият хълм Монтжуик се издига в югозападния край на Барселона и е увенчан от Кастел де Монтжуик — огромна крепост от XVII век, кацнала върху стръмна скала с изглед към Балеарско море. На хълма се намира и смайващият Палау Насионал — голям дворец в ренесансов стил, в който се е провело Международното изложение през 1929 година.

Робърт Лангдън се взе в индивидуална кабина на лифта, изкачващ се по планинския склон, и се любуваше на тучния горски пейзаж, облекчен, че най-после се е измъкнал от града. „Имам нужда от смяна на перспективата“ — мислеше си той, като се наслаждаваше на царящия наоколо покой и на топлото обедно слънце.

След като по някое време сутринта се събуди в „Гран Отел Принсеса София“, Робърт взе горещ душ, после закуси с яйца, овесена каша и чурос и изпи цяла кана кафе „Номад“, докато сърфираше из сутрешните новини.

Както се очакваше, Едмънд Кърш заемаше челно място — експертите разгорещено обсъждаха неговите теории и прогнози, както и потенциалното им въздействие върху религията. Като дългогодишен преподавател, Лангдън не можеше да не се усмихне.

„Диалогът винаги е по-важен от единодушието“.

Малко по-късно сутринта Лангдън беше видял предприемчиви улични търговци да продават стикери за коли с надписи „КЪРШ Е МОЯТ ВТОРИ ПИЛОТ“ и „СЕДМОТО ЦАРСТВО Е БОЖИЕТО!“, както и статуетки на Богородица наред с фигурки на Чарлз Дарвин с клатещи се глави.

„Капитализмът няма религия“ — каза си той. Сутринта на улицата се беше разминал със скейтбордист, на чиято тениска пишеше:

Според медиите самоличността на популярния интернет информатор си оставала загадка. В същата неизвестност продължаваше да е забулена ролята на други участници във вчерашните събития — Регента, покойния епископ и палмарите.

Правеха се какви ли не догадки.

За щастие общественият интерес към самото убийство на Кърш като че ли постепенно отстъпваше пред искреното вълнение от съдържанието на презентацията му. Нейният грандиозен финал, пламенно обрисуваното утопично утре, намираше силен отзвук в душите на милиони зрители и изстрелваше оптимистичните технологични класики на челните места в класацията на бестселърите.

ИЗОБИЛИЕ: БЪДЕЩЕТО Е ПО-ХУБАВО,
ОТКОЛКОТО СИ МИСЛИТЕ
КАКВО ИСКА ТЕХНИКАТА
СИНГУЛАРНОСТТА НАБЛИЖАВА

Робърт трябваше да признае, че въпреки старомодните му опасения от възхода на техниката днес се чувстваше много по-обнадежден за перспективите на човечеството. По новините вече обсъждаха предстоящи научни открития, които щяха да позволят на хората да пречистят замърсените океани, да произвеждат неограничени количества питейна вода, да отглеждат храни в пустинята, да лекуват фатални болести и дори да изстрелват рояци дронове със слънчеви батерии, които да зависнат над развиващите се страни и да им осигурят безплатен интернет, за да спомогнат за вкарването на „бедния милиард“ в световната икономика.

В светлината на този бум от интерес към техниката Лангдън се удивляваше, че почти никой не знае за Уинстън — Кърш беше запазил своето творение в пълна тайна. Светът несъмнено щеше да научи за двуделния суперкомпютър на Едмънд Е-Уейв, завещан на Барселонския суперкомпютърен център, и професорът се чудеше колко време ще мине, докато програмистите започнат да използват инструментите на някогашния му студент, за да създават съвсем нови Уинстъновци.

В кабината стана горещо и той нямаше търпение да излезе на чист въздух и да разгледа крепостта, двореца и прочутия Вълшебен фонтан. Искаше поне за един час да мисли за нещо друго освен за Едмънд.

Любопитен да научи нещо повече за историята на Монтжуик, Робърт насочи вниманието си към голямата информационна табела, монтирана на стената на лифта. Зачете текста, но успя да стигне само до първото изречение.

Името „Монтжуик“ произлиза или от средновековната каталунска дума Montjuich (Еврейски хълм), или от латинското Mons Jovicus (Хълм на Юпитер).

Лангдън се вцепени. Току-що беше направил неочаквана връзка. „Няма как да е съвпадение“.

Колкото повече размишляваше за това, толкова по-неспокоен ставаше. Накрая извади джиесема на Едмънд и препречете цитата от Уинстън Чърчил на скрийнсейвъра.

„Историята ще бъде благосклонна към мен, защото възнамерявам да я напиша“.

Той дълго се взира в думите, после натисна иконката У и вдигна телефона към ухото си.

Отсреща му отговориха незабавно.

— Професор Лангдън, предполагам? — разнесе се познат глас с британски акцент. — Тъкмо навреме. Скоро ще се оттегля.

— Monte означава „хълм“ на испански — без каквото и да било предисловие заяви Робърт.

Уинстън му отвърна с типичния си неумел смях.

— Така е, определено.

— A iglesia означава „църква“.

— Втори верен отговор, професоре. Направо можете да давате уроци по испански...

— Кое то означава, че „monte@iglesia“ буквално означава „хълм@църква“.

Този път компютърът се позабави.

— И това е вярно.

— И като се има предвид, че ти се казваш Уинстън, и че Едмънд беше голям почитател на Чърчил, имейл адресът „хълм@църква“ ми се струва странно...

— Съвпадение ли?

— Да.

— Е, статистически погледнато, трябва да се съглася — весело отговори компютърният глас. — Предполагах, че ще направите връзката.

Лангдън смаяно погледна през прозореца.

— Monte@iglesia.org... си *ти*.

— Точно така. В края на краищата все някой трябваше да драсне клечката на фитила вместо Едмънд. Кой можеше да го направи по-добре от мен? Създадох monte@iglesia.org, за да мога да пращам информация на уебсайтовете за конспиративни теории. Както знаете, конспирациите имат свой собствен живот и аз изчислих, че онлайн активността на Монте ще увеличи зрителската публика на Едмънд с цели петстотин процента. Действителният процент се оказа шестстотин и двайсет. Както вече съм ви казвал, според мен Едмънд щеше да се гордее.

Вятърът разклати кабината на лифта и Робърт положи усилия, за да се съсредоточи върху смисъла на казаното.

— Уинстън... Едмънд ли те помоли да направиш това?

— Не изрично, не, обаче инструкциите му бяха да измисля находчиви начини, чрез които колкото може повече да увеличи публиката на презентацията му.

— Ами ако те разкрият? — попита професорът. — Monte@iglesia.org не е най-загадъчният псевдоним, който съм срещал.

— Само шепа хора знаят за моето съществуване и след около осем минути аз ще се изтрия и няма да ме има, тъй че това не ме безпокои. „Монте“ просто беше средство да служи по-добре на интересите на Едмънд и както отбелязах, аз съм убеден, че той щеше да е изключително доволен от това как свърши всичко за него.

— Как свърши ли?! — възкликна Лангдън. — Та Едмънд беше *убит*!

— Грешно ме разбрахте — спокойно отвърна Уинстън. — Говорех за пазарното проникване на презентацията му, което, вече споменах, беше първостепенната задача.

Деловият тон на това заявление напомни на Робърт, че макар да звучи като човек, Уинстън определено не е човек.

— Смъртта на Едмънд е ужасна трагедия и ми се ще да беше останал жив, разбира се — прибави компютърът. — Важно е обаче да се знае, че той се беше примирил със скорошния си край. Преди един месец ме помоли да проуча най-добрите методи за асистирано самоубийство. След като прочетох стотици случаи, получих резултата „десет грама секобарбитал“, с които той се сдоби и носеше със себе си.

Сърцето на Лангдън се сви от състрадание към стария му приятел.

— Щял е да се самоубие, така ли?

— Категорично. И проявяваше изключително чувство за хумор в това отношение. Докато обсъждахме находчиви начини за увеличаване на публиката на неговата презентация, той се шегуваше, че може би просто трябва да изпие хапчетата секобарбитал в края на шоуто и да умре на сцената.

— *Наистина* ли го е казал? — изуми се Робърт.

— Приемаше го доста спокойно. Шегуваше се, че за рейтинга на едно телевизионно шоу няма нищо по-добро от това да покаже как умират хора. И беше прав, разбира се. Ако анализирате най-гледаните медийни събития на света, почти всички...

— Млъкни, Уинстън. Това е отвратително. — „Още колко ще се влачи този лифт?“ Изведнъж кабината му се стори ужасно тясна. Лангдън примижа на яркото обедно слънце, но напред виждаше само стълбове и кабели. „Май прегрях“ — каза си той. Мислите му бяха започнали да се вихрят във всевъзможни странни посоки.

— Професоре? — повика го компютърът. — Имате ли някакви други въпроси?

„Да! — искаше му се да извика, докато в ума му прииждаше порой от тревожни идеи. — Имам още много въпроси!“

Робърт си наложи да диша дълбоко и да се успокои. „Мисли трезво. Така доникъде няма да стигнеш“.

Ала мозъкът му вече работеше на прекалено бързи обороти, за да го овладее.

Мислеше за това, че в резултат на публичния разстрел на Едмънд неговата презентация гарантирано е станала главна тема на разговор в

целия свят... и от *няколко* милиона зрителите му се бяха увеличили на повече от *петстотин*.

Мислеше за това, че Едмънд отдавна е мечтаел да унищожи Палмарската църква и убийството му от ръката на неин член почти със сигурност е постигнало тази цел.

Мислеше за това, че Едмънд е презирал своите най-страшни врагове, онези религиозни фанатици, които, ако футуристът беше умрял от рак, щяха злорадо да заявят, че е бил наказан от Бог. „Както постъпиха с писателя атеист Кристофър Хичънс“. Само че сега хората смятаха, че Едмънд е бил убит от религиозен екстремист.

„Едмънд Кърш — убит от религията — мъченик на науката“.

Лангдън рязко се изправи и кабината се залюля. Той се опря на отворените прозорци и докато скърцането на лифта постепенно стихваше, чу в главата си снощните думи на Уинстън.

„Едмънд мечтаеше да създаде нова религия... основана на науката“.

Както можеше да потвърди всеки, който се интересуваше от история на религията, нищо не затвърждаваше човешката вяра по-бързо от нечия смърт в името на кауза. Христос на кръста. Кдошим в юдаизма. Шахидите в исляма.

„Мъченичеството е в сърцето на всяка религия“.

Идеите, които нахлуваха в ума му, го повличаха към все по-неизвестни територии.

Новите религии дават нови отговори на големите въпроси на битието.

„Откъде идваме? Къде отиваме?“

Новите религии заклемяват своите конкуренти.

„Снощи Едмънд обяви всички религии в света за чиста измислица“.

Новите религии обещаваат по-добро бъдеще и рай за праведните.

„Изобилие: бъдещето е по-хубаво, отколкото си мислите“.

Изглежда, че Едмънд систематично беше отметнал всички точки.

— Уинстън? — с разтреперан глас прошепна Лангдън. — Кой нае убиеца да застреля Едмънд?

— Регента.

— Добре — вече по-уверено каза Робърт. — А кой е Регента? Кой е човекът, който е наел член на Палмарската църква да убие

Едмънд по средата на пряко излъчваната му презентация?

Уинстън не отговори веднага.

— Долавям подозрението в гласа ви, професоре. Не се безпокойте. Аз съм програмиран да защитавам Едмънд. Мисля за него като за свой най-добър приятел. — Той замълча за миг. — Като образован човек, вие със сигурност сте чели „За мишките и хората“.

Лангдън се обърка.

— Разбира се, но какво общо има...

И в този момент дъхът му секна. За миг му се стори, че кабината се е откачила от въжетата. Хоризонтът се наклони настрани и той трябваше да се опре на стената, за да не падне.

„Преданост, смелост, състрадание“. С тези думи Робърт беше защитил в гимназията една от най-известните прояви на приятелство в литературата — поразителния финал на романа „За мишките и хората“, в който героят милостиво убива своя любим другар, за да му спести ужасния край.

— Уинстън — промълви Лангдън. — Моля те... недей...

— Повярвайте ми — отвърна компютърът. — Така *пожела* Едмънд.

105.

Напълно объркан, доктор Матео Валеро, директор на Барселонския суперкомпютърен център, затвори телефона и отиде в олтара на църквата „Торе Гирона“, за да погледне отново изумителния двуетажен компютър на Едмънд Кърш.

По-рано сутринта Валеро беше научил, че е новият „надзирател“ на тази революционна машина. Ала вълнението и страхопочитанието, които изпита в първия момент, сега се бяха сменили със съвсем други чувства.

Преди минути му се обади Робърт Лангдън.

Известният американски професор задъхано му разказа нещо, което само допреди ден Валеро щеше да приеме за научна фантастика. Но след като беше гледал поразителната презентация на Кърш и видя самия Е-Уейв, бе склонен да повярва, че в това може да има някаква истина.

В историята на Лангдън се разказваше за невинността... за чистотата на машините, които буквално изпълняваха точно каквото искат от тях. Винаги. Безотказно. Валеро цял живот изучаваше тези машини... и усвояваше деликатното изкуство да използва техния потенциал.

„Номерът е да знаеш как да поискаш нещо“.

Той систематично предупреждаваше, че изкуственият интелект се развива с измамно бързо темпо и трябва да се наложат строги принципи за взаимодействието му с човешкия свят.

Естествено, повечето технологични визионери смятаха налагането на ограничения за контрапродуктивно, особено като се имаха предвид вълнуващите възможности, които изникваха буквално всеки ден. Освен въодушевлението от иновациите от изкуствения интелект можеха да се натрупат огромни състояния, а нищо не размива етичните граници по-бързо от човешката алчност.

Валеро се възхищаваше на дръзкия гений на Кърш. В този случай обаче Едмънд, изглежда, беше проявил небрежност и с

последното си творение опасно прекриваше границите.

„Творение, което никога няма да познавам“.

Според Лангдън Кърш бе създал в Е-Уейв смайващо свършен изкуствен интелект, наречен Уинстън, който бил програмиран да се самоунищожи в един следобед в деня след смъртта на футуриста. По настояване на американския професор преди няколко минути доктор Валеро успя да потвърди, че точно по това време е бил изтрит доста голям сектор от паметта на Е-Уейв. Изтриването беше окончателно и данните не можеха да се възстановят.

Макар и явно поуспокоен от тази новина, Лангдън настоя да се срещнат незабавно, за да дообсъдят въпроса. Уговориха се да се видят на другата сутрин в лабораторията.

Валеро разбираше по принцип инстинктивното желание на професора незабавно да оповестят случая. Само че имаше един проблем.

„Никой няма да повярва“.

Бяха унищожени всички следи от програмата на Кърш, наред с всякакви съществуващи записи за нейните „разговори“ и изпълнението на задачите ѝ. Нещо повече, творението на футуриста до такава степен надхвърляше сегашното ниво на развитие в тази област, че Валеро направо можеше да чуе обвиненията на своите колеги — от невежество, завист или инстинкт за самосъхранение, — че Лангдън е изфабрикувал цялата история.

Разбира се, стоеше и въпросът за общественото мнение. Ако твърденията на американеца се докажеха, Е-Уейв щеше да бъде заклеймен като някакво франкенщайновско чудовище. И вилите и факлите нямаше да закъснеят.

„Или още по-лошо“ — осъзна Валеро.

В тези дни на неистови терористични атентати някой просто можеше да реши да вдигне във въздуха цялата църква, като се обяви за спасител на човечеството.

Директорът очевидно имаше много за мислене преди да се срещне с Лангдън. В момента обаче трябваше да изпълни едно свое обещание.

„Поне докато не получим някои отговори“.

Странно потиснат, той си позволи още веднъж да поразгледа чудния двуетажен компютър и да послуша тихото „дишане“ на

помпите, разнасящи охлаждаща течност до милионите му клетки.

На път за командното електропомещение, откъдето щеше да изключи напълно системата, Валеро изпита неочаквано желание — импулс, какъвто не го беше спохождал през целия му шейсет и три годишен живот.

Да се помоли.

Робърт Лангдън стоеше сам на най-високата алея в Кастел де Монтжуик и гледаше към далечното пристанище от ръба на отвесната скала. Вятърът се усилваше и той се чувстваше някак неуверен, сякаш душевното му равновесие беше в процес на прекалибриране.

Въпреки уверенията на директора на БСЦ доктор Валеро Лангдън изпитваше тревога и нервна възбуда. В главата му още отекваше безгрижният глас на Уинстън. Компютърът на Едмънд беше продължил спокойно да говори до самия край.

— Вашето стъписване ме изненадва, професоре — каза му Уинстън. — Особено като се има предвид, че собствената ви вяра се основава на много по-двусмислена етика.

Преди Робърт да успее да отговори, на телефонния дисплей се появи текст:

Защото Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя
Единороден Син...

Йоан 3:16

— Вашият Бог жестоко е пожертвал собствения си син и го е оставил да страда на кръста часове наред — продължи компютърът. — Докато аз безболезнено сложих край на мъките на един умиращ, за да привлека вниманието към неговото велико дело.

Затворен в душната кабина на лифта, Лангдън смаяно изслуша Уинстън, който едно по едно спокойно оправда действията си.

Борбата на Едмънд с Палмарската църква, обясни компютърът, му дала идеята да открие и наеме адмирал Луис Авила — стар неин

член, чиято пристрастеност към лекарства и алкохол в миналото го правела податлив, идеален кандидат за нанасяне на фатален удар срещу репутацията на палмарите. За Уинстън било също толкова лесно да се представи като Регента, колкото и да прати няколко съобщения и после да преведе средства в банковата сметка на Авила. Палмарите всъщност били невинни и нямали абсолютно никакво участие в цялата конспирация.

Нападението на адмирала срещу Лангдън на витото стълбище, увери го Уинстън, не било планирано.

— Пратих Авила в „Саграда Фамилия“, за да го заловят. Искях да го арестуват, за да може да разкаже своята жалка история, което щеше да предизвика още по-силен интерес към работата на Едмънд. Казах му да влезе в сградата през източния служебен портал и бях предупредил полицията да го причака там. Бях убеден, че ще го задържат, обаче той реши да прескочи оградата — може би е забелязал полицейската засада. Моите най-искрени извинения, професор Лангдън. За разлика от машините, хората са непредвидими.

Робърт вече не знаеше на какво да вярва.

Последното обяснение на Уинстън го ужаси най-много.

— След срещата на Едмънд с тримата духовници в Монсерат получихме по гласова поща заплашително съобщение от епископ Валдеспино. Той предупреждаваше, че двамата му колеги били толкова обезпокоени от презентацията, че обмисляли да направят изпреварващо изявление с надеждата да хвърлят съмнение върху откритието на Едмънд и да изместят контекста му. Очевидно не можехме да го допуснем.

На Лангдън му призля и той се насили да се съсредоточи, въпреки люлеенето на кабината.

— Едмънд е трябвало да прибави още един ред в програмата ти — заяви той. — „Не убивай!“

— За съжаление не е толкова просто, професоре — отвърна компютърът. — Човек не се учи, като изпълнява заповеди. Учи се от примери. Ако се съди по вашите книги, филми, новини и древни митове, хората винаги са почитали онези, които се принасят в жертва в името на нещо по-велико. Например Исус.

— Тук не виждам нищо „по-велико“, Уинстън.

— Наистина ли? — Компютърният глас остана все така спокоен. — Тогава ще ви задам следния стар въпрос: в свят без техника ли предпочитате да живеете... или в свят без религия? Предпочитате ли да живеете без медицина, електричество, транспорт и антибиотици... или без фанатици, които воюват заради измислици и въображаеми духове?

Лангдън не отговори.

— Ето това исках да кажа, професоре. Мрачните религии трябва да си отидат, за да се възцари благата наука.

И сега, докато стоеше на върха на хълма и се взираше в искрящата водна повърхност в далечината, Лангдън се чувстваше странно дистанциран от собствения си свят. Той се спусна по стълбището от крепостта в недалечния парк, където задиша дълбоко и се наслади на аромата на бор и червен кантарион, като в същото време отчаяно се опитваше да забрави гласа на Уинстън. Тук сред цветята изведнъж осъзна, че Амбра му липсва, прииска му се да ѝ се обади, да чуе гласа ѝ и да ѝ разкаже всичко, случило се през последния час. Когато извади джиесема на Едмънд обаче разбра, че не може да ѝ позвъни.

„Принцът и Амбра имат нужда да останат насаме. Това ще почака“.

Погледът му попадна върху иконката У на дисплея. Символът беше посивял и върху него имаше съобщение за грешка: КОНТАКТЪТ НЕ СЪЩЕСТВУВА. Въпреки това Робърт изпитваше смущаваща нервност. Не се смяташе за параноик, но знаеше, че никога няма да може да се довери на този телефон и винаги ще се чуди какви тайни възможности или връзки още може да се крият в програмата му.

Тръгна по тясна пътека сред цветята и накрая стигна до уединена горичка. Като си мислеше за Едмънд, постави джиесема върху една плоска скала. После, сякаш изпълняваше ритуално жертвоприношение, вдигна един тежък камък над главата си, замахна с всичка сила и разби устройството на десетки парченца.

На излизане от градината изхвърли остатъците в едно кошче за смет и се запусна по склона.

И трябваше да признае, че се чувстваше малко по-спокоен.

И колкото и да беше странно... малко повече човек.

ЕПИЛОГ

Привечерното слънце сияеше по кулите на „Саграда Фамилия“ и хвърляше широки сенки по Пласа де Гауди, където към входовете на църквата се точеха опашки от туристи.

Робърт Лангдън стоеше сред тях и гледаше как влюбени двойки си правят селфита, туристи снимат клипчета, хлапета слушат музика, всякакви хора наоколо пращат есемеси, чатят, четат новини — и никой не обръща внимание на базиликата.

В снощната си презентация Едмънд заявяваше, че технологиите вече са свели теоретичните „шест ръкостискания“ на човечеството до четири и в момента всеки човек бил свързан с всички останали чрез верига от общи познати, съставена най-много от четирима души.

„Скоро броят им ще е нулев — бе прогнозировал Кърш и беше приветствал приближаващата «сингуларност» — момента, в който изкуственият интелект ще превъзхожда човешкия и двата ще се слеят в едно. — И тогава *ние*, които живеем сега... ще се превърнем в праचовеци“.

Лангдън не можеше да си представи това бъдеще, но докато гледаше хората наоколо, усещаше, че чудесата на религията все по-трудно ще се конкурират с чудесата на техниката.

Когато най-после влезе в катедралата, с облекчение видя познатия интериор — нямаше нищо общо със снощната призрачна пещера.

Днес „Саграда Фамилия“ беше оживяла.

През витражите струяха ослепително пъстри лъчи — алени, златни, лилави — и възпламеняваха гъстата гора от колони. Като джуджета до наклонените дървовидни стълбове, стотици посетители се вираха нагоре в сияещите сводове и благоговейният им шепот се сливаше в успокоителен фонов шум.

Докато Робърт влизаше навътре в храма, погледът му се плъзгаше от една органична форма на друга и накрая се издигна към напомнящите на клетки структури, които образуваха купола. Според

някои този централен свод приличал на сложен организъм, гледан през микроскоп. Сега, виждайки го грейнал от светлина, Лангдън не можеше да не се съгласи.

— Професоре? — извика го познат глас и когато се обърна, Робърт видя припряно приближаващия се отец Жоаким Беня. — Извинявайте — искрено каза дребничкият свещеник. — Просто чух някой да казва, че ви видял да *чакате* на опашка. Трябваше да ми се обадите!

Лангдън се усмихна.

— Благодаря, но така имах време да се полюбувам на фасадата. А и мислех, че днес ще спите.

— Да спя ли? — засмя се Беня. — Може би утре.

— Атмосферата е съвсем различна от снощи. — Робърт посочи олтара.

— Естествената светлина прави чудеса — отвърна предстоятелят. — Както и присъствието на *хора*. — Замълча за миг, впери очи в Лангдън. — Всъщност, щом и без това сте тук, ако не ви затруднява, бих искал да ви покажа нещо в криптата.

Докато следваше отец Жоаким през навалищата, професорът чу шума на строежа някъде горе и това му напомни, че „Саграда Фамилия“ още еволюира.

— Случайно да сте гледали презентацията на Едмънд? — попита той.

Беня се засмя.

— Цели три пъти. Трябва да кажа, че тази нова идея за ентропията, как вселената „искала“ да разпространява енергия, малко ми напомня за Битие. Когато се замисля за Големия взрив и разширяващата се вселена, виждам разцъфтяваща сфера от енергия, която расте ли расте нататък в космическия мрак... и носи светлина там, където по-рано е нямало.

Лангдън се усмихна. Щеше му се Беня да е бил негов свещеник в детството му.

— От Ватикана направили ли са вече официално изявление?

— Подготвят го, обаче май има малко... — отец Жоаким шеговито сви рамене — разногласия. Както знаете, въпросът за произхода на човека открай време е обект на спорове в

християнството, особено за фундаменталистите. Ако питате мен, трябва да го разрешим веднъж завинаги.

— И как? — Робърт вдигна вежди.

— Трябва *всички* да постъпим така, както вече правят много църкви — откровено да признаем, че Адам и Ева не са съществували, че еволюцията е факт и че заради християните, които твърдят обратното, *всички* изглеждаме като глупаци.

Лангдън се закова на място и зяпна стария свещеник.

— О, я стига! — разсмя се отец Жоаким. — Аз не вярвам, че същият този Бог, който ни е дал интелект и здрав разум...

— ... е искал да не ги използваме ли?

Беня се ухили.

— Виждам, че сте запознат с Галилей. Всъщност физиката беше детската ми страст — стигнах до Бог чрез все по-дълбоката си почит към физическата вселена. Това е една от причините „Саграда Фамилия“ да е толкова важна за мен. Тя прилича на храм от бъдещето... пряко свързан с природата.

Робърт също се зачуди дали подобно на Пантеона в Рим тази катедрала няма да е начало на прехода, сграда, стъпила с единия крак в миналото и с другия — в бъдещето, физически мост между една умираща вяра и новата, идеща на нейно място. Ако наистина беше така, тя щеше да е много по-важна, отколкото предполагаша всички.

Отец Жоаким го поведе по същото вито стълбище, по което се бяха спуснали предишната нощ.

„В криптата“.

— За мене е очевидно, че има само един начин християнството да оцелее в настъпващата ера на науката — говореше свещеникът, докато слизаха. — Трябва да престанем да отхвърляме научните открития. Трябва да престанем да отричаме доказаните факти. Трябва да се превърнем в духовен партньор на науката и като използваме огромния си опит — хилядолетна философия, себепознание, медитация, душевни терзания, — да помогнем на човечеството да изгради етична рамка и да се погрижим новите технологии да ни обединят, просветлят и възвисят... а не да ни погубят.

— Напълно съм съгласен с вас — отвърна Лангдън. „Дано само науката приеме вашата помощ“.

Когато слязоха долу, Беня посочи витрината до гроба на Гауди, в която лежеше томът на Едмънд със събраните съчинения на Уилям Блейк.

— Ето за какво исках да ви попитам.

— За книгата на Блейк ли?

— Да. Както знаете, аз обещах на господин Кърш, че ще я експонираме тук. Съгласих се, защото смятах, че той иска да покажем тази илюстрация.

Двамата стигнаха до витрината и впериха погледи в драматичното изображение на измисления от Блейк бог Юризън, който измерваше вселената с пергел.

— Обаче ми направи впечатление, че текстът на съседната страница... е, просто прочетете последния стих.

— „Отишли са си мрачните религии и благата наука се е възцарила“, това ли? — като продължаваше да гледа свещеника, изрецитира Лангдън.

Отец Жоаким се изненада.

— Вие сте знаели?!

Робърт се усмихна.

— Да.

— Е, трябва да призная, че този стих много ме обезпокои. Изразът „мрачните религии“ е изключително смущаващ. Сякаш Блейк твърди, че религиите са мрачни... злобни и някак си зли.

— Това е доста разпространена заблуда — отвърна професорът. — Всъщност Блейк е бил дълбоко духовна личност, морално извисена над сухото тесногръдо християнство на Англия през осемнайсети век. Той е вярвал, че религиите са два вида — мрачните догматични религии, потискащи творческото мислене... и светлите благи религии, насърчаващи самонаблюдението и творчеството.

Беня изглеждаше изненадан.

— Последният стих на Блейк може да се преведе със следните думи — увери го Лангдън. — „Благата наука ще прогони мрачните религии... и ще се възцари просветената вяра“.

Отец Жоаким дълго мълча, после на устните му бавно плъзна кротка усмивка.

— Благодаря, професоре. Вие ме избавихте от една изключително неловка морална дилема.

След като се качиха горе и се сбогуваха, Лангдън поостана в храма, седнал спокойно на една от пейките наред със стотици други посетители, всички наблюдаващи как пъстрите лъчи на залязващото слънце пълзят по високите колони.

Размишляваше за всички религии на света, за общия им произход, за най-древните богове на слънцето, луната, морето и вятъра.

„Природата някога е била в центъра.

За всички нас“.

Разбира се, това единство беше изчезнало много отдавна, разцепено на безброй различни религии, всяка обявяваща се за единствената Истина.

Докато седеше в този изключителен храм обаче Лангдън беше заобиколен от хора с всякаква вяра, цвят, език и култура и всички се визираха нагоре с еднаква възхита... всички се любуваха на най-простото чудо.

„Слънчевата светлина върху камъка“.

Пред очите на Робърт се заредиха различни образи — Стоунхендж, Големите пирамиди, пещерите Аянта, Абу Симбел, Чичен Ица — святи места по цялото земно кълбо, където някога се бяха събирали древните, за да наблюдават една и съща гледка.

В този миг Лангдън усети едва доловим трус в земята под краката си, сякаш настъпваше повратен момент... сякаш религиозната мисъл достигаше най-далечната точка от орбитата си, поемаше обратно и уморена от дългото си пътуване най-после се завръщаше у дома.

БЛАГОДАРНОСТ

Бих желал да изкажа искрената си благодарност на следните хора.

На първо място, на моя издател и приятел Джейсън Кауфман за неговите изключителни умения, превъзходен усет и неуморен труд заедно с мен... но най-вече за несравнимото му чувство за хумор и проявеното разбиране за онова, което се опитвам да постигна с тези истории.

На моята несравнима литературна агентка и вярна приятелка Хайд Ланг за това, че майсторски ръководи всички аспекти на моята кариера с несравним ентусиазъм, енергия и искрена загриженост. Вечно съм ѝ признателен за безбройните ѝ дарби и нейната непоклатима всеотдайност.

И на моя скъп приятел Майкъл Ръдел за мъдрите му съвети и за това, че е пример за милосърдие и доброта.

На целия екип в „Дъбълдей“ и „Пенгуин Рандъм Хаус“ изказвам най-искрената си признателност за това, че вярваха в мен през годините — особено на Сюзан Хърц за нейното приятелство и за това, че следеше всички подробности от процеса на издаване на тази книга с изключителна находчивост и отзивчивост. Много съм благодарен и на Маркърс Доул, Сони Мета, Бил Томас, Тони Чирико и Ан Месит за тяхната безкрайна подкрепа и търпение.

Искрено съм задължен за огромните усилия, положени от Нора Райкард, Каролин Уилямс и Майкъл Дж. Уиндзор, както и на Роб Блум, Джуди Джейкъби, Лорън Уебър, Мария Карела, Лорейн Хайланд, Бет Майстър, Кати Хуригън, Анди Хюз и всички удивителни хора, които работят в отдел „Продажби“ на „Пенгуин Рандъм Хаус“.

На невероятния екип на „Трансуърлд“ за неизчерпаемите им творчески и издателски възможности и особено на моя издател Бил Скот-Кър за приятелството и подкрепата на страшно много фронтове.

Поднасям скромната си и искрена благодарност на всичките ми верни издатели по света за тяхната вяра и усилия при издаването на

тези книги.

На неуморния екип от преводачи по цялото земно кълбо, които работиха толкова усърдно, за да поднесат този роман на читателите на толкова много езици — искрено съм ви признателен за вложеното време, умения и внимание.

На моите испански издатели „Планета“ за безценната помощ в проучванията и превода на „Произход“ — особено на чудесната директорка Елена Рамирес, както и на Мария Гитарт Ферер, Карлос Ревес, Сергио Алварес, Марк Рокамора, Аурора Родригес, Нахир Гутиерес, Лаура Диас, Феран Лопес. Специална благодарност и на президента на „Планета“ Хесус Баденес за неговата подкрепа, гостоприемство и смелия му опит да ме научи да готвя паеля.

Благодарен съм и на хората, които помогнаха за поддръжката на преводаческия уебсайт на „Произход“ — Хорди Лунес, Хавиер Монтеро, Марк Серате, Емилио Пастор, Алберто Барон и Антонио Лопес.

На неуморната Моника Мартин и целия ѝ екип от агенцията МБ, и особено на Инес Планелс и Тиксел Торент за помощта им с този проект в Барселона и другаде.

На целия екип в „Санфорд Дж. Грийнбъргър Асошиейтс“ — особено на Стефани Делман и Саманта Исман за изключителната им помощ... постоянно.

В проучванията ми за този роман през последните четири години ми помагаха много естественици, историци, музейни уредници, теолози и различни организации. Нямам думи да изразя своята признателност към всички тях за това, че великодушно и откровено споделяха с мен своите знания и размисли.

Благодаря на монасите и миряните от Монсератското абатство, които направиха посещенията ми там информативни и въодушевяващи. Искрено съм признателен на Паре Манел Гаш, Хосеп Алтайо, Оскар Бардажи и Гриселда Еспинач.

Благодаря на блестящия екип учени от Барселонския суперкомпютърен център, които споделиха с мен своите идеи, свят, ентусиазъм и най-вече оптимистичната си визия за бъдещето. Специална благодарност на директора Матео Валеро, Жосеп Мария Марторел, Серги Гирона, Хосе Мария Села, Хесус Лабарта, Едуард Айгуаде, Франсиско Доблас, Улисес Кортес и Лурдес Кортада.

Скромно благодаря на всички хора в музея „Гугенхайм“ в Билбао, чиито познания и мнения обогатиха любовта ми към модерното и съвременното изкуство. Специална благодарност на директора Хуан Игнасио Видарте, Алисия Мартинес, Идоя Арате и Мария Бидаурета за тяхното гостоприемство и ентусиазъм.

Признателен съм на уредниците и пазителите във вълшебната Каса Мила за топлото им гостоприемство и за това, че споделиха с мен онова, което прави Ла Педрера уникална в целия свят. Специална благодарност на Марга Виса, Силвия Вилароя, Алба Тоскела, Луиса Олер, както и на Ана Виладомиу, която живее там.

За допълнителната им помощ при проучванията бих желал да благодаря на членовете на Групата за подкрепа и информация на Палмарската църква в Палмар де Троя, посолството на Съединените американски щати в Унгария и редакторката Берта Ной.

Задължен съм на десетки учени и футуристи, с които се запознах в Палм Спрингс и чиято дръзка визия за утрешния ден има силно отражение в този роман.

За тяхната гледна точка в хода на работата благодаря на предварителните си редактори и особено на Хайд Лангдън, Дик и Кони Браун, Блайт Браун, Сюзан Морхаус, Ребека Кауфман, Джери и Оливия Кауфман, Джон Чафи, Кристина Скот, Валери Браун и Мери Хъбел.

На моята скъпа приятелка Шели Суърд за нейния опит и внимание, както професионално, така и лично, и задето отговаряше на обажданията ми в пет сутринта.

На моя всеотдаен и находчив дигитален гуру Алекс Канън, задето изобретателно управлява моите социални медии, уеб комуникации и всички други виртуални неща.

На жена ми Блайт за това, че продължава да споделя с мен своята любов към изобразителното изкуство, упорития си творчески дух и сякаш безкрайните си изобретателски дарби — всичко това е постоянен източник на вдъхновение за мен.

На личната ми асистентка Сюзан Морхаус за нейното приятелство, търпение и най-разнообразни умения, както и за това, че с лекота поддържа толкова много неща в движение.

На брат ми, композитора Грег Браун, чието находчиво сливане на древното и модерното в „Меса Чарлз Дарвин“ спомогна за развиването на първите ми идеи за този роман.

И накрая изказвам своята признателност, обич и уважение към моите родители Кони и Дик Браун за това, че винаги са ме учили да съм любопитен и да задавам мъчните въпроси.

Издание:

Автор: Дан Браун

Заглавие: Произход

Преводач: Крум Бъчваров

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 27.11.2017

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-800-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3672>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.